

Cửa vợ cửa chồng

H
O
A
H
O
A

Đ
I
Ề
M
Đ
I
Ề
M

Des by
Mạc Y Phi

Edit + Beta: Liệt Hòa Các

CỬA VỢ, CỬA CHỒNG

- Tác giả: Hoa Hoa Điểm Điểm
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại, nữ truy, sủng
- Độ dài: 51 chương
- Nguồn raw: [Tân Giang](#)
- Edit + Beta: Liệt Hỏa Các
- Poster & Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Từ Cảnh Tu nhìn qua chính là kiểu người bạc tình kiêu ngạo. Chỉ có Triệu Mộc Thanh biết rõ, ánh mắt của anh vào ban đêm sẽ phát sáng.

Cuộc sống thường ngày của chăn nuôi và được chăn nuôi:

Từ Cảnh Tu: Vợ gây quá, anh sẽ bồi bổ cho em (Về mặt mất hứng)

Triệu Mộc Thanh: (Cười ngây ngô)

Từ Cảnh Tu: Vợ mập lên rồi, đến lượt chồng em được bồi bổ (Về mặt thỏa mãn)

Triệu Mộc Thanh: Haha

*Bé thỏ trắng thuần khiết X Tổng giám đốc thiết kế ô tô bạc tình kiều
ngạo*

- Mục Lục -

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

Chương 1

Editor: Tịnh Tịnh

Beta: Mạc Y Phi

Trên chuyến bay trở về An Lâm, vì say rượu nên Triệu Mộc Thanh cảm thấy đầu óc hơi choáng váng.

Buổi sáng khi cô tỉnh lại thì đã gần 11 giờ, vội vội vàng vàng chuẩn bị nên suýt thì lỡ chuyến bay.

Bây giờ chỉ có thể nhớ mang máng hôm qua khi Kim Nhã vừa đưa cô đến khách sạn đã bị chồng cô ấy tóm về, đứa bé năm tháng tuổi khóc lóc đòi mẹ không chịu đi ngủ. Ở hàng ghế trước có một đứa bé nói bi bô mãi, không thấy bố mẹ nó đâu.

Triệu Mộc Thanh cảm thấy rất bức mình. Tối hôm qua cô vừa mới tham dự một lễ cưới ở Bình Thành. Cô dâu Phương Như 28 tuổi được chị gái của một người dì bà con xa giới thiệu, chú rể là một công chức địa phương đã 30 tuổi, hai người hẹn hò được năm tháng liền quyết định kết hôn.

Từ ngày nhận được thiệp mời, lòng cô chùng xuống, đến cả Phương Như cũng kết hôn rồi.

Trong kí túc xá có tổng cộng sáu người, hiện nay chỉ còn mình cô vẫn cô đơn. Cô tự nhận mình không xấu, công việc ổn định, gia đình hòa thuận, chỉ là cô không thể vừa ý ai. Đám bạn đều nói do cô kén chọn.

Kim Nhã khuyên cô nên quay lại với Thẩm Xung. Cô nói mình không muốn quay lại.

Hôm qua cô và Kim Nhã tham gia hôn lễ của một người bạn cùng phòng kí túc xá, Vu Dao có thai hơn tám tháng đang ở nhà chờ sinh, hai người còn lại cũng đã có đôi có cặp tự do tự tại ở nước ngoài.

Triệu Mộc Thanh phải mất hơn sáu tiếng để chăm sóc da và trang điểm khiến gương mặt rạng rỡ hơn. Máy người bạn cùng lớp ai cũng khen cô trông vẫn xinh đẹp như hồi còn đi học.

Cô cười khiêm tốn nhưng trong lòng thầm đắc ý, làn da vẫn trắng mịn, khuôn mặt thì nhỏ nhắn, mặc dù năm nay cô đã 27 tuổi.

Nhưng khi Đồng Khuru đến cô lập tức không cười nổi nữa. Âu phục phẳng phiu, trên ngực còn cài một đóa hoa, nếu không biết có khi còn tưởng rằng anh ta là chú rể. Vấn đề là hôm nay anh ta còn dắt theo cô bạn gái mới, dáng người mảnh khảnh, nhìn qua chỉ mới hơn 20 tuổi, bề ngoài mềm mại dịu dàng.

Không nói đến hiện tại, chẳng qua lúc trước không có cảm giác gì thế nên mới đá anh ta, nhưng bây giờ trong lòng cô cũng khá khó chịu, từng người một dắt bạn gái đến trước mặt cô làm gì? Khiêu khích cô sao?

Kim Nhã cũng không ưa gì hai người đó nên nhỏ giọng nói với cô: “Nhìn là biết cô ta ngực phẳng rồi.” Nói xong lại nhìn cô, dù gì cũng 32C đấy nhé.

Triệu Mộc Thanh nghe xong liền bật cười một tiếng, tâm trạng tốt hơn nhiều. Vóc dáng cô không được tính là cao, dáng người cũng không tẻ lắm, đây coi như ưu điểm đi.

Một người bạn nam cùng lớp có quan hệ không tồi với Đồng Khuru bước đến trêu chọc, còn đòi chia sẻ chút kinh nghiệm tán gái, bạn nữ cùng lớp nháy mắt ra hiệu rồi lén nhìn trộm cô bạn gái kia.

Đồng Khuru giờ tay vuốt mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ của mình, cố tình để lộ chiếc đồng hồ kim cương Vacheron Constantin, giả vờ mắt húng nói: “Kinh nghiệm tán gái gì chứ, tớ thật lòng với cô ấy.”

“Thôi đi! Lần nào mà cậu chả nói là thật lòng.” Anh bạn kia giả vờ thân thiết huých Đồng Khuru một cái.

Anh ta chỉ cười cũng không giải thích, một tay đút vào túi quần, bày ra tư thế cao ngạo liếc mắt nhìn cô: “Triệu Mộc Thanh, em tìm được tình yêu đích thực của đời mình chưa? Khi nào mới được uống rượu mừng của em đây?”

Triệu Mộc Thanh cười mĩa trong lòng, mấy năm không gặp, tên này chẳng có gì tiến bộ.

Trên mặt cô lại nở nụ cười hiền lành như thỏ: “Sẽ nhanh thôi. Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, đứng một lúc rồi anh không thấy mỏi sao?”

Có người nghe thế liền bật cười thành tiếng rồi giả vờ ho khan.

Sắc mặt Đồng Khuru chợt trở nên lạnh lẽo, cô gái bên cạnh lại mờ mịt không hiểu chuyện gì.

Kim Nhã cười nói: “Thanh Thanh nhà chúng tớ vẫn đang lựa chọn đây, người theo đuổi cô ấy quá nhiều, phải cẩn thận sàng lọc những tên đàn ông căn bã.”

Từ khi còn là sinh viên năm nhất đến năm tư, Đồng Khuru đã thay bốn người bạn gái, tính luôn cả cô nữa là năm. Phải thừa nhận bên ngoài anh ta khá điển trai, trong nhà có một công ty nhỏ, không ít cô gái thầm mến rồi theo đuổi anh ta.

Năm tư đại học, Đồng Khuru dùng mọi thủ đoạn theo đuổi cô, cô không chịu nổi sự quấy rầy của anh ta nên đồng ý thử xem. Hai người hẹn hò được

một tháng cô liền dứt khoát chia tay, mặt không cảm xúc nói với anh ta: “Xin lỗi anh, em muốn tìm kiếm tình yêu đích thực.”

Anh ta luôn ân cần với cô, quan tâm chăm sóc nhưng cô không thể chịu được cái tính khoe khoang tự cho mình là đúng và hay thay đổi thất thường của người này.

Không muốn ở lại đây bị mọi người bàn tán, cô nhớ do mình đến muộn nên còn chưa qua chào hỏi cô dâu. Nói với Kim Nhã một tiếng, Triệu Mộc Thanh giẫm trên đôi giày cao gót đi tìm Phương Như.

Phòng cô dâu cực kì dễ tìm, là phòng trong cùng phía bên phải, cửa phòng khép hờ, cô đứng ngoài cửa có thể nhìn thấy rõ bên trong.

Người đàn ông đang ôm Phương Như mặc âu phục phẳng phiu, trên ngực cài hoa, diện mạo chín chắn ngay thẳng.

Chú rể trông khá già dặn, Triệu Mộc Thanh nghĩ thầm, có điều như thế mới có cảm giác an toàn, nghe nói anh ta là đội trưởng đội cảnh sát giao thông của thành phố.

Phương Như mặc một chiếc váy cưới trắng tinh, đầu đội vòng hoa, đeo trang sức thanh nhã, cách trang điểm trông rất dịu dàng.

Chú rể ngồi xổm xuống, đặt tay lên bụng cô ấy, nhỏ giọng hỏi: “Có mệt không em?”

Một tay Phương Như đặt trên vai chú rể, ngại ngùng nhìn anh ta, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc: “Không sao, em không mệt, con cũng không mệt.”

Một hình ảnh hoàn mỹ, chú rể quỳ một chân cầm tay cô dâu, lớp voan mỏng khoác trên vai cô dâu đung đưa dưới chiếc thảm đỏ, hai người hạnh phúc cầm tay nhau, hình ảnh giống hệt như bức ảnh cưới treo trước lễ đường.

Triệu Mộc Thanh nhẹ chân rời đi, trong lòng vui vẻ xen lẫn chút chua chát. Trước kia cô luôn cho rằng, trong bốn người Phương Như có nhan sắc bình thường nhất, tính cách cũng không có gì nổi bật, hôm nay cô mới thấy được sức mạnh của tình yêu, được tình yêu bồi đắp thì một người bề ngoài bình thường đến đâu cũng trở nên xinh đẹp lạ kì.

Hôm lễ diễn ra trong bầu không khí ấm áp vui vẻ, lúc hai người trao nhẫn cưới cho nhau, Triệu Mộc Thanh không kìm lòng được mà xúc động rơi nước mắt.

Nhìn quanh bàn cô ngồi đều là bạn học cũ, thật giống như một buổi họp lớp. Đồng Khuru dẫn theo một người nữa nên bị sắp xếp ở bàn khác.

Lâu lắm mới có dịp bạn cũ gặp lại nhau, không tránh được việc trò chuyện trên trời dưới đất, đủ loại vấn đề được đem ra bàn luận.

Chú rể đỡ cô dâu đi tiếp rượu hết một vòng thì cũng đúng lúc lướt qua bàn bọn cô đang ngồi. Một cô bạn cũ tò mò nhìn theo họ: “Trong ly là nước, không phải rượu. Phương Như đang mang thai đấy, mọi người biết không?”

"Hả? Thật không, bảo sao trông cô ấy béo lên không ít nhỉ." Một cô gái khác hưng phấn tiếp lời.

“Nghe nói hai người đó mới quen nhau được năm tháng, đứa bé trong bụng đã được ba tháng rồi.”

“Thế không phải mới quen nhau hai tháng mà họ đã...” Nói xong liền khẽ cười mập mờ.

“Đúng là không thể nhìn bề ngoài được mà, Phương Như nhìn rất nghiêm túc, chồng cô ấy trông cũng trung thực ha ha ha.”

Thấy bạn cùng phòng của mình bị nói xấu, Kim Nhã không vui nổi: “Mấy cậu có tư cách gì mà quản chuyện của cậu ấy, người ta thích yêu kiều như vậy đấy, hiếm thấy lắm à?”

Không khí chợt trở nên trầm lặng, có người đứng lên hòa giải: “Này, có ai còn nhớ Chung Phình Đình không?”

Nói đến nhân vật này liền có người hứng thú hỏi: “Là người đẹp nọ ấy hả? Không phải cậu ấy đã đi học ở học viện âm nhạc Curtis (1) sao?”

(1) Học viện âm nhạc Curtis là một học viện tư nhân ở Philadelphia, Hoa Kỳ.

“Cậu ấy kết hôn lâu rồi, hai người trai tài gái sắc nhé, tớ đã sang nước ngoài vài lần để xem các buổi biểu diễn của sinh viên học viện âm nhạc Curtis, quả thật rất tuyệt, đến giờ vẫn được mọi người bàn tán đấy.” Vừa nói anh ta vừa không nhin được giơ ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi.

“Bề ngoài xinh đẹp đúng là lợi thế lớn. Nếu không xinh đẹp làm sao năm đó cậu ta được viện trưởng Dương vừa ý rồi chọn làm con dâu bà ấy chứ, cậu ta có thể dễ dàng học ở học viện âm nhạc Curtis ư? Năm đó số người vừa xinh đẹp lại tài năng hơn cậu ta không thiếu đâu.” Vẫn có vài người xem thường chuyện năm đó.

Triệu Mộc Thanh ngồi một bên yên lặng nghe, cảm thấy lúc trước không ngờ được sẽ có ngày hôm nay.

Cô có tình cảm với bạn trai của Chung Phình Đình, bây giờ hẳn phải gọi là chồng của Chung Phình Đình đi.

Lúc trước đồng ý qua lại với Đồng Khuru cũng vì anh ta có cái gáy hơi giống người kia.

Máy bay nhanh chóng đáp xuống sân bay An Lâm. Triệu Mộc Thanh nhìn đồng hồ, cũng đã 2 giờ rưỡi rồi.

Đứa trẻ phía trước vẫn an ổn ngủ gà ngủ gật trên vai mẹ, miệng còn chảy cả nước dãi.

Triệu Mộc Thanh đeo balo lên vai, hòa vào dòng người xuống máy bay.

Đám đông thưa thớt dần. Dưới chân cô cũng đau đến nỗi không chịu nổi với đôi giày cao gót mới mua này. Cô thẳng tay cởi đôi giày cao gót ra, thay bằng một đôi dép lê rồi tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi đến An Lâm rồi. Ba mươi phút sau gặp nhau ở cục dân chính. Không gặp không về.”

“Cục dân chính?”

Triệu Mộc Thanh dừng bước, nhìn theo hướng âm thanh phát ra, phía trước có một người đàn ông đang nói chuyện điện thoại.

Anh đứng bên cạnh đồng hành lí của mình, nhìn qua chưa đến 30 tuổi, mái tóc cắt tỉa gọn gàng, áo trắng quần đen, dáng người cao to.

Điện thoại đã ngắt máy, anh tiện tay bỏ vào túi áo, dáng vẻ thong thả tùy ý.

Nhìn từ đằng sau quả đúng cái gáy mà cô quen thuộc! Triệu Mộc Thanh kéo theo đồng hành lí bước lên phía trước hai bước, cô muốn nhìn rõ gương mặt người kia.

Chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt anh, mắt một mí hơi dài, đuôi mắt có phần xếch lên, mũi cao, môi mỏng khẽ nhếch lên, làn da rất trắng.

Bề ngoài đúng kiểu đào hoa. Trong lòng Triệu Mộc Thanh âm thầm phác họa lại hình dáng anh.

Có điện thoại gọi đến, tiếng một người đàn ông phát ra.

“Tiểu Chu, cậu đỗ xe ở đâu đây?”

“Cậu không cần đến đây, tôi ra ngay.”

Cúp điện thoại xong, anh quay lại kéo hành lí, hơi nghiêng đầu liếc nhìn cô, khóe miệng như cười như không xoay người rời đi.

Chỉ một cái liếc mắt, Triệu Mộc Thanh nghi ngờ khi nãy tim mình dường như ngừng đập, giây tiếp theo trái tim cô mới đập trở lại. Nếu thật sự có mũi tên tình yêu, không thể nghi ngờ tim cô đang chảy máu liên tục vì mới vừa trúng mũi tên ấy.

Sau khi phục hồi tinh thần, cô bắt đầu hồi hận đến xanh ruột.

Tại sao hôm qua lại uống nhiều như vậy chứ? Ra khỏi cửa cũng không trang điểm cẩn thận.

Có một câu nói rất đúng: “Cơ hội luôn dành cho những người đã sẵn sàng đón nhận.”

Bộ dạng cô bây giờ ấy hả, đầu tóc rối bù, hai mắt sưng húp, quần áo nhăn nhúm, chân đi dép lê.

Không thể tin được cô đã đứng ở sân bay hơn hai tiếng, lại mất thêm một tiếng để về nhà, bây giờ đã hơn 5 giờ chiều, cũng không biết Hoa Trân đã đi đâu.

Trước tiên phải gọi về nhà cho bố mẹ để báo bình an đã.

Bố cô lại càu nhàu: “Thanh Thanh, con phải giữ bạn trai chặt vào nhé, các bạn con đều đã kết hôn hết rồi.”

Đúng thế thật, trong đám bạn bè giờ chỉ còn mình cô thôi. Cô oán thăm trong lòng chứ không dám đi tranh luận với bố.

“Lâu rồi bố không gặp Thẩm Xung, khi nào gặp thằng nhóc đó nhớ gọi nó đến nhà ăn cơm.”

“Dạ, con nhớ rồi.” Cô đáp qua loa cho xong chuyện.

Vắt vả lăm mới cúp điện thoại được. Cô mở tủ lạnh tìm cà rốt ăn, Hoa Trân luôn khẳng định cô cầm tinh con thỏ. Lại nhàm chán ngồi xem TV đến 8 giờ, cô dứt khoát leo lên giường đi ngủ.

Nằm trên giường trần trọc mãi vẫn không ngủ được, cô không tự chủ nhớ về người đàn ông ngoài sân bay, giọng nói dễ nghe, ánh mắt quyến rũ.

Xong rồi, xong rồi! Trong lòng Triệu Mộc Thanh đau thương, không lẽ đây là lần thứ hai trong đời cô vừa gặp đã yêu ư?

Ban ngày ban mặt anh hẹn ai ở cục dân chính, còn không gặp không về, chẳng lẽ đi đăng kí kết hôn sao?

Cô thở dài một hơi, cô gái kia hẳn rất ưu tú và xứng đôi với anh ấy. Không đúng, đến cục dân chính cũng có thể là ly hôn mà?

Nghĩ vậy cô không kìm lòng được xấu xa hi vọng là về sau. Nhưng ai có thể bỏ rơi một anh chàng ưu tú như vậy mà ly hôn chứ, nếu ly hôn thật thì khẳng định cô gái đó xui xẻo quá rồi.

Chương 2

Editor: Tịnh Tịnh

Beta: Mạc Y Phi

Thứ hai, tiết học cuối cùng là môn mỹ thuật của lớp hai và lớp ba. Chuông tan học vang lên, trong tiếng ồn ào của bọn trẻ, Triệu Mộc Thanh cầm dụng cụ dạy học bước ra khỏi phòng.

Khi còn học cấp 3 thì thành tích của cô chỉ ở tầm trung, không có gì nổi bật, nhưng cũng vì đại học An Lâm là trường đại học trọng điểm quốc gia, lại chuyên về hội họa, học kì hai của năm 3 cô tốn một khoản tiền để lấy chứng chỉ sư phạm, sau khi tốt nghiệp thì nhờ người quen của bố nên cứ thế trở thành giáo viên dạy mỹ thuật tại trường tiểu học thực nghiệm An Lâm.

Hôm nay hiếm khi trời không có gió, chân trời còn có ánh chiều tà. Cô theo thói quen đi xuyên qua một vườn hoa nhỏ để trở về văn phòng.

Đi qua một hàng cây sồi cổ thụ, bỗng có người thành linh bước ra từ sau thân cây. Triệu Mộc Thanh hết hồn, cô cảnh giác nhìn người lỗ mãng này.

“Triệu... Cô giáo Triệu, thật trùng hợp.” Là Hứa Chính Minh, một giáo viên thể dục rất đen.

“Đúng thế, thật trùng hợp.” Triệu Mộc Thanh mỉm cười.

“Hết giờ làm việc cô có rảnh không?” Giáo viên thể dục hơi ngại ngùng.

“Tôi không rảnh, cảm ơn, không hẹn, gặp lại sau nhé.” Triệu Mộc Thanh vẫn giữ nguyên nụ cười. Vẫy tay áo mà không mang theo một áng mây. (1)

(1) Vẫy tay áo mà không mang theo một áng mây: Bày tỏ hy vọng bản thân có thể lặn lẽ rời khỏi chỗ mình ở trên cầu Kiều mà không có bất kỳ lo lắng nào. Đây là câu thơ bắt nguồn từ bài thơ "Tạm biệt Khang kiều" của Từ Chí Ma.

Quả thật hôm nay cô có hẹn. Hẹn Hoa Trân đến chợ đêm cạnh An Đại để uống bia với ăn thịt xiên nướng và tán gẫu chuyện đàn ông.

Hoa Trân là bạn ở chung kiêm bạn học của cô, chính xác hơn cô ấy là khách thuê phòng còn cô là chủ nhà. Gia đình Triệu Mộc Thanh cũng rất may mắn, vài năm trước ngôi nhà cũ bị phá bỏ phải dời đi nơi khác nên chia làm hai nửa, một nửa để ở nửa còn lại cho thuê.

Bố Triệu xem xét tình hình kinh tế, một phần gửi ngân hàng, phần còn lại mua một căn hộ giá rẻ để sau này làm đồ cưới cho con gái, bây giờ căn hộ đó lại tăng giá gấp mấy chục lần, đây là một thành phố phát triển.

Trường tiểu học thực nghiệm chỉ cách An Đại vài trạm dừng chân, cô đến trước, vẫn là một quán nướng ngoài trời, gần như hết chỗ ngồi, phần lớn là học sinh sinh viên.

Theo thói quen chào hỏi ông chủ, cô gọi vài món rồi ngồi chờ người đẹp Hoa đến.

Hoa Trân đi tới bằng đôi chân dài khỏe khoắn, chiều cao 1 m72, áo da kết hợp với quần jean, rất có phong thái của IT Girl. (2)

(2) "IT Girl" là một từ tiếng Anh để nói về những cô gái trẻ đẹp, nổi bật nhờ sự xuất hiện trên các phương tiện truyền thông. Thuật ngữ này có thể được dịch là "Cô gái sở hữu điều gì đó nổi bật".

Nam sinh bàn bên dán mắt nhìn rồi bị cô bạn gái ngồi đối diện hung hãn gõ chiếc đũa xuống, Triệu Mộc Thanh gần như có thể nghe được một tiếng

“bộp”.

“Gần đây có vẻ làm việc quá độ nhỉ?” Triệu Mộc Thanh trêu chọc quãng thâm mắt của cô ấy, hôm qua Hoa Trân đi suốt một đêm không về.

Khẩu hiệu của Hoa Trân là phải kiếm thật nhiều tiền, ngủ với thật nhiều trai.

Đáng nói đến nhất là nghề nghiệp của cô ấy, cô ấy thực sự nổi tiếng khi dẫn thân vào sự nghiệp IT Girl, lập trình viên danh xứng với thực.

“Thôi đi, mấy hôm nay tớ ở lại kí túc xá công ty.” Ngón tay mảnh khảnh cầm lấy cốc bia của Triệu Mộc Thanh, Hoa Trân hào phóng uống một ngụm thật lớn, “Vừa có lãnh đạo mới tới, quan mới nhậm chức ba tầng lửa (3) cậu hiểu không, bây giờ tớ nằm mơ còn nghĩ đến viết code.”

(3) Quan mới nhậm chức ba tầng lửa: ý nói là người mới nhậm chức thường hay ra đòn phủ đầu, lấy lòng người, gây dựng tiếng tăm,...

Nói xong lại quan sát Triệu Mộc Thanh, Hoa Trân không ngừng hâm mộ: “Ai như cậu làm nghề giáo viên an nhàn, không lo ăn không lo mặc, tuổi còn trẻ đã giống Bao Tô Bà.” (4)

(4) Bao Tô Bà là nhân vật trong bộ phim Tuyệt Đỉnh Kung Fu của Châu Tinh Trì, do Nguyên Thu vào vai. Bao Tô Bà có tính tình đánh đá chua ngoa nhưng bên trong lại là người chính nghĩa, luôn đứng một bên hút thuốc với vẻ mặt châm biếm.

Triệu Mộc Thanh bĩu môi: “Là vận mệnh cậu vất vả, không muốn về nối nghiệp gia đình.”

Hoa Trân là người ở thành phố Lâm, bố cô ấy có mở một chuỗi siêu thị trong thành phố, coi như có chút tài sản.

“Cậu nói cũng đúng, nhưng tớ thích ở An Lâm, thích sống tùy tiện thoải mái, muốn làm gì thì làm đó.” Hoa Trân cố ý hạ giọng: “Quan trọng nhất là nơi này đủ loại trai đẹp, mặc cho tớ lựa chọn...” Nói xong còn hát vu vơ.

“Ai cũng có chí hướng riêng. Có điều tớ thích dáng vẻ phóng túng này của cậu.” Triệu Mộc Thanh cười ha ha.

“Ôi, còn chưa hỏi cậu, đi đám cưới bạn học cũ thế nào rồi, có kích thích đến cậu chưa?” Hoa Trân tò mò hỏi.

“Đừng nói nữa, tớ gặp lại tên bạn trai cũ cận bã kia, đây đúng là vết nhơ trong cuộc đời của tớ. Người thích tớ thì tớ không thích, người tớ thích thì có chủ, tìm một tình yêu đích thực sao lại khó đến vậy chứ?” Triệu Mộc Thanh dùng miệng cắn mép chiếc cốc, oán hận nói.

“Thời cơ chưa đến. Nếu tớ là đàn ông tớ sẽ cưới cậu. Cảm giác thổ trắng nhỏ dường như rất tốt. Không phải có bài hát thế này sao, con thổ nhỏ ngoan ngoãn, trông chừng cửa hang, bố đã về, tôi muốn tiến vào...”

Triệu Mộc Thanh nghi ngờ, hỏi còn nhỏ không phải hát là mẹ sao? Nhìn nụ cười bỉ ổi của Hoa Trân, cô quyết định sẽ không hỏi vấn đề này.

Bà chủ bung một đĩa đồ nướng với món hai cô yêu thích là hai đĩa mì xào trai lên. Một tay Triệu Mộc Thanh chống lên khuôn mặt trắng nõn, tay còn lại cầm đũa gấp đồ ăn, vừa ăn vừa trò chuyện với Hoa Trân.

Hoa Trân: “Gần đây Thẩm Xung có liên lạc với cậu không?”

“Tuần trước có gọi điện thoại cho tớ, hẹn đi ăn nhưng tớ nói không rảnh.” Triệu Mộc Thanh gấp một miếng súp lơ.

“Chậc, cuối cùng đa tình cũng bị vô tình tổn thương!” Hoa Trân lắc đầu than thở.

Triệu Mộc Thanh hỏi: “Cậu thật sự nghĩ anh ấy thích tớ ư? Quen biết nhau từ bé đến lớn, nhiều năm như vậy nếu thành đôi thì đã sớm thành đôi rồi, thế mà vẫn là anh trai em gái.”

Hoa Trân vừa cho thêm một thìa ớt vào đĩa mì xào vừa liếc Triệu Mộc Thanh, khẽ nói: “Cậu coi anh ấy là anh trai thì tớ tin, còn anh ấy có coi cậu là em gái không thì khó mà nói chính xác được. Có anh trai nào lại viết thư tình cho em gái rồi tặng dây chuyền không?”

“Khi đó chỉ là đứa trẻ mới bao nhiêu tuổi chứ, hiểu cái gì? Bức thư tình và sợi dây chuyền kia tớ còn chưa kịp nhìn kĩ đã bị bố tịch thu, đến giờ vẫn còn nhớ rõ lần ấy bị bố dạy dỗ như thế nào.” Triệu Mộc Thanh không cho là đúng.

Lúc này, một chiếc Porsche trắng cực kì bắt mắt dừng lại ở ven đường, người đàn ông cao gầy mặc áo khoác màu sáng kết hợp với chiếc quần tối màu đang bước xuống xe, vòng qua đường giao đổi diện quán nướng, đi về hướng Tây, bước vào một cửa hàng bán hoa.

“Ồ, xe đẹp trai đẹp!” Hoa Trân vỗ vai Triệu Mộc Thanh khẽ gọi.

Tim Triệu Mộc Thanh bắt đầu đập điên cuồng, vừa xuống xe, cô đã nhận ra anh là người đàn ông ở sân bay làm cô trần trọc suốt đêm qua.

Chỉ mới gần gũi hai ngày đã gặp nhau hai lần, nói không có duyên cô không tin. Trong lòng Triệu Mộc Thanh rất kích động, nhân cơ hội có cảm giác hơi say mà cô muốn làm gì đó cho cuộc sống nhạt nhẽo của mình.

Tận dụng thời cơ, Triệu Mộc Thanh rút tờ khăn giấy lau tay, uống một ngụm bia lớn, không để ý đến ánh mắt kinh dị của Hoa Trân, cô nhanh chân đi theo người đàn ông vừa bước vào cửa hàng hoa kia.

Từ Cảnh Tu nhất thời muốn dừng xe mua hoa, đêm nay người đứng ra tổ chức của An Đại có làm một buổi tiệc từ thiện, các lãnh đạo ngành có liên

quan và truyền thông đều tham gia, viện trưởng Dương đích thân lâm trận phát biểu một bài cảm nghĩ.

Anh xem lướt qua một lần, màu sắc rực rỡ nên không biết chọn gì. Anh không hiểu hoa cũng không thường xuyên mua hoa.

Chủ cửa hàng hoa là một người phụ nữ hơn 30 tuổi, mái tóc được búi lên. Cô ấy thầm đánh giá vị khách hàng nam đẹp trai này, thân thiết hỏi: “Thưa anh, anh muốn hoa để tặng ạ?”

Từ Cảnh Tu gật đầu. Triệu Mộc Thanh thản nhiên bước vào cửa hàng hoa, giả vờ nghiêm túc chọn mua hoa.

“Xin hỏi người anh muốn tặng hoa là nam hay nữ ạ?” Bà chủ cười hỏi.

“Là nữ, trưởng bối.” Giọng nói trầm thấp vang lên.

“Được, vậy tôi đề nghị anh nên mua hoa bách hợp trắng để thể hiện lòng kính yêu, lại phối thêm vài đóa cẩm chướng có ngụ ý chúc sức khỏe, anh thấy thế nào?”

“Được.”

Người này thật sự tích chữ như vàng, hay là anh sinh vào mùa đông nhỉ? Trong lòng Triệu Mộc Thanh oán thầm, cô bước những bước chân thật nhỏ. Chắc hẳn anh không nhận ra mình, cô ở sân bay hôm đó và cô của bây giờ thật sự rất khác nhau.

Từ Cảnh Tu hơi liếc sang phía người bên cạnh rồi bình tĩnh nhìn về bên phải, tập trung nhìn bà chủ bó hoa.

Dường như bà chủ vừa phát hiện ra vị khách mới trong cửa hàng mình, mỉm cười hỏi: “Chị muốn mua loại hoa nào ạ?”

“À... ở đây có bán cỏ đuôi chó không?” Triệu Mộc Thanh hỏi.

Ánh mắt bà chủ hơi đảo, cô gái này rất thú vị. Bà chủ mỉm cười: “Có ạ, dùng để cắm xen lẫn vào, là hoa khô.”

Hoa khô? Triệu Mộc Thanh nghi ngờ: “Không có loại tươi sao?”

Bà chủ hơi bất ngờ, khước miệng giật giật: “Không có ạ.”

“À, vậy thôi.” Triệu Mộc Thanh xoay người. Mới bước một chân ra ngoài cửa thì chợt nhớ đến mục đích mình đến đây, lập tức thu chân, cô bước đến cạnh người đàn ông đang đứng đối diện với bà chủ, khẽ nói: “Vậy cho tôi một bó đi.”

“Được.” Bà chủ mỉm cười khá cứng nhắc, tay đang cắt hoa cũng run lên một chút. Chỉ cần lấy đủ một bó không cần kỹ thuật bó gì nhiều, bà chủ dặn dò cô bé bên cạnh: “Đình Đình, bó cho vị khách này một bó... ừm, cỏ đuôi chó.”

Đình Đình thật sự bó một bó cỏ đuôi chó vừa phải, buộc lại bằng sợi dây thừng loại nhỏ, cô ấy còn tốt bụng bọc thêm lớp giấy bên ngoài rồi thắt một cái nơ bướm hoàn hảo.

Triệu Mộc Thanh rất vừa ý, cô hỏi: “Có thiệp không nhỉ?”

Cô bé nhanh nhẹn lấy ra một tấm thiệp và cây bút đưa cho cô, cô tùy ý viết hai hàng chữ, trả tiền rồi rời đi.

Từ đầu đến cuối người đàn ông kia cũng không nhìn cô.

Người này thật lạnh lùng, Triệu Mộc Thanh nghĩ thầm, cho dù cô đang muốn bùng nổ cũng bị anh đông thành người tuyết.

“Thưa anh, hoa xong rồi, anh xem được chưa ạ?” Bà chủ bó cực kì cẩn thận, cắt tỉa rất lâu, Từ Cảnh Tu khá vừa ý, thanh toán xong liền cầm bó hoa rời đi.

Vừa đi tới cửa liền quay đầu lại hỏi bà chủ: “Cỏ đuôi chó có ý nghĩa gì?”

“Là thâm mến.” Bà chủ nháy mắt cười. Mùa xuân đã đến rồi này!

Triệu Mộc Thanh ôm bó cỏ đuôi chó quay lại quán nướng, Hoa Trân nhìn cô như nhìn kẻ bị bệnh thần kinh.

“Này...đây là cái gì?” Hoa Trân chỉ vào thứ cô đang ôm trong người, hỏi.

“Chưa từng thấy à?”

“Đương nhiên tớ thấy rồi, nhưng cậu lại mua một bó cỏ dại làm gì? Xấu chết đi được, muốn mua cũng nên mua hoa tươi chứ.”

“Xấu chỗ nào chứ? Lá mềm mại thế này, trông rất thân thiện và đáng yêu.” Triệu Mộc Thanh bắt mẫn.

“Đợi một chút, lúc nãy cậu đi theo anh chàng đẹp trai kia vào cửa hàng hoa, không lẽ nào? Hai người quen nhau à? Cũng vì đi theo người ta vào đó mà cậu mua bó cỏ đuôi chó này sao?”

Nói đến đây, Triệu Mộc Thanh cầm bó cỏ đuôi chó bật dậy, nhanh như chớp chạy đến chiếc Porsche lén lút làm gì đó.

Rất nhanh cô đã tay không trở về, thở hồng hộc, hai mắt sáng lên.

Hoa Trân nhìn cô, miệng lẩm bẩm: “Điên rồi điên rồi điên rồi...”

“Ha ha ha...” Triệu Mộc Thanh mặt sức cười to.

Từ Cảnh Tu cất bó hoa được gói tinh xảo vào trong cốp xe. Anh đi sang bên cạnh xe thì khá sững sốt. Trên cánh cửa ghế lái có một vật hết sức quen mắt, đó là bó cỏ đuôi chó được người ta cố tình nhét vào, có vài cành đã bị gãy.

Cầm bó cỏ đuôi chó kia lên, anh do dự một chút rồi vẫn mở cửa xe, đặt nó lên ghế trước. Chợt nhớ tới gì đó, anh cúi đầu tìm kiếm, quả nhiên bên trong có một tấm thiệp.

Trên đó viết: *Nếu anh kết hôn, hãy ném nó vào thùng rác. Nếu anh ly hôn, hãy để em theo đuổi anh.*

Ký tên: Triệu Mộc Thanh, bên cạnh là số điện thoại của cô.

Khóe miệng Từ Cảnh Tu giật giật, anh khởi động xe rời đi. Quay đầu nhìn lại quán nướng bên đường kia một cái, chỗ ngồi lúc này đã đổi thành hai người uống rượu.

Chương 3

Editor: Tịnh Tịnh

Beta: Mạc Y Phi

“Kia là ai? Bên đó là sườn núi, xe trượt rồi, mau phanh lại cho tôi! Phanh lại đi!” Trên bãi tập to như thế chỉ thấy một người đầu trượt vừa chạy vừa hét lớn.

Cô học viên xinh đẹp ngồi ghế sau đang tán tỉnh sếp mình qua điện thoại sợ hãi kêu lên: “Á! Phanh lại phanh lại đi!”

Không còn kịp rồi.

"Rầm!!"

Huấn luyện viên xe số 5 đá một phát vào cục đá.

Triệu Mộc Thanh hơi mờ mịt nuốt nước bọt. Dường như lúc này cần phanh cách chân cô 10km. May mà chân ga cố định còn không chế tốc độ xe là ly hợp (1) nên không thể nhanh hơn nữa.

(1) Ly hợp là một trong những thành phần chủ yếu của xe có máy kéo.

Huấn luyện viên đầu trượt nổi giận đùng đùng đi tới, miệng không ngừng chửi rủa. Ông ta chỉ mới đi hút một điếu thuốc, cô học viên vụng về này học quá chậm nhưng lá gan siêu to, cái gì cũng dám mở.

Cửa ghế sau mở ra, cô nàng học viên xinh đẹp ôm ngực run rẩy xuống xe, lập tức có học viên nam bước đến dìu cô ấy và an ủi.

Triệu Mộc Thanh bị đuổi xuống xe thì xấu hổ cười ha ha.

Thẩm Xung lái chiếc Cayenne màu đen vào cổng lớn trường học Thần Xung, từ xa đã thấy cảnh tượng nọ trên sân tập số 4.

Khóe miệng anh ta cong lên, năng lực của cô nhóc kia vẫn kém như thế.

Dừng xe trong bãi đỗ, anh ta thản nhiên bước vào đại sảnh xử lý công việc.

“Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, mau mở cửa ra...”

Huấn luyện viên và mọi người đều quay sang nhìn cô, không gian bỗng nhiên yên ắng, Triệu Mộc Thanh đen mặt, chuyện này cũng do Trần Trần chết tiết đã đổi chuông điện thoại của cô. Màn hình hiển thị số Thẩm Xung, cô hơi chột dạ nghe máy.

“Alo, Thẩm Xung à?” Dường như cô thấy vị huấn luyện viên đầu trục kia đang dựng lỗ tai lên.

“Thanh Thanh, em đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài này, ha ha....”

“Nói rõ ràng.”

“Ừm, ở Thần Xung.”

“Học lái xe à? Sao không tìm anh?”

“Anh trai à! Không phải chỉ học lái xe thôi sao? Anh rất bận, đây chỉ là việc nhỏ.”

“Được, anh không tranh cãi với em nữa. Buổi tối đi ăn với anh nhé.”

Triệu Mộc Thanh do dự: “Được, học xong em sẽ đến tìm anh.”

Dù sao tránh được hòa thượng nhưng không trốn được miếu (2), sớm muộn gì cũng phải gặp, từ trước tới nay Thẩm Xung có tỷ lệ đổ cao lại còn gần nhà, không nên nhỡ mọn quá.

(2) Tránh được hòa thượng nhưng không trốn được miếu: Ý nói việc trốn được một lần nhưng không trốn được mãi, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Sau đó lại tập thêm hai lần, vị huấn luyện viên đầu trục bóng hòa nhã dễ gần hơn, còn cầm tay cô mà dạy, rồi khen cô là cô bé học lái xe rất nghiêm túc. Ngoài miệng Triệu Mộc Thanh cười nhưng trong lòng không cười, nội tâm không khỏi cảm khái lẽ ra mình nên sớm mượn cái tên Thẩm Xung để sử dụng, bây giờ có tiền có quan hệ mà không dùng đúng là sự lãng phí đáng xấu hổ.

Buổi tập gần kết thúc thì Thẩm Xung đã đến. Huấn luyện viên đầu trục nhanh nhẹn bước đến chào hỏi, Triệu Mộc Thanh cũng rút cổ đi theo sau.

Đã một thời gian cô không gặp anh ta rồi.

Thân hình Thẩm Xung cao lớn, dáng người hơn 1 m80, hôm nay anh ta lại mặc áo khoác màu đen, bên trong là áo cổ chữ V bó sát người, kết hợp với quần dài và đôi bốt ngắn, đường nét gương mặt khắc sâu.

Triệu Mộc Thanh không thể không thừa nhận, trong số những người đàn ông mà cô biết thì Thẩm Xung là người vừa ngầu vừa đẹp trai. Hôm nay trông anh ta có cảm giác rất thích hợp đi diễn cảnh xã hội đen đầu sungs, anh hùng can đảm vừa chính vừa tà, so sánh với một vài tiểu thit tươi chắc chắn mạnh hơn nhiều.

Hai người bạn cô là bạn học từ cấp 2 cho đến cấp 3.

Khi đó thành tích của Thẩm Xung kém nhất lớp nhưng tràn ngập cảm giác tồn tại với sự hấp dẫn vô hạn của nam thần. Vô số nữ sinh lén lút nhét những tờ giấy nhỏ trong học bản hoặc tặng bữa sáng.

Anh ta tốt nghiệp cấp 3 thì nhập ngũ hai năm, trở về liền hợp tác hôn vốn với người ta mở trường dạy lái xe Thần Xung. Qua sáu năm, trường dạy lái xe Thần Xung đã mở vài chi nhánh ở thành phố này, danh tiếng tốt, học viên không dứt.

Thẩm Xung liếc cô một cái rồi nghiêm túc nhìn huấn luyện viên đầu trục, anh ta nói: “Đây là em gái tôi, còn thân hơn em ruột trong nhà.”

Huấn luyện viên đầu trục cười gượng hai tiếng: “Tôi biết tôi biết, anh Xung yên tâm!”

“Em gái tôi không chịu nổi uất ức đâu, anh nhớ kiềm chế một chút!”

“Không đâu, anh Xung cứ yên tâm!”

Triệu Mộc Thanh trừng mắt quay đi. Thẩm Xung cười thầm, anh ta vỗ bả vai huấn luyện viên đầu trục rồi cùng Triệu Mộc Thanh ngồi lên chiếc Cayenne.

Ngồi vào ghế lái, anh ta quay đầu sang phải hỏi: “Thế nào, em có muốn luyện tập thêm không?”

“Trăm ngàn lần không thể, anh không muốn sống nữa nhưng em còn chưa sống đủ! Bớt nói linh tinh đi, em đói bụng lắm rồi.”

Thẩm Xung khởi động xe, lắc đầu: “Thanh Thanh, anh cảm thấy dạo này em bị Hoa Trân bóp méo rồi, trước kia em ngây thơ như con thỏ nhỏ, ăn nói nhỏ nhẹ, sao bây giờ lại nói chuyện tùy tiện thế chứ, em nên giữ khoảng cách với cô ấy.”

“Em sẽ nói lại nguyên văn câu vừa rồi với Hoa Trân.” Triệu Mộc Thanh nghĩ thầm, trước kia cô ngoan ngoãn như con thỏ nhỏ không phải vì anh ta và bố Triệu như hai ngọn núi lớn đè nặng sao?!

“Này, đừng đừng đừng, anh không chịu nổi sức công phá của cô ấy, em nói xem rõ ràng mặt mũi sáng sủa mà sao tính tình lại nóng nảy thế chứ, con gái không thể quá liều mạng, công việc áp lực ảnh hưởng đến nội tiết tố sẽ gây mất cân đối, không kiểm soát được hành vi, chỉ một chút thôi sẽ bùng cháy.”

Triệu Mộc Thanh ôm bụng cười ha ha không ngừng được, cũng không biết sao lại thế nữa, thật ra Hoa Trân thường xuyên nói tốt về Thẩm Xung với cô, cô còn có ý định tác hợp cho người, ai ngờ có thể trời sinh bất tưng của họ không hợp, chỉ cần vừa gặp nhau thì như biến thành hai con chó Bắc Kinh cắn xé lẫn nhau. Nói xem có kì lạ không cơ chứ?!

Triệu Mộc Thanh khuyến khích: “Anh muốn rủ Hoa Trân đến không? Gần đây cậu ấy tăng ca đến nỗi mất ăn mất ngủ, anh chưa thấy cậu ấy đâu, ôi, hai vành mắt thâm đen còn hơn trang điểm kiểu khói nữa.”

“Em không hiểu đâu, cô ấy muốn chạy theo xu hướng quốc tế, hai ngày trước công ty anh vừa tìm được người phát ngôn mới để chụp quảng cáo, là siêu mẫu Chu Hiểu Dư, nhìn cô ta không khác gì tờ giấy.”

“Wow, Thẩm Xung, công ty anh thật lợi hại! Nhưng mà mời siêu mẫu quảng cáo cho trường dạy lái xe hình như không ăn nhập lắm, sao anh

không mời mấy diễn viên có tuổi nghề lâu năm được nhiều công chúng yêu mến? Hay anh đang có kế hoạch mở thêm chi nhánh ở nước ngoài hả? Thế nào, người thật có đẹp không, anh mời được cô ấy chắc tốn không ít tiền nhỉ?”

“Ai biết được sau khi tẩy trang sẽ thành cái dạng gì, chỉ biết nũng nịu với giỏi làm trò trẻ con thôi.”

“Ồ, không thể nào? Cô ấy trông rất lạnh lùng khi tham gia bộ sưu tập “Váy mới của siêu mẫu” ở An Lâm. Hoa Trân rất thích cô ấy, muốn tôn cô ấy làm nữ thần mới.”

“Chắc chắn ảo tưởng về nữ thần của Hoa Trân sẽ nhanh chóng tan vỡ, nữ thần cũ của cô ấy là ai?”

“Venus.” (3)

(3) Venus (Latin cổ điển: /'wɛ.nɔs/) (thần Vệ Nữ) là nữ thần trong thần thoại La Mã. Thần Venus được coi như tương đương với nữ thần Aphrodite trong thần thoại Hy Lạp. Venus là vị thần của tình yêu, cái đẹp, tình dục, sinh sản, bảo vệ nữ quyền.

Không khí chợt đông cứng.

Nhanh chóng quay trở lại mục đích chính, Triệu Mộc Thanh khẽ ho nhẹ một tiếng, phá vỡ không khí im lặng: “Hay là em gọi điện hỏi cậu ấy một chút nhé? Tôi qua cậu ấy còn ngủ nhò trên giường em đây.”

Đèn đỏ, Thẩm Xung buồn bã cất giọng: “Thanh Thanh, em nói thật với anh đi, vấn đề này anh muốn hỏi em lâu rồi, em sống chung với Hoa Trân nhiều năm như vậy, lại đều không có bạn trai... có phải hai người... khụ khụ.”

Hiếm khi thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi như bị táo bón của Thẩm Xung, Triệu Mộc Thanh nghi ngờ nhìn anh ta. Thẩm Xung vẫn ấp úng, trái lại Triệu Mộc Thanh sốt ruột hơn anh ta: “Anh trai à, cuối cùng anh muốn nói gì?”

Đèn xanh, Thẩm Xung giẫm chân ga, trong lòng đang nhỏ máu. Không lẽ đúng như anh ta đoán ư? Chẳng trách cô vẫn không có bạn trai, chẳng trách không chấp nhận mình.

Triệu Mộc Thanh theo quán tính đập mạnh vào lưng ghế, đang tưởng tượng cảnh mình cầm búa đập cho Thẩm Xung một phát, bỗng nhiên cô hiểu ra điều anh ta muốn nói là gì, quá kinh ngạc với sức tưởng tượng của Thẩm Xung, Triệu Mộc Thanh sắp xếp lại thiên quân vạn mã trong đầu, bề ngoài biểu hiện vẻ mặt lòng đang rất đau đớn, dùng giọng nói dịu dàng nhất từ trước đến nay đáp lại một chữ: “Vâng.”

Quán ăn Hoài Dương có món thịt cua viên và thịt gà xào khô xé miếng là hai món ăn yêu thích của Triệu Mộc Thanh.

Trong phòng riêng, một mình Triệu Mộc Thanh ăn cuồng nhiệt. Thẩm Xung vẫn duy trì ánh mắt buồn bã như ảnh đế.

“Thanh Thanh, tại sao em không nói cho anh biết sớm hơn?”

Buông đầu xuống, Triệu Mộc Thanh ngồi nghiêm chỉnh, phải phần tóc mái không tồn tại của mình.

“Em và Trần Trần...” Triệu Mộc Thanh cố ý kéo thật dài hai chữ Trần Trần, hơn nữa nhìn người đàn ông cao 1 m80 với ánh mắt buồn bã đang ngồi trước mặt mình thì da mặt lại run lên.

Triệu Mộc Thanh cảm giác cơ bắp toàn thân đều run lẩy bẩy, nếu như cô cũng có cơ bắp...

Lén véo vào đùi một cái, Triệu Mộc Thanh tiếp tục nói: “Chúng em có điều lo lắng, anh cũng biết xã hội bây giờ vẫn chưa thực sự chấp nhận... rồi còn bố mẹ, nhất là bố em, ôi...”

Nhớ lại năm đó bị một khóa giáo dục tư tưởng nhớ đời của bố Triệu, anh ta run rẩy, khẽ gật đầu: “Anh biết rồi, anh... anh cần bình tĩnh một chút đã.”

Dáng vẻ như hạ rất nhiều quyết tâm, lại như trút được gánh nặng, Thẩm Xung dùng đũa gấp thịt gà khô xé miếng, hai mắt lén lút nhìn Triệu Mộc Thanh, khi bị phát hiện lại bày ra vẻ mặt không có gì đáng kể.

Triệu Mộc Thanh cũng kệ anh ta, cô tiếp tục hoàn thành sự nghiệp ăn uống của mình.

Ăn uống no say, Triệu Mộc Thanh cầm điện thoại chụp lại bàn ăn cơm thừa canh cạn gửi cho Hoa Trân: *"Tớ đi ăn với Thẩm Xung, tí về có việc quan trọng cần nói với cậu, nhớ tắm rửa sạch sẽ chờ tớ, hí hí!"*

Còn chưa kịp thu lại nụ cười gian, Triệu Mộc Thanh phát hiện Thẩm Xung đang dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn cô chằm chằm.

Trong mắt Thẩm Xung như chịu đựng sự đả kích rất lớn, nụ cười của Triệu Mộc Thanh chứa đựng tình yêu vô bờ bến, anh ta dè dặt hỏi: “Em với... Trân...Trân, ai trên ai dưới thế?”

“Phụt!” Ngụm nước trà Triệu Mộc Thanh vừa uống lập tức phun ra.

Do thân thể có tố chất phản xạ có điều kiện khi đi lính nên Thẩm Xung may mắn thoát nạn, Triệu Mộc Thanh tiện tay cầm tờ khăn giấy lau miệng, dùng tay nâng mặt, nháy mắt vài cái với anh ta, vẻ mặt thẹn thùng: “Anh đoán xem!”

Thẩm Xung run rẩy, vội vàng ngăn cản vô số suy nghĩ xa xôi trong đầu.

Hôm nay Triệu Mộc Thanh mới phát hiện tên đàn ông cao to này lại dễ dàng bị lừa như thế, trước đây sống dưới bóng ma của người này mấy năm thật có lỗi với bản thân, càng nghĩ càng muốn báo thù rửa hận: “Em thấy anh biết sự thật cũng không đau lòng lắm! Anh đúng là loại người bạc tình!”

Thẩm Xung xấu hổ cười, dùng lời lẽ chính đáng nói: “Cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, anh nghĩ trước mắt vẫn chưa đủ năng lực bẻ thẳng em.”

“Thôi đi. Anh nói thật cho em biết, trước đây anh theo đuổi em là để trêu chọc em phải không?” Triệu Mộc Thanh nghi ngờ hỏi.

“Không... không phải. Lúc đầu khi đi học anh thấy mặt em vừa nhỏ, làn da lại trắng mịn trông rất giống con thỏ nhỏ đáng yêu, sau này em lại không quan tâm gì đến anh, lúc đó trước mặt đám bạn anh khá bề mặt, anh đã nói mà, tại sao vấn đề có thể do anh được chứ, nhớ năm đó biết bao nữ sinh viết thư tình cho anh, thậm chí...”

“Thôi đi! Anh câm miệng cho em!” Khóe miệng Triệu Mộc Thanh giật giật, cô nhớ lại thời học sinh đau thương.

“Em yên tâm, anh sẽ chúc phúc cho hai người! Nếu Hoa Trân bắt nạt em, anh sẽ không tha cho cô ấy! Sau này anh sẽ làm anh trai ruột của em.” Thẩm Xung vỗ ngực cam đoan, trong lòng thầm cho rằng Triệu Mộc Thanh là người nằm dưới.

Đánh giá giữa được và mất, mất đi người có tình cảm với mình nhiều năm đổi lại một người anh trai hết lòng vì mình, Triệu Mộc Thanh cảm thấy mình vẫn còn hời, quyết định không so đo yêu hận tình thù trước kia với Thẩm Xung nữa.

Triệu Mộc Thanh ra vẻ vô cùng thâm tình gật đầu một cái, nũng nịu nói: “Vâng, từ nhỏ em đã hâm mộ những người có anh trai, sau này ai bắt nạt

em, em có thể nói sẽ tìm anh trai đến xử lí tên đó.”

“Em gái.”

“Anh trai.”

Hai người nắm chặt tay nhau, chất chứa bao tình cảm nồng nàn lẫn nước mắt vui mừng.

Chương 4

Editor: Tịnh Tịnh

Beta: Mạc Y Phi

An Lâm, thành phố nổi tiếng về ô tô.

Tập đoàn An Khí nằm ở phía Đông thành phố, cũng như đại học An Lâm là hai tòa kiến trúc mang tính biểu tượng của thành phố.

Hơn nửa năm nay trong ngành đã lan truyền thông tin tập đoàn An Khí sắp bố trí nhân sự mới, sau đó lại chậm chạp không có hành động.

Mãi đến thứ sáu tuần trước, bộ phận truyền thông của tập đoàn chính thức tuyên bố, Từ Cảnh Tu (Hugh) được bổ nhiệm làm giám đốc thiết kế của tập đoàn An Khí.

Trong ngành xôn xao, ông chủ của mấy công ty khác sử dụng thủ đoạn tới tấp vẫn không đào được viên ngọc này, lại suy đoán tập đoàn An Khí đã tốn một khoản tiền lớn để mời vị thần này về, nhất thời đủ loại hâm mộ, ghen ghét lẫn oán hận.

Trong tập đoàn An Khí cuộn trào sóng ngầm mãnh liệt.

Từ Cảnh Tu đã giành chức vô địch trong cuộc thi thiết kế xe hơi Retro do Fasentier tổ chức, còn chưa tốt nghiệp đã được mời về làm nhà thiết kế với mức lương cao, sau khi tốt nghiệp, anh từ một nhà thiết kế bình thường trở thành nhà thiết kế hàng đầu của Fasentier mà chỉ tốn năm năm.

Người có khả năng trở thành giám đốc thiết kế trẻ nhất thế giới của Fasentier trong hai năm tới như bánh bao thơm ngon đã chấp nhận lời mời của tập đoàn An Khí.

Nghe nói tổng giám đốc tập đoàn An Khí đã thông qua nhiều mối quan hệ để lôi kéo Từ Cảnh Tu, trong vòng nửa năm đã vờn cảnh ô-liu với anh ba lần, Từ Cảnh Tu đều từ chối với lí do tạm thời chưa muốn về nước.

Đầu tháng bảy, vì thể hiện thành ý, Cận tổng của An Khí - Cận Dĩ Tông đích thân ra nước ngoài một chuyến, hai người uống trà với nhau, ngay lúc đó Từ Cảnh Tu đã trả lời sẽ cân nhắc lời mời.

Vào tháng chín, Từ Cảnh Tu lên ý tưởng khôi phục chiếc xe quý tộc lâu đời Buri, thể hiện hoàn hảo sự kết hợp giữa truyền thống và hiện đại. Một thương hiệu lâu đời đang trên bờ vực suy tàn nhất thời được hồi sinh khiến Từ Cảnh Tu một lần nữa trở thành tiêu điểm trong giới thiết kế ô tô.

Thậm chí truyền thông phương Tây còn nói anh là: "Rất có thể sẽ bắt kịp hắc mã (1) bậc thầy thiết kế xe hơi Giorgetto Giugiaro." (2)

(1) Hắc mã: ví von về đối thủ cạnh tranh có thực lực khó dò hoặc người xuất sắc ngoài dự đoán của mọi người.

(2) Giorgetto Giugiaro: Một nhà thiết kế ô tô người Ý. Ông sinh ra ở Garessio, Cuneo, Piedmont. Ông được mệnh danh là Nhà thiết kế xe hơi của thế kỷ vào năm 1999.

Tháng mười, thái tử gia của tập đoàn An Khí là Cận Lăng cùng vợ đi hưởng tuần trăng mật đã đến Texas để theo dõi cuộc đua F1 ở Mỹ, truyền thông phát hiện Từ Cảnh Tu cũng ngồi chung phòng, nhất thời mọi người đều phân vân.

Mãi đến mừng 3 tháng 11, cũng là thứ sáu tuần trước vừa chính thức được bổ nhiệm, mọi thứ mới kết thúc.

Buổi trà chiều, trong quán cà phê Music & Book, đĩa nhạc vinyl đang chạy, hai người đàn ông ngồi bên cửa sổ. Bên ngoài gió thổi từng cơn, hai ba người mặc áo khoác bước vội trên đường, điều hòa trong phòng từ từ hoạt động.

“Đã giải quyết mọi việc ổn thỏa chưa?” Một giọng nói êm tai vang lên.

Người nói là một người đàn ông cực kỳ nam tính, đường nét khuôn mặt khắc sâu, đường cong cơ thể cường tráng, làn da màu lúa mì, cánh tay rắn chắc, vừa nhìn liền biết là người thường xuyên tập thể hình.

“Xử lý thủ tục thôi.” Từ Cảnh Tu không nhanh không chậm trả lời, không thể hiện chút cảm xúc gì của người vừa mới kết thúc cuộc hôn nhân bốn năm.

“Thôi?” Cận Lăng không thể tin: “Chung Phinh Đình về Mỹ rồi hả?”

“Không rõ.” Từ Cảnh Tu lơ đãng trả lời, trên tay đang lật quyển sách thiết kế toàn tiếng nước ngoài.

Cận Lăng quan sát bạn tốt, trong giọng nói của Từ Cảnh Tu không có cảm xúc yêu ghét, chỉ lạnh nhạt như chuyện vốn chẳng liên quan đến mình.

Buổi chiều lúc ra ngoài Mạch Mạch còn nhắc nhở anh ta phải an ủi Từ Cảnh Tu thật tốt, xem ra anh chàng này vốn chẳng cần an ủi, anh ta cũng không biết nhiều về chuyện tình cảm của Từ Cảnh Tu và Chung Phinh Đình.

Làm bạn tốt nhiều năm, trong một lần vô tình biết được Từ Cảnh Tu đã kết hôn, nghe nói năm đó cô Dương có công không nhỏ nên Từ Cảnh Tu không chủ động nhắc đến Chung Phinh Đình, càng không dắt cô ta tham gia những buổi tiệc bạn bè tụ họp.

“Được rồi, đổi chủ đề đi. Giờ cậu nói cho tớ biết nguyên nhân thực sự cậu đồng ý đến An Khí được không?”

“Ba năm trước tớ kí hợp đồng với Fasentier, sau đó dự định khi kết thúc hợp đồng sẽ trở về An Lâm, đúng lúc đó cậu lại đến tìm tớ.” Từ Cảnh Tu ngẩng đầu, cười như không cười: “Ngoài ra, mức lương công ty cậu khiến tớ rất vừa lòng.”

Cận Lăng cười khanh khách. Là anh ta tự mình đa tình, cứ nghĩ vì tình nghĩa bạn bè mà Từ Cảnh Tu không nỡ từ chối.

“Bên ngoài đều đoán là mức giá trên trời, cậu hài lòng thì tốt rồi, định bao giờ chính thức nhậm chức thế, có muốn nghỉ ngơi vài hôm không?” Cận Lăng cười sáng khoái hỏi.

“Không, thứ hai tuần sau bắt đầu đi.”

“Được, thay mặt mấy cô gái của công ty chào mừng cậu đến với An Khí.” Cận Lăng nâng cốc cà phê.

Từ Cảnh Tu cũng nâng cốc lên: “Không phải mấy cô gái của cậu à?”

“À, đó là trước kia thôi, từ khi cưới Mạch Mạch tớ đã rửa tay gác kiếm rồi, bây giờ tối về đến nhà đều có người chờ cửa, thật khác với cuộc sống tự do trước kia.”

Từ Cảnh Tu đã quen với kiểu bạn thân mình nói ba câu không rời khỏi vợ: “Tình cảm vẫn ít thể hiện thì tốt hơn.”

Cận Lăng đắc ý: “Cậu ghen tị chứ gì.”

Hai người đều uống cạn cốc cà phê, đôi mắt hẹp dài của Từ Cảnh Tu hiện lên chút đùa cợt: “An Khí đang mở rộng thị trường khai khoáng ở

Châu Phi à?”

Cận Lăng ghen lời, khoa trương chìa tay: “Không còn cách nào, vợ tớ vô cùng thích bờ cát và ánh mặt trời, cô ấy cảm thấy tớ như vậy sẽ trông cực kì gọi cảm!”

Anh ta quay đầu chỉ sang bàn bên phải: “Thấy không, mấy cô gái trẻ cũng thích dạng này.”

Từ Cảnh Tu nghiêng đầu, cách hai cái bàn trống có một đôi nam nữ, trên bàn có một bó hoa hồng.

Người đàn ông đang nói gì đó, vóc dáng trung bình nhưng làn da lại cực kì đen, so sánh Cận Lăng với anh ta quả thật Cận Lăng phải gọi người đó một tiếng sư phụ.

Cô gái cười cực kì ngọt ngào, quần jean phối với áo len trắng, mái tóc xoăn ngắn bồng bênh, đôi mắt to tròn, gương mặt xinh xắn trắng nõn như con thỏ.

Chỉ là một con thỏ tham ăn. Từ Cảnh Tu nheo mắt, ngón tay trái vô thức gõ bàn.

“Thật thú vị, đen trắng kết hợp. Để tớ đoán, yêu nhau giai đoạn đầu nên rất cuồng nhiệt.” Cận Lăng cười sảng khoái nói.

Từ Cảnh Tu cup mắt không nói tiếng nào.

“Theo kinh nghiệm từng trải của tớ, tặng hoa phần lớn là hành động mới yêu nhau, nhưng yêu lâu thì cũng rất hiệu quả, không cô gái nào không thích. Giống như lúc tớ theo đuổi Mạch Mạch nhà tớ đấy ha ha.” Cận Lăng đột nhiên dừng lại, như nhớ ra điều gì thú vị mà vuốt cằm cười đầy hàm ý.

Từ Cảnh Tu ngược mắt: “Tặng cở thì sao?”

“Cở? Cở gì? Cái quái gì thế?” Về mặt Cận Lăng không hiểu gì cả.

“Cậu uống xong rồi chứ? Đi tính tiền đi.”

Thấy bạn mình bỗng lạnh mặt, Cận Lăng sờ mũi ngoan ngoãn đi tính tiền, trong lòng lại khinh thường, đồ đàn ông dễ trở mặt.

Lúc này tim Triệu Mộc Thanh sắp nhảy ra khỏi cổ họng, cô không còn nghe rõ giáo viên thể dục kia đang kể câu chuyện cười gì nữa. Lúc hai người đàn ông đó bước vào cửa cô đã chú ý tới họ, không, chính xác mà nói là anh.

Hôm nay anh mặc chiếc áo khoác gió màu nâu nhạt, không cài cúc áo, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng đơn giản được sơ vin gọn gàng trong quần tây, đôi chân vừa dài vừa thẳng, khác hẳn với vẻ đào hoa ngoài sân bay và vẻ lạnh lùng trong cửa hàng hoa. Hôm nay trông anh vô cùng đẹp trai.

Anh và người đàn ông đi cùng khác hẳn về khí chất, khách quan mà nói, vẻ đẹp của anh không giống vẻ đẹp của người đàn ông kia, bề ngoài cũng không mạnh mẽ bằng người đàn ông kia, nhưng cô luôn cảm thấy anh có gì đó nổi bật hơn, không diễn tả được thành lời, làm cô phải nhìn chăm chú.

Vốn trưa hôm qua cô về nhà ăn cơm với bố mẹ, bố cô cứ càu nhàu, cô thuận miệng đồng ý, ngay lúc đó giáo viên thể dục Hứa Chính Minh gọi điện thoại đến hẹn cô đi uống cà phê, trước cái nhìn chăm chăm của bố, cô nào dám không đồng ý.

Quán cà phê mà Hứa Chính Minh hẹn cô cách trường tiểu học An Lâm rất gần, lúc cô đến anh ta đã đứng chờ ngoài cửa, trong tay ôm bó hoa hồng, trước hết cô chỉ có thể bước vào quán.

Không ngờ ở đây cô có thể gặp lại người mà cô cho rằng không còn cơ hội gặp lại nữa. Đây là lần thứ ba hai người gặp nhau.

Triệu Mộc Thanh đứng ngồi không yên, hơi hồi hận vì hành động của mình ở cửa hàng hoa lần trước, đúng là không biết tự lượng sức mình, không rụt rè chút nào. Thật ra lần đó thấy anh vừa bước khỏi cửa hàng hoa thì không hiểu sao cô lại xấu hổ kéo Hoa Trân bỏ chạy, còn bị cô ấy cười nhạo cô nhất gan.

Anh có nhận ra cô không nhỉ? Chắc bó cổ đuôi chó kia đã bị vứt đi rồi? Hay anh đã kết hôn?

Từ thứ hai chờ đến chủ nhật vẫn không thấy anh liên hệ. Đây là chuyện cô đã đoán trước nhưng trong lòng không khỏi mất mát một chút.

Triệu Mộc Thanh dựng thẳng tai cũng không nghe được họ đang nói về chuyện gì, hai người hẳn rất thân, dáng ngồi hết sức ung dung tùy ý.

Lưng anh dựa hẳn vào ghế, tay áo được xắn lên một cách tùy ý. Tay trái cầm chiếc cốc sứ mỏng, tay phải đặt hờ trên tay vịn, một chân dưới ghế cong lại, chân còn lại duỗi thẳng dưới chân bàn, áo sơ mi trắng và chiếc ghế sofa đen tương phản rõ rệt.

Không lâu sau, người đàn ông đi cùng anh đứng lên tính tiền, anh cũng chậm rãi đứng lên cầm lấy áo khoác vắt lên khuỷu tay rồi đi ra cửa.

Đi tới cửa, rõ ràng bước chân anh dừng một chút, quay đầu nhìn về chỗ cô, ánh mắt bình thản, thanh nhã như sương mù, khóe miệng lại thể hiện hàm ý mỉa mai.

Triệu Mộc Thanh kinh ngạc, ý anh ấy là gì? Anh nhớ rõ cô. Anh cười nhạo cô mơ mộng hão huyền ư?

Tâm trạng tụt dốc, không còn tâm trạng ăn uống, bánh ngọt trên bàn đều bị cô ngó lơ, giáo viên thể dục vẫn đang kể một câu chuyện cười cứng nhắc.

Trước đó có Thẩm Xung làm ví dụ, từ chối nhất định phải rõ ràng dứt khoát, trong lòng Triệu Mộc Thanh buồn bã thả dài buông chiếc đĩa trong tay xuống, cô nhìn Hứa Chính Minh: “Xin lỗi thầy Hứa! Chúng ta thật sự không hợp nhau. Anh xem đi, tôi không có chút cảm xúc gì với câu chuyện cười của anh, hôm nay tôi đồng ý hẹn với anh đến đây là để nói với anh, tôi... đã có người mình thích rồi.”

Mặc dù anh ấy không thích tôi.

...

Trở lại khu nhà ở Tây Thành, Hoa Trân đang ngồi xếp bằng trên sofa xem lại video “Váy mới của siêu mẫu”, Triệu Mộc Thanh nhớ lần trước đã thăng thần nên không đa sầu đa cảm nữa, cô vội đá đôi giày đế bằng bay lên sofa rồi thuật lại những câu nói mà Thẩm Xung đánh giá Chu Hiểu Dư cho Hoa Trân nghe.

Nguyên văn lời nói của Thẩm Xung là: “Chỉ biết nũng nịu với giỏi làm trò trẻ con thôi.”

Hoa Trân không thể tin từng to hai mắt: “Mẹ kiếp! Hay anh ta mời nhầm mình tinh giả? Lời Thẩm Xung nói có thể tin được không? Không phải anh ta theo đuổi Chu Hiểu Dư không thành nên ghen quá hóa giận đi bôi nhọ người ta chứ?”

“Hừm!!” Triệu Mộc Thanh vượt cảm suy nghĩ, cũng có khả năng.

“Chắc không đâu, tên Thẩm Xung kia vẫn luôn thành thật với cậu.” Hoa Trân ném cái đùi gà rán trên tay xuống, bàn tay đầy dầu mỡ vỗ một cái lên đùi Triệu Mộc Thanh: “Mẹ kiếp! Bà đây ghét nhất thể loại con gái động tí

là nững nịu! Vẫn là thể loại chính trực ngay thẳng mới tốt.” Vừa tức giận vừa cầm điều khiển chuyển sang kênh Venus.

Triệu Mộc Thanh bị vỗ đùi mà run lên, cúi đầu nhìn xuống đầu gối vẫn còn dính trên quần, lửa giận liên bốc lên ngùn ngụt, hung ác gầm lên: “Tớ muốn tìm anh trai đến xử lý cậu, cậu chờ đấy!”

Hoa Trân quay đầu nhìn cô đầy khinh bỉ, Triệu Mộc Thanh nhìn lại cánh tay sấn chắc với đôi chân dài miên man kia thì vội vàng cười khan hai tiếng, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt.

Trong lòng gào thét, Thẩm Xung mắt đã mù đầu óc lại còn bị lừa dối, tế bào thần kinh nào nhiều thế nào mới liên tưởng được cô với Hoa Trân là một đôi cơ chứ???

Chương 5

Editor: Tịnh Tịnh

Beta: Mạc Y Phi

Thứ hai, tại trụ sở tập đoàn An Khí.

8 giờ 50 phút sáng.

Quầy lễ tân, Dương Tinh vừa ăn bánh bao với uống sữa đậu nành xong, cô nàng cầm chiếc gương nhỏ tròn sau máy tính để trang điểm lại. Bên tai truyền đến âm thanh cổ ý ép xuống.

“Nhìn đi nhìn đi, đó là ai thế? Sao trước giờ chưa thấy nhỉ?”

“Mới đến đây!”

“Trời ơi trời ơi, anh ấy đang nhìn sang bên này, trời ơi trời ơi quá hấp dẫn luôn!”

Dương Tinh bặm môi rồi ló đầu ra xem.

Người đàn ông mặc quần tây dài kết hợp với áo len Cashmere màu be được cắt may thủ công và áo khoác ngoài màu tro xám đang nhàn nhã bước sang bên này. Dương Tinh nghĩ thầm, ở đâu ra một thiếu niên đẹp trai thế này, đến gần hơn mới phát hiện đây là người đàn ông trưởng thành tỏa ra hơi thở lạnh lùng, thân hình cao lớn, màu da rất trắng, đôi mắt nhỏ hơi xếch và khá sáng.

Anh nhìn Dương Tinh, đôi môi mỏng hé mở, giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên: “Xin chào! Tôi là Từ Cảnh Tu.”

Dương Tinh cứ nhìn thẳng vào anh không động đậy, anh không mang theo thứ gì, hai tay thong thả đút trong túi áo khoác.

Thấy anh thu lại nụ cười rồi nhướng mày, Dương Tinh mới nhận ra người này là nhân vật tiêu điểm gần đây được nhân viên An Khí thảo luận nhiều nhất, vội vàng nói: “Anh Từ, xin chờ một chút!” Rồi lập tức gọi điện thoại nội bộ.

Nhân viên đi làm buổi sáng lục tục đi ngang qua đều xì xào bàn tán về nhân viên mới đến công ty này không phải nhân vật tầm thường. Ngay sau đó đã thấy Tiểu Cận tổng đích thân xuống đón người.

Bây giờ các phòng làm việc đều nhốn nháo cả lên, đủ loại người đẹp qua lại phòng trà nước để nghe ngóng tin tức.

Được phong làm người đàn ông hoàng kim của tập đoàn An Khí, trước đó không lâu tin tức Tiểu Cận tổng kết hôn đã kích không biết bao nhiêu tâm hồn nhân viên nữ, một số người từng thầm mến đã tan nát cõi lòng, thế là giấc mơ chim sẻ biến thành phượng hoàng cũng tan biến, hôm nay lại một lần nữa các cô thấy được hi vọng.

Vừa tham gia cuộc họp nội bộ cấp cao, tại văn phòng tổng giám đốc thiết kế.

“Thế nào? Cậu hài lòng với văn phòng này chứ?” Cận Lăng ngồi đối diện Từ Cảnh Tu.

Từ Cảnh Tu gật đầu, “Rất tốt, là ai trang trí vậy?”

“Người đẹp Từ, đó là cấp dưới của cậu, lúc này cậu gặp rồi đấy, cô ấy cực kỳ sùng bái cậu.” Cận Lăng cười sang sảng đầy thích thú, “Cậu xem

còn cần thêm gì nữa không?”

Bên ngoài, Tiểu Mỹ là một trong số các trợ lý thắng trò chơi đoán số nên được đi bưng trà, cô nàng mặc chiếc váy ngắn, mỉm cười lộ tám cái răng, đáng vẻ thướt tha mềm mại lắc vòng eo thon nhỏ.

Người đẹp còn chưa đi ra ngoài Từ Cảnh Tu đã mở miệng, “Tớ cần một trợ lý nam.”

Bước chân người đẹp run lên, mắt hèn bước đi.

Cận Lăng cười ha ha, “Cậu không biết thương hoa tiếc ngọc rồi!”

Từ Cảnh Tu nhướng mày, “Cậu lấy về mà dùng, hoặc tớ sẽ nói với Tiểu Mạch.”

Nhớ tới cô vợ thích ghen tuông của mình, Cận Lăng lập tức giơ tay đầu hàng, “Đừng vậy chứ, cậu là đại nhân không nên chấp tiểu nhân như tớ, tớ sẽ tự mình đến phòng nhân sự, cậu còn yêu cầu gì khác không?”

“Tớ muốn mở một cuộc họp với các bộ phận, cậu có thể biến rồi.” Đôi môi mỏng phát ra mấy chữ vô tình.

Cận Lăng bỏ lại một câu “tuân lệnh” rồi chạy biến.

Từ Cảnh Tu dốc hết sức lực nhanh chóng vùi đầu vào xử lý công việc.

Giờ nghỉ trưa, một người giấu tên đã tung tin lên diễn đàn của tập đoàn An Khí với tiêu đề: *Đây là vị giám đốc khiến Cận tổng tốn hết tâm tư mời về tập đoàn chúng ta, Từ Cảnh Tu (hình ảnh đính kèm).*

Trên đó viết anh không ăn trưa ở nhà ăn của nhân viên mà một mình ngồi trong phòng riêng dành cho các sếp rồi đính kèm một tấm ảnh đang

ngồi ăn.

Một viên đá làm gọn ngàn cơn sóng, diễn đàn yên lặng lâu nay cũng vì lời đồn mà bắt đầu sôi nổi, mới mười phút mà đã có hơn trăm bình luận.

[Vẫn là người đẹp]: Tay cầm đũa thật đẹp, gấp đồ ăn cũng tao nhã quá đi mất *gào thét*

[Tôi là đồ tham ăn]: Tôm phi thủy, cá giám đường, súp ngô hàm xương... Thức ăn của nhà ăn lãnh đạo đúng là cao cấp, đêm nay tôi quyết định tăng ca, vì được ăn ngon sẽ cố gắng phấn đấu.

[Trêu chọc bạn]: Lâu trên nghĩ nhiều rồi, vẫn nên cân nhắc đến New Oriental (1) sẽ nhanh hơn đó.

(1) New Oriental: là nhà cung cấp dịch vụ giáo dục tư nhân tại Trung Quốc. Trụ sở của New Oriental nằm ở quận Hải Điện, Bắc Kinh.

[Tâm Ngứa]: Tôi muốn ngồi trước mặt anh ấy... Ánh mắt thật mê người, say mắt rồi...

[Hôm nay Cận Lãng đến công ty à]: Lâu trên tỉnh lại đi, anh ấy đang nhìn xương sườn. Tiểu Cận Tổng vẫn đẹp trai nhất, mãi mãi là nam thần!

[Trợ lý nhỏ bị thương]: Lãnh đạm, kiêu ngạo, đẹp trai, là người đàn ông bạc tình *khóc thút thít*

[Tôi yêu Mạch Mạch]: Theo tin tức được biết, người này vẫn còn độc thân. Cận Lãng không còn độc thân nữa, ai yêu anh ấy thì giải tán hết đi.

...

Do vậy, Từ Cảnh Tu nhanh chóng thay thế Tiểu Cận tổng Cận Lăng ngồi vững chiếc ghế người đàn ông hoàng kim của tập đoàn An Khí.

Tối nay Từ Cảnh Tu về nhà ăn cơm. Một ngày kiếm được tiền tỉ như Từ Dĩ Thành cũng bảo thư kí từ chối một hội nghị lớn để gấp gáp trở về nhà.

Cơm nước xong, hai bố con ngồi đối mặt nhau trên ghế sofa ngoài phòng khách, viện trưởng Dương đang pha trà.

Đối với chuyện Từ Cảnh Tu ly hôn, Từ Dĩ Thành không có bất cứ ý kiến gì, người buồn nhất trong chuyện này cũng chỉ có viện trưởng Dương.

Lúc trước bà cảm thấy Chung Phinh Đình rất tốt, thậm chí không màng môn đăng hộ đối mà cứng rắn gán ghép cho con trai, còn ở sau lưng thúc đẩy chuyện này, đến khi thấy kết quả thì trong lòng bà luôn tự trách, vừa cảm thấy có lỗi với con trai vừa trách khi xưa mình đã nhìn lầm người.

Con trai chịu trở về An Khí làm việc, bà cho rằng dĩ nhiên sẽ ở nhà với hai vợ chồng, không ngờ con trai bảo công ty có sắp xếp chỗ ở nên muốn ra ngoài sống.

Bà còn muốn khuyên nhưng Từ Dĩ Thành lại máng bà không cần lo, bảo bà để ý chuyện trong học viện đến khi về hưu thì hơn, đừng bao giờ nhúng tay vào chuyện của con trai nữa.

“Công việc thế nào?” Từ Dĩ Thành bưng cốc sứ lên thổi lá trà trôi nổi, đôi mắt khôn khéo nhìn con trai qua hơi nước lượn lờ.

“Rất thuận lợi ạ.” Từ Cảnh Tu cúi đầu uống trà.

“Ừ, Cận Dĩ Tông không tệ đâu, đóng góp rất lớn cho sự phát triển kinh tế của An Lâm.” Tuần trước hai người mới gặp nhau tại hội nghị thương mại.

Từ Cảnh Tu không có ý kiến.

“Con trai ông ta cũng không tệ, qua vài năm nữa có thể vượt mặt bố mình rồi.” Từ Dĩ Thành dừng lại, “Đêm nay ở lại nhà đi!”

Từ Cảnh Tu gật đầu.

Đã nhiều năm như thế, Từ Dĩ Thành đi công tác từ huyện đến thành phố, đi qua vài thành thị, hiện giờ đã ổn định ở tỉnh, có thể thấy ông bận rộn đến mức nào, thời gian dành cho gia đình lại càng ít.

Từ Cảnh Tu học tập và làm việc ở nước ngoài nhiều năm, những lần bố con nói chuyện trực tiếp với nhau có thể đếm trên đầu ngón tay, từ nhỏ đến lớn mọi mặt của con trai đều ưu tú, bản thân tự phấn đấu chứ không cần dựa vào chống lưng, cũng rất ít người biết anh có hậu thuẫn mạnh mẽ, con trai khiêm tốn như thế khiến Từ Dĩ Thành vô cùng hài lòng.

Từ Cảnh Tu tựa lưng vào đầu giường lật xem một quyển sách chuyên ngành.

Trong lòng hơi không yên, anh quay đầu, bó cổ đuôi chó vẫn đặt ở đó, hôm nay anh thuận tay mang về rồi đặt trên tủ đầu giường.

Đưa tay mở tấm thiệp ra, Triệu Mộc Thanh, cây cỏ xanh. Cô thầm mến anh? Lại vừa cười vừa nói với người đàn ông tặng hoa. Lần đầu tiên anh có ấn tượng sâu sắc với một người con gái đến vậy.

Ở sân bay cô lồi thối lếch thếch, đôi mắt sưng húp nhìn anh.

Ở cửa hàng bán hoa cô giống yêu tinh nhỏ, ngốc nghếch nhưng đáng yêu.

Trong quán cà phê thì cười hồn nhiên lại làm anh phiền lòng.

Từ Cảnh Tu không thể tin mình lại để ý cô gái kia đến vậy.

...

Triệu Mộc Thanh và Hoa Trân đang xem chương trình “Váy mới của siêu mẫu”. Người đẹp Hoa lại tìm được niềm vui mới, đó là chiêm chọc Chu Hiểu Dư, người vừa công khai tình yêu trên Weibo.

Triệu Mộc Thanh nhìn cô gái yêu ghét rõ ràng đang ngồi cạnh mình, hoặc là yêu hoặc là ghét, hoặc là đen hoặc là trắng, cô đã tâm phục khẩu phục rồi.

Hoa Trân vừa xem vừa chế giễu, “Tại sao trước đây không phát hiện vai cô ta to thế nhỉ, cái cằm này nhất định đã từng đi gọt, vừa nhìn sẽ phát hiện ngay. Cậu xem ngực cô ta phẳng chưa kìa, máy bay có thể đáp trên đó được rồi.”

Triệu Mộc Thanh im lặng nhìn ngực Hoa Trân.

Hoa Trân che ngực: “Nhìn cái gì? Dù sao bà đây cũng A+ nhé.”

Triệu Mộc Thanh: “Cậu tự biết mình là được.”

“Thôi đi!”

“Người đàn ông lạnh lùng kia có liên lạc với cậu không?” Hoa Trân quay sang nhìn Triệu Mộc Thanh.

“Người đàn ông lạnh lùng nào?” Triệu Mộc Thanh ngó ra, không hiểu gì hết.

“Là cọng cỏ đuôi chó ý.”

Triệu Mộc Thanh: “...”

“Sao... sao lại nói là lạnh lòng chứ?” Triệu Mộc Thanh thuận thế đá cô nằng một cái, bất bình vì nam thần.

“Trên mặt người kia luôn hiện lên mấy chữ người phàm các người tránh xa tôi ra một chút, thế chưa đủ lạnh lòng hả? Có điều gần đây tính cách lạnh lòng đang thịnh hành, còn tớ thích loại người mạnh mẽ cao lớn cơ.” Hoa Trân mở bịch khoai tây chiên giòn ra nhai rộp rộp.

Triệu Mộc Thanh đảo mắt nhìn cô ấy, “Thảm Xung rất phù hợp với yêu cầu của cậu, cậu muốn tớ tác hợp cho hai người không?”

“Không cần, bà đây mà có hứng thú với anh ta thì cũng chỉ trong vòng một phút thôi.”

Hoa Trân nhìn cô: “Anh ta thật sự không liên lạc với cậu, thờ trắng nhỏ dăng đến tận răng cũng không ăn, thế mà cậu nói anh ta không lạnh lòng à? 32C cũng không có hứng thú, hay anh ta là công tử bột trông thì ngon nhưng không dùng được, không có cũng không sao!?”

“Sao cậu lại nghĩ như vậy hả? Điều này có nghĩa anh ấy là một người rất có nguyên tắc.” Triệu Mộc Thanh bắt mẫn.

“Ồ, còn chưa biết tên mà đã biện hộ thay người ta rồi!” Hoa Trân cười.

Triệu Mộc Thanh xấu hổ.

Chợt nhớ tới một việc, Triệu Mộc Thanh cất giọng yếu ớt: “Tớ nói với Thảm Xung hai chúng ta đang hẹn hò.”

Hoa Trân không thể tin mở to mắt, khoai tây chiên trong miệng cũng rơi ra.

Ngay sau đó lại đặt túi khoai tây xuống, khá xấu hổ đứng lên, hai tay nắm chặt đầy ngại ngùng: “Muốn chết phải không? Cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi!” Nói xong còn đá lông nheo.

Triệu Mộc Thanh lạnh cả người, nghi ngờ nhìn chằm chằm Hoa Trân.

Hoa Trân bĩu môi, vỗ gáy Triệu Mộc Thanh, cực kỳ khinh bỉ: “Bà đây còn chưa thưởng thức đủ cơ thể đàn ông đâu!” Lập tức nâng cằm nhìn Triệu Mộc Thanh: “Thẩm Xung tin à?”

Triệu Mộc Thanh gật đầu.

“Mẹ kiếp! Thế mà anh ta cũng tin? Đầu anh ta bị cửa kẹp sao? Anh ta cứ thế hết hi vọng à?”

“Cậu đoán xem? Tớ đã nói từ đầu là anh ấy không thật lòng thích tớ, mấy năm qua chỉ trêu tớ thôi, suy cho cùng nguyên nhân cũng vì năm đó ở trường tớ không nể mặt anh ấy! Cậu không thấy vẻ mặt tò mò hưng phấn của anh ấy khi biết tớ và cậu là một đôi đâu.”

"Đệt, tớ đã nhìn lầm anh ta rồi. Tớ vốn khâm phục tình cảm nhiều năm không thay đổi của anh ta mà... Cuối cùng chỉ là lừa gạt lòng tin của tớ, để xem lần sau gặp tớ có xử lí anh ta không!"

Triệu Mộc Thanh hơi chột dạ, lúc này mình nói có hơi quá không nhỉ, anh trai à, hãy tự cầu phúc đi!!

Chương 6

Editor: Tịnh Tịnh

Beta: Mạc Y Phi

Hơn một tháng qua, cuộc sống Triệu Mộc Thanh vẫn không có gì đáng nói, hết giờ làm ngẫu nhiên đi dạo phố, ca hát, ăn tối với đồng nghiệp. Đầu bếp Hoa về nhà sẽ nấu cơm nên cô giao hết chuyện bếp núc cho cô ấy, cuối tuần thì về Đông Thành thăm bố mẹ. Chẳng qua khi không có việc gì cô lại nhớ đến người đàn ông mà mình tặng hoa.

Điều khiến Triệu Mộc Thanh vui sướng là nhờ vị huấn luyện viên đầu trợ kia dốc lòng dạy bảo, cô đã thuận lợi vượt qua vòng hai, thứ bảy tuần này cũng chính là ngày mai sẽ thi vòng ba, từ hôm qua cô đã hồi hộp không yên.

Khi còn học đại học Hoa Trân đã có bằng lái xe, sau khi tốt nghiệp bố cô ấy lập tức ném cho một tấm thẻ để mua chiếc xe Volkswagen Beetle đỏ, đỡ phải đi bộ.

Lúc Hoa Trân nói muốn dùng kinh nghiệm từng trải để tư vấn tâm lý cho Triệu Mộc Thanh, Triệu Mộc Thanh bắt buộc phải mang ơn mà khao cô ấy một bữa ăn.

Trên TV đang chiếu phim hoạt hình Heo Peppa, hai người làm tổ trên ghế sofa, đồ ăn đồ uống bày đầy trên bàn. Tay trái Hoa Trân cầm lon bia, tay phải vỗ vai Triệu Mộc Thanh, bày ra tư thế nữ trung hào kiệt.

“Không sao đâu, đến lúc đó cậu sẽ thấy còn nhiều người hồi hộp hơn cả cậu. Để tránh mấy lỗi sai nhỏ nhất, khi vừa lên xe phải kiểm tra cần điều

khiển đèn hai lần không thì đi tong đấy, thất dây an toàn không mất đến một phút, không mở đèn không ấn còi, chạy đến nơi đỗ xe đừng quên kéo cần số, chân mà run thì thậm chí không giẫm được bàn đạp ly hợp đâu ha ha ha!"

Hoa Trân cười đủ rồi quay đầu lại nhìn Triệu Mộc Thanh: “Không hồi hộp nữa sao?”

Về mặt Triệu Mộc Thanh u ám, cô bụng đói ăn quàng mới có ý định nhờ Hoa Trân tư vấn tâm lý trước khi thi, tin tưởng cô ấy còn không bằng tin vào chính bản thân mình, cũng có thể Hoa Trân vừa kể một loạt sai lầm mà mình đã phạm phải.

“Hồi hộp cái khi gì? Nhớ năm đó trên vùng đất bằng phẳng tứ gập thân giết thân gập phật giết phật, thế mà vẫn bị giám khảo chê chạy quá chậm, thật là! Cùng lắm thì lần này trượt lần sau lại thi tiếp, còn tận mấy cơ hội nữa còn gì.” Nói xong vừa bẻ ngón tay vừa suy nghĩ: “À đúng rồi, có năm cơ hội, nếu năm lần đều không vượt qua thì cậu chính là đầu heo!”

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Triệu Mộc Thanh cảm gổ ồm hung dữ đập cô nàng. Hoa Trân không tránh kịp, khẽ rên lên một tiếng.

Thứ bảy, sáng sớm sương mù mù mịt, đồng hồ báo thức đang reo âm ỉ trên giường hiển thị sáu giờ.

Tinh thần Triệu Mộc Thanh hơi uể oải, thế mà tối qua cô lại mơ thấy người kia, trong mơ anh dứt cô ăn cà rốt, miệng cô bị nhét đầy đến mức hai má đều phồng lên.

Cô nghi ngờ có thể gần đây mình đã vẽ tranh thiếu nhi quá nhiều.

Triệu Mộc Thanh kéo rèm cửa, đuổi cái lưng mồi, ra về trầm lắng định ngâm một bài thơ thì bỗng cảm thấy bụng trống trơn, chỉ vừa kịp cảm thán

một câu “Trời hôm nay không được tốt” thì tiếng hát của bà ngoại Hoa đã vọng vào: “Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn mau mở cửa ra.”

Thỏ trắng nhỏ mở cửa ra, đứng ngoài cửa không phải bà ngoại Hoa mà là một cô gái ốc. (1)

(1) Cô gái ốc: Mô tả kiểu người cần cù, lương thiện. Giống cô Tấm ở Việt Nam.

Cô gái ốc mặc một bộ áo ngủ cổ chữ V xẻ sâu đầy gợi cảm: “Rửa mặt nhanh đi, tớ nấu cháo với trứng muối cho cậu rồi đấy, ăn xong rồi đi.” Nói xong xoay người trở về phòng đóng cửa tiếp tục ngủ.

Chưa kịp dẫn chút cảm động trong lòng xuống thì Triệu Mộc Thanh đã cảm thấy ức chế không thể nào chịu nổi, chỉ có thể nhìn lên trần nhà hét to: “Không!!!”

Đồng thời trong đầu hiện lên bối cảnh bài hát.

Hoa tuyết tung bay, gió Bắc thét gào, trời đất một mảnh mênh mang.

Tiếng gào to từ trong phòng truyền ra: “Thần kinh à?”

Cuối cùng, Triệu Mộc Thanh chỉ húp hai bát cháo, kiên quyết không ăn trứng vịt muối mà ra đi, ặc... chuẩn bị đi.

Trung tâm sát hạch lái xe phải hoãn cuộc thi vì sương mù, đợi đến khi sương mù tan dần, mặt trời lộ dạng cũng đã hơn chín giờ.

Triệu Mộc Thanh được phân đến chiếc xe số 8 tổ 2, đến lượt cô cũng hơn mười giờ rưỡi. Triệu Mộc Thanh là người cuối cùng của tổ 2, số người thi xong đã quá một nửa, có người vui cũng có người buồn.

Trong lòng cô tự nhủ không được hồi hộp, ngồi vào vị trí chuẩn bị sẵn sàng, thuận lợi thông qua việc kiểm tra cần điều khiển đèn. Bật đèn tín hiệu rẽ, lẩn bánh, đổi vị trí cần số, chạy thẳng, tăng giảm tốc độ, thay đổi làn xe, vượt qua người đi bộ, tất cả đều không có vấn đề.

Cô dần thả lỏng tâm trạng, thậm chí còn hát một đoạn ngắn, xem ra hôm nay tất cả đều thuận lợi, lập tức sẽ đến khoảng cách giới hạn. Quả nhiên pho giám khảo đã sang bên lề đỗ xe, trong lòng Triệu Mộc Thanh hô to hoàn hảo, cô bật đèn tín hiệu rẽ trái đến chỗ đỗ xe.

Đúng lúc này, một chiếc xe trắng bên trái làn xe đột nhiên thay đổi làn đường chạy phía trước xe cô, cách xe cô một đoạn, còn bật đèn tín hiệu xin rẽ.

Một chiếc xe Porsche 91 8 Spyder trắng.

Cô trừng to mắt nhìn biển số xe, trong lòng hát vang: Là anh! Là anh! Chính là anh ấy!

Ngay thời khắc hồi hộp như thế mà trong đầu cô lại hiện lên một câu hát đậm chất văn chương: Trước núi không gặp nhau, sau núi đừng gặp lại.

Hai người thì trước núi đã gặp nhau, sau núi vẫn gặp lại.

Anh đã áp sát lề đường chuẩn bị dừng xe rồi. Có lẽ lần này ông trời cho cô cơ hội cuối cùng, bây giờ không hành động thì đợi đến khi nào chứ?

Cẩn nhẹ môi, không bỏ được con không bắt được sói?

“Mẹ nó, phải bắt chấp tất cả.” Cô thật sự đã thốt lên những lời này.

Không quan tâm giám khảo nhìn cô bằng ánh mắt như nhìn người bị bệnh thần kinh, cô quyết đoán vòng tay lái rẽ phải 15 độ, không phanh mà

ngược lại còn nhún ga.

“Àm!” Đầu xe thành công cộ lên đuôi xe. Hoàn hảo!

Hệ thống cuộc thi cất giọng thông báo: Cuộc thi thất bại.

Đang là mùa đông, Triệu Mộc Thanh ngồi ở ghế lái mà mồ hôi trên trán đầm đìa, kích động đến nổi run rẩy.

Giám khảo đen mặt, nhìn cô như nhìn kẻ đần, cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy mà đầu toàn óc heo! Chân ga đang phanh thì lại buông?

Chiếc Porsche phía trước vô tội bị tông trúng, cửa xe mở ra, một chân mang giày da đen vừa đặt xuống, tiếp theo là một chân khác, đôi chân thon dài thẳng tắp, từ từ đứng dậy, một tay anh vịn vào cửa xe, chậm rãi xoay người nhìn về phía bên này.

Áo trắng quần đen, tỏa sáng lấp lánh.

Cô ngừng thở, tay nắm chặt thành quyền, tự nói với chính mình phải nắm chắc cơ hội này.

Trong phút chốc, giám khảo và các học viên phía sau vừa mới thấy tên đầu sỏ còn ngồi trên ghế lái đã run rẩy mở cửa bước xuống xe như con thỏ nhỏ nhút nhát đang chạy trốn.

Từ Cảnh Tu híp mắt nhìn cô gái đã lâu không gặp này, cảm xúc trong lòng khá phức tạp.

Vì hưng phấn mà giọng Triệu Mộc Thanh run rẩy: “Là em là em! Là em vừa đâm vào xe anh!”

“Tôi thấy rồi.”

Triệu Mộc Thanh không phản bác được.

“Cô... cố ý.” Gần như là giọng điệu khẳng định.

Triệu Mộc Thanh cuống quýt xua tay, lắc đầu như trống bỏi.

Từ Cảnh Tu liếc cô một cái, đi đến đuôi xe kiểm tra, có một ít vết xước.

Cô đi theo anh đến đuôi xe, nuốt nước bọt hỏi: “Anh... anh kết hôn rồi sao?” Nếu anh đã kết hôn cô cũng không muốn có suy nghĩ không an phận gì khác.

Sắc mặt anh phức tạp nhìn cô chăm chú, im lặng năm giây rồi thành thật trả lời: “Đã kết hôn.”

Trái tim Triệu Mộc Thanh bỗng chốc nguội lạnh.

Đợi chút, anh nói “đã kết hôn” chứ không phải “kết hôn rồi”? Lúc trước ở sân bay anh nói “không gặp không về” phải chăng là...?

Thấy biểu cảm bối rối của cô, Từ Cảnh Tu bổ thêm một câu: “Ly hôn rồi.”

“Đoàng!” Từng chùm pháo hoa nổ rộ trong đầu Triệu Mộc Thanh.

Cổ kìm niềm vui mừng như điên khi tưởng mất nhưng lại được, cảm thấy hành động của mình như vậy không thích hợp lắm, cô không kịp điều chỉnh cảm xúc mà cười nói: “Xin lỗi anh!”

“Tại sao lại nói xin lỗi?”

“Ặc!” Đồi lại Triệu Mộc Thanh không nói được gì nữa.

Thấy anh muốn đi cô vội vàng gọi theo: “Đợi một chút! Chúng ta trao đổi số điện thoại đi. Sửa xe xong anh gửi hóa đơn cho em nhé.”

“Không cần.” Không đề cập đến xe của anh, xe này là mượn của Cận Lăng, đúng lúc anh đang ngại chiếc xe này quá phô trương. Hơn nữa anh cũng có số điện thoại của cô.

Triệu Mộc Thanh ra vẻ chính đáng nói: “Em không muốn lương tâm mình cắn rứt. Em kiên quyết! Hơn nữa, anh phải chịu trách nhiệm với em!”

Từ Cảnh Tu ngạc nhiên.

Triệu Mộc Thanh tiếp tục trách móc anh: “Em sắp hoàn thành thuận lợi kì kiểm tra này, anh đột nhiên chuyển làn đường hại em vừa chuyển làn lập tức không làm chủ được khoảng cách? Anh có biết em đã bỏ ra bao nhiêu thời gian bao nhiêu công sức để tập lái xe không? Hôm nay thì trượt đối với em là một đả kích nặng nề, trước giờ tâm lý của em rất yếu đuối, sáng nay em đi thi bà ngoại còn nói gói bánh chưng chờ em mang chiến thắng trở về ăn mừng đấy, em thật sự không còn mặt mũi nào đi gặp bà ngoại nữa, bà đã cực khổ nuôi em khôn lớn, không biết đời này em còn có thể thi bằng lái xe nữa không.”

Nói xong một hơi còn than thở khóc lóc. Xin lỗi bà ngoại, tất cả đều vì hạnh phúc của cháu gái bà thôi!

“Cô vẫn còn một cơ hội.” Sau khi im lặng, Từ Cảnh Tu lạnh nhạt nhắc nhở.

“Triệu Mộc Thanh, cô đừng lè mề nữa. Còn một cơ hội cuối cùng, không lên xe sẽ hủy bỏ tư cách dự thi.” Giám khảo đang ngồi trên xe rất biết thời cơ mà cất giọng giục giã.

Triệu Mộc Thanh quật cường mím chặt môi, ánh mắt nhìn anh chăm chăm, quyết tâm không đạt được mục đích nhất quyết không bỏ qua, sao Từ Cảnh Tu không nhìn ra tâm tư nhỏ của cô chứ, lần đầu tiên anh cảm thấy hơi bất đắc dĩ và khá buồn cười. Mở cửa xe, anh cầm một tấm danh thiếp đưa cho cô.

Sợ anh đổi ý, Triệu Mộc Thanh nhanh chóng nhét tấm danh thiếp vào túi áo.

“Cảm ơn!” Thoáng cái cô đã cười đến nỗi mắt cong như vầng trăng.

Nụ cười của cô có sức hấp dẫn.

Từ Cảnh Tu bất giác phát hiện khoe miệng mình cũng cong lên theo.

Triệu Mộc Thanh cảm thấy mỹ mãn che miệng ngồi vào trong xe, Từ Cảnh Tu cũng nhớ lại lý do mình chuyển làn đường là vì rẽ sang hiệu thuốc mua thuốc, lúc sáng viện trưởng Dương gọi điện thoại cho anh bảo trưa về nhà ăn cơm, trong điện thoại bà ấy không ngừng ho khan.

Giám khảo đã lái chiếc xe lên phía trước chiếc Porsche rồi bước xuống xe nhường chỗ cho Triệu Mộc Thanh bắt đầu thao tác lại một lần nữa.

Chân run lên đầy kích động, lăn bánh, tắt máy, kết thúc, Triệu Mộc Thanh và giám khảo đồng thời cất tiếng cười ha ha.

Từ Cảnh Tu mua thuốc xong vừa bước ra cửa liền bắt gặp cảnh tượng này, chiếc xe dự thi đỗ phía trước chiếc Porsche chưa đến nửa mét, Triệu Mộc Thanh toét miệng cười tít mắt ngồi vào ghế lái phụ, giám khảo ngồi vào vị trí ghế lái chạy vụt đi.

Chiếc xe dự thi chạy về trung tâm lái xe, Thẩm Xung chờ ở đó. Anh ta đã xem qua camera ở phòng giám sát và điều khiển trung tâm, sờ đầu Triệu Mộc Thanh an ủi cô: “Lúc đầu mọi thứ đều diễn ra rất tốt, sao vào giây phút

quyết định đầu óc em lại chập mạch như bị trúng tà vậy? Ôi, đúng là vận may hơi kém.”

Triệu Mộc Thanh không cho là đúng, cảm thấy hôm nay mình quá may mắn.

Hoa Trân gửi tin nhắn bảo cô về nhà ăn cơm. Cô vội vã muốn về chia sẻ bí mật với Hoa Trân nên xua tay với Thẩm Xung định đi.

Thẩm Xung kéo cô lại hỏi cô đi đâu, cô uốn éo, “Trân Trân ở nhà chờ em về ăn cơm đấy!”

Thẩm Xung bị trúng một kích trầm trọng đành phải buông tay, nhìn cô vội vàng leo lên chiếc taxi vừa bắt được đi xa dần, ôm ngực khóc than cho chính mình...

Chương 7

Editor: Tịnh Tịnh

Beta: Mạc Y Phi

Sương mù đã tan hết, ánh nắng tươi sáng, không có gió, mây hôm rồi thời tiết không được tốt như hôm nay.

Giữa trưa 12 giờ 30 phút, vườn hoa trong tiểu khu vẫn còn rất nhiều người đang hoạt động.

Mấy bạn nhỏ vui đùa ầm ĩ, mấy bác gái dắt chó đi dạo cũng đang cười, đôi tình nhân ngồi trên ghế nói mấy lời tâm tình.

Tay Triệu Mộc Thanh nắm chặt tấm danh thiếp, ngâm nga hát trên đường về.

Trên taxi cô đã nhìn đi nhìn lại tấm danh thiếp này nhiều lần, đến cả góc chết cũng kiểm tra một lần, chất liệu phủ bóng màu xám đậm, trên mặt là dòng chữ bằng bạc được khắc đầy tinh tế: Từ Cảnh Tu, Hugh, phía dưới là số điện thoại di động, ngoài ra không còn gì khác.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy tấm danh thiếp ngắn gọn như vậy, giống như anh đã để lại ấn tượng rất sâu sắc với cô.

Vào nhà, Hoa Trân đặt món ăn cuối cùng vừa làm xong lên bàn. Hai người ngồi vào chỗ của mình, Hoa Trân đánh giá sắc mặt Triệu Mộc Thanh xong thì thăm gặt đầu rót rượu, “Nhìn sắc mặt cậu hồng hào hẳn là mang tin tốt về, nào, chúc mừng cậu chiến thắng trở về!”

Triệu Mộc Thanh cười bung ly rượu lên cùng ly với cô ấy, nhấp nhẹ một ngụm, đôi mắt ướt át.

Hoa Trân kinh ngạc: “Này, cậu diễn hơi lộ rồi đó, không phải chỉ vượt qua vòng ba thôi sao?”

Triệu Mộc Thanh cười, không kiểm soát được tâm trạng như bong bóng đang bay trong lòng, cô lại uống một ngụm rượu.

“Trân Trân, tớ thật sự rất vui vẻ, chắc chắn tớ là đứa trẻ được ông trời thiên vị, tớ thật sự rất thích anh ấy, hôm nay tớ lại gặp được anh ấy, anh ấy nói đã ly hôn, anh ấy...” Nói xong giọng cô hơi nghẹn ngào.

Hoa Trân ngắt lời cô, “Đợi đã! Cậu nói người đàn ông lạnh lùng kia à? Ly hôn? Không phải cậu chen chân vào làm kẻ thứ ba trong cuộc hôn nhân của người ta đấy chứ?”

Triệu Mộc Thanh hít mũi rồi vội vàng xua tay: “Không phải đâu, lần đầu tiên bọn tớ nói chuyện với nhau đấy.”

“Lần đầu tiên nói chuyện mà cậu đã bày tỏ tình cảm với người ta ư? Còn là người đàn ông đã từng kết hôn? Cậu biết nguyên nhân anh ta ly hôn không? Là loại người hết ăn lại nằm suốt ngày đánh mắng vợ mình hay là có vấn đề về chức năng sinh lý?”

Triệu Mộc Thanh ngẩn người, nổi cảm động cứ thế nghẹn lại trong lòng.

Ổn định lại cảm xúc, quả thật trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ đến những vấn đề này, cô chỉ biết là nhìn thấy anh thì trái tim lập tức đập rộn ràng, chỉ biết lần đầu tiên gặp anh cô đã bỏ lỡ cả đời.

Buổi tối nằm trên giường, Triệu Mộc Thanh lưu số điện thoại của Từ Cảnh Tu nhưng không dám gọi cho anh. Hệ thống nhắc nhở có thể kết bạn

WeChat, cô nhanh chóng thêm WeChat, vì cần nghiệm chứng, cô soạn vài chữ gửi đi: *"Xin chào, em là Triệu Mộc Thanh."*

Năm phút trôi qua, đối phương không trả lời, Triệu Mộc Thanh thầm nghĩ chắc anh không thấy, chờ thêm một chút nữa vậy. 30 phút trôi qua, một tiếng, hai tiếng trôi qua vẫn không có phản hồi.

Trong mơ Triệu Mộc Thanh tủi thân đến nỗi chảy nước mắt.

...

Sáng sớm, Từ Cảnh Tu vừa chạy bộ về liền đi tắm, nhân viên phục vụ đã đưa bữa sáng đến.

Đây là khách sạn cao cấp kiểu nhà ở do An Khí cung cấp, bên trong bố trí không kém phòng tổng thống bao nhiêu, hơn nữa còn có bộ phận chuyên phục vụ ăn uống.

Trên bàn ăn, Từ Cảnh Tu cầm điện thoại lên kiểm tra, hệ thống nhắc nhở vẫn còn một tin nhắn, thật ra tối qua anh đã nhìn thấy thông báo có tin nhắn, sao anh có thể không nhìn ra tình cảm trong mắt cô gái kia chứ? Lòng anh bảo nên đến gần hơn, lý trí lại bảo anh phải cách xa cô, có vết xe đổ, tốt nhất vẫn nên tránh xa phụ nữ.

Thứ hai, Từ Cảnh Tu đưa chiếc xe đã sửa xong đến rồi trả chiếc Porsche trắng cho Cận Lăng, anh ta nhìn thấy đuôi xe có dấu vết nên cười nhạo Từ Cảnh Tu không quen lái xe trong nước, anh nói mình đâm vào với một con thỏ, Cận Đông tắc lưỡi, nói thẳng như thế quá máu me rồi.

Công việc của anh ở An Khí đã đi vào quỹ đạo, hạng mục nghiên cứu phát minh mới đang trong kế hoạch tiến hành, trong công việc, anh luôn không thiếu nhiệt huyết và sáng tạo.

Cận Lãng khuyên anh nên tìm bạn gái, nói đùa là ở công ty có rất nhiều người đẹp ưu tú thích anh, anh không đồng ý, chẳng muốn tự tìm phiền toái chút nào.

Tan ca sớm, chân trời còn nhuộm ánh chiều tà, đài radio đang phát chương trình “Sunset Boulevard”, ánh mặt trời vào đông men theo cánh cửa sổ len vào và hắt lên gương mặt Từ Cảnh Tu, khiến anh chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng cũng có cảm giác ấm áp.

Từ Cảnh Tu chăm chú nghe từng ca từ:

Chúng ta gặp nhau trên chính con đường này,

Tại hai phía con đường này chúng ta để lạc nhau,

Mỗi khi ánh hoàng hôn nhuộm màu tất cả,

Anh có thấy sắc vàng thật chói mắt.

Anh có thấy sắc vàng thật chói mắt... Trưa hôm qua, đám sương đã tan đi, ánh mặt trời chiếu lên mặt cô, cô to gan bướng bỉnh nhìn anh, không hiểu sao khiến anh hơi hoảng hốt mà mượn hành động lấy danh thiếp để che giấu, cô đạt được mục đích mà nở nụ cười chói mắt như thế, vì vậy anh cũng cười.

Giây phút đó, ánh mặt trời vàng rực chắc chắn đã xuyên qua linh hồn anh nên lòng anh mới mềm mại như thế.

Đáy lòng có gì đó đang nhộn nhạo, anh khá muốn đi tìm phiền phức.

Chờ ở ngã tư đường, nhìn dòng người đi qua đường khi đèn xanh, anh cầm lấy điện thoại đồng ý lời mời kết bạn. Bên kia nhanh chóng gửi một gương mặt tươi cười và một gương mặt khóc lóc.

Ngay sau đó lại gửi một câu: *"Từ Cảnh Tu, xe anh sửa xong chưa?"*

Đến nơi, Từ Cảnh Tu dừng xe xong thì trả lời cô: *"Không biết, xe của bạn tôi."*

Cô gõ chữ rất nhanh: *"Hả? Em xin lỗi, anh bảo bạn anh gửi hóa đơn cho em đi."*

Anh trả lời: *"Không cần."*

Cô nhanh chóng nhắn tiếp: *"Chiều mai em mời anh đi uống cà phê xem như bồi thường được không ạ?"*

Từ Cảnh Tu cười, đáp lại: *"Được."*

Tan tầm, Triệu Mộc Thanh đang ngồi trên xe buýt, nổi hưng phấn và kích động như nước lũ tràn đê cuộn cuộn trong lòng, không biết hôm nay cô đã mở điện thoại bao nhiêu lần, nếu không phải đang ở trên xe thì cô thật sự muốn chạy xuống đường nhảy nhót, anh đồng ý rồi!

Sáng thứ bảy, chuyện đầu tiên Triệu Mộc Thanh làm là vén rèm lên.

Ái chà! Thế mà tuyết rơi rồi.

Tuyết không quá lớn, mặt đất chỉ có một lớp tuyết mỏng, có lẽ tuyết rơi trong đêm nên đến sáng nay đã ngừng. Trong vườn hoa, lá cây quế được phủ thêm một lớp tuyết trắng, mấy bạn nhỏ chơi đuổi bắt trên tuyết để lại từng chuỗi dấu chân.

Đây là trận tuyết đầu của mùa đông năm nay, cũng là lần đầu tiên cô và anh hẹn hò.

Triệu Mộc Thanh vừa hồi hộp vừa hạnh phúc chờ đợi cuộc hẹn buổi chiều.

Vẫn là quán cà phê Music & Book kia, hẹn nhau lúc 3 giờ rưỡi.

Mới 3 giờ Triệu Mộc Thanh đã đến, khách không nhiều lắm, trong quán trang trí rất nghệ thuật, còn thiết kế thêm một số giá sách, cô lấy một quyển sách rồi ngồi xuống vị trí gần cửa sổ.

Đúng giờ Từ Cảnh Tu mới đến.

Anh chào hỏi cô rồi cởi áo khoác, tháo chiếc khăn quàng cổ bằng nhung màu xám nhạt ra, ngồi xuống đối diện. Bên ngoài có vài bông tuyết nhỏ lác đác rơi, trên tóc anh còn vương lại vài bông tuyết, trong quán ấm áp nên mấy bông tuyết nhanh chóng tan đi.

Anh mặc một chiếc áo len cổ tròn màu xanh xám, từ cổ áo lộ ra chiếc áo sơ mi trắng bên trong, nho nhã lại dịu dàng. Triệu Mộc Thanh cảm thấy mình sắp bị thiêu cháy rồi.

Lần trước đâm vào đuôi xe là tình huống đặc biệt nên không tính, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô được ngồi gần người mình thích đến vậy, vừa ngẩng đầu có thể chạm mắt nhau.

Ánh mắt anh chắc chắn có thể câu hồn, nếu không sao tim cô cứ đập liên hồi thế này! Cô khẩn trương đến mức mắt không biết phải nhìn đi đâu, tay chân cũng không biết đặt như thế nào cho phải.

Triệu Mộc Thanh thầm mắng mình sao lại nhát gan như vậy!

Ổn định lại cảm xúc, Triệu Mộc Thanh cầm menu đưa cho Từ Cảnh Tu, cười dịu dàng hỏi: “Anh muốn uống gì?”

Từ Cảnh Tu không cầm menu, thấp giọng hỏi cô gái đang xấu hổ: “Cô uống gì?”

“Latte ạ.”

Giọng nói của anh thật dịu dàng.

Từ Cảnh Tu gật đầu gọi phục vụ: “Một cốc Latte, một cốc cà phê Blue Mountain, một bánh tiramisu.” Lại quay sang nói với cô, “Tiramisu ở đây không tệ lắm.”

Phục vụ đi rồi, không khí giữa hai người lại rơi vào im lặng.

Thật ra Từ Cảnh Tu chưa một lần yêu đương chân chính, kinh nghiệm khi có cuộc hẹn với các cô gái cũng là chuyện công việc, nhìn cô gái đối diện còn đang lúng túng hơn mình, anh hơi buồn cười, nhớ lại lời nói của cô trước hiệu thuốc, thật đúng là đủ táo bạo và thẳng thắn.

Nhưng hôm nay trông cô rất xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc ngắn đến vai hơi cong, một bên tóc tùy ý gài ra sau tai để lộ vành tai trắng mịn. Long mày dài và mỏng, đôi mắt rất sáng, long lanh hơi nước, mũi cao môi đỏ, khuôn mặt khá bầu bĩnh và hồng hào.

Triệu Mộc Thanh ngồi thẳng lưng, chỉ dám nhìn đến miệng và mũi của Từ Cảnh Tu: “Em kể chuyện cười cho anh nghe nhé!”

Mặc kệ anh có đồng ý hay không cô đã bắt đầu kể.

“Em có một cô bạn thân, cô ấy lưu số điện thoại của mỗi tình đầu trong điện thoại là “một mình bên cạnh anh”. Sau khi họ chia tay, cô ấy đổi thành “chiếc khăn voan quý báu nọ”.”

Mặt Từ Cảnh Tu vô cảm.

Cô lại tiếp tục cố gắng: “Có một con sói con vừa mới ra đời chỉ thích ăn chay không thích ăn thịt, bố mẹ nó rất lo lắng, đến một ngày nọ, họ thấy sói con đang đuổi theo một con thỏ, sói bố sói mẹ rất vui mừng, sau khi sói con bắt được con thỏ lại nói: Giao cà rốt ra đây! Ha ha ha ha!”

Từ Cảnh Tu: “Cô thích ăn cà rốt không?”

Triệu Mộc Thanh cười đến nỗi bả vai run run: “Em thích lắm, ăn rất ngon, ăn sống vừa giòn vừa ngọt.”

Đôi mắt Từ Cảnh Tu lóe sáng, anh nói nhỏ: “Ừ, con thỏ nào cũng thích.”

Triệu Mộc Thanh không nghe rõ: “Anh không thích hả? Cà rốt giúp mắt sáng còn thanh lọc gan, có rất nhiều giá trị dinh dưỡng!”

Từ Cảnh Tu lên tiếng: “Có lẽ sau này sẽ thích, còn nữa không? Chuyện cười ý.”

Triệu Mộc Thanh quyết định tung chiêu bài tử: “Có một người đang ở bệnh viện truyền dịch, truyền mãi truyền mãi rồi bắt đầu cười hô hố. Người ta hỏi anh ta cười cái gì, anh ta trả lời chỉ là cười từng chút một (1) thôi. Ha ha ha, lần nào Hoa Trân cũng bị bởi câu chuyện cười này đánh bại, à... Hoa Trân là bạn tốt của em.”

(1) Từng chút một (点滴) còn có nghĩa là truyền dịch.

Triệu Mộc Thanh cười hả hê.

Khóe miệng Từ Cảnh Tu cong lên, trong mắt tràn ngập vui vẻ, cô ấy cười nhẹ nhàng thật.

Phục vụ đưa nước đến, hai người tạm dừng cuộc trò chuyện.

Mùi cà phê rất đậm, miếng bánh tiramisu nhìn khá hấp dẫn, Triệu Mộc Thanh cầm chiếc thìa nhỏ xắn một miếng cho vào miệng, lập tức nheo mắt thỏa mãn, thấy Từ Cảnh Tu nhìn mình cô bỗng hơi xấu hổ, nhìn chiếc bánh đã khuyết một góc thì hỏi: “Anh muốn ăn hả?”

Từ Cảnh Tu mỉm cười lắc đầu, hỏi lại cô: “Cô cảm thấy hứng thú với hội họa à?”

Triệu Mộc Thanh nghi ngờ, Từ Cảnh Tu chỉ cuốn sách trên bàn, cô liền hiểu ra: “Em học mỹ thuật, làm giáo viên mỹ thuật tại trường tiểu học thực nghiệm, còn anh?”

“Tôi làm nghề thiết kế ô tô.” Từ Cảnh Tu cúi đầu cầm cốc sứ lên.

Triệu Mộc Thanh nhìn những ngón tay thon dài được cắt gọn sạch sẽ đến mê muội, tưởng tượng ra cảnh ngón tay này cầm bút chì vẽ những đường cong, cô hít một hơi thật sâu: “Từ Cảnh Tu, em có thể theo đuổi anh không?”

Tay cầm cốc của Từ Cảnh Tu hơi ngừng lại, ánh sáng trong đáy mắt chuyển động: “Không phải cô đang theo đuổi sao?”

Cô lập tức không biết nói gì, nhỏ giọng nói thầm, âm thanh như muỗi kêu: “Có phải em không biết rụt rè chút nào đúng không?”

Từ Cảnh Tu nghiêm túc trả lời: “Không sao đâu.”

Chương 8

Editor: Minh Châu

Beta: Mạc Y Phi

Buổi tối, về đến nhà Triệu Mộc Thanh trốn trong chăn nhớ lại cuộc hẹn buổi chiều.

Cô cảm thấy ngọt ngào muốn chết, sau đó lại đột nhiên cảm thấy chán nản, thật xấu hổ, không muốn không muốn.

Nhưng mà theo trực giác của phụ nữ, hẳn là anh có thiện cảm với cô.

Hoa Trân làm quân sư cho cô: "Lúc này cậu phải tỏ ra lạnh lùng với anh ta xem anh ta có phản ứng gì."

Vì vậy Triệu Mộc Thanh bắt đầu vò đầu bứt tai chờ đợi rất lâu.

Rốt cuộc, buổi tối thứ sáu, Từ Cảnh Tu gọi điện thoại tới khiến cô vui mừng đứng lên khỏi ghế sofa.

Hoa Trân ở bên cạnh vừa xem TV vừa sơn móng tay bị cô dọa mà làm đổ hết sơn lên ngón tay, cô nàng tức giận dùng móng tay nhe nanh múa vuốt chọc Triệu Mộc Thanh đang cười toét miệng.

Cô che miệng sợ cười ra tiếng rồi lách người trốn vào phòng ngủ của mình.

Từ Cảnh Tu nghe thấy tiếng động bên này thì thắc mắc: "Có chuyện gì sao?"

Triệu Mộc Thanh trịnh trọng trả lời: "Không có gì, bạn của em xem kịch trên TV quá nhập tâm ấy mà, cô ấy tên là Hoa Trân."

Từ Cảnh Tu: "Tôi biết rồi, chính là chiếc khăn voan quý báu nọ."

Triệu Mộc Thanh cười: "Anh thật thông minh."

Từ Cảnh Tu lên tiếng: "Cảm ơn đã khen."

"Hơn một tháng nữa em sẽ được nghỉ đông đó!" Giọng điệu cô đầy đắc ý.

Trong đầu thoáng hiện rõ hình ảnh vẻ mặt cô, anh nói một cách chân thành: "Thật ngưỡng mộ."

Cô lại cảm thấy hơi tủi thân: "Vì sao lâu như vậy anh mới gọi điện thoại cho em?"

Từ Cảnh Tu: "..."

Cô cho qua rất nhanh: "Quên đi, tha thứ cho anh đó."

Anh lại bắt đầu thấy hối hận vì sao không gọi cho cô sớm hơn: "Xin lỗi."

Bọn họ trò chuyện rất nhiều, đều là những chuyện lật vặt, Triệu Mộc Thanh không nhớ rõ đã nói những gì, cô chỉ biết mình đã cười khá nhiều.

Thứ bảy, anh đưa cô đi ăn ở "Thanh Lưu".

Có một người đàn ông ăn mặc giản dị dẫn bọn họ vào phòng riêng trên tầng. Phòng rất lớn, là loại phòng cao cấp: có phòng khách, phòng giải trí, nhà hàng, phòng ngủ, nhà vệ sinh, thậm chí còn có phòng bếp nhỏ.

Nhìn qua người đàn ông này lớn hơn Từ Cảnh Tu một chút, giống như là đã quen biết anh từ lâu, hai người quen chỗ ngồi xuống ghế sofa nói chuyện vài câu.

Người nọ hất cằm về phía Triệu Mộc Thanh.

Từ Cảnh Tu giới thiệu cô: "Đây là Triệu Mộc Thanh."

Người đàn ông nhìn cô, mỉm cười ấm áp: "Chào cô! Tôi tên là Ôn Hòa, là đầu bếp của nơi này."

Thực sự là người cũng như tên, anh ta mỉm cười tựa như cảnh xuân, Triệu Mộc Thanh khẽ cười: "Chào anh, các món ăn sắp được mang lên do anh làm sao ạ?"

Ôn Hòa nhún vai: "Tôi là đầu bếp riêng của cậu ấy." Vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Từ Cảnh Tu nhẹ nhàng đẩy anh ta rồi nói với cô: "Đừng bị bề ngoài hiền lành của anh ấy lừa, anh ấy là chủ của nhà hàng này, hồi nhỏ chúng tôi cùng nhau lớn lên."

"Đúng vậy, biết nhau từ thời còn mặc tã." Ôn Hòa bổ sung.

"Ha ha ha!" Triệu Mộc Thanh tưởng tượng ra hình ảnh đó thì thấy thật buồn cười.

Ôn Hòa dùng cùi chỏ huých Từ Cảnh Tu: "Lúc cười rộ lên giống như một con thỏ vậy."

Từ Cảnh Tu chỉ cười không nói gì.

Ôn Hòa vỗ vai Từ Cảnh Tu rồi đứng lên: "Được rồi, không làm phiền thế giới của hai người nữa, anh xuống dưới cho hai người tự thu xếp đây." Đi tới cửa, anh ta dừng lại quay đầu nói: "Tiểu Tu, chuyện hoang đường trước kia chỉ là giả dối, đây mới là hạnh phúc thật, hạnh phúc hay không em tự mình biết mà." Nói xong mở rộng cửa rời đi.

Từ Cảnh Tu cup mắt, những ngón tay đang cầm chén run lên.

Triệu Mộc Thanh cũng không xa lạ gì với "Thanh Lưu", cô và Hoa Trân đã sống sót qua bữa tiệc của Thẩm Xung ở đây nên có ấn tượng tốt với nơi này. Cảnh vật xung quanh rất đẹp, nhân viên phục vụ chuyên nghiệp và các món ăn càng hợp khẩu vị. Có món cá kho cà và hạt thông mà Triệu Mộc Thanh cực kỳ thích, cứ nhớ mãi không quên.

Trong các món ăn mà Triệu Mộc Thanh thích bao gồm cả món cá kho cà và hạt thông kia.

Bọn họ vừa nói chuyện phiếm vừa ăn cơm. Từ Cảnh Tu lắng lắng nghe, thỉnh thoảng gọi món ăn và hỏi cô vài câu.

Một chai rượu vang đỏ Rومانne Conti được Ôn Hòa đưa tới, vì phải lái xe nên Từ Cảnh Tu không thể uống rượu, đành phải để Triệu Mộc Thanh uống, còn bản thân thì uống trà với cô.

Trong lúc cái miệng nhỏ của Triệu Mộc Thanh uống rượu thì lén lút nhìn anh. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi đen, cổ áo mở rộng. Trên viền cổ áo thêu màu xám, rất đẹp trai.

Cô biết anh thích hợp mặc những bộ quần áo có màu tối, lộ ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, lần đầu thấy anh mặc quần áo màu đen, không ngờ lại để cô cảm nhận được một loại thần bí quý giá, tạo nên cảm giác cảm thú.

Triệu Mộc Thanh che mặt nhìn anh từ kẽ ngón tay, có lẽ là người tình trong mắt hóa Tây Thi nên nhìn như thế nào cũng thấy anh đẹp.

Rượu mạnh khiến cho người ta có can đảm, tới chén rượu thứ hai, cô nói hết tất cả vốn liếng ra: "Nhà của chúng em theo kiểu mẹ nghiêm bố hiền, mẹ em là bác sĩ khoa phụ sản, ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà, bố em là giáo viên môn Văn, thích cảm rằm nhưng mà là người hiểu em rõ nhất."

Cô nâng cằm nhìn anh bóc vỏ tôm, tay áo xắn lên cánh tay để lộ da thịt trắng nõn, ngón tay thon dài, sự rực rỡ ẩn hiện dưới ánh đèn.

Cô ngửa ngáy, không tự chủ được mà nuốt nước bọt: "Từ Cảnh Tu, có ai nói anh rất quyến rũ chưa?"

Vừa nói xong, cô liền muốn cắn lưỡi, không hiểu sao cứ nhìn thấy anh lại không kín đáo thế này, mắt mặt quá!

Từ Cảnh Tu chậm rãi xử lý tác phẩm nghệ thuật trong tay, đặt vào bát của Triệu Mộc Thanh, nhẹ nhàng nói: "Ăn tôm đi." Bên tai hiện lên sắc đỏ không dễ nhận thấy.

Trái lại Triệu Mộc Thanh cắm đầu vào ăn tôm, cũng không nói nữa.

Anh tiếp tục bóc vỏ: "Cô không ở chung với bố mẹ sao?"

Triệu Mộc Thanh phản ứng chậm nửa nhịp, ngẩng đầu đáp: "Em ở chung với Hoa Trân, ở nhà bố em luôn giục em tìm bạn trai, bố em đã dẫn các giáo viên nam có thể giới thiệu trong trường học về để giới thiệu, thế nên em quyết định ra ngoài ở."

Đôi mắt Từ Cảnh Tu lóe sáng: "Không ưng ai sao?"

Cô lắc đầu: "Bố em nói rằng nếu cứ tiếp tục như vậy thì phải tuyển chọn con rể tới cửa cho em, dù sao bây giờ căn nhà đó cũng sẽ làm của hồi môn cho em."

"Cô trả lời như thế nào?" Từ Cảnh Tu vừa bỏ tôm vào bát của cô vừa giống như tùy ý hỏi.

Có lẽ là vì uống rượu nên trên mặt Triệu Mộc Thanh đỏ rực: "Em nói thế cũng được, nhưng mà em phải thích, còn có thể sinh hai đứa con, một đứa theo họ em, một đứa theo họ anh ấy."

Nghe tới đó, động tác Từ Cảnh Tu dừng lại, anh nhìn cô, đôi mắt đen như mực, thấy mặt cô nóng lên.

Cô đỏ mặt chuyển đề tài: "Bệnh viện của mẹ em rất bận rộn, thời gian bố em ở nhà tương đối nhiều, bố đối xử rất tốt với mẹ em. Khi em còn bé, mẹ thường hay tặng ca vào ban đêm, bố em sợ mẹ không quen ăn cơm ở bệnh viện nên bình thường sau khi xong việc sẽ làm các món ăn ngon rồi cùng em đi đưa cơm cho mẹ. Đến bây giờ, mỗi ngày bố đều đi mua thức ăn để làm cơm rồi dùng hộp cơm đưa tới bệnh viện của mẹ. Mẹ em nói em nhất định phải tìm người giống như bố vậy."

Từ Cảnh Tu hơi cảm động: "Cô thật hạnh phúc!"

Triệu Mộc Thanh gật đầu: "Còn anh? Bố mẹ anh ở An Lâm ả?"

"Ừ. Sau khi tốt nghiệp trung học tôi phải ra nước ngoài học rồi làm việc, thời gian ở chung với bố mẹ không nhiều lắm." Giọng nói của Từ Cảnh Tu rất bình thản, giống như đang thuật lại những việc mà người khác trải qua.

Thấy dường như anh không muốn nhắc đến, Triệu Mộc Thanh hơi nghi ngờ.

Trong lúc lơ đãng, cô nhìn thấy một gương mặt xuất hiện trong TV.

Cô lên tiếng: "Là Chung Phinh Đình."

Tay cầm đĩa của Từ Cảnh Tu ngừng lại, nhìn theo ánh mắt của Triệu Mộc Thanh.

Có một chương trình phát sóng trực tiếp trên màn hình LCD trong phòng bao, góc trên cùng bên trái TV là logo của An Lâm.

Anh biết đó là chuyển lưu diễn vòng quanh thế giới của ban nhạc thuộc học viện âm nhạc Curtis.

"Cô ấy vẫn xinh đẹp như vậy!" Giọng nói của Triệu Mộc Thanh có phần ghen tị và còn gì đó khác.

"Cô biết cô ấy sao?" Từ Cảnh Tu gấp cà rốt bỏ vào bát của cô.

"Trong học viện nghệ thuật An Đại không ai không biết cô ấy!" Triệu Mộc Thanh khẽ uống một ngụm rượu, nửa thật nửa giả nói: "Em còn thầm thích bạn trai của cô ấy cơ, có lẽ bây giờ là chồng cô ấy rồi."

Trong lòng Từ Cảnh Tu hơi giật mình, nhẹ nhàng hỏi: "Thật sao? Anh ta tên là gì?"

Triệu Mộc Thanh lắc đầu cười giễu: "Không những không biết tên là gì mà ngay cả hình dáng ra sao cũng không biết, anh ấy đi học chung với Chung Phinh Đình, em ngồi ở hàng cuối cùng, chỉ thấy một bóng lưng. Nhưng mà nghe nói anh ấy là con trai của viện trưởng Dương."

Anh cảm thấy lòng đau nhói, nhìn cô muốn rót rượu lần nữa thì đứng dậy lấy chai rượu đặt sang một bên. Anh không muốn cô uống quá chén.

Cô không vừa lòng liếc anh, anh chỉ dùng động tác tạo nhả mức một bát canh ngọt đưa cho cô, khẽ nói: "Tôi cảm thấy em đẹp nhất."

Trong lòng Triệu Mộc Thanh chột tê dại, tiếp theo bắt đầu mở cò trong bụng, thì ra anh không phải sẽ không nói những lời âu yếm.

Lúc Từ Cảnh Tu đưa cô về đã là mười giờ rưỡi tối. Không đợi Hoa Trân tra hỏi, cô tự chủ động khai báo toàn bộ hành trình ngày hôm nay.

Hai người ăn cơm tối xong thì không lái xe mà đi dạo ở quảng trường gần đó, sắc trời vẫn còn sớm nên đi xem phim "Tình Yêu Thuần Khiết".

Cô hỏi Hoa Trân bọn họ tiến triển như vậy có phải hơi nhanh không, vẻ mặt Hoa Trân đầy khinh thường: "Tiền đồ!!! Có nhiều cặp ngay ngày đầu tiên có thể làm gì đều làm rồi, hai người còn chưa nắm tay đâu đấy!"

Triệu Mộc Thanh ngẫm lại cũng đúng, hơi hối hận vì đã chọn phim "Tình Yêu Thuần Khiết", đáng lẽ nên chọn một bộ phim kinh dị, nắm tay rồi ôm không phải là hiển nhiên sao? Tưởng tượng tới cảnh tượng đó khiến mặt cô đỏ lên rồi trốn về phòng.

Tắm xong nằm trên giường, bây giờ trong đầu cô toàn là anh.

Câu hỏi cũng theo nhau mà tới, cô cho rằng mình sẽ không để ý, nhưng càng thích anh cô càng muốn biết tất cả về anh. Vì sao anh lại ly hôn? Dáng dấp của người phụ nữ đã từng kết hôn với anh ra sao? Bọn họ đã yêu nhau ư? Yêu nhau vậy tại sao phải ly hôn? Mấy câu hỏi này như một vòng tuần hoàn cấm rề trong đầu cô, bất cứ lúc nào cũng có thể nghĩ tới.

Cô biết bản thân ghen tị, đã từng có một người có quan hệ thân mật với anh như vậy, cùng giường chung gối và từng có danh nghĩa vợ chồng. Cô lại càng để ý hiện tại trong lòng anh còn có người đó hay không? Cô cực kỳ muốn biết rồi lại không dám tự mình hỏi, chỉ hy vọng anh sẽ chủ động nói cho cô biết về những chuyện này.

Đưa cô về nhà xong, Từ Cảnh Tu không lập tức rời đi.

Từ Cảnh Tu quay kính cửa sổ xe xuống cho gió lạnh thổi vào rồi châm một điếu thuốc, anh càng ngày càng khẳng định được Triệu Mộc Thanh có ý nghĩa thế nào với mình, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai hay bất cứ việc gì phá hỏng.

Nhìn lên ánh sáng trên tầng, anh lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại.

Anh nói với đối phương: "Tôi không hy vọng lại thấy cô ta ở An Lâm, nếu có lần sau thì tuyệt đối tôi không tha đâu."

Giọng nói lạnh lùng dứt khoát.

Chương 9

Editor: Minh Châu

Beta: Mạc Y Phi

Một tuần tiếp theo, có lúc bọn họ gửi tin nhắn, có lúc gọi điện thoại, vẫn là anh lắng nghe cô nói.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, tính thời gian anh về tới nhà, cô ngồi trên ghế sofa gọi điện thoại cho anh nói chuyện về trường học, ngày hôm nay dạy các bạn nhỏ vẽ tranh gì, bạn nhỏ nào nghịch ngợm cố ý vấy màu sơn lên quần áo của cô.

Từ Cảnh Tu liền cười rồi hỏi cô sau đó thì sao? Nghiêm khắc trừng phạt bạn nhỏ đó thế nào?

Cô nói mình dùng màu sơn vẽ lên cổ tay người bạn nhỏ đó một con thỏ đang ăn cà rốt, các bạn nhỏ khác nhìn thấy đều rất thích, cũng đòi cô vẽ cho.

Cô cười đắc ý: "Em rất nổi tiếng, hôm nay trong lớp có một cậu bé đẹp trai nói thích em, muốn em làm cô dâu của nó."

Anh không kìm lòng được mà bật cười, nhìn sang bóng đèn bên cạnh: "Có chút việc, tôi sẽ gọi cho em sau."

Trong văn phòng của Từ Cảnh Tu, Cận Lăng đứng một bên đã sốc tới độ cảm sắp rơi xuống, anh ta chưa từng nhìn thấy Từ Cảnh Tu có kiên nhẫn với một cô gái như thế, còn cười với người ta trong điện thoại nữa chứ.

Từ Cảnh Tu không để ý đến gương mặt hóng chuyện của anh ta, thầm nghĩ nhanh chóng thảo luận về việc mở rộng loại xe mới với anh ta cho xong.

Cận Lăng đâu còn tâm trạng để bàn công việc, đùa à, hai tiếng đồng hồ chẳng thể làm lỡ sự phát triển mạnh mẽ của An Khí, mà chuyện của Từ Cảnh Tu thì mười năm khó mà gặp được.

Từ Cảnh Tu thấy rằng ông chủ đã không còn tâm trạng bàn công việc của mình thì chỉ nói lại hai từ với anh ta: "Tan làm!"

Quyết đoán cầm chìa khóa xe nghênh ngang rời đi.

Lái xe về tới nhà đã hơn 8 giờ, Từ Cảnh Tu gọi điện thoại cho cô, cô hơi ngượng ngùng hỏi có quấy rầy công việc của anh không.

Anh nói không, còn hỏi cô buổi tối ăn gì, cô thực sự kể từng món một cho anh nghe: "Thịt kho tàu với cá trích, trứng hấp kiểu Trung, rau xào, canh cà chua trứng, đồ ăn đều do em rửa và thái đó nhé, Hoa Trân về nhà để xào thức ăn còn em phụ trách rửa bát."

Anh ở bên đầu kia điện thoại nói: "Giỏi thật."

Cô cười hì hì: "Yêu cầu của anh thấp quá. Anh có thể nấu cơm không?"

Từ Cảnh Tu: "Biết một chút, không làm được nhiều lắm."

"Ồ? Vậy sau này làm sao bây giờ?" Triệu Mộc Thanh buột miệng nói ra.

"Khụ." Từ Cảnh Tu sừng sốt, cố nhin cười: "Khả năng học tập của tôi rất mạnh."

Lúc này Triệu Mộc Thanh mới tỉnh ngộ rằng mình đã nghĩ quá nhiều, cô hơi xấu hổ: "Em... em kể một chuyện cười cho anh nghe nhé!"

Từ Cảnh Tu: "Được."

"Có một người leo núi, khi anh ta leo tới đỉnh núi thì có con chó sói to lớn cầm ngọn nến đang cháy muốn đốt sợi dây thừng, người kia nói một câu, con sói to lớn liền thôi tắt ngọn nến, anh đoán xem người nọ nói gì?"

"Nói gì?"

"Anh ta nói Happy Birthday! Ha ha ha ha..."

Anh nghĩ rằng cô thật sự thích cười, tiếng cười hơi trầm thấp, lúc cười rõ lên khiến chân mày cong cong, bông mắt cũng hiện lên rất rõ ràng, cái mũi nhỏ xinh và chiếc miệng nhỏ hồng hồng dễ thương, khuôn mặt mềm mại, cảm giác khi chạm vào nhất định rất tốt.

Mấy ngày không gặp được cô, anh cảm thấy hơi nhớ cô. Đây là chuyện ba mươi hai năm qua chưa từng xảy ra, Từ Cảnh Tu không thể tưởng tượng được, thế mà anh cũng sẽ nhớ một người.

Anh muốn gọi tên của cô và đã thật sự thốt lên thành tiếng: "Thanh Thanh." Giọng nói trầm ấm hơi khàn.

Triệu Mộc Thanh ngừng thở, có lẽ chỉ khoảng ba giây hoặc lâu hơn, cô gần như có thể nghe được tiếng anh hít thở, xoa mắt, dùng giọng mũi nói: "Thì ra tên của em dễ nghe như vậy."

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô.

Nơi nào đó trong lòng Từ Cảnh Tu bắt đầu sụp đổ, nhưng đã không còn có thể ngăn lại.

Anh nhẹ nhàng hỏi: "Ngày mai mấy giờ em tan làm?" Giọng nói dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Mộc Thanh đáp: "4 giờ 20 phút, sao vậy ạ?"

Từ Cảnh Tu: "Tôi tới đón em."

"Được." Giọng nói của Triệu Mộc Thanh nhẹ nhàng gần như không nghe thấy.

Mỗi sáng sớm, Từ Cảnh Tu đều đỗ xe ở bãi đỗ xe đối diện công ty, thời gian tới công ty là 8 giờ 50 phút.

Dương Tinh ngồi ở quầy lễ tân nhìn thời gian còn kém mấy phút trước khi trai đẹp nổi tiếng của An Khí đi tới.

Anh chàng đẹp trai nổi tiếng này thường tới vào khoảng 8 giờ 50 phút mỗi buổi sáng, bình thường tụ tập trong đại sảnh tầng một của An Khí sẽ vô tình gặp được anh.

Kể từ khi Hugh tổng tới, tình trạng đến muộn của công ty đã được cải thiện rất nhiều. Trước đây, có lúc các nhân viên nữ đột nhiên trở nên siêng năng và chủ động tăng thời gian làm việc thêm 10 phút.

Tới rồi!

Dương Tinh ngồi nghiêm chỉnh, sửa sang lại tóc tai, thật sự là nhìn mãi không chán!

Một dáng người cao lớn xuất hiện ở cửa chính đang quẹt thẻ vào cửa.

Cánh cổng lớn cách tòa nhà văn phòng vài chục mét, chỉ thấy xung quanh bắt đầu xuất hiện một nhóm các cô gái đẹp muôn màu muôn vẻ, họ tranh giành quẹt thẻ theo anh, đã từng có không ít lần bảo vệ vô tình bị đẩy sang một bên.

Hôm nay Hugh tổng mặc một bộ âu phục sáng màu, trông vừa nhã nhặn vừa cảm thú.

Dương Tinh đứng dậy mỉm cười chào hỏi: "Chào buổi sáng Hugh tổng!" Tuy rằng cô chỉ là một nhân viên tiếp tân nhỏ nhưng mỗi ngày đều có thể bắt chuyện với nam thần.

Từ Cảnh Tu gật đầu với cô: "Chào buổi sáng."

Tới trước thang máy, đám đông mới bắt đầu giải tán.

Từ Cảnh Tu đi tới trước thang máy chuyên dụng đến tầng quản lý, vài người đi theo, có người dẫn đầu nhân nút đi lên.

Mùi nước hoa thoang thoang khiến Từ Cảnh Tu nhúm mày.

"Anh Từ, chào buổi sáng!" Tự tin và xinh đẹp, Hứa Nhược trang điểm tinh tế mỉm cười dịu dàng nhìn anh.

Từ Cảnh Tu hơi nghiêng đầu: "Xin chào!"

Cửa thang máy mở ra, mọi người lần lượt đi vào.

Điện thoại di động rung lên, Từ Cảnh Tu kiểm tra thấy tin nhắn của Triệu Mộc Thanh.

"Chúng em đã tập thể dục buổi sáng xong rồi, giờ chuẩn bị vào học đây!"

Phía dưới có kèm tấm hình tự chụp, cô cong mắt và mỉm cười để lộ hàm răng trắng, ánh nắng ban mai chiếu vào mặt cô, trắng tới phát sáng. Ngón tay của cô tạo thành chữ V bên cạnh khuôn mặt, phía sau có một đám trẻ con mặc đồng phục học sinh tạo dáng giống như cô, đều mỉm cười xán lạn.

Đáy lòng anh mềm nhũn rồi.

"Anh Từ, về việc mở rộng lần này, tối hôm qua tôi đã tăng ca làm một đề án mới, để cho chắc chắn tôi có thể tới văn phòng của anh để thảo luận về nó không?"

"Được, vất vả cho cô rồi. Trong buổi họp lúc 10 giờ, quản lý Hứa có thể đưa ra để mọi người cùng nhau thảo luận." Từ Cảnh Tu tán thưởng gật đầu, trước sau đều tỏ thái độ giải quyết việc công.

Có người đứng phía sau cười trộm.

Hứa Nhược âm thầm buồn bã, sao người này lại không hiểu phong tình thế chú? Bọn họ làm việc chung với nhau cũng đã gần hai tháng, năng lực làm việc của cô ta rõ như ban ngày, cô ta cũng có thể nhìn ra anh tán thành mình.

Cô ta ngưỡng mộ Từ Cảnh Tu đã lâu, bắt đầu quan tâm tới anh từ khi còn ở Fasentier, cho tới nay quyển tạp chí phỏng vấn anh vẫn được cất kỹ ở đầu giường, hơn nữa cô ta là nhân viên dưới trướng Từ Cảnh Tu, vốn cho rằng mình có thể có ưu thế về địa lý.

Buổi trưa, diễn đàn nội bộ quả nhiên xuất hiện đề tài nóng bỏng mới:
818 rớt cuộc Hugh tổng thích kiểu phụ nữ nào?

[Chủ thớt]: Ngày hôm nay lại có người bị đánh bại!

[Tâm ngứa]: Đã là người thứ tư trong tháng này, lằng lơ đê tiện, ngây thơ bé nhỏ, người đẹp lạnh lùng, người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang và tự tin đều out hết.

[Vi yêu mà hận]: Anh ấy không gay chứ? Có khi nào với Tiểu Cận tổng... Khả khả khả.

[Vẫn là người đẹp]: Trời ơi, không muốn đâu, ánh trăng sáng của tôi...

[Hôm nay Cận Lãng tới công ty à]: Lâu trên cút mau! Ôm Cận tổng của tôi đi, cảm ơn không hẹn gặp lại!

[Tôi là đồ thăm ăn]: Tám chính phần là vậy, ngay cả nữ thần của tôi mà cũng từ chối, nữ thần hãy để ý đến tôi, tôi mới là tình yêu đích thực của em!

[Tôi yêu Mạch Mạch]: Chắc chắn là thẳng, anh họ của bạn học tôi du học ở Mỹ từng ở một khu nhà trọ cao cấp, anh ấy thấy Hugh tổng sống chung với một người đẹp, sau đó...

[Trợ lý nhỏ bị thương]: Lâu trên đừng có thừa nước đục thả câu, sau đó thế nào?

Bên dưới hoàn toàn bùng nổ, rất nhiều người lặn mất tăm đồng loạt trôi lên, hỏi người phụ nữ kia có đáng dập ra sao.

[Tôi yêu Mạch Mạch]: Đừng nóng vội, vợ tôi vừa gọi điện tới. Theo như anh họ của bạn học tôi nói, đó là một người phụ nữ rất đẹp, nét đẹp theo kiểu cổ điển, hình như ở An Đại, bây giờ đã chia tay rồi.

[Tôi là trai đẹp]: Từ xưa đến nay tài tử giai nhân luôn là cặp đôi hoàn hảo, mấy người... với vẻ đẹp tầm thường này, tự mình biết mình đi!

[Tâm ngứa]: Người đẹp thì sao? Vẫn chia tay đấy thôi.

[Vẫn là người đẹp]: Hay!

[Trợ lý nhỏ bị thương]: Tôi cũng ở An Đại, tôi muốn tìm bạn học hỏi thăm một chút.

...

Từ Cảnh Tu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, 3 giờ 40 phút. Công việc trong tay đã xử lý xong xuôi, anh cầm áo khoác mặc vào, gọi điện thoại nội bộ nói với trợ lý rằng bây giờ mình ra ngoài và sẽ không quay lại.

Đến trường học của cô lúc 4 giờ, chỗ đỗ xe xung quanh trường học không tốt, đợi anh đỗ xe xong đã là 4 giờ 20 phút, gọi điện thoại báo cô chờ một chút.

Triệu Mộc Thanh đứng bên cạnh cửa trường học, đúng lúc học sinh tan học nên rất nhiều phụ huynh tới đón con, đám đông ở cửa bắt đầu di chuyển.

"Cô Triệu!"

Cô quay đầu lại: "Anh là?" Một người đàn ông nho nhã lịch sự đeo kính.

"Cô Thanh, người đó là bố của con." Một bạn nhỏ chủ động nói.

Đó là Văn Hạo Hiên của lớp hai.

Triệu Mộc Thanh nhớ ra: "Ồ, tôi nhớ ra rồi, thật ngại quá, chào anh!"

"Không sao cả, cô Triệu chuẩn bị tan làm về nhà sao? Tôi có thể chở cô về." Bố Văn mỉm cười.

Không đợi Triệu Mộc Thanh từ chối, Văn Hạo Hiên vội vàng nói: "Cô Thanh, hôm nay con hỏi cô một câu hỏi trong lớp mà cô vẫn chưa trả lời con, cô suy nghĩ xong chưa ạ?"

Bố của Văn Hạo Hiên nghi ngờ nhìn con trai: "Câu hỏi gì thế?"

"Con nói với cô giáo Thanh là con thích cô, muốn cô làm cô dâu của con. Trương Tử Vi lớp con nói sau này muốn trở thành cô dâu giống như Mộng Nhiên." Văn Hạo Hiên nhướn mày nghiêm túc đáp.

"Khụ." Bố Văn giờ tay lên đẩy kính, vỗ đầu con trai: "Con còn nhỏ, chờ con trưởng thành rồi sẽ cưới cô dâu."

Triệu Mộc Thanh đứng một bên cười gượng, bây giờ trẻ con ăn gì để lớn lên vậy, tùy tiện bày tỏ muốn cưới một cô dâu, cô nghĩ rằng mình đã quá già, có người theo đuổi cũng ngại bản thân không biết xấu hổ.

Bạn nhỏ Văn Hạo Hiên nghe bố nói xong thì hơi bối rối, ôm cánh tay nghiêm túc suy nghĩ rồi đưa ra một quyết định đau thương.

"Xin lỗi cô Thanh, con còn nhỏ nên không thể cưới cô được."

Triệu Mộc Thanh gật đầu, biểu hiện vui mừng vì trẻ nhỏ dễ dạy.

"Cho nên con quyết định để bố giúp con cưới cô trước, chờ con trưởng thành rồi bố sẽ trả lại cho con."

Triệu Mộc Thanh: "..."

Mặt bố Văn hơi đỏ, nắm lấy tay con trai: "Thanh... Cô Triệu, chúng tôi có chuyện phải đi trước... À không, cô muốn đi đâu, để tôi chở cô đi."

"Thanh Thanh."

Ba người cùng nhau quay đầu.

Một tay Từ Cảnh Tu rút túi quần, tay còn lại cầm chìa khóa, nhàn nhã đứng cách người kia hai mét, mỉm cười hỏi: "Có thể đi chưa?"

Chương 10

Editor: Minh Châu

Beta: Mạc Y Phi

"Anh tới lúc nào vậy?" Triệu Mộc Thanh ngồi trên xe hỏi.

"Tới được một lúc rồi, thấy em đang nói chuyện với phụ huynh học sinh." Từ Cảnh Tu khởi động xe, liếc nhìn cô một cái, "Xem ra tôi có nhiều tình địch thật đấy."

Triệu Mộc Thanh xấu hổ nhưng trong lòng lại vui vẻ, anh coi cô là bạn gái sao?

"Em muốn ăn gì?" Từ Cảnh Tu nhìn cô, nghiêng người giúp cô thắt dây an toàn.

Cơ thể Triệu Mộc Thanh phản xạ có điều kiện trở nên cứng đờ, tim đập thình thịch, vừa định nhắm mắt lại thì Từ Cảnh Tu đã ngồi thẳng dậy.

Ồ? Chỉ vậy thôi sao? Nếu như trong phim truyền hình thì lúc này phải làm chuyện xấu hổ gì đó chứ?

Mặt Triệu Mộc Thanh nóng lên, trong lòng hơi thất vọng, nhìn thời gian vẫn chưa tới 5 giờ, "Vẫn... vẫn chưa đói, hay là đi mua sắm trước nhé?"

"Em muốn đi đâu?" Khóe miệng Từ Cảnh Tu khẽ cong lên, để ý phản ứng của cô.

"Em muốn mua vài chậu hoa đá để trên ban công, tới chợ thú nuôi và cây cảnh đi ạ!"

Từ Cảnh Tu xoay tay lái.

"Đường Bình An ở bên kia, trước đây em thường xuyên theo bố tới đó, ông ấy là khách quen ở đây." Triệu Mộc Thanh nhắc nhở.

Từ Cảnh Tu tò mò: "Bác trai thích làm vườn sao?"

"Vâng, bố em coi cây cỏ hoa lá như cục cưng vậy, mỗi ngày đều đúng giờ ra chăm sóc, còn chu đáo với chúng hơn con gái ruột. Em chỉ ngắt một lá cây thôi mà râu mép của bố đã dựng lên rồi cáu gắt với em rất lâu." Triệu Mộc Thanh hơi tức giận, hoàn toàn quên mất người bố trí thức của mình vốn không dễ râu.

Từ Cảnh Tu bật cười, nghĩ thầm nhất định bố cô thương cô nhất.

Chợ thú nuôi và cây cảnh ở một khu phố cổ, tìm chỗ đỗ xe cách đó một đoạn, hai người xuống xe đi đến.

Từ Cảnh Tu đi phía bên ngoài của lối đi bộ một cách tự nhiên khiến trái tim cô cảm thấy ấm áp, ánh mắt nhìn đàn ông của cô thật tốt.

Rất nhanh đã tới nơi, còn có không ít người, tuy là mùa đông nhưng màu sắc ở đây vẫn rực rỡ như cũ, tiếng chim hót và mùi của hoa lá ngược lại làm cho bầu không khí trở nên ấm áp.

Triệu Mộc Thanh đi đằng trước, lúc thì đi vào cửa hàng này nhìn một cái, lúc thì vào cửa hàng kia nhìn một cái.

Cô mặc một chiếc áo khoác trắng ngắn, phía dưới là quần jeans cạp cao phối hợp với đôi bốt màu cà phê ngắn tới mắt cá chân, cạp mông tròn trịa

và hai chân thẳng tắp, tuy nhìn cả người nhỏ nhắn xinh xắn nhưng vóc dáng cân đối, nhìn qua cũng là một cô gái nhỏ xinh đẹp.

Từ Cảnh Tu đi theo sau, thỉnh thoảng cô quay đầu lại nhìn rồi ngượng ngùng cười, sợ rằng sẽ lạc mất anh.

Cô giống như một con thỏ béo trắng, khó khăn lắm mới được chủ mang ra ngoài chơi, vừa nhảy phía trước còn không quên quay đầu lại nhìn ông chủ, vui vẻ phe phẩy cái đuôi ngắn để lấy lòng.

Triệu Mộc Thanh vui vẻ đi như bay. Trước đây bị bố kéo đi dạo chợ thú nuôi và cây cảnh, cô cảm giác như mình là con chó con bị ông ấy xách đi, đã không tình nguyện mà còn phải giúp đỡ nói cái này bàn cái kia.

Quay đầu lại chăm chú nhìn anh, người đàn ông tao nhã kia chấp tay sau lưng ngoan ngoãn theo sau, cũng giống như cô đang mang theo một chú chó con, chợt cảm thấy huênh hoang, cười tỏ ý khen ngợi anh, cuối cùng xoay người lại làm cô chủ.

"Wow! Thật dễ thương!" Triệu Mộc Thanh đột nhiên phát hiện có gì đó thú vị mà ngừng lại, không quên quay về phía sau vẫy tay.

Đó là một vài con thỏ nhỏ bị nhốt trong chuồng, chúng có màu trắng và màu xám, đôi mắt đỏ bừng như đá quý sáng lấp lánh, ba mũi miệng đỏ hồng, hai cái chân mềm mại ẩn dưới cơ thể, còn có chiếc đuôi ngắn như cục bông. Chúng đang cúi đầu say sưa nhai rau.

Triệu Mộc Thanh ngồi xổm xuống, duỗi ngón tay chọc vào cái mông trắng đầy đặn đang đối diện với cô, đôi tai của nó lập tức cảnh giác dựng lên.

"Wow! Có phải sờ rất thích không?" Cô quay đầu lại nhìn Từ Cảnh Tu đang đi tới, hết sức phấn khởi như một đứa trẻ muốn được khen.

Lời của cô trong mắt Từ Cảnh Tu được ngẫm hiểu là "Em rất thích, em muốn mua", bởi vì ánh mắt cô nhìn con thỏ kia giống như nhìn anh, hai mắt tỏa sáng.

"Không cảm thấy." Anh nảy sinh ý xấu muốn trêu chọc cô một chút.

"Hả?" Triệu Mộc Thanh vô cùng ngạc nhiên, không vừa lòng lườm anh: "Có phải anh không thích động vật nhỏ không? Rõ ràng nó rất dễ thương. Không tin thì anh qua đây sờ thử xem, lông mềm lắm."

Từ Cảnh Tu đi tới ngồi xổm bên cạnh cô, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve, hơi nghiêng đầu, giọng nói quyến rũ vang lên: "Thích vậy sao?"

Khoảng cách giữa anh với cô gần đến vậy, đầu anh như sắp chạm vào đầu của cô, mặt cô thoáng cái đỏ ửng: "Ha ha... Thích lắm." Thích cực kỳ.

Giống như là cảm nhận được cô không tự nhiên, sau lưng anh cũng cứng ngắc.

Hai người yên lặng một cách kỳ lạ.

"Thích thì mua đi cô gái!" Ông chủ cửa hàng không thể chịu đựng được nữa. Đi tới trước cửa chuồng thỏ, ai mà chẳng có tuổi trẻ đã từng mập mờ với một ai đó chứ?

Mặt Triệu Mộc Thanh càng đỏ hơn, cô vô ý nghe thành "Thích thì tới luôn đi!" Rốt cuộc bản thân có bao nhiêu khát vọng với anh đây?

"Thích con nào?" Từ Cảnh Tu hỏi.

"Hả, thật sự muốn mua..." Triệu Mộc Thanh do dự: "Hay là thôi đi!"

Triệu Mộc Thanh nhìn con thỏ trắng nhỏ kia lưu luyến không rời rồi đứng lên.

Từ Cảnh Tu cũng đứng dậy: "Sao vậy? Không phải em rất thích sao?"

"Em chưa từng nuôi động vật nhỏ, em sợ mình không chăm sóc nó tốt." Cô hơi chán nản.

"Ừ, quên đi vậy." Từ Cảnh Tu nói, chân còn định bước đi.

Triệu Mộc Thanh trợn tròn mắt sốt ruột: "Chờ tẹo! Anh có nuôi không? Hay là anh nuôi đi!" Hai mắt tràn ngập hi vọng nhìn anh. Như vậy sau này cô có thể mượn danh nghĩa xem thỏ để tiến dần từng bước, muốn làm gì thì làm...

Từ Cảnh Tu: "..."

Anh vốn muốn từ chối nhưng nhìn ánh mắt vô cùng mong đợi của cô, đành tạm thời nuốt những lời đó lại.

Cuối cùng, Triệu Mộc Thanh vui sướng bế con thỏ trắng nhỏ, Từ Cảnh Tu không còn cách nào đành cầm theo chuồng sắt và thức ăn cho thú nuôi rồi đi mua vài chậu hoa đá.

Triệu Mộc Thanh nói như thế này: "Anh nuôi thỏ, em nuôi hoa đá, anh thấy đấy, nhiệm vụ của em cũng rất nặng nề."

Từ Cảnh Tu nghĩ trong lòng, hồi nãy rõ ràng em nói muốn ôm thỏ đi ăn cơm, là anh nhắc nhở em còn chưa mua hoa đá.

Trên tay hai người đều cầm đủ thứ, tùy tiện tìm quán ăn gần nhất ở chợ.

Từ khi bé con thỏ kia tới giờ Triệu Mộc Thanh chưa từng rời mắt khỏi nó.

Từ Cảnh Tu bắt đầu nhìn cô, hơi hồi hận vì bản thân nhất thời mềm lòng.

"Từ Cảnh Tu, chúng ta đặt tên cho nó đi, ông chủ nói nó là thỏ cái." Cuối cùng cô cũng phục hồi tinh thần.

Từ Cảnh Tu tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ: "Gọi là Trouble." Nhặt được một rắc rối lớn còn tặng kèm một rắc rối nhỏ.

"..." Khóe miệng Triệu Mộc Thanh giật giật, "Được, vậy gọi là Trouble, anh là chủ của nó nên anh quyết định."

Từ Cảnh Tu bật cười, cô mới là chủ của nó, anh chỉ là con sen nuôi thỏ hộ cô thôi.

"Anh nhất định phải nuôi nó thật tốt, con bé mới được hai tháng, anh phải nuôi nó giống như con gái của mình vậy, thật sự không thể coi con bé là một rắc rối, nếu nó là rắc rối thì cũng chỉ có thể là rắc rối của tình yêu."

"Anh phải thường xuyên đưa con bé đi ra ngoài tản bộ, nếu tâm trạng của con bé không tốt thì rất dễ sinh bệnh."

"Con bé thích ăn cà rốt, rau xanh, anh không được để con bé đói đâu đấy."

"Mỗi ngày anh đều phải gửi video cho em xem, em sẽ giám sát xem anh nuôi thế nào."

...

Từ sau khi ngồi xuống tới cô vẫn lảm nhảm liên tục, Từ Cảnh Tu rất hối hận, bây giờ có thể xin trả lại hàng được không?

Ông chú bùng thức ăn lên nói to: "Cô gái này, cô gần như vượt qua khả năng lảm nhảm của vợ tôi rồi, sau này còn thêm mấy chục năm nữa! Bạn trai đẹp trai như vậy cũng bị cô dọa mà bỏ chạy mất!"

Khách ngồi xung quanh đều nhìn về phía bên này, chỉ trỏ rồi bật cười.

Mặt Triệu Mộc Thanh lập tức đỏ tới tận mang tai, không nói gì nữa.

Vành tai của Từ Cảnh Tu cũng hơi đỏ lên.

Bầu không khí giữa hai người trở nên yên lặng, bắt đầu ăn cơm.

"Em/Tôi..."

Hai người đồng thời ngẩng đầu lên muốn nói chuyện.

Từ Cảnh Tu: "Em nói trước đi."

"Bình thường em rất ít nói, không nói nhiều như vậy đâu." Triệu Mộc Thanh vẫn còn canh cánh trong lòng lời nói của ông chú, hẳn là đàn ông không thích phụ nữ nói nhiều, "Thật đấy." Dường như sợ anh không tin nên cố gắng mở to hai mắt, nhìn anh với ánh mắt chân thành nhất.

Từ Cảnh Tu ho một tiếng, che giấu ý cười, "Nói nhiều cũng tốt." Như vậy trong nhà mới sôi nổi.

Triệu Mộc Thanh không còn lời nào để nói, chẳng lẽ bây giờ cô phải nói thật ra mình rất hay lải nhải sao?

Đổi chủ đề: "Ban này anh muốn nói gì ạ?"

"Chờ lát nữa chúng ta sẽ đi tới chỗ ông chủ đó mua sách liên quan tới việc nuôi thỏ." Từ Cảnh Tu nghiêm túc, chủ nghĩa hoàn hảo trong công việc bắt đầu nổi lên.

Triệu Mộc Thanh hơi lo lắng, "Có phải anh cũng không có niềm tin mình sẽ chăm sóc được Trouble không?"

"Đúng." Từ Cảnh Tu trả lời rất trung thực. Cho nên mới muốn mua sách, anh sẽ nuôi thỏ một cách nghiêm túc.

Vì vậy, hai người com nước xong xuôi liền ôm chuồng thỏ và chậu hoa đá trở lại cửa hàng thú cưng, mua sách "Mẹo nuôi thỏ cưng" với vài món đồ dùng được ông chủ giới thiệu, còn hỏi ông chủ về những việc cần phải chú ý. Tiếp theo, họ đi đến siêu thị gần đó để mua cà rốt và rau xanh.

Giải quyết xong mọi thứ, cả hai đều cảm thấy hơi mệt.

Có điều đối với việc nuôi thỏ trở nên tự tin hơn, đặt một đồng chiến lợi phẩm vào trong xe, Triệu Mộc Thanh ngồi ở ghế lái phụ, tay vẫn không rời khỏi con thỏ. Đường như Trouble đã thân với cô hơn, rất biết điều mà cuộn tròn trên đùi cô.

Từ Cảnh Tu cảm giác bản thân đã có một ngày không thể tin được, một người một thỏ ngồi bên cạnh càng không thể tin được. Một người được gọi là thiên tài thiết kế xe hơi lại muốn nghiên cứu kỹ thuật nuôi thỏ, khoảng cách giữa hai cái này hơi lớn.

Từ Cảnh Tu đưa Triệu Mộc Thanh về nhà trước. Lúc xuống xe, Triệu Mộc Thanh hận không thể mang con thỏ lên tầng, nhưng lý trí nói cho cô biết còn rất nhiều thời gian. Trouble mang theo nhiệm vụ thiêng liêng đi chiếm chỗ ở của Từ Cảnh Tu, với tiến độ không chủ động của anh như thế, ngày tháng năm nào mới có thể sinh ra hai bé khỉ con chứ?

Nên chủ động phải chủ động, một ngày nào đó cô nhất định sẽ công thành đoạt đất, trở thành chủ nhân chân chính của nó.

Mang theo một hoài bão to lớn như vậy, Triệu Mộc Thanh khí thế bừng bừng nghênh ngang đi lên tầng.

Từ Cảnh Tu tự cảm thấy mình còn một chặng đường dài để đi. Về đến nhà liền vội vàng tìm một góc trong phòng khách để thu xếp chỗ ở cho Trouble, trải mền cửa, đặt khay đồ ăn và nước, nghiêm túc lật quyển sách mẹo nuôi thú kia ra và bắt đầu vào việc.

Chương 11

Editor: Minh Châu

Beta: Mạc Y Phi

"Được chưa Triệu Mộc Thanh? Máy cái rồi? Nhìn bụng của cậu kia, trời ơi, sắp thành cái phao bơi rồi."

"..." Triệu Mộc Thanh thở hắt ra nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt liếc nhìn cô bạn, có cần phải nói quá như vậy không? Tuy rằng cơ thể cô không được săn chắc nhưng dù sao bụng vẫn còn phẳng đó!

Hoa Trân chống nạnh bước đi hình chữ T nhìn xuống cô, "Không so sánh sẽ không bị tổn thương."

Triệu Mộc Thanh ngo nguậy xoay mặt liếc nhìn cơ bụng số 11 kiêu ngạo của Hoa Trân, chỉ có thể tiếp tục nhắm mắt nằm giả chết trên thảm yoga.

Cô thuộc loại người miệng nói phải vận động vô số lần nhưng lại không đủ động lực để thực hiện. Trước đây đi làm thể tập gym với Hoa Trân, hơn một tháng sau Hoa Trân đã tập được cơ bụng số 11, còn Triệu Mộc Thanh chỉ đi được có hai lần. Lúc quay về toàn thân đau nhức nên quyết tâm không đi nữa, tiếp tục về nhà nằm bắt chéo chân làm ổ trên ghế sofa.

Buổi sáng Từ Cảnh Tu đã gửi cho cô một đoạn video của Trouble. Anh nói cho cô biết là hôm nay sẽ đi công tác ở thành phố Phi An, trước khi đi đã đồ đầy đủ đồ ăn ra bát, đồng thời thông báo cho nhân viên phục vụ của khách sạn cứ cách ba tiếng thì vào chăm sóc nó, ngày mai anh sẽ quay về An Lâm. Triệu Mộc Thanh tỏ vẻ rất yên tâm.

Có câu phụ nữ làm đẹp vì người mình thích, ngày hôm nay Hoa Trân tan tầm về nhà đã bị cô kéo đến phòng gym, lẽ ra kế hoạch trước tiên là gặp bụng ba mươi cái, kết quả mới gặp mười ba cái cô đã không đứng dậy nổi.

Gần đây Hoa Trân đích thị là gió xuân thả sức cho ngựa phi, nào là được thăng chức, được tăng lương, còn cưa được trai đẹp.

Lãnh đạo mới của cô ấy tên là Chu An, được điều từ trụ sở qua, chính là mẫu đàn ông thành thị tiêu chuẩn, yêu vận động thích tập thể hình, có một thân hình cơ bắp đúng kiểu cô ấy thích.

Cô ấy thích nhất tính cuồng công việc của người này, làm việc gọn gàng, đúng là người cùng lý tưởng.

Vì vậy, lãnh đạo mới nhậm chức được ba ngày, cô ấy thông qua nhiều người mà nghe được tình trạng về gia đình và tình cảm của anh ta.

Buổi tối ngày thứ tư, cô ấy mời tất cả đồng nghiệp đi ăn bao gồm các đồng nghiệp nam. Khi mọi người đã ăn uống no nê là lúc buồn đưa lê hào hùng nhất, chị Hoa của mấy người muốn theo đuổi người đàn ông nọ.

Những người đàn ông và phụ nữ nào hơi mờ ám sẽ bị ánh mắt sắc bén của cô ấy giết chết ngay.

Ngay sau đó vô tình gặp được hai người trong phòng tập thể thao dưới tầng hai của công ty, lại cùng nhau tăng ca vài lần, người đàn ông kia đã bị hạ gục trong từng phút.

Tại sao có người lại yêu đương bằng cách cùng nhau tăng ca nhỉ? Điều này vượt quá phạm vi hiểu biết của Triệu Mộc Thanh.

Dù sao cô cũng có thói quen hơn bốn giờ chiều sẽ tan làm để có nhiều thời gian nghỉ ngơi, nhưng mà nghĩ lại thì Hoa Trân luôn làm chuyện không bình thường, cô cũng không hao tâm tổn sức suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Nhưng cô cảm thấy rất thú vị với chiêu tới phòng tập thể thao này. Nghĩ thử đi, một cô gái trẻ trung mặc bộ đồ nóng bỏng bó sát người, sau khi vận động mồ hôi nhẹ nhàng chảy xuống cổ, muốn bao nhiêu gợi cảm có bấy nhiêu gợi cảm.

Cho dù tính cách của Từ Cảnh Tu có lạnh lùng đi nữa cũng không kìm lòng được mà bị quyến rũ! Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có được dáng người chuẩn.

Bên cạnh có một người chị em có dáng người đẹp như thế mà trước đây cô không cảm thấy gì, tan làm vẫn vui chơi giải trí trên ghế sofa như thường.

Kể từ sau khi từ từ tiến tới với nam thần, cô cảm thấy rất áp lực khi nhìn Hoa Trân ở trước mặt.

Trên người Triệu Mộc Thanh toàn là thịt nhưng thật ra bởi vì khung xương nhỏ nên nhìn qua không thấy mập. Thế nhưng khi mặc quần đùi của Hoa Trân vào thì cảm giác thịt bị dòn nén này không thể nào tả được.

"Cậu với cái người lạnh lùng của cậu đã tới giai đoạn nào rồi?" Hoa Trân ngồi bên cạnh đưa cho cô một chai nước khoáng.

Triệu Mộc Thanh lười uốn nắn cô ấy, kéo cánh tay Hoa Trân đứng dậy, "Chúng tớ đang ở giai đoạn thuận theo tự nhiên."

Cô nghịch ngợm nháy mắt vài cái, "Ngay cả khi con cũng sinh rồi."

"Lên giường rồi? Được lắm Triệu Mộc Thanh, tớ phải nhìn cậu bằng cặp mắt khác rồi." Hoa Trân hơi ngạc nhiên.

Triệu Mộc Thanh xấu hổ, "Không phải, chúng tớ cùng nhau nuôi một con thỏ dễ thương."

Hoa Trân: "... Là tớ đánh giá cậu cao quá rồi, hai người đang diễn phim Hàn sao?"

"Chúng tớ là tể thủy trường lưu (1), không thể nào so với... tình yêu mì ăn liền của mấy người được."

(1) Tể thủy trường lưu: Nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thèm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian, chậm rãi mà sâu sắc.

"Tình yêu mì ăn liền có gì không tốt chứ, không hợp thì chia tay, không cần thiết phải lãng phí thời gian và tình cảm, có nhiều kinh nghiệm mới biết được người nào thích hợp hơn. Đây là thời đại ăn thịt uống rượu bằng miệng lớn, đừng nói với tớ là cậu vẫn còn quan niệm về trinh tiết nhé?" Hoa Trân ngờ vực.

"Cũng không phải quan niệm về trinh tiết, nhưng mà..." Cô thật sự không nghĩ về điều này.

"Cậu không phải xử nữ đấy chứ?" Nhìn cô muốn nói lại thôi khiến Hoa Trân nghi ngờ.

"... Ừ, sao vậy?"

"... Sau Tết thì cậu đã hai mươi tám tuổi rồi, vậy mà vẫn còn là xử nữ?" Hoa Trân tỏ vẻ không thể nào tin được, vô thức cất cao giọng.

"Này, cậu nói nhỏ chút." Triệu Mộc Thanh che mặt lại, những người ở cách đó không xa bắt đầu nhìn sang bên này.

"Thật sao?"

"Không được sao?" Triệu Mộc Thanh mở nắp chai nước uống một ngụm, trước kia quả thật cô cũng không nghiêm túc qua lại với bạn trai nào, những người mà bố cô giới thiệu nhiều nhất là nói chuyện được hai tháng, còn lại là tên mỗi tình đầu cặn bã kia thì hẹn hò được một tháng, thật sự không có cơ hội nào để dâng hiến.

"Chẳng trách bố cậu là thầy dạy Văn kiêm tư tưởng và chính trị, quản lý cậu nhiều vậy, cậu không có nhu cầu sinh lý à, trong lòng không có khát vọng sao?" Hoa Trân tò mò.

"Không biết, tớ không rõ lắm. Có lẽ là có!"

"Cậu không bị lãnh cảm đó chứ?"

"Không thể nào, trong máy tính tớ còn chứa vài bộ phim đen kìa!" Triệu Mộc Thanh kiên quyết không thừa nhận.

"Dừng lại, cái đó với thực tế là hai chuyện khác nhau!"

"Tớ không còn gì để nói."

"Cuối tuần này công ty tớ có một đợt tuyển dụng tại sân trường An Đại, đã lâu rồi chúng ta không quay về An Đại, ngày mai cậu có muốn đi chung không?"

"Vậy không bằng tớ tìm nam thần của tớ đi chơi, dẫn anh ấy đi dạo sân trường mà tớ đã từng sinh hoạt trong bốn năm, thật lãng mạn."

"Biến ngay, nhảm chán."

"Đây là chúng tớ dịu dàng thắm thiết, không cùng một phong cách với mấy người vừa gặp mặt đã tràn ngập hormone khát vọng."

"Hey!" Có một người đàn ông rất ngẫu đi tới chào hỏi Hoa Trân.

"Hey, Mark!" Hoa Trân chào hỏi người đàn ông mạnh mẽ đó, "Được rồi, tớ đi bơi lội đây, cậu có muốn học không?"

"Quên đi, tớ còn phải chạy bộ!" Triệu Mộc Thanh xua tay, bây giờ cô không còn can đảm mặc bikini nữa.

Hoa Trân xua tay xoay người bước đi catwalk cùng với người đàn ông kia.

Triệu Mộc Thanh mở nhạc, đeo tai nghe và bắt đầu chạy bộ.

Có một cuộc điện thoại gọi đến được kết nối.

"Alo." Triệu Mộc Thanh thở phì phò.

"... Đang chạy bộ à?" Từ Cảnh Tu nghi ngờ.

"Vậy mà... anh... cũng... có thể... đoán được sao?"

"Em ở phòng tập thể thao nào? Đi với ai?"

"Ở cách nhà không xa, em đi với Hoa Trân nhưng mà cô ấy mới vừa đi bơi với anh đẹp trai rồi."

"Tại sao em không đi bơi?"

"Ừm... chờ em tập được dáng đẹp đã, anh muốn nhìn không?"

"..." Từ Cảnh Tu im lặng.

"Ha ha." Triệu Mộc Thanh cười gượng.

"Muốn nhìn."

"..." Triệu Mộc Thanh im lặng, không biết có nên nói "Hoan nghênh anh đến xem" không nhỉ.

"Huýt." Có tiếng huýt gió của cậu nhóc đi ngang qua truyền tới, "Người đẹp, đáng người chuẩn đó!"

"Khụ..." Triệu Mộc Thanh vừa ngượng ngùng vừa tự hào, tuy rằng độ săn chắc và co dãn kém hơn Hoa Trân nhưng lại được ông trời ưu ái bộ ngực 32C và cặp mông vĩnh lên.

Dường như có khí lạnh từ điện thoại truyền qua, sau khi im lặng mấy giây thì bên kia lên tiếng, "Chụp hình của em gửi qua cho tôi đi."

"Hả? À..."

Anh cúp điện thoại.

Triệu Mộc Thanh đi xuống máy chạy bộ, nghiêng trái nghiêng phải chu môi vát vả lăm mới tạo được góc 45 độ để chụp hình.

Sau khoảng năm sáu giây thì anh gọi lại.

"Đã trễ lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm, em thay đồ rồi về nhà đi." Giọng điệu đang dụ dỗ.

Triệu Mộc Thanh nhìn thời gian, còn chưa tới tám giờ, trễ chỗ nào? Triệu Mộc Thanh nhỏ giọng giải thích, "Kế hoạch hôm nay của em vẫn chưa xong đâu."

"Chậm mà chắc, lần sau bù lại tôi dẫn em đi, chúng ta cùng nhau tập luyện." Giọng nói của Từ Cảnh Tu thoáng cái trở nên dịu dàng, "Hơn nữa, tôi nghĩ bây giờ đáng em vừa rồi, tôi thích vậy." Ba chữ cuối nói rất chậm.

"Được ạ..." Triệu Mộc Thanh không kìm chế được mà đồng ý. Anh ấy nói: "Tôi thích vậy." Cô còn có thể phản kháng sao?

Lòng tràn đầy niềm vui, mặt cô như hoa đào nở rộ, "Vậy em đi tắm đây."

"Về nhà sớm đi, ngoan."

Đầu óc của Triệu Mộc Thanh lại một lần nữa bại trận dưới viên đạn bọc đường của Từ Cảnh Tu, cúp điện thoại xong cô thay đồ rồi về nhà.

Trong hành lang lối vào phòng họp, Từ Cảnh Tu nhìn ảnh selfie của con thỏ trắng nào đó, nhịp tim đập tới một trăm lẻ tám nhịp.

Mái tóc xoắn ngắn thường ngày thả xuống nay được búi trên cao, tóc rơi hai bên vì hoạt động mà hơi ướt, làn da trắng tinh tẻ, gò má mềm mại tỏa sáng, đôi môi hồng cong lên, trên người mặc một bộ đồ thể thao bó sát, cổ áo hơi thấp để lộ bộ ngực đầy đặn, mơ hồ hiện ra khe ngực trắng như tuyết. Bởi vì là mùa đông nên cô khoác thêm một lớp áo khoác dày, trước đó anh không nhìn ra cô lại đầy đặn như vậy.

Mười phút sau về tới nhà, lúc này Triệu Mộc Thanh mới nhớ tới Hoa Trân còn đang ở phòng tập, cô vội vàng gọi điện thoại, đoán là không có ai trả lời nên cô gửi một tin nhắn ngắn đi.

Mới vừa gửi xong tin nhắn, anh lại gọi điện thoại tới.

"Về nhà rồi à?"

"Vâng, em vừa về tới nhà. Bây giờ anh đang ở đâu?" Làm sao mà hôm nay anh lại rảnh rỗi thế nhỉ?

"Tôi đang họp với nhà cung cấp, nghỉ ngơi giữa giờ ấy mà." Thật ra anh để một mình Cận Lăng trong phòng họp đối mặt với bảy nhà cung cấp, chẳng kiêng nể ai chạy ra ngoài gọi điện thoại cho cô.

"Tí nữa tắm xong rồi ngủ sớm đi, biết không? Tôi đi họp."

"Được ạ." Triệu Mộc Thanh buồn bực, hình như hôm nay người này không giống thường ngày cho lắm, không phải anh vẫn rất lạnh lùng sao? Sao lại đổi thành người đàn ông ấm áp rồi?

Hội nghị An Thành kết thúc mỹ mãn, tính nhiều chuyện trong lòng Cận Lăng đang bốc cháy hừng hực, đêm nay người bạn tốt này hơi mất tập trung.

Chẳng phải có vấn đề gì trong công việc mà ngược lại trong cuộc đàm phán tối nay anh chuẩn xác từng bước ép sát gây ra rất nhiều áp lực cho đối phương, trái lại thời gian tiến hành cuộc họp được rút ngắn đi không ít.

Thời gian anh tiết kiệm được đều dùng để gọi điện thoại.

Hai người hút thuốc ở hành lang.

Cận Lăng trêu ghẹo anh, "Có chuyện gì sao? Chưa từng thấy cậu đề ý chuyện của đối phương như vậy."

"Cho tới bây giờ tớ chưa từng có cảm giác thế này." Giọng nói của Từ Cảnh Tu khàn khàn, dụi điều thuốc vào trong gạt tàn thuốc trên bệ cửa sổ.

"Hình dáng ra sao? Có ảnh chụp không?" Cận Lãng thật sự tò mò, thần thánh phương nào có thể thu thập cây sắt vụn năm không ra hoa này thế nhỉ?

"Không có." Anh không chút do dự từ chối. Chờ tới khi quay về khách sạn, anh cài thêm mật khẩu vân tay vào điện thoại di động.

Chương 12

Editor: Minh Châu

Beta: Mạc Y Phi

Triệu Mộc Thanh hẹn Từ Cảnh Tu thứ bảy về An Đại với cô, Từ Cảnh Tu nói rằng anh phải giải quyết vài chuyện ở công ty trước rồi buổi chiều sẽ tới đón cô.

Mười giờ cô rời giường rồi nấu mì gói cho bữa sáng, bữa trưa sẽ giải quyết cùng Từ Cảnh Tu. Sau đó quét dọn nhà cửa rồi chuẩn bị túi đồ để có thể sẵn sàng đi bất cứ lúc nào, tới năm giờ anh gọi điện thoại nói rằng đã tới trước cửa.

Nhịp tim của Triệu Mộc Thanh bắt đầu tăng tốc, cô cầm túi đồ nhỏ lên đi tới cửa rồi quay đầu lại nhìn vào gương một cái mới đi ra ngoài.

Từ xa nhìn thấy chiếc Mercedes Benz màu đen, anh mở cánh cửa xe bước ra rồi vòng qua phía bên kia chờ cô.

Có lúc Triệu Mộc Thanh nghĩ rằng Từ Cảnh Tu là một người tràn đầy mâu thuẫn, anh tạo cho người khác cảm giác đặc biệt hơn người, nhưng tác phong làm việc cùng với cách ăn mặc và chỗ ở của anh lại tương đối khiêm tốn.

Ngày hôm nay Từ Cảnh Tu mặc một chiếc áo khoác giản dị màu xám nhạt kết hợp với chiếc quần đen cực kỳ đơn giản, nhưng vẫn khiến cho người khác có cảm giác anh không giống người thường. Làn da trắng nõn và ánh mắt sáng rực rỡ khiến cho cô chỉ có thể nghĩ tới câu: Chàng trai như ngọc.

Anh nghiêng người mở cửa xe, cô nói cảm ơn rồi bước vào xe.

Hai người quyết định sẽ tới gần An Đại để giải quyết bữa cơm chiều trước, Triệu Mộc Thanh tự nhận mình là chủ nhà nên dẫn anh tới một quán mì cuộn bằng tay mà trước đây cô thích ăn nhất. Có rất nhiều sinh viên, bọn họ chờ hai phút, đúng lúc có một chỗ trống nên Triệu Mộc Thanh vội vã kéo Từ Cảnh Tu ngồi xuống.

Bà chủ đi qua hỏi bọn họ muốn ăn gì, Từ Cảnh Tu nhìn Triệu Mộc Thanh, Triệu Mộc Thanh muốn gọi hai bát mì thịt vịt, cô quay sang hỏi anh, "Anh có ăn rau thơm không?"

Từ Cảnh Tu lắc đầu.

"Cho cháu một bát có rau thơm, một bát không rau thơm ạ." Triệu Mộc Thanh nhăn mặt trách anh, "Anh hơi kén ăn đó! Không ăn rau thơm, hành cũng không ăn, anh còn không ăn được gì nữa?"

Từ Cảnh Tu nghiêm túc suy nghĩ, "Cà rốt, mướp đắng, mướp hương, cà tím, rau hẹ, gừng..."

Triệu Mộc Thanh mở to hai mắt nhìn anh, "Sao anh lại khó hầu hạ thế chứ? Có khi Trouble còn dễ nuôi hơn."

Từ Cảnh Tu mỉm cười vô tội.

Mì nhanh chóng được bung ra, còn đang bốc khói nghi ngút.

Triệu Mộc Thanh mở lọ ớt bên cạnh ra mức một ít ớt, cô định hỏi anh có muốn ăn ớt không nhưng rồi bĩu môi, vẫn nên quên đi.

Cả hai người đều đói nên không nói nữa mà tập trung ăn mì.

Từ nhỏ Triệu Mộc Thanh đã sợ nóng hơn người bình thường nên vừa ăn vừa thổi, cay tới nổi mặt đầy mồ hôi.

Ngẩng đầu lên thấy Từ Cảnh Tu ăn một cách chậm rãi, tao nhã nhàn hạ như đang ăn món Pháp, trong lòng Triệu Mộc Thanh cảm thấy bất bình, nhất thời có ý xấu, lén gấp rau thơm bỏ vào trong bát của anh.

Anh ngược đôi mắt ướt át vì bị hơi nóng xộc lên nhìn cô, Triệu Mộc Thanh làm như không có việc gì bình tĩnh ăn bát mì của mình, ánh mắt lén nhìn anh đang nhúu mày nuốt rau thơm.

Triệu Mộc Thanh nhỏ nhẹ hỏi anh: "Không khó ăn chứ ạ?"

"Không ngon." Từ Cảnh Tu nheo mắt nhìn cô.

"Vậy mà anh còn ăn?" Cô lè lưỡi ngoan ngoãn ăn bát mì của mình.

Lúc ăn xong thì trời đã tối, hai người bước từ trong quán ra, không khí lạnh lẽo bên ngoài lập tức đập vào mặt khiến Triệu Mộc Thanh phải hít mũi hai cái.

Từ Cảnh Tu tháo chiếc khăn quàng cổ xuống cho cô đeo vào, còn rất tự nhiên cầm tay cô bỏ vào túi áo rồi nắm tay cùng nhau đi.

Triệu Mộc Thanh vẫn không nhúc nhích nhìn những động tác liên tiếp của anh, nghĩ thầm, đúng là cô đã chê anh không chủ động nhưng tiến triển như thế này cũng quá nhanh rồi, dáng vẻ này rõ ràng là rất có kinh nghiệm.

Đi bộ trong khuôn viên của An Đại, Triệu Mộc Thanh thích nhất là hai hàng cây ngô đồng Pháp hùng vĩ bên cạnh con đường chính. Gặp rồi lại tiền đưa, năm này qua năm khác, chúng nó vẫn to lớn mạnh mẽ đứng ở chỗ này.

Men theo con đường chính là tới khán phòng của trường, bình thường biểu diễn văn nghệ gì đều làm ở chỗ này.

"Tới cuối tuần thì ở đây chính là rạp chiếu phim, sẽ chiếu phim điện ảnh mới ra, khi đó hầu như mỗi tuần em đều tới xem với bạn cùng phòng, nhưng xem xong hai bộ phim thì đã là 11 giờ, cửa ký túc xá đóng lúc 10 giờ rưỡi nên bọn em thường xuyên phải năn nỉ bác gái gác cổng hồi lâu mới được cho vào."

"Anh thấy tòa nhà màu trắng đó không, đó là tòa nhà giảng dạy của Học viện Nghệ thuật chúng em. Đây là tòa nhà được thiết kế đẹp nhất tại An Đại. Trước đây các lớp học chuyên ngành đều ở đây. Bên cạnh có một cây cầu nhỏ trên hồ nước, phong cảnh không tệ nên bình thường luôn có người tới chụp ảnh." Triệu Mộc Thanh giới thiệu trường học cũ của mình cho anh nghe.

Từ Cảnh Tu gật đầu.

Nắm tay nhau đi dưới ánh đèn mờ, bọn họ vừa đi vừa nói chuyện mãi cho tới tận thể dục.

Hơn 7 giờ trên đường chạy có rất nhiều người.

Có người thì đi dạo có người thì đang chạy bộ, Triệu Mộc Thanh hỏi Từ Cảnh Tu: "Trước đây anh từng tới An Đại chưa?"

"Tôi đã từng tới rồi."

"Thật sao? Khi nào? Anh tới làm gì vậy?" Triệu Mộc Thanh tò mò.

Từ Cảnh Tu không trả lời.

Dưới ánh đèn mờ khuôn mặt của Từ Cảnh Tu tối tăm, Triệu Mộc Thanh không thấy rõ sắc mặt của anh nhưng trực giác nói cho cô biết tâm trạng anh hơi thay đổi.

Trước đây Từ Cảnh Tu cũng không cảm thấy chuyện trước kia là một rắc rối, thậm chí còn là chuyện chẳng có gì quan trọng. Thế nhưng lúc này anh không hy vọng mình có đoạn quá khứ đó, anh bắt đầu hối hận về trò đùa câu thả trước đây. Sợ rằng Triệu Mộc Thanh sẽ để ý tới quá khứ của mình, cũng sợ cô nghe thấy một ít tin đồn của anh và Chung Phình Đình.

Bầu không khí hơi lạnh, bọn họ từ đi song song biến thành một trước một sau mà đi.

"Cảnh Tu?" Hai ông bà lớn tuổi bước tới trước mặt.

"Giáo sư Vu, bác gái."

"Dường như lâu rồi không gặp con, con về khi nào? Nghỉ phép nên về sao?" Giáo sư Vu rất hào hứng.

"Con về được một thời gian rồi, lần này về con sẽ không đi nữa."

Giáo sư Vu? Triệu Mộc Thanh đứng phía sau Từ Cảnh Tu 3 - 4 mét, cảm thấy hình như cô biết vị giáo sư lớn tuổi có mái tóc hoa râm đang nói chuyện với anh này.

"Tốt tốt! Phình Đình cũng về chung luôn sao? Vốn thầy còn không biết hai đứa đã kết hôn, vẫn là nghe mẹ con nhắc tới."

"Không đâu ạ, bọn con đã ly hôn rồi."

Giáo sư Vu kinh ngạc, lúc này mới phát hiện cách đó không xa ở phía sau Từ Cảnh Tu có một cô gái, bác gái đứng kế bên dùng cùi chỏ huých một

cái, vội nói: "Vậ...vậ mấy đứa bạn rộn, hai bác sẽ đi dạo một vòng trước."

Triệu Mộc Thanh gật đầu cười với hai người, lúc này cô đã nhớ ra vị này là giáo sư Vu dạy cô môn kinh tế học phương Tây, giáo sư Vu gật đầu rồi rời đi.

Từ Cảnh Tu quay đầu, hai người nhìn nhau, cả hai đều không nói gì.

Một nhóm nam sinh chạy ngang qua, có người huýt sáo.

"Vợ trước của anh là Chung Phình Đình sao?" Triệu Mộc Thanh cảm giác máu trong người như đóng băng, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn.

"Đúng."

"Mẹ anh là viện trưởng Dương của Học viện Nghệ thuật?"

"Đúng."

Mà anh chính là nam sinh cùng đi học với bạn gái rồi tranh luận kịch liệt làm cô nhớ mãi không quên kia. Những lời này Triệu Mộc Thanh không nói ra, suy nghĩ lại một lần nữa bay trở về lớp học năm đó.

Đó là khóa học tự chọn năm thứ ba đại học, cô ngồi chung với bạn ở hàng cuối cùng.

Không biết giáo sư nói về vấn đề gì, phía dưới có hai phe bắt đầu đứng lên tranh luận, đấu võ mồm vô cùng kịch liệt, có một bạn học mặc đồ trắng cực kỳ xuất chúng làm cho người tranh luận ở phe kia á khẩu không trả lời được.

Cô ngồi ở hàng ghế cuối cùng đang buồn ngủ ngay lập tức tỉnh táo lại, rướn cổ chồm dậy nhìn nam sinh ngồi ở hàng ghế cách mình khá xa kia, tuy không thấy rõ mặt nhưng bóng lưng thon gầy và cái gáy đen sì làm cho cô có cảm giác người đó rất đẹp trai.

Bạn học của cô kích động chọc vào cánh tay cô với vẻ mặt sùng bái, "Thấy không, thật lợi hại!"

Cô liên tục gật đầu, một nữ sinh khoa âm nhạc ngồi phía trước quay đầu lại cùng bàn tán, "Là bạn trai của Chung Phình Đình theo bạn gái tới lớp đấy. Nghe nói là con trai viện trưởng Dương của Học viện Nghệ thuật, thường xuyên du học ở nước ngoài, đúng là trai tài gái sắc, quá hoàn hảo!"

Cô lập tức cảm thấy mất hứng, cố gắng mỉm cười, "Đi hơi mệt, em muốn về."

Từ Cảnh Tu nhìn cô muốn nói lại thôi, sau đó gật đầu, "Tôi chờ em về."

Trên đường về cả hai đều không nói gì.

Triệu Mộc Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy lòng cay đắng, Chung Phình Đình... Đó chính là "Có một người con gái xinh tươi, mày đẹp mắt trong đẹp đẽ" (1) Chung Phình Đình.

(1) Câu thơ được trích từ bài thơ Dã hữu man thảo 1 (Ngoài nội có cỏ mọc lan ra 1) của Không Tử. Nguồn bản dịch từ thivien.net.

Vẻ mặt Từ Cảnh Tu không chút thay đổi nhìn dòng xe cộ phía trước, cả người tản ra khí lạnh.

Lúc này trông cô hơi uể oải, gương mặt vẫn quật cường nhìn ra ngoài cửa sổ, hơn nữa anh vừa thấy cô lên lau nước mắt.

Từ Cảnh Tu cảm thấy hơi buồn bực, anh sẽ không cố ý giấu giếm cô bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô hỏi anh sẽ thành thật trả lời. Trước khi quen biết Triệu Mộc Thanh, hôn nhân đối với Từ Cảnh Tu mà nói chỉ là một tờ hợp đồng mà thôi. Nhưng bây giờ cuộc hôn nhân trước kia đã trở thành vết nhơ của anh, trong lòng anh cũng không muốn đề cập tới.

Đến cửa tiểu khu, Triệu Mộc Thanh nói cảm ơn rồi xuống xe. Cô đóng cửa xe, muốn nhắc chân rời đi, Từ Cảnh Tu chậm rãi quay cửa kính xe xuống.

"Triệu Mộc Thanh, nếu như em muốn biết thì có thể hỏi tôi. Tôi chỉ cho em cơ hội này, buổi tối không nên nghĩ bậy bạ, ngủ một giấc thật ngon rồi sáng sớm ngày mai tôi sẽ tới đón em."

Nói xong anh lái xe rời đi.

Triệu Mộc Thanh nhìn chiếc xe rời đi, bực mình đá một cái vào không khí.

Đêm nay bởi vì lời nói lúc anh rời đi mà ngược lại tâm trạng Triệu Mộc Thanh đã bình tĩnh lại, không nghĩ ngợi gì nữa, thực sự ngủ một giấc thật ngon.

Ngược lại Từ Cảnh Tu trần trọc tới hơn nửa đêm, lúc sáng sớm còn đang hút một điếu thuốc ở sân thượng, anh không nghiện thuốc lá, cũng ít khi hút, chẳng qua anh cảm thấy cần làm chút gì đó giúp bản thân suy nghĩ.

Gia đình của Từ Cảnh Tu là những người lý trí biết kiềm chế, khiêm tốn và thiếu hụt sự ấm áp, ở nhà họ Từ chưa bao giờ xuất hiện tình trạng quá buồn hay quá vui.

Bố mẹ anh đều bận rộn nhiều việc, cách hai người họ sống chung có thể dùng bốn chữ “tương kính như tân” (2) để hình dung, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng nhìn thấy hai người họ có bất cứ hành động thân mật nào.

(2) Tương kính như tân: đối xử với nhau với sự tôn trọng như đối với khách.

Từ Cảnh Tu thiếu hụt kiến thức về tình yêu cho nên khi mẹ nhét Chung Phình Đình vào trong tay anh, anh cũng không biết kháng cự thế nào nên đành thỏa hiệp, nếu như không phải sau này xuất hiện việc ngoài ý muốn thì Từ Cảnh Tu với cô ta vẫn sẽ bị trói chung một chỗ như vậy.

Thế nhưng Triệu Mộc Thanh làm anh thấy được bản thân không giống như vậy, vừa mới bắt đầu anh cảm thấy hơi sợ sự thay đổi này.

Thấy phản ứng của cô đêm nay, anh đã có một phút giây muốn quên đi, có lẽ với anh mà nói, tình yêu cũng không quan trọng, nhưng khi nhìn cô thất vọng chuẩn bị xuống xe và rời đi, anh lại sợ, sợ lúc đó mình sẽ bỏ lỡ, sợ cô đau lòng khó chịu, sợ có một ngày cuối cùng bản thân hối hận.

Hút xong một điếu thuốc, anh cũng đưa ra quyết định, nếu đây có thể là người phụ nữ duy nhất khiến anh động lòng, vậy còn do dự gì nữa? Phải nắm lấy cô ấy thôi.

Chương 13

Editor: Minh Châu

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm lúc 7 giờ Từ Cảnh Tu đã tới khu nhà của Triệu Mộc Thanh, chú bảo vệ đứng ở cửa nhận ra anh, hỏi rõ tầng lầu nơi Triệu Mộc Thanh ở rồi anh trực tiếp lái xe vào. Đứng dưới tầng gửi tin nhắn cho cô.

Nhận được tin nhắn, Triệu Mộc Thanh lập tức phóng từ trên giường xuống, không nghĩ anh sẽ tới sớm như vậy.

Nhanh chóng rửa mặt và bôi chút kem dưỡng ẩm rồi mặc áo bông, đi bốt vào, sau đó dùng tay vuốt lại mái tóc xoắn ngắn, cô vội vàng ra khỏi cửa.

Nhà cô ở tầng năm mà thang máy vẫn đang dừng ở tầng mười nên Triệu Mộc Thanh dứt khoát đi xuống cầu thang bộ. Đẩy cửa chính ra, cô liếc mắt thấy chiếc Mercedes màu đen dừng ở chỗ không xa.

Anh xuống xe mở cửa cho cô, cô không nói lời nào giả vờ bình tĩnh lên xe.

"Tối hôm qua em ngủ có ngon không?" Từ Cảnh Tu trở lại trong xe.

Triệu Mộc Thanh không nhìn anh, gật đầu.

Từ Cảnh Tu quay sang, nhìn bộ dạng cô không giống như đang nói dối, trong lòng hơi bất bình, đúng là người không tim không phổi, quấy nhiễu anh lẫn qua lẫn lại tới nửa đêm còn cô thì ngược lại yên tâm thoải mái ngủ

ngon lành. Anh đã quên mất mình chính là người bảo cô không nên suy nghĩ bậy bạ và ngủ thật ngon.

"Em ăn sáng chưa?" Từ Cảnh Tu hỏi lại.

Triệu Mộc Thanh lắc đầu.

Nhìn cô ngoan ngoãn như vậy Từ Cảnh Tu lập tức cảm thấy thoải mái. Anh cũng không biết tại sao lại như vậy, hơn ba mươi năm qua anh chưa bao giờ gặp phải tình huống này. Từ trước tới nay anh là người lạnh lùng trầm tính, chưa có người nào có thể làm cho anh cảm thấy lo được lo mất như vậy, có lúc anh cảm thấy trái tim mình sắp cạn kiệt, có lúc anh lại cảm thấy trái tim như tràn trề sức sống.

Lúc này trái tim Từ Cảnh Tu mềm nhũn, nghiêng người giúp cô thắt dây an toàn. Triệu Mộc Thanh hơi căng thẳng nên không tự chủ được mà dấn lưng vào ghế, trái tim lại bắt đầu đập thành thịch.

Khoảng cách của anh gần như vậy, vài sợi tóc gần như lướt qua gò má của cô, cô có thể thấy rõ lông mi của anh dài hơn mình, ngửi được dầu gội đầu mùi cỏ xanh, cô còn phát hiện có một lỗ nhỏ trên da tai của anh khiến cô rất muốn lấy tay sờ thử.

Thế là tay cô vượt ra khỏi sự điều khiển của đại não mà hành động.

Cơ thể Từ Cảnh Tu cứng đờ, âm thầm thở dài một tiếng, cái tay nhỏ bé lạnh như băng kia vuốt nhẹ lên tai của anh, lần đầu tiên anh có cảm giác như bị đóng băng không thể nhúc nhích, bỗng nhiên lại cảm thấy máu trong người bắt đầu sôi sục, cơ thể cứng lại và nóng lên, đặc biệt là lỗ tai giống như muốn bốc cháy.

Triệu Mộc Thanh nghe được tiếng anh hít thở càng lúc càng nhanh mới nhận ra mình đang làm gì, nhanh chóng thu tay lại, giấu ra phía sau như muốn che giấu hành vi gây rối người khác vừa nãy.

Lần này chính cô còn cảm thấy quá xấu hổ, lén véo bắp đùi một cái đầy tức giận, tại sao đầu óc lại đột nhiên bị chập mạch thế chứ, Triệu Mộc Thanh lén lườm anh rồi đổ thừa cho sắc đẹp gây rối lòng người, thấy ánh mắt anh nhìn sang đây, cô vội vàng nhắm mắt lại không dám nhìn anh.

Từ Cảnh Tu thở dài, thẳng người dậy nhìn cô, con thỏ to gan kia nhanh chóng biến thành một con thỏ nường, cô nhắm chặt hai mắt, hàng lông mi cong vút đang nhẹ nhàng run rẩy, gò má trắng nõn trở nên đỏ bừng, đôi môi xinh xắn mím thật chặt, không biết là do căng thẳng hay kích động mà cảm hơi run, còn bàn tay gây họa kia được giấu ở phía sau.

Anh không kìm lòng được mà khom lưng về phía trước, đôi môi mỏng nhẹ nhàng đặt lên trán cô.

Triệu Mộc Thanh lập tức mở mắt, đôi môi mím chặt cũng buông lỏng. Môi mỏng dờn từ trán cô xuống chóp mũi rồi lại từ chóp mũi dờn xuống đôi môi hồng nhỏ nhắn.

Triệu Mộc Thanh xấu hổ nhắm mắt lại mặc anh làm gì thì làm, trong lòng lại cảm thấy hơi tủi thân, cô còn định phải cân nhắc chuyện của bọn họ một lần nữa, với lại ngày hôm nay cô có chuyện muốn hỏi anh, anh quá xảo quyệt, muốn dùng thủ đoạn hèn hạ này để bẫy cô đây mà.

Nhịp tim đập kịch liệt khiến cô hoàn toàn quên mất là ai ra tay trước.

Cho tới khi Triệu Mộc Thanh thở hồng hộc Từ Cảnh Tu mới buông cô ra, vò mái tóc xoăn của cô, nhìn dáng vẻ cô then quá hóa giận. Nghĩ lại tối hôm qua bị mất ngủ, anh lại có ý xấu muốn mạnh mẽ hôn đôi môi mềm mại ướt át của cô một cái, lúc này mới ngồi trở lại vị trí, thắt dây an toàn rồi khởi động xe.

Sau đó trên đường đi Triệu Mộc Thanh yên lặng khác thường, che đôi môi hồng của mình lại, rất sợ người nhìn thì nhả nhận này lại đột nhiên nổi

thú tính muốn ăn hiếp cô. Hơn nữa cô dám khẳng định tính cách của anh nhất định không lạnh lùng, bởi vì lúc anh hôn cô không giống như bề ngoài lạnh lùng này chút nào, vội vàng lại nóng bỏng. Nghĩ tới đây mặt cô càng nóng hơn.

Xe chậm chậm lái tới một dãy nhà, Triệu Mộc Thanh hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc thân mật vừa rồi nên không biết đã đến đâu rồi.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ có một cánh cổng và khoảng sân to rộng, ba chữ màu vàng óng được khắc sáng loáng "Khu Tự Tại", phía dưới có hàng chữ nhỏ: Căn hộ khách sạn cao cấp.

Triệu Mộc Thanh thắc mắc, quay đầu hỏi anh: "Anh ở đây sao?"

Cô biết chỗ này, vào năm trước thời điểm chỗ này mới mở cô với Hoa Trân đã tới xem, Hoa Trân muốn mua nhưng cuối cùng vì tiền tiết kiệm có hạn, lại không muốn nhờ bố mình nên thôi.

Từ Cảnh Tu trả lời, "Phúc lợi của nhân viên, đây là căn hộ của An Khí." An Khí cũng có liên quan tới bất động sản.

Bước xuống xe, đi lên tầng mười bảy rồi vào phòng và thay dép.

Triệu Mộc Thanh còn tưởng rằng chỉ có năm sáu chục căn hộ đơn mà cô và Hoa Trân đã thấy. Không nghĩ tới trên tầng thượng còn có hơn một trăm căn hộ sang trọng khác, trong lòng oán thầm An Khí quả nhiên hào phóng, chỉ có một người ở mà phải khoe khoang vậy sao?

Từ Cảnh Tu để Triệu Mộc Thanh thỏa sức tham quan còn bản thân thì đi làm việc, Triệu Mộc Thanh thật sự rất có hứng thú với căn nhà này, tổng thể trang trí rất độc đáo, màu chủ đạo của căn nhà là trắng và đen, không có bất kỳ màu sắc nào khác, đường nét lưu loát, sạch sẽ và không lộn xộn, rất phù hợp với nghề nghiệp và khí chất của chủ nhà.

Nhìn căn phòng xong, Triệu Mộc Thanh trở lại phòng khách có bộ sofa màu đen cực lớn, cô ngồi lên và nhún một cái, tuyệt vời!

Từ Cảnh Tu quay trở lại, thấy cô ngã vào ghế sofa với vẻ mặt hưởng thụ, đột nhiên trong đầu chợt hiện ra một số hình ảnh không thể miêu tả.

Nhiệt độ điều hòa được chỉnh hơi cao, áo khoác đã sớm được anh cởi ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nhưng anh vẫn cảm thấy hơi nóng.

Cái ghế sofa này hơi nguy hiểm, anh hắng giọng gọi cô, không đợi cô trả lời anh đã tự mình đi tới kéo cô đứng lên, muốn dẫn cô tới phòng bếp.

"Trouble!"

Triệu Mộc Thanh mới nhìn thấy Trouble trong góc phòng, cô cảm thấy hơi chột dạ vì tận bây giờ mới nhớ tới nó.

Nó đang yên lặng nằm trong ổ nhỏ, hai chân trước ôm que thức ăn khô nghiêm túc gặm. Vài ngày không gặp, hình như nó lớn hơn, vừa trắng vừa mập giống như một nắm gạo nếp bự.

"Trouble." Triệu Mộc Thanh nhỏ giọng gọi nó, ánh mắt nó không thèm ngược lên chút nào.

"Hừ, vài ngày không gặp đã quên chị rồi."

"Vậy sau này em tới đây nhiều hơn hoặc ở đây luôn đi." Từ Cảnh Tu bước tới.

Triệu Mộc Thanh không dám tin, ý anh là ở chung? Quan trọng là biểu cảm của anh hoàn toàn nghiêm túc, không giống như muốn nhúng chàm cô chút nào, thật sự chỉ như đang đưa ra lời đề nghị để cô tiện chăm sóc Trouble mà thôi.

Từ Cảnh Tu rửa sạch củ cà rốt, vẩy khô nước rồi đưa cho cô.

Cô cầm lấy cắn một cái, hài lòng nheo mắt lại, "Ừm, tươi thật."

Từ Cảnh Tu đỡ trán, "Là cho Trouble ăn, em không thấy đôi mắt trông mong của nó đang nhìn em sao?"

Triệu Mộc Thanh xấu hổ, ở nhà cô có thói quen lấy cà rốt làm trái cây để ăn.

Cô cười gượng rồi đưa cà rốt cho Trouble, Trouble liền ôm lấy rồi xoay người đưa lưng về phía cô như đang sợ cô cướp đồ ăn của nó.

"Hừ! Ai thèm chứ!" Triệu Mộc Thanh cố kìm nén cơn giận.

Từ Cảnh Tu cười rộ lên.

"Được rồi, đi rửa tay rồi ăn sáng trước đã." Từ Cảnh Tu rất tự nhiên dắt cô vẫn còn đang bịu môi vào phòng bếp.

Rửa tay xong trở lại phòng bếp, Triệu Mộc Thanh ngạc nhiên phát hiện trên bàn ăn bày hai bát cháo trắng, trứng rán, ba đĩa đồ ăn gồm một đĩa măng tây, dưa leo, cà rốt, một đĩa nấm mèo, còn có một đĩa mì khô, đủ để khiến người khác chảy nước miếng.

Triệu Mộc Thanh nghi ngờ: "Anh nấu hả?"

Từ Cảnh Tu lắc đầu: "Cháo đã được nấu trước khi ra ngoài, còn thức ăn thì được nhà hàng đưa tới, tầng 16 có phục vụ ăn uống." Nói xong, mặt không thay đổi bổ sung thêm câu, "Em thử xem, nếu không thích thì lần sau anh tự làm, hôm nay thì không kịp rồi."

"Không phải anh không biết nấu ăn sao?" Triệu Mộc Thanh nghi ngờ.

"Có thể học mà." Anh nói như là chuyện đương nhiên.

"Được, anh là thiên tài, anh giỏi nhất!" Cô nhỏ giọng thì thầm một câu, anh khẽ cười.

Triệu Mộc Thanh nếm thử cháo, hương vị ngọt ngào mềm mịn, gấp một miếng cà rốt giòn ngọt, ăn rất vừa miệng, cô nhỏ giọng nói: "Ngon quá!"

Hai người không nói thêm gì nữa, yên lặng ăn xong bữa sáng.

Triệu Mộc Thanh chủ động rửa bát, Từ Cảnh Tu cũng không ngăn cản, đứng bên cạnh giúp cô lau khô bát đĩa để cất.

Dọn dẹp xong hết, giờ là lúc để nói chuyện chính.

Từ Cảnh Tu đi pha trà để Triệu Mộc Thanh ngồi trên ghế sofa. Chờ anh bung trà tới đặt trên bàn, Triệu Mộc Thanh vẫn còn đang đứng bất động, Từ Cảnh Tu hỏi cô: "Sao vậy, có vấn đề gì sao?"

Triệu Mộc Thanh lắc đầu, cô từ chối ngồi ở đây, sợ ghế sofa mềm mại sẽ làm lung lay ý chí vốn đã không kiên định của cô, oán giận nghĩ người này thật xảo quyệt, trước khi nói chuyện đã mua chuộc dạ dày của cô, bản thân cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh.

Từ Cảnh Tu thấy bộ dạng không được tự nhiên của cô rồi nhìn lại chiếc ghế sofa lớn màu đen thì cũng hơi do dự.

Cuối cùng hai người quay lại bàn ăn ngồi đối diện nhau.

"Em muốn hỏi gì nào?" Từ Cảnh Tu bày ra tư thế như đang nói chuyện phiếm.

Còn Triệu Mộc Thanh lại như đang đánh trận nhìn chăm chăm vào mắt của Từ Cảnh Tu: "Anh ly hôn khi nào?"

Từ Cảnh Tu không né tránh ánh mắt của cô: "Ngày đó lần đầu tiên gặp em ở sân bay, buổi chiều làm thủ tục."

Triệu Mộc Thanh kinh ngạc hỏi: "Anh nhớ ra em sao?"

Từ Cảnh Tu cười: "Đương nhiên, em nhìn lên anh khá lâu mà."

Triệu Mộc Thanh im lặng, người này thật sự rất xảo quyệt.

Không thể bị anh dẫn đi vòng vòng được, cô âm thầm nhắc nhở bản thân rồi hỏi vấn đề thứ hai.

"Vì sao anh lại ly hôn với... Chung Phình Đình?"

"Tình cảm không hợp." Anh lạnh nhạt nói.

Triệu Mộc Thanh không hài lòng với câu trả lời không rõ ràng này, nhúu mày nhìn anh.

Từ Cảnh Tu bưng ly trà lên uống một ngụm, anh ít khi nhớ về quá khứ, nếu có nhớ cũng sẽ không nhớ tới Chung Phình Đình, quá khứ đối với anh mà nói chính là không tồn tại, chỉ có người yếu đuối và người già tuổi xế chiều mới luôn đứng trước quá khứ.

Sự chú ý của Triệu Mộc Thanh với vấn đề này khiến anh phải nhớ lại hồi ức hiếm hoi và sắp xếp lại quá khứ.

Chương 14

Editor: Minh Châu

Beta: Mạc Y Phi

Rất nhiều người gọi Từ Cảnh Tu là thiên tài nhưng thế giới này lấy đâu ra nhiều thiên tài vậy chứ? Thiên tài nhất định là do trời cho cộng thêm những nỗ lực cố gắng hơn người thường.

Với anh mà nói những năm ở nước ngoài chính là điên cuồng học tập và làm việc, anh cũng không thể tìm được cảm giác hứng thú với tình yêu cho nên cũng xem như vui vẻ.

Từ Cảnh Tu lớn hơn Chung Phình Đình bốn tuổi, cô ta là học trò của mẹ anh. Mẹ của Từ Cảnh Tu là viện trưởng Học viện Nghệ thuật An Đại, Dương Triều.

Chung Phình Đình chắc chắn là một người đẹp, hơn nữa còn biết tiên biết lùi, có chừng mực trong lời nói và cách làm việc, cũng có tài năng trong âm nhạc, đặc biệt là chơi đàn violin rất giỏi nên được viện trưởng Dương quý mến.

Năm đó, có một suất học tập tại Học viện âm nhạc Curtis trong hai năm đã tạo nên cuộc cạnh tranh kịch liệt trong viện.

Lúc đó, Từ Cảnh Tu đã hoàn thành việc học quản lý kinh tế ở trường Đại học California - Berkeley. Anh mới học ngành thiết kế công nghiệp tại Trung tâm thiết kế và nghệ thuật ở Mỹ hai năm, đang trong kỳ nghỉ nên trở về nước để thăm bố mẹ.

Trong buổi biểu diễn kỷ niệm thành lập An Đại, anh ngồi ở hàng ghế đầu của hội trường với viện trưởng Dương.

Chung Phình Đình đang học năm thứ ba đại học, chắc chắn là một trong những điểm sáng của màn trình diễn với khí chất hơn người, cổ điển và xinh đẹp.

Mẹ anh ngồi bên cạnh kê tai nói nhỏ, “Cô bé này rất được, đúng không?” Anh chỉ cười.

Màn trình diễn kết thúc, cô gái đó đi tới chào hỏi giáo sư Dương. Giáo sư Dương khen ngợi cô ta rồi chỉ vào Từ Cảnh Tu ở bên cạnh, lên tiếng: “Đây là con trai cô, sáng sớm hôm nay mới về nước.”

Cô gái mỉm cười thoải mái với anh: “Chào anh.”

Từ Cảnh Tu cũng gật đầu cười.

10 giờ tối thứ sáu, dòng xe cộ vẫn lưu thông như thường lệ, giáo sư Dương ngồi ở ghế lái phụ với sắc mặt hồng hào.

“Cảnh Tu, mẹ thấy hình như con gầy đi rồi.”

“Vâng, việc học hơi bận rộn.”

“Vậy cũng phải chú ý nghỉ ngơi chứ. Lần này con về mấy ngày? Học xong ở Trung tâm thiết kế thì mau về đi! Mẹ và bố con đều mong muốn con có thể về nước công tác.”

“Con tham gia cuộc thi thiết kế do Fasentier tổ chức, còn có cơ hội được làm việc trong vòng hai năm ở công ty xe hơi hàng đầu.”

"Cũng tốt, dù sao có thêm kinh nghiệm cũng không phải chuyện gì xấu, mẹ tin tưởng con!" Từ nhỏ tới lớn đứa con trai này vẫn luôn là niềm tự hào của bà, "Học tập quan trọng nhưng cũng đừng khiến bản thân mệt mỏi. Ngày thường đi chơi với bạn bè có gặp cô gái nào vừa ý không?"

"Mẹ đừng quan tâm về chuyện đó, tạm thời con chưa có kế hoạch này."

"Vậy con định lúc nào đây, đã hai mươi mấy tuổi rồi."

Giáo sư Dương hơi đau đầu, con trai quá ưu tú cũng là một loại phiền não, ngoại trừ hứng thú với học tập và công việc thì chưa từng thấy nó quan tâm tới cái gì khác.

Hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà tới bây giờ vẫn chưa hẹn hò với cô bạn gái nào, lại rời nhà xa như vậy, bà thật sự không quản được, chẳng phải cậu hai nhà sát vách đi nước ngoài du học, lúc về dẫn theo một người bạn trai làm cho bố cậu ta suýt tức chết sao?

Bà càng nghĩ càng sốt ruột, vốn đang hy vọng sang năm Từ Cảnh Tu về nước công tác sẽ sắp xếp bạn gái cho anh, bây giờ lại phải đợi ít nhất hai năm ở Mỹ nữa, tới lúc đó hoa cúc cũng lạnh (1) rồi.

(1) Hoa cúc cũng lạnh: chờ đợi việc gì đó quá lâu.

Trong lúc rảnh rỗi chờ đèn đỏ ở ngã tư, giáo sư Dương vô tình nói, "Cô bé Chung Phinh Đình này cũng không tệ."

Đèn chuyển sang màu xanh, Từ Dĩ Thành đạp chân ga, "Là ai? Ồ, là người kéo đàn violin hôm nay sao? Có cái tên rất đẹp."

"Đúng vậy, cô bé này cũng xinh. Khó có được người vừa không kiêu ngạo nóng nảy vừa giữ mình trong sạch, nghe nói có rất nhiều người theo đuổi ở An Đại mà cô bé không hề quan tâm."

"Xem ra mẹ rất thích cô ấy."

"Cầm Lạp cũng tốt, xinh đẹp đấy chứ, lần này có một suất đi bồi dưỡng tại Học viện âm nhạc Curtis của Mỹ, trong viện của chúng ta có biết bao nhiêu người tranh nhau tới sứt đầu mẻ trán, phải nói quả thật có mấy người nổi bật khó phân cao thấp, có hai cô bé trong số đó có gia thế có bối cảnh." Giọng nói của giáo sư Dương khá tiếc nuối.

Buổi chiều ngày thứ hai chỉ có hai lớp, viện trưởng Dương đã nhờ người giúp việc mua nguyên liệu nấu ăn mà bà muốn, định tan làm về nhà sớm sẽ tự mình xuống bếp, vừa về đến nhà đã thấy con trai vẫn còn đang sắp xếp lại bàn thiết kê.

Dương Triều cũng kệ anh, bà xuống phòng bếp làm việc. Hai bố con thật sự có tính cách giống nhau, lúc phải làm việc thì không cần sống nữa, ngày hôm đó Từ Dĩ Thành bận rộn sắp xếp đồ đạc trong khách sạn, con trai thì ngày nghỉ mà vẫn còn đang tăng ca.

Đã lâu Dương Triều không xuống bếp nên cảm thấy không quen tay.

Khoảng 4 giờ rưỡi, Chung Phinh Đình gọi điện thoại cho bà, nói rằng có vấn đề muốn hỏi ý kiến của bà, bình thường Chung Phinh Đình cũng thỉnh thoảng sẽ tìm bà hỏi vài vấn đề, có lúc ở phòng làm việc của bà, có lúc sẽ gọi điện hỏi.

Viện trưởng Dương dừng công việc trong tay lại, thầm nghĩ cô bé này rất cố gắng, bà nhanh trí bảo rằng nói qua điện thoại về vấn đề này thì không rõ lắm, không bằng trong nhà có đàn, bây giờ qua đây để bà tự mình biểu diễn cho cô ta xem. Chung Phinh Đình định từ chối nhưng viện trưởng Dương nhất quyết bảo cô ta tới nên cô ta liền đồng ý.

Lúc Chung Phinh Đình tới thì viện trưởng Dương để Từ Cảnh Tu ra mở cửa. Hai người đều cảm thấy bất ngờ.

Từ Cảnh Tu mời cô ta ngồi trên ghế sofa, rót nước cho cô ta rồi về phòng.

Chung Phinh Đình tới phòng bếp xung phong giúp đỡ, viện trưởng Dương thấy đáng về cô ta hiền lành dịu dàng, không ngờ lúc làm việc lại nhanh nhẹn đến thế, sử dụng dao rất thành thạo, trong lòng không khỏi thầm khen ngợi.

Kết quả bữa cơm kia Chung Phinh Đình còn phải nấu giúp, mùi vị rất ngon.

Triệu Mộc Thanh vẫn luôn cầm cái ly đưa lên miệng, nhấp một ngụm, cô không biết đây là lá trà gì nhưng loại trà này không đắng lại còn trong veo, cô rất thích nên đã uống hết hơn nửa ly.

Từ Cảnh Tu cho cô uống ít hơn, sợ uống nhiều sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ. Cô không nghe theo mà còn khiêu khích uống một ngụm lớn rồi hỏi anh: "Sau đó thì sao?"

Từ Cảnh Tu đành chịu, muốn lấy lại cái ly của cô thì cô không cho, không thể làm gì khác đành tiếp tục câu chuyện.

Ngay từ đầu anh đã không thích cô ta, khi đó quả thật anh không thừa tâm trí để yêu đương.

Viện trưởng Dương thật sự quý mến Chung Phinh Đình, bà cũng không cổ hủ nhất định phải môn đăng hộ đối gì, chỉ cần xuất thân và nhân phẩm trong sạch là được, những cái khác đều không quan trọng.

Về sau, Dương Triệu càng không ngừng tạo điều kiện để tác hợp anh và Chung Phinh Đình chung đụng nhiều hơn. Chẳng hạn như anh học chuyên ngành quản lý kinh tế ở Đại học California - Berkeley, viện trưởng Dương đề nghị anh đi nghe giảng lớp kinh tế, kết quả biến thành đi học với bạn gái.

Anh với cô ta không có quá nhiều tình cảm, trong kế hoạch cuộc đời anh, tình yêu và hôn nhân cũng không cần phải gấp gáp. Lúc đó chuyện quan trọng nhất là làm thế nào để trở tài trong cuộc thi thiết kế xe hơi và có thể tham gia thực tập ở Fasentier, để trở thành bậc thầy thiết kế xe hơi hàng đầu thế giới.

Cho nên nếu như đã tới tuổi nhất định phải có bạn gái để mẹ yên tâm thì Chung Phình Đình cũng không tệ, phóng khoáng biết điều, sẽ không ồn ào làm phiền anh.

Từ Cảnh Tu nói tới đây thì viên mắt Triệu Mộc Thanh đỏ lên, cô tức giận đặt mạnh ly xuống, “Phóng khoáng biết điều, không ồn ào làm phiền anh”, cô không những không phù hợp với những thứ đó mà còn hoàn toàn ngược lại!

Từ Cảnh Tu trấn an sờ đầu cô, nhìn cô chăm chăm rồi thở dài, "Bây giờ anh đã hiểu, nếu thật sự thích một người, cô ấy không phóng khoáng không biết điều thì anh vẫn thích cô ấy, cô ấy ồn ào làm phiền anh, anh cầu còn không được."

Lời giải thích này tạm thời qua cửa, Triệu Mộc Thanh bĩu môi giục anh: "Tiếp đi!"

Tiếp theo chính là chuyện nước chảy thành sông, ngày nghỉ kết thúc nên anh bừa bừa khí thế quay về Mỹ tiếp tục học tập, vẫn duy trì quan hệ bạn bè nhạt như nước với Chung Phình Đình. Cho tới khi viện trưởng Dương hiếm khi lấy việc công làm việc tư giúp Chung Phình Đình giành được cơ hội duy nhất để học tập ở Học viện âm nhạc Curtis, đồng thời sắp xếp cô ta vào nhà của Từ Cảnh Tu.

Chung Phình Đình ở chỗ này đúng là không gây ảnh hưởng gì đến Từ Cảnh Tu, căn nhà có ba phòng gồm hai phòng ngủ và một phòng sách.

Anh đi sớm về trễ nên hầu như có rất ít thời gian ở nhà, vừa bận rộn học tập vừa bận làm việc, còn cô ta vừa tới một môi trường mới nên cần phải thích ứng với rất nhiều thứ, cũng bận rộn nhiều việc cho nên vài tuần đầu bọn họ không gặp nhau là chuyện bình thường.

Khả năng thích ứng của Chung Phinh Đình rất mạnh, cô ta chỉ cần nửa năm để làm quen với môi trường mới.

Tâm tư của cô ta nhạy bén, làm sao có thể không nhận ra Từ Cảnh Tu chẳng hề thích mình? Trong nhận thức của cô ta thì Từ Cảnh Tu không yêu thích ai cả, anh ngồi tít trên cao, dường như chẳng để ý tới bất cứ cái gì, lạnh lùng đứng một bên nhìn cô ta khổ cực leo lên, cũng không để ý tới việc viện trưởng Dương viết một lá thư đề cử để cô ta dễ dàng vào được danh sách kia.

Ở chung với nhau mà anh cũng chẳng để ý tới cô ta, mặc cho cô ta chật vật trong hoàn cảnh tự sinh tự diệt. Chỉ có hai năm học ở Học viện âm nhạc Curtis, hết thời hạn hai năm cô ta sẽ phải về nước.

Thế nhưng cô ta là ai? Cô ta là Chung Phinh Đình, sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào.

Rốt cuộc cũng chờ đợi được một cơ hội khi anh bị sốt để mua thuốc cho anh, Chung Phinh Đình bùng chao vào phòng của anh rồi nhìn anh ăn.

Tối hôm đó bọn họ xảy ra quan hệ, đó là lần đầu tiên của cô ta, cô ta đã cho anh uống thuốc kích thích lấy từ một người bạn ở Mỹ.

Sau đó cô ta rất sợ hãi, xấu hổ và tức giận, Từ Cảnh Tu mỉa mai rằng anh sẽ chịu trách nhiệm.

Cô ta hơi lo lắng nên gọi cho viện trưởng Dương nói Từ Cảnh Tu sẽ kết hôn với mình, viện trưởng Dương rất vui, gọi điện thoại cho Từ Cảnh Tu bảo bọn họ dành ngày nghỉ để trở về lấy giấy chứng nhận và tổ chức hôn lễ.

Từ Cảnh Tu không muốn tổ chức hôn lễ nên chỉ đưa cô ta quay về An Lâm lấy giấy chứng nhận.

Viện trưởng Dương luôn sống rất khiêm nhường, ở An Đại chỉ có vài người biết bối cảnh gia đình của bà ấy.

Khi cô ta lọt vào danh sách học tập ở Học viện âm nhạc Curtis, cô con gái cưng của nhà họ Quý - Quý Như Nguyệt kiêu căng kia lại lấy lòng hỏi cô ta có quan hệ gì với bí thư Từ, cô ta mới biết chồng Dương Triều là ai. Sau đó tới Mỹ cô ta càng thấy được sự ưu tú của Từ Cảnh Tu, anh đánh bại tất cả đối thủ mạnh và được Fasentier mời về làm việc trước khi tốt nghiệp.

Cô ta nhận được gia thế mà mình mong muốn, lấy được người đàn ông ưu tú, hơn nữa cô ta có tài năng, cô ta sẽ tỏa sáng trong lĩnh vực âm nhạc.

Sau hai năm học, Chung Phình Đình được giáo sư Steven đề cử tiếp tục học nghiên cứu sinh tại Học viện âm nhạc Curtis.

Ngoại trừ thỉnh thoảng về nước diễn kịch trước mặt viện trưởng Dương, số lần cô ta và Từ Cảnh Tu gặp mặt nhau sau đó có thể đếm trên đầu ngón tay, Từ Cảnh Tu còn cấm cô ta nhắc tới Dương Triều và Từ Dĩ Thành trước mặt bất cứ ai.

Sau lần kia, Từ Cảnh Tu không chạm vào cô ta nữa.

Hơn nữa sau khi tốt nghiệp ở Trung tâm thiết kế Nghệ thuật, anh chuyển đến căn hộ thiết kế của Fasentier, trước khi rời đi không có lấy một câu chào tạm biệt.

Sau hai năm, Chung Phình Đình muốn ở lại cạnh Steven làm trợ giảng nhưng không thể như mong muốn, trong học viện âm nhạc hàng đầu này khắp nơi đều là người có tài, cô ta ở đây cũng không quá xuất sắc.

Tệ hơn nữa chính là hôn nhân của cô ta và Từ Cảnh Tu chỉ có danh chứ không có phận.

Chung Phinh Đình nghĩ tới việc về nước nhờ vả người mẹ chồng là viện trưởng Dương, cô ta gọi điện thoại cho Từ Cảnh Tu nói muốn về nước phát triển, Từ Cảnh Tu cho phép nhưng phải ly hôn trước.

Dương nhiên Chung Phinh Đình không muốn, thân phận và địa vị đã tới tay, cô ta không thể nào từ bỏ được.

Chung Phinh Đình không dám chống lại Từ Cảnh Tu mà một mình về nước, cũng không muốn chống lại thế lực sau lưng nhà họ Từ.

Hơn nữa bọn họ đã ở riêng hai năm, Từ Cảnh Tu muốn nộp đơn ly hôn rất dễ dàng. Trước mắt dường như anh cũng không định làm vậy, cô ta lại không biết nên tự chui đầu vào rọ.

Chung Phinh Đình không cam lòng nên đi tìm Steven, cuối cùng Steven giới thiệu cô ta với dàn nhạc trình diễn của Học viện âm nhạc Curtis. Tuy rằng lúc đầu cô ta chỉ là một nghệ sĩ violin thay thế, nhưng sau đó nhanh chóng có cơ hội trở thành một thành viên violin thứ hai. Kéo dài như vậy tới hai năm, cô ta còn không thể bước vào đội ngũ violin hàng đầu chứ đừng nói tới người đứng đầu.

Dần dần cô ta mất kiên nhẫn, trong một lần tham gia buổi tiệc âm nhạc, cô ta mặc một bộ sườn xám bướm bướm, tay cầm hai ly cocktail tới phòng nghỉ của giám đốc dàn nhạc - Paul.

Không bao lâu sau cô ta liền trở thành thành viên violin hàng đầu.

Không lâu sau nữa, cô ta nhận được một lá thư nặc danh, trong lá thư có mấy tấm hình chụp cô ta và Steven, còn có hình chụp cô ta và Paul trên giường. Trong lòng cô ta hoảng sợ suy nghĩ xem người kia là ai.

Một tuần sau đó, Từ Cảnh Tu gọi điện thoại cho Chung Phinh Đình yêu cầu cô ta về nước làm thủ tục ly hôn, cô ta vẫn không muốn, anh cười mỉa nhắc nhở: "Tôi không ngại gửi ảnh tới Học viện âm nhạc Curtis đâu, nếu như cô muốn thì thử xem."

Lúc này Chung Phinh Đình mới thực sự hoảng sợ, người này để ý tất cả nhưng lại đi trước một bước nhìn cô ta lún sâu vào vũng bùn.

Bọn họ nhanh chóng ly hôn, Từ Cảnh Tu nói với Chung Phinh Đình một câu trước cửa cục dân chính: "Vĩnh viễn đừng quay về An Lâm!" Giọng nói lạnh như băng kia khiến cả đời cô ta không quên được.

Chương 15

Editor: Minh Châu

Beta: Mạc Y Phi

Từ Cảnh Tu cố gắng nói chuyện về những rắc rối trong quá khứ một cách bình thản, Triệu Mộc Thanh nghe xong thì ngẩn người, cô hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được Chung Phình Đình trong miệng Từ Cảnh Tu và Chung Phình Đình trong sáng dịu dàng kia là cùng một người, đây hoàn toàn là tình tiết trong phim truyền hình.

Cô dè dặt hỏi: "Sao anh biết được cô ấy cho anh uống... loại thuốc kia?"

Ý nói là lỡ như anh thấy người ta đẹp quá nên không khống chế được thì sao?

"Anh không thể nào phạm phải sai lầm này được." Từ Cảnh Tu cảm thấy không vui với câu hỏi của cô.

Thật ra cuối cùng ly cocktail cô ta uống trong phòng của Paul cũng có sự trợ giúp của anh, gây ông đập lưng ông, nhưng anh không nói chuyện đó cho Triệu Mộc Thanh biết.

Triệu Mộc Thanh khó có thể tiêu hóa hết những lời anh nói, thế giới của anh và cô cách nhau khá xa, thậm chí sẽ làm cô cảm thấy bối rối hơn bây giờ.

Từ Cảnh Tu nghiêng người về phía trước và nắm lấy tay cô, cất giọng khàn khàn: "Còn gì muốn hỏi nữa không?"

Cô mơ hồ lắc đầu rồi lại gật đầu, nhìn qua rất đáng thương.

Nhìn vẻ mặt càng ngày càng buồn rầu của cô, Từ Cảnh Tu cảm thấy tự trách bản thân, nhẹ giọng dỗ dành: "Sao vậy? Có vấn đề gì thì nói rõ cho anh biết được không?"

Từ trước tới nay cô không thể nào chống cự được sự dịu dàng của anh, cô nói nhỏ, "VẬY... chồng của viện trưởng Dương là... Từ Dĩ..." Triệu Mộc Thanh lén thăm dò vẻ mặt của Từ Cảnh Tu.

Từ Cảnh Tu gật đầu.

"Là thật sao? Em nói là Từ Dĩ Thành!" Triệu Mộc Thanh vẫn không dám tin đây là sự thật.

"Là bố anh." Nhìn nét mặt cô vừa phiền não vừa bối rối thì Từ Cảnh Tu thắc mắc, "Sao vậy?"

"Làm sao đây? Em không biết em có thể chịu được thử thách không nữa."

"Thử thách gì?"

"Không môn đăng hộ đối đó! Trước đó mẹ anh không tin chuyện này, kết quả anh và Chung Phình Đình lại như vậy, về sau bà ấy nhất định sẽ tìm một người vợ môn đăng hộ đối cho anh, không bị dụ dỗ bởi một người có tên tuổi nhỏ bé nữa. Sau đó nhất định sẽ tới đây chia rẽ chúng ta, một mặt dùng tiền mê hoặc em, mặt khác dùng lợi ích khiến em sợ hãi, nếu em không nghe theo thì mẹ anh sẽ lôi bố mẹ em ra đe dọa, em chắc chắn không chống lại được..." Triệu Mộc Thanh ôm ngực, càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

Vẻ mặt Từ Cảnh Tu trở nên tăm tối, nhìn cô như nhìn động vật quý hiếm.

Bị ánh mắt của anh nhìn mà hoảng sợ, Triệu Mộc Thanh lắp bắp, "Sao... vậy anh?"

Từ Cảnh Tu vẫy tay nói khẽ, "Em qua đây."

Mông của Triệu Mộc Thanh vững chắc dính vào ghế không dám động đây.

Giọng nói của Từ Cảnh Tu nhẹ nhàng hơn, "Ngoan, lại đây nào!"

Tay chân Triệu Mộc Thanh bắt đầu không để đại não kiểm soát, tự giác đứng dậy đi vòng qua bàn ăn tới trước mặt Từ Cảnh Tu.

Từ Cảnh Tu đứng dậy đối mặt với cô, vòng tay qua eo và cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cô, cúi đầu để môi bên tai cô, vừa không biết làm sao vừa cảm thấy ngọt ngào: "Sao anh lại thích một đứa ngốc thế này! Hửm? Thanh Thanh."

Triệu Mộc Thanh nghe thấy từ "Hửm" mang theo giọng mũi kia thì hoàn toàn gục ngã, cả người tê liệt như bị rút xương.

Từ Cảnh Tu siết chặt cánh tay cô, dán môi vào tai cô rồi đến gò má, xuống tới đôi môi hồng tươi đẹp và hôn thật sâu.

Đang thở hổn hển nhưng vẫn muốn nói chuyện, lại bị anh hôn nên chỉ có thể phát ra âm thanh "Ừm ừm". Cô vùng vẫy nhưng vẫn không thể thoát ra được, anh ôm chặt như muốn khảm cô vào trong cơ thể của mình.

Cuối cùng môi của anh rời khỏi cô, cánh tay cũng buông lỏng, nói chắc như đinh đóng cột, "Chuyện của anh tự anh làm chủ, không ai có thể can thiệp. Đừng lo lắng."

Giọng nói của cô đứt quãng, "Cho dù... mẹ anh có đồng ý... thì bố em cũng sẽ không đồng ý."

Từ Cảnh Tu nhẹ nhàng hôn cô một cái, "Anh đi năn nỉ ông ấy. Ông ấy thương em như vậy chắc chắn sẽ đồng ý."

Môi cô sưng đỏ, uất ức hỏi anh: "Ngoại trừ lần đó, anh thật sự không chạm vào cô ấy sao?"

"Không." Từ Cảnh Tu trả lời một cách chắc chắn, trên thực tế lần đó anh cũng không có ấn tượng gì.

"Cô ấy đẹp như thế, anh thật sự chưa từng rung động sao? Người theo đuổi cô ấy ở An Đại nhiều như vậy, lúc trước mẹ anh cũng rất thích cô ấy."

"Từ khi nhìn thấy cô ta, anh đã biết cô ta là người như thế nào, nhưng anh không nói gì bởi vì anh không thêm quan tâm và chuyện đó không có gì quan trọng. Anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày gặp được em, em là người duy nhất khiến anh rung động, Thanh Thanh, hãy tin anh." Anh nói câu cuối cùng với ý tứ khẩn cầu.

"Không công bằng, em chưa có lần đầu tiên, ngay cả nụ hôn đầu cũng cho anh, đồ xấu xa!" Triệu Mộc Thanh trừng hai mắt nhìn anh, nước mắt lưng tròng, cô biết rằng bản thân bằng lòng tin tưởng anh.

Từ Cảnh Tu nhướn mày, cặp mắt phượng dài dường như trở nên nóng bỏng hơn, ánh mắt âm u, anh lại muốn hôn cô, muốn mạnh bạo hôn cô. Triệu Mộc Thanh nhanh tay lẹ mắt che miệng mình lại không cho anh hôn. Anh liền hôn mắt cô, nếm được vị đắng, anh lại nhẹ nhàng hôn tay cô, mỉm cười nhìn vành mắt đỏ hoe của cô.

Triệu Mộc Thanh cảm thấy bản thân sắp say chết trong sự dịu dàng của anh.

Cười cười đùa đùa, hai người làm tổ trên chiếc ghế sofa màu đen và mở TV xem, Triệu Mộc Thanh ra lệnh cho Từ Cảnh Tu ngồi ở đầu bên kia ghế sofa, cách cô khoảng bốn người.

Từ Cảnh Tu cũng làm theo, ân cần đi xuống phòng bếp cắt trái cây rồi đặt trước mặt cô, có thanh long, kiwi, trái cam, ô mai, đủ loại màu sắc rất đẹp, ở giữa còn có một củ cà rốt, Triệu Mộc Thanh cảm thấy hơi buồn cười nhưng không muốn để anh thấy nên giả vờ lạnh lùng thưởng thức đĩa trái cây đặc biệt như không có việc gì.

Cô liếc mắt nhìn thoáng qua người đàn ông đang ngồi ngay ngắn và nghiêm túc lật quyển sách thật dày kia.

Cửa sổ được đóng lại nên hiệu quả cách âm rất tốt, trong phòng chỉ có âm thanh phát ra từ TV.

Đến 11 giờ rưỡi, Từ Cảnh Tu gọi cô đi ăn cơm, Triệu Mộc Thanh đang xem một bộ phim truyền hình rất nổi tiếng gần đây nên không muốn đi chuyển. Từ Cảnh Tu cho cô toại nguyện, anh bảo phục vụ ở tầng 16 đưa đồ ăn tới, cơm trưa nhanh chóng được đưa tới, hai người vừa ăn vừa bàn về nội dung phim.

Cơm nước xong, Từ Cảnh Tu dọn dẹp bát đĩa rồi đi vứt rác, trở về thì phát hiện Triệu Mộc Thanh đã nằm ngủ bất tỉnh nhân sự trên ghế sofa, chẳng biết từ lúc nào Trouble bị cô ôm trong lòng đã ngáy khò khò trên bụng cô.

Anh không nhin được mà bật cười, nhẹ nhàng đặt Trouble vào lại trong ổ thờ.

Sofa khá lớn nên Từ Cảnh Tu không lo cô sẽ lăn xuống đất, anh đắp chăn lên người giúp cô, tắt TV và kéo rèm cửa sổ xuống rồi trở lại phòng làm việc để xử lý công việc.

Lúc Triệu Mộc Thanh tỉnh lại thì phát hiện trong phòng rất tối, rèm cửa sổ đã được kéo xuống, cầm điện thoại trên bàn lên xem thấy đã hơn 4 giờ.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên tới nhà của Từ Cảnh Tu, vậy mà cô lại ngủ bất tỉnh nhân sự, Triệu Mộc Thanh tự trách mình chẳng đề phòng anh chút nào, thời gian quen biết nhau không lâu, không biết vì sao cô lại rất tin tưởng anh, có lẽ vì cô đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên! Không, chắc là yêu anh từ cái nhìn thứ hai.

Có một cốc nước trên bàn trà vẫn còn chút hơi nóng bốc lên, không biết anh đặt ở đây từ lúc nào, cô cầm lên uống vài ngụm cho trơn cổ họng đang bị khô.

Đứng dậy đi tìm anh, cửa phòng làm việc không đóng, đèn mở sáng, anh đang chăm chú vẽ cái gì đó, đường cong gò má thật đẹp, dưới ánh đèn trong suốt trở nên trơn bóng, nếu như được sinh ra ở cổ đại thì anh nhất định là một quý công tử tài hoa phong nhã có một không hai.

Triệu Mộc Thanh đứng trước cửa phòng si mê nhìn anh.

Từ Cảnh Tu cảm nhận được nên xoay người lại ngoắc cô tới, cô đi chân trần tới bên cạnh anh.

Anh bế cô đặt lên đùi mình, chạm vào bàn chân vẫn còn ấm của cô, vùi đầu vào cổ cô, khẽ nói: "Chờ anh hoàn thành sơ đồ phác thảo này xong, chúng ta đi ra ngoài nhé?"

Cô làm sao có thể nói không, mỗi lần bị anh đụng chạm cô đều mất bình tĩnh.

Cô nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, mềm mại như một con thỏ cuộn tròn trên đùi anh, cầm Từ Cảnh Tu đặt lên đầu cô, một tay ôm cô, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng vọt, ngay cả hơi thở cũng bị kìm nén, anh thực sự ngưỡng mộ bản thân như thế này mà còn có thể vẽ ra các nét vẽ một cách lưu loát.

Tăng tốc giải quyết bản sơ đồ phác thảo xong, Từ Cảnh Tu thở dài một hơi, thêm một giây nữa anh cảm thấy bản thân sắp nổ tung rồi.

Anh thả cô xuống, đi tới tủ lạnh lấy bình nước đá đổ vào miệng để bản thân tỉnh táo lại.

Trời mới biết vừa rồi anh muốn thỏa mãn trái tim của mình làm Triệu Mộc Thanh ngay tại chỗ biết bao nhiêu, nhưng nhìn ánh mắt ngây thơ như một con thỏ của cô, anh nhắc nhở bản thân rằng còn chưa phải lúc, từ từ sẽ tới, dù sao đi nữa bọn họ còn có thời gian cả đời.

Ra ngoài ăn tối xong, hai người đi xem một bộ phim hài.

Nam chính là diễn viên mà Triệu Mộc Thanh thích, người này hơi xấu nhưng diễn xuất thực sự tốt, rất lôi cuốn.

Vào tới chỗ ngồi vẫn chưa tới thời gian chiếu phim, cô ngồi nói không ngừng nghĩ về nam thần của mình tốt thế nào hài hước ra sao, có sức quyến rũ cỡ nào.

Chờ tới lúc phim bắt đầu cô hoàn toàn phớt lờ anh, toàn bộ quá trình đều ngồi cười suốt.

Anh thừa nhận rằng diễn viên diễn tốt, có không ít cảnh phải bật cười, nhưng chẳng có ai khoa trương như cô, cười quần quai đến vậy, cả buổi miệng cứ cười toe toét.

Suốt buổi xem phim nụ cười của anh đều đặt trên người cô, anh nhìn cô cười nên không kìm lòng được mà cười theo.

Trên đường đưa Triệu Mộc Thanh về nhà, cô vẫn còn đang bàn về bộ phim, giới thiệu anh xem một bộ phim khác của nam diễn viên đó.

Trong lòng Từ Cảnh Tu không vui, cả đêm cô ghé vào lỗ tai anh hứng chí bưng bưng lắng nghe về một người đàn ông khác, còn nói phải đi tham gia fan meeting, trong mắt cô còn có anh hay không đấy?

Xe dừng lại dưới nhà Triệu Mộc Thanh, Từ Cảnh Tu nhanh chóng gỡ dây an toàn ra, nghiêng người mạnh bạo hôn lên cổ cô một cái, cho tới khi để lại được một dấu hồng mới buông ra.

Triệu Mộc Thanh không hiểu gì cho nên kêu lên đầy đau đớn, chẳng biết cô làm gì mitch lòng mà anh lại tàn nhẫn như vậy, nhìn ánh mắt khiêu khích của anh, cô chỉ dám nhỏ giọng thì thầm một câu: "Đồ lưu manh!" Một tay ấn khóa dây an toàn tay còn lại đẩy cửa ra, cô nhanh chóng chạy khỏi địa bàn của anh và lao lên tầng.

Cửa sổ mở ra, gió đêm tràn ngập không khí lạnh ủa vào. Từ Cảnh Tu cảm thấy từ cơ thể tới tâm trí đều rất nóng, sự tự chủ mà anh tự hào trong nhiều năm qua bị khiêu chiến, từ khi xác định quen cô, dục vọng của anh giống như dòng nước bị chặn được mở cống, chỉ cần vừa nhìn thấy cô là sẽ phân tâm, suy nghĩ vẩn vơ.

Đây cũng là một loại tình yêu! Ngoài cô ra anh chưa bao giờ có ham muốn mãnh liệt như vậy đối với bất kỳ người phụ nữ nào, anh muốn cô biết bao nhiêu.

Gãi đầu, anh từ từ khởi động xe.

Chương 16

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Triệu Mộc Thanh không đi thang máy mà tung tăng leo năm tầng thang bộ. Về đến nhà, cô thở hồng hộc, Hoa Trân đang uống rượu, vành mắt đỏ bừng xem phim truyền hình.

Triệu Mộc Thanh ngạc nhiên, cô chưa bao giờ thấy cô ấy khóc nức nở, hay nói cách khác vốn dĩ cô ấy không nhạy cảm như thế.

"Này, hôm nay làm sao thế?"

Hoa Trân liếc dáng vẻ xuân tâm nhộn nhạo lẫn đôi má đỏ ửng của cô thì bĩu môi, đổ rượu ra ly rồi đưa cho Triệu Mộc Thanh.

Triệu Mộc Thanh nhìn thấy chai rượu thì tắc lưỡi, chuyện sóng to gió lớn gì mà ngay cả chai Petrus cất giấu kỹ càng đã lâu, bình thường Hoa Trân không nỡ uống giờ cũng lôi ra luôn, cô đã thêm thương từ lâu, hôm nay rốt cuộc cũng có lộc ăn.

"Sao không có ai khai quật tớ vào giới giải trí nhỉ? Tớ đang luyện kỹ năng diễn xuất, làm diễn viên thì trước hết phải vượt qua được cảnh khóc." Hoa Trân rút khăn giấy lau mũi.

Triệu Mộc Thanh cố ý trêu ghẹo, "Không phải cậu muốn cung túc tận tụy vì sự nghiệp IT đến lúc chết mới thôi à? Thay đổi nhanh thế? Nói mộng tưởng của cậu đi, mau lên."

"Giấc mộng của tớ là kiên trì theo con đường này đến cuối cùng, trở thành người phụ nữ đẹp nhất và giỏi nhất giới IT."

Không phải là kiếm được nhiều tiền hơn, ngủ được với nhiều đàn ông hơn nữa à?

"Được, cộng ly vì người phụ nữ đẹp nhất và giỏi nhất nào."

Hai người uống rượu đỏ nhắm bím bím phòng tôm.

Trên TV đang chiếu bộ phim yêu hận tình thù, Hoa Trân cười mĩa đưng đưa ly rượu trong tay, lẩm bẩm: "Kết cục của người si tình đều như nhau, cuối cùng rồi cũng sẽ bị người ta vô tình lãng quên."

Triệu Mộc Thanh tựa người vào sofa, híp mắt nhìn ánh sáng chập chờn trong ly rượu đỏ, choáng váng nghĩ rằng vậy mình khổ rồi, hoàn toàn không cần nghi ngờ gì cô là người yêu nhiều hơn giữa cô và Từ Cảnh Tu.

Hoa Trân cúi đầu, "Thanh Thanh, tớ thích một người."

Triệu Mộc Thanh lên tiếng: "Tớ biết, Chu An chứ gì! Đây là chuyện tốt, sao lại rầu rĩ vậy, tớ còn tưởng cậu bị đá cơ."

Hoa Trân nhìn cô chằm chằm: "Anh ấy có vợ rồi." Mặc dù đã ở riêng rất lâu.

"Khụ khụ!" Một ngụm rượu sặc ở cổ họng, Triệu Mộc Thanh ho khan vài tiếng, con nhóc thối tha nói chuyện nhất định phải khủng bố vậy à?

Triệu Mộc Thanh an ủi cô ấy: "Ngoan, không đáng để cậu làm kẻ thứ ba đâu! Một tay cậu vợ được cả năm thanh niên tốt, loại có gia đình này thì cũng không hiếm lạ gì cả! Trước đây cậu không biết thì đó là vô ý, bây giờ nếu cậu đã biết thì không thể tiếp tục phạm sai lầm được, tớ không muốn

một ngày nào đó vừa bật tin tức mỗi ngày lên thì xuất hiện tin cậu bị vợ cả dẫn theo một nhóm chị em chặn đường rồi lột hết quần áo, lúc ấy nước bọt của người qua đường và người trên mạng cũng đủ để dìm chết cậu!"

Hoa Trân tưởng tượng bản thân bị túm tóc rồi cả người trần truồng, chỗ quan trọng còn bị làm mờ thì run lên, ngay lập tức chỉ còn lại suy nghĩ mượn rượu giải sầu mà thôi.

Trong lòng Triệu Mộc Thanh cũng buồn phiền, hôm nay có lẽ là ngày thần kỳ nhất trong hai mươi mấy năm qua của cô, sau này cô sẽ không bao giờ mắng chửi phim truyền hình động một tí là diễn cảnh máu chó quá mức nữa, bởi vì cuộc sống đúng là máu chó như vậy thật.

Hai người đều có tâm sự, bắt đầu ngấu nghiến ăn và tiếp tục cụng ly rượu Petrus kia.

Tửu lượng của Triệu Mộc Thanh cũng không tệ lắm, uống rượu xong còn biết tạm biệt Hoa Trân rồi về phòng ngủ.

Quần áo cũng không thêm cởi, cô đá văng giày rồi nằm úp sấp lên giường.

Di động trong túi rung lên, Triệu Mộc Thanh mất rất nhiều công sức mới lấy ra được, cô mở to hai mắt muốn nhìn cho rõ, là Từ Cảnh Tu muốn gọi video với cô.

Hai mắt hoa cả lên, mặt đỏ bừng, ngón tay nhấn vào nút màu xanh lúc ẩn lúc hiện trên màn hình.

Video được kết nối, đập thẳng vào mắt Từ Cảnh Tu chính là gương mặt con thỏ đang híp mắt.

Từ Cảnh Tu nhìn thấy dáng vẻ mơ màng, ánh mắt say lơ dờ của cô thì mặt tối sầm lại.

Anh chỉ lái xe về nhà rồi tắm rửa một cái mà trong thời gian đấy cô đã biến mình thành thế này, còn có cô bạn gái nào bớt lo hơn cô nữa không?

Anh nghiêm mặt hỏi: "Sao em lại thế này? Em uống rượu à? Uống rượu với ai?"

Triệu Mộc Thanh choáng váng, nhìn đầu của anh từ một cái biến thành hai cái, cô cười khúc khích: "Lạ ghê... Có hai Từ Cảnh Tu này! Làm sao bây giờ? Em yêu cả hai người... Em khổ quá em khổ quá!! Từ Cảnh Tu... Anh yêu em không? Có yêu em nhiều như em yêu anh không? Bố yêu em nhất, ông ấy chắc chắn yêu em nhiều hơn anh... Em muốn yêu bố em cơ..."

Tiếp theo cô bắt đầu khóc, vừa khóc vừa nói mình khổ, lại nói muốn tìm bố.

Trong lòng Từ Cảnh Tu nhói đau, gọi tên cô bảo cô không được cúp máy rồi lập tức cầm điện thoại và chìa khóa vội vàng chạy xuống nhà.

Cửa bị đập rầm rầm, Hoa Trân ngo ngậy đứng lên từ sofa đi mở cửa, tức giận nhìn người đàn ông chỉ mặc chiếc áo len mỏng trong đêm đông gió bắc gào thét. Còn là một anh chàng đẹp trai.

Nhìn cô gái cả người cũng toàn mùi rượu, anh kìm nén sự lo lắng trong lòng xuống, gật đầu với cô ấy: "Cô là Hoa Trân à? Tôi tìm Triệu Mộc Thanh."

Giọng anh chàng này hay thật đấy, Hoa Trân nghĩ thầm thế.

Giống như đã từng quen biết, cô nàng nghiêng đầu nhớ lại, dùng ngón tay chỉ vào anh, "Từ Cảnh Tu?"

Đối phương gật đầu.

Cô ấy kéo cửa ra để anh đi vào, dùng ngón tay chỉ vào căn phòng bên phải.

Từ Cảnh Tu gật đầu cảm ơn. Cửa phòng Triệu Mộc Thanh không đóng, anh đi vào rồi thuận tay đóng lại.

Hoa Trân không sợ mình có phải đã dẫn sói vào nhà không, cô ấy về phòng mình đóng cửa đi ngủ.

Triệu Mộc Thanh đang nằm trên giường ngủ say, di động bị đè ở dưới mặt, một chân còn duỗi ở mép giường.

Từ Cảnh Tu bước qua võ thật mạnh vào hông của cô để trừng phạt. Triệu Mộc Thanh ưm một tiếng co rụt người lại.

Lật người cô lại, gương mặt ướt đẫm nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, vài sợi tóc còn dính vào hai má.

Vén tóc lại giúp Triệu Mộc Thanh, tìm khăn lông vào phòng vệ sinh thấm ướt nước ấm rồi lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi tay của cô, quần áo đã cởi hết, chỉ còn một bộ quần áo giữ nhiệt ở trong cùng, bộ quần áo đó bó rất sát người, để lộ đường cong của cô.

Cô lẩm bẩm, quen thói đưa tay mò mẫm phía sau lưng, quần áo bị cô xốc lên lộ ra làn da trắng lóa.

Anh đoán là áo lót siết chặt khiến cô không thoải mái, do dự một chút rồi vươn tay ra sau lưng giúp cô tháo móc áo, sợ bản thân nảy sinh ý định xấu nên vội vàng kéo chăn ở bên cạnh che kín mít.

Hình như Triệu Mộc Thanh cũng cảm thấy thoải mái hơn, thở dài cọ cọ vào chăn tìm vị trí thoải mái rồi không động đậy nữa.

Từ Cảnh Tu khẽ thở phào, lúc này mới yên lòng. Anh tắt đèn lớn, chỉ bật ngọn đèn ngủ nhỏ ở đầu giường rồi ngồi xuống một bên ngắm cô.

Trong điện thoại cô nói yêu anh, còn khóc tủi thân như vậy, chưa bao giờ anh cảm thấy hoảng sợ đến thế, không biết cô đã xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải biết rõ, nhất định phải đến đây để chắc chắn cô không sao cả, cô hỏi anh có yêu cô không, sao anh có thể không yêu cô cơ chứ?

Trái tim anh đã bị cô khuấy phá ngay lúc cú tông vào đuôi xe ở cửa hiệu thuốc, không thể tự thoát ra được từ lâu rồi.

Là điều gì đã mê hoặc ánh mắt, đôi mắt có phần nóng lên, anh xoay người vô cùng thành kính hôn lên trán cô như bảo bối.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, Triệu Mộc Thanh hơi chóng mặt, mở đôi mắt cay sè ra. Cô nhớ lại chuyện tối qua, Hoa Trân trở thành kẻ thứ ba, hai cô uống hết rượu, vẫn nhớ hình như lúc về phòng còn gọi video với Từ Cảnh Tu, chuyện sau đó thì không nhớ gì nữa cả.

Xóc chăn lên thì thấy trên người chỉ mặc quần áo giữ nhiệt, móc áo lót đã được cởi, cô không chắc là mình đã tự cởi quần áo, chẳng lẽ là Hoa Trân à? Từ khi nào cô ấy biết chăm sóc như thế nhỉ?

Miệng đắng lưỡi khô, cổ họng cũng hơi khó chịu.

Thấy trên tủ đầu giường có để bình giữ ấm hình con thỏ trắng nhỏ của cô, nó còn đang đè lên một tờ giấy, cô nghi ngờ cầm lên, trên đó viết:

Thanh Thanh, nếu biết có một ngày có thể gặp được em, anh chắc chắn sẽ giữ lại Từ Cảnh Tu tốt nhất cho em.

Nhưng mà Từ Cảnh Tu tốt nhất chắc chắn là Từ Cảnh Tu kể từ sau khi gặp được em.

Vậy nên xin em hãy bỏ qua cho quá khứ của anh, được không em?

Những điều đó không hề có ý nghĩa gì với tương lai của chúng ta.

Hiện tại thật đúng lúc, quãng đời còn lại chỉ có mình em!

Nếu có thể, chúng ta kết hôn nhé!

Cô hoảng hốt, tối hôm qua anh đã tới đây sao? Cô không hề có ấn tượng gì cả.

Mũi cay sè, cô bê bình giữ ấm lên, vặn nắp rồi uống một ngụm, vẫn là nước ấm, Triệu Mộc Thanh đang cảm động thì Hoa Trân đẩy cửa đi vào.

"Nào nhanh lên! Triệu Mộc Thanh, dậy chưa thế? Tớ muốn hóng chuyện!"

Sự cảm động lúc nãy đã tan thành mây khói, Triệu Mộc Thanh xoa thái dương, "Hóng chuyện gì?"

"Từ Cảnh Tu đấy, giả ngu cái gì? Đã tỉnh rượu chưa? Ngẫm lại việc cậu đã uống nửa chai Petrus của tớ rồi nên dù sao cũng phải nói cho tớ một ít chuyện nóng hổi chứ, ôi, tớ đau lòng chết đi được, ngày hôm qua tớ bị đập đầu thần kinh nào vậy không biết!"

Hoa Trân giật tờ giấy trong tay cô rồi đọc lại một lần.

"Đệt! Mẹ ơi, một người nhìn rất nghiêm túc và lãnh cảm vậy mà có thể nói ra được những lời buồn nôn thế này! Nổi cả da gà! Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được, chắc chắc chắc!!!"

"Hả? Cậu nói ai lãnh cảm? Sao lại lãnh cảm? Cậu còn công kích thân thể như vậy thì tớ không khách khí với cậu nữa đâu đấy!" Triệu Mộc Thanh bị lời nhắc mà anh để lại lấy lòng, quyết tâm sống chết bảo vệ người yêu, cô giơ tay lên đánh cô ấy.

"Dừng lại!" Hoa Trân nhanh nhẹn né tránh, "Tớ đang lo cho cậu đấy, đêm qua tớ lén lút nhìn thoáng qua khe cửa, người kia còn rất chính nhân quân tử, hầu hạ cậu khoảng hai tiếng đồng hồ cơ." Hoa Trân cất giọng khen ngợi.

Triệu Mộc Thanh ngập ngừng, "Vợ trước của anh ấy là Chung Phinh Đình, Chung Phinh Đình của An Đại ấy."

Cô kể lại hết chuyện năm ấy cho Hoa Trân.

Hoa Trân nghe xong thì sững sờ hồi lâu mới lấy lại tinh thần, phản kích vỗ đùi Triệu Mộc Thanh, "Đệt! Đầu cơ kiếm lợi! Triệu Mộc Thanh, cậu có bản lĩnh đấy, bảo bối lớn cao cấp vậy mà cậu cũng đào được!"

Triệu Mộc Thanh không tránh được, cô méo miệng xoa chỗ đùi tê dại, thâm hận bản thân đã bấm báo kỹ càng vậy mà vẫn không thể thoát khỏi Như Lai thần chú của cô ấy.

Hoa Trân thì vẫn đang lẩm bẩm: "Không ngờ Chung Phinh Đình lại là kiểu người tham lam như vậy, một người đẹp thế mà bại hoại chà đạp bản thân, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, chắc chắc chắc!!!"

Triệu Mộc Thanh vui mình vào ổ chăn, không để ý tới con người tối hôm qua còn đau lòng, hôm nay đã trở nên hăng hái hóng chuyện.

Duỗi tay cầm điện thoại vào trong chăn, nhìn thời gian, 6 giờ rưỡi.

Định gửi tin nhắn cho anh nhưng nghĩ đến việc hơn hai giờ sáng anh mới về nhà, có lẽ bây giờ vẫn còn đang ngủ, cô không nên quấy rầy anh.

Đang nghĩ ngợi thì di động báo có cuộc gọi đến, là Thẩm Xung.

"Triệu Mộc Thanh, em còn muốn thi bằng lái nữa không? Lát nữa tranh thủ thời gian tới luyện tập để tuần sau còn thi lại nhé."

Thời gian này Triệu Mộc Thanh bận rộn yêu đương, đã quên bém chuyện thi bằng lái từ lâu, cô hơi chột dạ đáp, "Lát nữa em đến."

Thẩm Xung nghe giọng cô hơi khàn thì hỏi, "Sao thế, bị ốm à?"

"Không phải, không phải, uống ít rượu với Hoa Trân thôi."

"Anh nói em nhé, sau này vẫn nên cách xa người phụ nữ điên kia đi. Thôi đừng đến đây, em mà tới thì vẫn được tính là say rượu lái xe đấy."

"Thẩm Xung, ngay bây giờ anh vác cái mặt đến đây cho bà, nói xấu sau lưng người khác, anh có gan thật đấy!" Hoa Trân sa sầm mặt đứng bên cạnh, cười khẩy.

Thẩm Xung không cam lòng yếu thế, "Tôi nói sự thật thôi được không?"

"Em uống rượu vào ngày hôm qua, 9 giờ em tới tìm anh nhé, bye bye." Triệu Mộc Thanh vội cúp máy, bây giờ cô không có tâm trạng nghe hai người bọn họ đấu khẩu.

Hoa Trân hừ một tiếng rồi quay người cướp đồ ăn vặt cô giấu ở góc, chạy đến sofa tiếp tục nằm.

"... Bánh bích quy mà tớ thích nhất đây rồi..."

Lòng Triệu Mộc Thanh đau nhói, vừa định bảo cô ấy phần cho cô một ít thì nhận được tin nhắn WeChat.

[Từ Cảnh Tu]: Em dậy chưa? Có chỗ nào không thoải mái không?

Triệu Mộc Thanh trả lời: *"Cũng bình thường ạ, đầu hơi choáng thôi."*

[Từ Cảnh Tu]: Đã ăn sáng chưa?

[Triệu Mộc Thanh]: Em chưa.

[Từ Cảnh Tu]: Tâm trạng có tốt không?

[Triệu Mộc Thanh]: ...

[Từ Cảnh Tu]: Mở cửa!

[Triệu Mộc Thanh]: ...?

Quả nhiên có thể loáng thoáng nghe được tiếng đập cửa, Triệu Mộc Thanh trở mình đứng bật dậy nhanh chóng mặc quần áo vào.

Chương 17

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Hoa Trân đã mở cửa rồi, cô nàng lên nhìn kỹ nam chính trong câu chuyện vừa mới hóng hớt được. Dưới ánh mắt nhìn như bình tĩnh của anh thì rất tự giác cầm đồ ăn chạy vào phòng.

Triệu Mộc Thanh mặc quần áo tử tế đi ra phòng khách, anh đang lấy canh và bữa sáng ra khỏi hộp, thấy dáng vẻ vừa ngủ dậy của cô thì giục cô đi rửa mặt trước.

Lúc này Triệu Mộc Thanh mới nhớ bản thân vẫn đang đầu bù tóc rối, vội vàng chạy như bay vào nhà vệ sinh, cô nhìn sắc mặt tái nhợt và mí mắt sưng vù của mình trong gương, nghĩ tới qua anh cũng đã nhìn thấy dáng vẻ chật vật như vậy thì thoáng thả lỏng.

Rửa mặt xong trở lại phòng khách, bụng Triệu Mộc Thanh đã kêu ùng ục từ lâu, cô nhận sữa đậu nành mà anh đưa, thỏa mãn uống một ngụm lớn.

Triệu Mộc Thanh ngẩng đầu quan sát Từ Cảnh Tu, mặc dù thức đêm có quầng thâm mắt nhàn nhạt nhưng anh vẫn có dáng vẻ công tử cao quý nhẹ nhàng.

Thấy cô có vẻ không có tinh thần lắm, Từ Cảnh Tu hỏi: "Em có muốn lát nữa ngủ thêm một lúc không?"

Triệu Mộc Thanh lắc đầu: "Lát nữa em còn phải đi tìm Thẩm Xung tập lái xe mà."

Thẩm Xung? Lần đầu tiên Từ Cảnh Tu nghe thấy cái tên này từ miệng cô, "Là ai thế?"

"Ặc, anh... bạn học ạ."

Từ Cảnh Tu bình tĩnh nói, "Anh đi với em."

"Không cần đâu." Triệu Mộc Thanh từ chối.

"Anh phải đi!" Thái độ của Từ Cảnh Tu không cho phép từ chối.

Cuối cùng thì cô vẫn thấp thỏm bất an ngồi vào xe Từ Cảnh Tu đến Thẩm Xung.

Thẩm Xung ngồi trên xe huấn luyện chuẩn bị hôm nay tự tay hướng dẫn Triệu Mộc Thanh lái xe vào đường lớn.

Anh ta đang hút thuốc thì thấy một chiếc xe Maybach màu đen chạy nhanh vào khu vực huấn luyện, có hai người bước xuống từ trên xe. Một người là Triệu Mộc Thanh, còn một người đàn ông mà anh ta không quen biết.

Dụi thuốc lá, Thẩm Xung vẫy tay với Triệu Mộc Thanh.

Triệu Mộc Thanh ngồi vào ghế lái phụ, Từ Cảnh Tu tự giác ngồi vào ghế sau.

Thẩm Xung nở nụ cười thân thiết với Triệu Mộc Thanh: "Sao hôm nay còn có cả người huấn luyện cùng thế?"

Triệu Mộc Thanh cười ha ha.

Từ Cảnh Tu vươn tay: "Chào anh! Tôi là Từ Cảnh Tu, chồng chưa cưới của Thanh Thanh."

Thẩm Xung và Triệu Mộc Thanh đồng thời quay lại nhìn anh.

Vẻ mặt Thẩm Xung đầy thích thú, cười như không cười nhìn thoáng qua biểu cảm trợn to mắt ngu ngốc của Triệu Mộc Thanh, rồi cũng vươn tay: "Tôi là anh trai của cô ấy!"

Trong chớp nhoáng, hai người quan sát cẩn thận đối phương từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong.

Triệu Mộc Thanh rút cổ vào một góc, quyết định hôm nay vẫn nên ít nói thì hơn.

Thẩm Xung chạy xe đến đoạn đường chuyên dùng để luyện tập rồi đưa cho Triệu Mộc Thanh lái.

Đã rất lâu Triệu Mộc Thanh không chạm vào xe, những nội dung chính đều quên sạch, Thẩm Xung thường xuyên phải sửa tay lái và động tác gạt cần cho cô nên không thể tránh khỏi một số tiếp xúc thân thể.

Tóc rơi xuống hơi che tầm mắt, Thẩm Xung còn rất ân cần giúp cô vén ra sau tai.

Dựa theo giọng nói trong cuộc thi, cô hoàn thành ba lần toàn bộ hành trình của kỳ thi thì mới xem như tiến vào trạng thái.

Trong lúc này, người họ Từ nào đó không nói bất cứ câu nào, vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở phía sau.

Luyện tập đến hơn 11 giờ, tay chân Triệu Mộc Thanh đã mỏi nhừ, cô không muốn tập nữa nhưng lại sợ bị Thẩm Xung mắng.

Lúc này Từ Cảnh Tu lên tiếng: "Chúng ta ăn cơm trước đã, ăn xong rồi tập tiếp."

Triệu Mộc Thanh vuốt bụng liên tục gật đầu.

Thẩm Xung cười như không cười nói: "Thanh Thanh, gọi Hoa Trân nữa đi."

Từ Cảnh Tu thấy rõ ràng Triệu Mộc Thanh bắt đầu run lên.

"Thanh Lưu", vẫn là chỗ ngồi lần trước.

Hoa Trân mặc áo da quần bò, nhanh chóng bước tới.

Nhìn tình huống trong phòng, trong lòng cô ấy gào thét có trò hay để xem rồi, chỉ có cô ngốc Triệu Mộc Thanh mới thật sự nghĩ rằng Thẩm Xung tin chuyện vớ vẩn rằng hai cô là bách hợp.

Thẩm Xung cũng đáng đời, làm việc dứt khoát gọn gàng đâu ra đấy, vậy mà về mặt tình cảm đã nhiều năm như vậy vẫn không theo đuổi được Triệu Mộc Thanh, tên Từ Cảnh Tu kia mới xuất hiện chưa đến ba tháng đã khiến cô nhóc này chết mê chết mệt.

Hoa Trân ngồi xuống chỗ bên cạnh Thẩm Xung, vỗ bả vai anh ta, "Anh Xung à, đã lâu không gặp!"

Bả vai Thẩm Xung khẽ run lên, anh ta cười mỉa, lực tay người phụ nữ này vẫn mạnh như vậy.

Triệu Mộc Thanh cố giữ vẻ mặt bình tĩnh cười gượng theo, cần mẫn rót trà cho Hoa Trân.

Từ Cảnh Tu vô cảm uống trà.

"Ai ui!" Không để ý nên Triệu Mộc Thanh làm đổ chén trà, nước bắn lên tay cô.

Từ Cảnh Tu bước một bước lớn đứng dậy, vội vàng quan sát, may mà nước không nóng, anh lại lấy giấy lau giúp cô.

Hoa Trân nhìn cánh tay Thẩm Xung đã nâng lên rồi lại buông xuống, trong lòng thở dài.

Đánh giá của Hoa Trân với Từ Cảnh Tu là lạnh nhạt, biết cách kiềm chế, khiêm tốn cao quý, năng lực cá nhân nổi bật, hơn nữa với bối cảnh gia thế kia của anh thì không phải người cùng một thế giới với Thanh Thanh.

Chung Phình Đình muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn khí chất có khí chất, vậy mà cuối cùng vẫn đường ai nấy đi đấy thôi, thế nên mới nói môn đăng hộ đối là chân lý nghìn đời không thay đổi.

Không phải là Thanh Thanh không tốt, Thanh Thanh là một người con gái tốt, chân thành lương thiện, lạc quan biết đủ, ở bên cạnh cô rất thoải mái và vui vẻ, lẽ như ngày nào đó Từ Cảnh Tu phụ lòng cô, Triệu Mộc Thanh sẽ đau lòng biết bao.

Thật ra Thẩm Xung thích hợp với Thanh Thanh hơn, hai người quen biết đã nhiều năm, hiểu nhau, nhưng cô nhóc này lại không rung động với anh ta.

Đồ ăn được bung lên rất nhanh, ông chủ Ôn Hòa của "Thanh Lưu" tự mình tiếp đón, vỗ bả vai và nói đùa với Từ Cảnh Tu.

Thẩm Xung cũng đã tới "Thanh Lưu" vài lần, biết Ôn Hòa có địa vị cao, khách ở đây không giàu thì quý, nhưng những người "giàu" bình thường cũng chưa được ông chủ tự mình tiếp đón, vậy chỉ có thể là "quý".

Trong lòng Thẩm Xung nghi ngờ, anh ta không xa lạ gì với cái tên Từ Cảnh Tu, bởi vì anh ta là một người yêu thích ô tô đã có thâm niên, biết nhà thiết kế ô tô Hugh danh tiếng lừng lẫy, từng đọc tin tức về anh trên tạp chí, dạo gần đây biết anh đã vào An Khí.

Cho dù vậy cũng không đến mức khiến cậu hai nhà họ Ôn thân thiết chiêu đãi thế này, chẳng lẽ anh còn địa vị gì khác?

Đồ ăn được bung lên, rốt cuộc Triệu Mộc Thanh cũng thấy mình có việc để làm, cô tập trung hưởng thụ thức ăn ngon.

Thẩm Xung nâng chén rượu, khách khí hỏi: "Không biết anh Từ và Thanh Thanh quen biết đã lâu chưa? Trước đó cũng không thấy cô ấy nhắc đến."

Từ Cảnh Tu cũng rất khách khí, giơ chén đáp lễ: "Quen biết không liên quan gì tới thời gian dài ngắn."

Triệu Mộc Thanh ở bên cạnh gật đầu.

Thẩm Xung chán nản, không còn gì để nói.

Thẩm Xung bắt đầu đưa rượu với Từ Cảnh Tu. Từ Cảnh Tu nhìn có vẻ thư sinh yếu đuối nhưng lại không yếu thế chút nào.

Lúc đầu Hoa Trân còn khuyên can, Thẩm Xung chỉ dằn dò cô ấy một câu: "Say thì nhớ đưa tôi về."

Cô ấy cũng mặc kệ anh ta, tập trung ăn uống với Triệu Mộc Thanh.

Quả nhiên sau mấy hiệp, Thẩm Xung say.

Hoa Trân nói một câu: "Đáng đời!" Rồi kéo Thẩm Xung vào chiếc xe Volkswagen Beetle của mình.

Ngược lại Từ Cảnh Tu không có gì khác thường, sắc mặt như thường thanh toán tiền.

Huấn luyện viện Thẩm say bất tỉnh nhân sự, Triệu Mộc Thanh âm thầm vui vẻ vì buổi chiều không cần tập lái xe nữa, Từ Cảnh Tu đã uống rượu nên cũng không lái xe, hai người gọi xe quay về chung cư của Từ Cảnh Tu.

Vào phòng, Từ Cảnh Tu nắm lấy cánh tay Triệu Mộc Thanh, bảo cô nói rõ chuyện của Thẩm Xung.

Triệu Mộc Thanh đùa cợt, "Em và anh ấy không có chuyện gì cả!"

Từ Cảnh Tu dứt khoát hỏi vấn đề khác: "Trước kia từng có mấy mối tình rồi?"

Triệu Mộc Thanh suy nghĩ rồi đáp, "Hai ba mối tình gì đấy."

"Hai ba mối tình? Không phải em nói nọ hôn đầu tiên..." Từ Cảnh Tu đen mặt.

"Chỉ có hai thôi, đều chỉ chưa đến hai tháng."

Triệu Mộc Thanh vốn dĩ còn hơi chột dạ nhưng nghĩ lại mình còn thiệt thòi hơn, "Còn anh thì sao? Anh tùy tiện kết hôn mà còn tư cách nói em à? Huống gì em cũng chỉ nắm tay hai ba lần với bọn họ, không có chuyện gì khác nữa."

Từ Cảnh Tu có phần hối hận khi vác đá đập vào chân mình nhưng về mặt thì vẫn nghiêm túc: "Vậy chuyện Thẩm Xung là sao?"

"Thẩm Xung chính là anh trai của em! Bọn em suýt thì kết nghĩa đấy!" Triệu Mộc Thanh đáp một cách dĩ nhiên rồi còn cười gian xảo, "Lúc nhỏ anh ấy từng viết thư tình cho em, tặng vòng cổ nữa nhưng bị bố em tịch thu, còn thực hiện một trận giáo dục tư tưởng sâu sắc."

Nghe vậy trong lòng Từ Cảnh Tu hụt hẫng, thì ra còn là thanh mai trúc mã!

"Vậy còn người đàn ông đen đen ở quán cà phê lần trước?" Từ Cảnh Tu tiếp tục tra hỏi.

"Ai cơ? À? Người anh nhìn thấy ý hả? Người đó là giáo viên thể dục ở trường bọn em." Hóa ra trước đó không phải anh không thèm để ý chút nào đến cô, "Em thích đàn ông da trắng hơn, bố em trắng lắm."

"Vậy còn anh?" Từ Cảnh Tu hí mắt hỏi.

Anh còn ghen với cả bố của cô.

Triệu Mộc Thanh cười trộm trong lòng, nhón chân vỗ nhẹ lên đầu anh, trịnh trọng gật đầu: "Anh cũng trắng."

Từ Cảnh Tu lập tức thấy trong lòng vô cùng thoải mái, quyết định tạm thời không để ý đến chữ "cũng" kia.

Đổi lại đến lượt Triệu Mộc Thanh chất vấn: "Hôm nay ai cho anh nói lung tung anh là chồng chưa cưới của em thế hả?" Cô đỏ mặt, ba chữ "chồng chưa cưới" nói rất nhỏ.

Từ Cảnh Tu cười: "Đọc tờ giấy anh để lại rồi à?"

Triệu Mộc Thanh gật đầu.

"Anh cầu hôn em, em không từ chối."

Triệu Mộc Thanh trợn mắt há hốc mồm, không ngờ anh có thể mặt dày như thế.

Từ Cảnh Tu xoa đầu cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, "Thanh Thanh, anh muốn kết hôn với em."

Nhìn gương mặt hơi đỏ bừng của anh, Triệu Mộc Thanh nghi ngờ có phải anh cũng say không, "Quá... quá nhanh, bố mẹ em còn chưa biết, hơn nữa nhà anh..."

"Anh rất tỉnh táo, anh biết bây giờ mình đang nói gì. Thanh Thanh, bây giờ chúng ta có thể đi gặp bác trai bác gái luôn, nhà anh không có vấn đề gì." Giọng điệu của anh kiên định.

"Em nghĩ... hay để ngày mai nói sau." Tâm trạng Triệu Mộc Thanh rối loạn, bây giờ cô giống như một con thỏ, vốn dĩ chỉ muốn một củ cà rốt nhưng đột nhiên trước hang thỏ chất đầy một đống cà rốt nên cô hơi choáng váng.

Từ Cảnh Tu cảm nhận bản thân bắt đầu có phản ứng với rượu, đầu choáng váng, người đầy mùi rượu, quả thật không thích hợp gặp bố mẹ vợ nên không nóng nảy nữa.

Triệu Mộc Thanh thấy hình như anh hơi khó chịu nên dìu anh đến sofa rồi tìm một cái khăn lông lạnh lau mặt.

Từ Cảnh Tu từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ sự chăm sóc của cô, anh kéo bàn tay nhỏ lạnh lạnh của cô áp vào gương mặt, vì thoải mái nên nhanh

chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc Từ Cảnh Tu dậy thì trời đã tối đen, nhìn đồng hồ thấy đã hơn 7 giờ, trên bàn đặt một cái cốc với hai miếng chanh, anh cầm lấy uống một ngụm.

Gần tới lúc Triệu Mộc Thanh gọi xe về, Hoa Trân còn chưa về.

Ở địa bàn của anh, cô hoàn toàn không thể suy nghĩ tử tế. Về đến nhà, cơm cũng không muốn ăn, cô tắm rửa rồi lên giường sớm.

Hồi hộp, hưng phấn, lo âu, trong lòng gào thét đồng ý với anh. Đúng là anh không? Vì sao không phải là anh? Vậy thì nên là ai? Đồng ý với anh nhanh thế có phải có hơi mất giá không nhỉ? Nhưng đáng chết là cô thích anh như vậy.

Vừa nhìn thấy anh liền say không biết Đông Tây Nam Bắc, cô đã bị anh thu phục từ lâu. Vậy còn ra vẻ để làm cái gì?

Hơn 7 giờ, Từ Cảnh Tu gọi điện thoại cho cô.

"Em ở nhà không? Sao không gọi anh dậy?" Giọng của anh hơi khàn khàn.

"Em thấy anh ngủ say quá, đã uống nước chanh chưa anh? Trước đây ở nhà lúc em uống rượu thì bố đều pha cái này cho em đấy."

"Ngon lắm, đã ăn tối chưa?"

"Ăn rồi." Cô nói dối, bây giờ cô không hề muốn ăn gì, "Em nấu cháo cho anh, vẫn còn ấm, anh phải ăn hết đấy nhé."

Từ Cảnh Tu đi vào phòng bếp, quả nhiên có mùi thơm của cháo, trong lòng cực kỳ mềm mại, anh đáp: "Được!"

Anh vừa múc cháo vừa nói chuyện với cô, "Thanh Thanh, bố mẹ em thích gì thế?"

Triệu Mộc Thanh trầm nghĩ anh thật sự là người thuộc phái hành động, lại có phần không cam lòng, "Làm sao anh biết em chắc chắn sẽ đồng ý với anh chứ?"

"Bởi vì anh yêu em! Anh biết em cũng yêu anh." Từ Cảnh Tu ăn một miếng cháo rồi nhẹ nhàng đáp.

"Đồ kiêu căng!" Triệu Mộc Thanh khẽ mắng anh, nhưng trong lòng thì cực kỳ vui mừng vì lý do này của anh, cô suy nghĩ rồi nói, "Ngày mai em về nhà báo với bố mẹ trước, không thềm nghe anh nói nữa, anh ăn cháo đi nhé."

Cúp điện thoại, Triệu Mộc Thanh mới cảm thấy đói bụng, cô lấy một gói mì ra nấu, bỏ thêm hai quả trứng gà, một cái chân giò hun khói, ăn đến nổi bụng no căng.

Cơm nước và tắm rửa xong, hai người lại ngọt ngào gửi một đồng tin nhắn.

Mười một giờ, Từ Cảnh Tu bảo cô mở chế độ im lặng điện thoại lên rồi nói tạm biệt.

Mười hai giờ, di động rung lên, Từ Cảnh Tu gửi tin nhắn đến: "*Ngủ chưa em?* "

Triệu Mộc Thanh nhanh chóng đáp lại: "*Nhớ anh một lần nữa thì sẽ đi ngủ!*"

Từ Cảnh Tu bị trêu chọc, trái tim nóng bỏng như muốn tan chảy, không thể trải qua cuộc sống thế này được, anh phải đẩy nhanh tiết tấu thôi.

Chương 18

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Trời vừa sáng, Triệu Mộc Thanh đã gọi điện cho bố thông báo trưa nay sẽ về ăn cơm. Rõ ràng trong lòng thầy Triệu rất vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không quan tâm.

Lúc cô tay không về nhà, bố Triệu đang bận rộn nấu ăn trong bếp, nhìn thấy cô về chỉ "Ừ" một tiếng rồi bảo cô ra phòng khách ăn nho.

Cô chấp tay sau lưng, mắt tự nhiên gọi: "Bố!"

Nghe giọng điệu này hơi kỳ lạ này, bố Triệu ngừng thái cá, quay lại nhìn cô.

"Có chuyện gì thế?"

"Hi hi hi!"

Bố Triệu càng thấy nghi ngờ.

"À... thì là... con có bạn trai rồi." Cô ngại ngùng lắc lư người.

Bố Triệu vừa nghe thấy thế thì vội vàng lau tay rồi kéo cô ra phòng khách ngồi.

"Là ai? Bao nhiêu tuổi? Nhà có mấy anh chị em? Có ảnh không?" Bố Triệu nóng lòng hỏi.

Triệu Mộc Thanh dờ khóc dờ cười, bố cô thực sự vội đến nỗi không kịp được rồi.

"Ấy, sao bố hỏi một lúc nhiều thế? Anh ấy rất tốt, còn bảo rằng muốn đến thăm bố mẹ đây."

"Cái gì mà rất tốt, con bé này!" Bố Triệu nghe con gái khen ngợi một người đàn ông khác như thế thì cảm thấy mất hứng.

"Anh ấy làm việc ở công ty An Khí, người ở đây, 32 tuổi, là con một, vậy được chưa ạ?" Triệu Mộc Thanh hơi bĩu môi. Cô không dám nói là đã từng kết hôn, bố mà biết chắc chắn sẽ phản đối, cứ gập mặt trước, tạo ấn tượng tốt đã rồi nói sau.

"Hơi lớn tuổi." Bố Triệu tiếp tục suy tư, con gái nhà mình ngây ngô như thế, ông không yên tâm, phải nhanh chóng gặp người thật mới được, "Vừa hay hôm nay mẹ con cũng tan làm sớm, con bảo cậu ấy tối nay đến ăn cơm đi."

"Hả? Sao nhanh thế ạ? Bố không cho người ta thời gian chuẩn bị chút à?" Bố cũng vội quá rồi đấy! Người khác không biết chắc tưởng cô ế không ai thèm lấy!

"Phải rèn sắt khi còn nóng, không cần chuẩn bị gì hết. Con đi nói với cậu ấy đi, đúng lúc hôm nay bố mua nhiều đồ, cậu ấy có lộc ăn đây." Nói xong thì sốt sắng tìm điện thoại thông báo cho vợ mình.

Triệu Mộc Thanh sợ quấy rầy Từ Cảnh Tu làm việc nên chỉ gửi tin nhắn báo cho anh biết.

Từ Cảnh Tu gọi lại cho cô, anh nói sẽ đến đúng giờ, còn hỏi một chút sở thích hằng ngày của bố mẹ cô.

Triệu Mộc Thanh thấy giọng điệu của anh trong điện thoại vẫn như thường, không nghe ra chút căng thẳng nào.

Sao Từ Cảnh Tu có thể không căng thẳng chứ, việc kiểu như ra mắt này anh chưa có kinh nghiệm, hơn nữa còn có "tiền sự", có thể mau chóng cưới vợ được không đều phải dựa vào ngày hôm nay.

Thế là anh liền tìm một người có kinh nghiệm đến giúp đỡ.

Cận Lăng khoái trá cười âm lên: "Từ Cảnh Tu, cậu cũng có ngày hôm nay."

Từ Cảnh Tu bình tĩnh mở điện thoại ra xem, "Trong máy tớ có mấy tấm ảnh của tên phú nhị đại (1) nào đó với người đại diện hãng xe hơi mới đang tay trong tay đầy thân mật này, ồ, góc chụp tấm này không tệ, mặt còn kê sát vào nhau."

(1) Phú nhị đại hay còn gọi là "thế hệ siêu giàu thứ hai", cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn.

Cận Lăng đành chịu thua, một mặt khinh bỉ tên tiểu nhân nham hiểm, mặt khác ân cần truyền thụ kinh nghiệm quý báu.

Năm giờ, Từ Cảnh Tu đi theo hướng dẫn đến nhà Triệu Mộc Thanh.

Triệu Mộc Thanh ra mở cửa, nhìn anh mặc âu phục chỉnh tề thì bật cười.

Mẹ Triệu đứng bên cạnh quan tâm nói: "Tiểu Từ, vào nhà đi cháu."

Từ Cảnh Tu cung kính trả lời: "Cháu chào cô ạ. Đây là chút tấm lòng của cháu." Vừa nói vừa giơ món quà đã chuẩn bị lên.

Triệu Mộc Thanh nhận quà xong còn định lật ra xem anh tặng cái gì thì bị bác sĩ Trương lườm một cái.

Ngồi trong phòng khách, mẹ Triệu bắt đầu trò chuyện về việc nhà với Từ Cảnh Tu.

Lúc bố Triệu mang hoa quả lên, Từ Cảnh Tu lại bận bịu kính cẩn lễ phép thêm lần nữa.

Nhìn thầy Triệu và bác sĩ Trương âm thầm trao đổi ánh mắt, trong lòng Triệu Mộc Thanh cảm thấy hơi buồn cười, cô rót cho anh cốc nước lọc, còn mình đặt mông xuống ghế lấy nho ăn.

Từ Cảnh Tu thấy cô ăn nho mà không bóc vỏ, cứ cho hết cả vào miệng thì đưa tay giúp cô bóc vỏ. Triệu Mộc Thanh coi đây như chuyện đương nhiên mà phần khởi ăn.

Bác sĩ Trương âm thầm gật đầu, lặng lẽ đứng dậy đi vào nhà bếp, đôi vợ chồng già thì thăm với nhau.

"Nhìn cũng không thấy chênh lệch tuổi tác lắm, biết ăn mặc lại biết cách ứng xử nữa." Mẹ Triệu rất hài lòng, khó giấu nổi niềm vui bổ sung thêm một câu, "Trông cũng đẹp trai."

Thấy vợ mình còn chưa đến nửa tiếng đã bị người ta thu phục, trong lòng bố Triệu hơi khó chịu, hừ một tiếng, "Đừng kết luận sớm thế, mấy tên thư sinh trắng trẻo là vô dụng nhất, phải xem xét thêm đã."

Bác sĩ Trương bật cười, "Năm đó bố em cũng nói một số người là thư sinh trắng trẻo đây, con gái bảo bố sắp bị người ta cướp đi nên mất hứng chứ gì? Còn không phải anh cứ giục nó đi tìm bạn trai à, sao bây giờ lại không nữa thế?"

Mặt bố Triệu vốn trắng bây giờ lại hơi ửng hồng, không được tự nhiên quay đầu "hừ" một tiếng.

Hai người trẻ tuổi bên ngoài cũng đang thân mật trò chuyện. Triệu Mộc Thanh cười trêu ghẹo: "Lần đầu em thấy anh mặc chỉnh tề thế đấy, mà thiếu caravat rồi." Tưởng tượng dáng vẻ anh đeo caravat, hình như rất cảm thú, mới nghĩ thôi cô đã đỏ mặt rồi.

Dự định ban đầu của Từ Cảnh Tu là chỉ mặc đồ thoải mái như ở nhà thôi, nhưng Cận Lăng nói phải mặc đồ trang trọng mới thể hiện được anh rất coi trọng việc này, cũng là sự tôn trọng với bố mẹ đối phương, anh thấy bạn mình nói cũng có lý nên nghe theo.

Quay sang lại thấy vẻ mặt Triệu Mộc Thanh ngượng ngùng và mất tự nhiên, Từ Cảnh Tu khó hiểu hỏi, "Sao thế?"

Trong đầu Triệu Mộc Thanh đang không ngừng xuất hiện những hình ảnh trẻ em không nên nhìn, lại nghĩ anh cũng không dám làm gì mình, thế là dù mặt đỏ bừng vẫn rất to gan sờ tai Từ Cảnh Tu, áp bộ ngực căng tròn lên cánh tay anh, ghé sát vào tai anh thổi hơi: "Cảm thú."

Nói xong liền như con thỏ lao nhanh về phòng mình đóng sập cửa lại.

Cảm xúc đột ngột dâng trào, Từ Cảnh Tu cảm thấy những nơi bị cô đụng chạm đều nóng như thiêu như đốt, thế mà cô thỏ trắng kia lại dám trêu chọc anh? Ở địa bàn của mình lại có bố mẹ bảo kê, đúng là to gan lớn mật hơn nhiều.

Nhưng sao cô có thể vô liêm sỉ thế được, chọc ghẹo xong lại vút anh ở đây một mình? Cảm giác được sự nóng bỏng ở nơi nào đó, Từ Cảnh Tu thở nhẹ một hơi, hơi động đây đôi chân cứng ngắc, cố gắng nhanh chóng thả lỏng để bản thân bình tĩnh lại.

Mẹ Triệu đi tới thấy mỗi con rể đang ngồi rất nghiêm túc thì ngạc nhiên hỏi: "Sao cháu lại ngồi một mình, Thanh Thanh đâu?"

Từ Cảnh Tu kiềm chế bản thân, cười lễ phép đáp: "Không sao đâu cô, Thanh Thanh bảo hơi mệt nên về phòng nghỉ rồi ạ."

"Đây là bị bố nó chiều hư mà, Triệu Mộc Thanh, kiểu tiếp khách ở đâu thế hả? Còn không ra đây nhanh, muốn mẹ ra tay mới chịu phải không?"

Triệu Mộc Thanh nhanh chóng bị mẹ cô tóm cổ lôi ra ngoài. Người nào đó chợt dạ không dám nhìn vào mắt Từ Cảnh Tu. Từ Cảnh Tu vừa nhìn thấy dáng vẻ cô như vậy thì cảm thấy ngọn lửa mới dập được lại đang bốc cháy. Sao bây giờ lại giả vờ làm tỏ trắng ngây thơ rồi, lúc này còn mạnh dạn lắm cơ mà?

Dù trong lòng ngứa ngáy khó nhin nhưng ngoài mặt không dám lộ ra chút mưu mô nào, vẫn là dáng vẻ ngoan ngoãn kính cẩn, mẹ vợ tương lai còn đang đứng bên cạnh đấy!

Bốn người cùng ngồi vây quanh bàn ăn. Tay nghề nấu nướng của bố Triệu quả nhiên danh bất hư truyền, bàn thức ăn vô cùng hấp dẫn.

Triệu Mộc Thanh xới cơm nhưng vẫn không quên ninh nọt bố già: "Bố à, đợi bố về hưu chúng ta mở quán cơm đi, con làm việc cho bố."

"Được thì cũng được thôi, chỉ sợ còn chưa kịp mở cửa đã bị con gái ăn đến nổi sạt nghiệp." Mẹ Triệu trêu.

Triệu Mộc Thanh bấu môi kháng nghị, "Bố nhìn kia, lúc nào mẹ cũng dìu con, con có đúng là con ruột mẹ không vậy?"

Bố Triệu bỏ đôi đũa xuống suy nghĩ, "Để bố nghĩ xem..."

Mẹ Triệu vỗ nhẹ vai chồng trách móc. Triệu Mộc Thanh cười rộ lên. Từ Cảnh Tu cũng mỉm cười.

Bác sĩ Trương bảo Triệu Mộc Thanh gấp thức ăn cho khách, cô liền chọn cho anh món mình thích nhất: cá sốt chua ngọt.

Trong bữa ăn, mẹ Triệu hỏi về công việc của anh, anh liền thành thật trả lời, còn kể một vài kinh nghiệm trong thời gian du học, về ngành giáo dục ở nước ngoài và sự khác biệt trong nước, đến cả bố Triệu cũng bị cuốn hút mà bắt đầu trò chuyện với anh.

Triệu Mộc Thanh say mê nhìn Từ Cảnh Tu, bình thường anh không nói nhiều, không ngờ lại có thể nói chuyện lời cuốn đến thế.

Khi được hỏi đến bố mẹ, anh chỉ trả lời ngắn gọn: "Mẹ cháu là giảng viên đại học, còn bố là công chức nhà nước."

Triệu Mộc Thanh chợt dạ xới cơm, trước đó trong điện thoại hai người đã thống nhất, về bố anh cứ từ từ thì tốt hơn. May mà bố mẹ Triệu cũng không nghi ngờ gì, chỉ nghĩ gia đình anh là tri thức bình thường.

Ăn cơm xong, Triệu Mộc Thanh chủ động nhận việc rửa bát, hai phụ huynh ra ngoài tản bộ tiêu cơm, nhường không gian cho hai thanh niên.

Trước khi mẹ Triệu ra ngoài còn dặn dò Triệu Mộc Thanh: "Không được bắt nạt Cảnh Tu, người ta là khách đấy!" Cách xưng hô đã tự động chuyển từ Tiểu Từ lên Cảnh Tu rồi.

Bố Triệu ôm lấy vòng eo bánh mỳ của vợ mình, lên tiếng giục, "Đi thôi nào!" Ông nghĩ thầm, tôi còn đang sợ con gái bị bắt nạt đây này, cậu thanh niên kia nhìn là biết không phải người đơn giản.

Thấy mẹ vừa đi, Triệu Mộc Thanh liền khoanh tay mỉm cười, "Từ Cảnh Tu, đến lúc cho anh thể hiện rồi đây. Truyền thống nhà em là đàn ông làm việc nhà."

Từ Cảnh Tu nhướn mày mỉm cười, "Được thôi." Nói xong thì thực sự xắn ống tay áo thu dọn bát đĩa.

Anh làm việc vô cùng gọn gàng lưu loát, bát ra bát, đĩa ra đĩa rồi đặt chồng bát lên đĩa, thìa bỏ vào bát, cuối cùng là đũa, bê hết trong một lần. Nhìn anh như thế thật sự không hề giống một tên công tử bột, cũng không lạnh lùng xa cách như trước, anh của bây giờ rất nhã nhặn gần gũi.

Đi theo anh vào phòng bếp, cô hỏi, "Trước đây anh cũng thường làm những việc này à?"

"Thỉnh thoảng." Chỉ là sau khi quen biết cô thì làm nhiều hơn chút, anh thậm chí còn tìm Ôn Hòa học làm món cá kho cà và hạt thông, lần sau có cơ hội sẽ làm cho cô ăn.

"Để em đeo tạp dề cho anh nhé."

"Ừ." Từ Cảnh Tu đứng thẳng người, duỗi tay ra.

Triệu Mộc Thanh không cầm lấy tạp dề, chỉ đứng sau dịu dàng ôm Từ Cảnh Tu, dán mặt vào lưng anh.

"Anh biết không? Rất nhiều phim truyền hình đều có cảnh ôm từ sau lưng trong phòng bếp, em muốn tự mình thử lâu rồi."

"Thấy thế nào?" Anh nhẹ nhàng hỏi, người hơi nóng lên.

"Thế anh thì sao?" Cô hỏi ngược lại.

"Rất thích." Anh thấp giọng nói, "Còn em?"

"Cảm giác là... không cần rửa bát thật tuyệt," Triệu Mộc Thanh cố tình thở một hơi thật dài, "Sau này ở nhà việc rửa bát do anh phụ trách, còn em phụ trách đứng sau ôm anh."

"Xùy." Từ Cảnh Tu bật cười, nhưng thật ra anh rất thích cô nói từ "nhà", đó là nhà của bọn họ, thế nên cam tâm tình nguyện trả lời, "Cũng được."

Anh rửa bát xong, lau tay rồi quay người lại, "Thế em có biết trong phòng bếp còn hay có cảnh hôn không?"

Không đợi cô trả lời anh liền cúi đầu xuống hôn, dịu dàng vô cùng.

Chương 19

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Triệu Mộc Thanh đã nghỉ đông được vài ngày, nếu lần này vẫn không thi được bằng lại xe thì đúng là không còn gì để nói nữa rồi. Thảm Xung hẹn cô thứ sáu này đến thi.

Lần trước mới tập được hai tiếng thì huấn luyện viên đã uống say khướt, hôm nay là thứ năm, cô chủ động gọi điện cho Thảm Xung muốn được luyện tập thêm một ngày để củng cố kiến thức. Thảm Xung không nhiều lời mà bảo cô qua chỗ anh ta.

Triệu Mộc Thanh nhanh chóng đến Thảm Xung.

"Anh Thảm Xung!" Triệu Mộc Thanh mỉm cười chào hỏi Thảm Xung đang ngồi trong xe.

Thảm Xung đã nhìn thấy Triệu Mộc Thanh từ lúc cô đến cửa Thảm Xung rồi. Trong lòng anh ta, cô vẫn luôn xinh đẹp như thế, trắng trẻo xinh xắn, nụ cười xán lạn tựa ánh mặt trời. Hôm nay cô mặc chiếc áo lông màu vàng nhạt, nhìn từ xa giống như bông hoa hướng dương tươi tắn rực rỡ, người kia thật tốt số.

"Khụ." Hít phải hơi nhiều khói thuốc, anh ta bị sặc đến nổi ho khan, nhìn thấy cô đến gần thì vội phẩy hết khói đi.

"Anh Thảm Xung, lần này anh phải đảm bảo là em đỗ đây, nếu không sẽ tại huấn luyện viên như anh không giỏi." Triệu Mộc Thanh chống tay lên

cửa xe đang mở làm nũng với anh ta, giống như với anh trai ruột vậy.

Thẩm Xung nhìn cô rồi nói đùa, "Học viên vô dụng quá, huấn luyện viên có giỏi đến đâu cũng không giúp được. Em nói xem, đường đường một tổng giám đốc như anh đến làm huấn luyện viên riêng cho em, nếu em vẫn không đỗ thì không thấy có lỗi với anh à?"

"Kệ chứ, em không quan tâm, em mà không đỗ được là tại anh trai như anh làm không tốt, bố em còn bảo nếu anh có thời gian nhớ đến nhà ăn cơm đấy, anh đi mà không ngại à?"

"Có gì đâu mà ngại, con gái nhà mình gốc thế nào, từ hơn hai mươi năm trước bố em đã biết rồi." Thẩm Xung trêu ghẹo.

"Hừ! Lần sau em gọi cả Hoa Trân đến." Cô không nói lại Thẩm Xung, chỉ có Hoa Trân mới trị được.

"Dạo này cô nàng đó sao rồi?" Vẻ mặt Thẩm Xung hơi khác thường.

"Sao rồi cái gì? Thì sống rất thoải mái thôi! Công việc, trai đẹp, đầy đủ không thiếu gì hết."

Thẩm Xung không nói nữa, ra hiệu cho cô lên xe.

Hai tiếng sau đó lái xe rồi dừng xe, kết quả không tệ, về cơ bản trong toàn bộ quá trình cô không phạm sai lầm nào, buổi chiều lại tiếp tục tập thêm hai tiếng, động tác đã khá thành thạo, hẳn là không còn vấn đề gì nữa.

Trên đường đi họ vào một quán ăn, "Sao hôm nay không thấy anh chàng hôm trước cùng đi tập xe với em đến?" Thẩm Xung lại trêu cô. Triệu Mộc Thanh ngớ ra, sau khi kịp phản ứng thì vừa xấu hổ vừa lúng túng, "Anh ấy phải làm việc." Thực ra cô chưa nói với anh chuyện mình đi tập xe.

"Em biết gia thế nhà anh ta chứ?" Thẩm Xung nhìn cô.

"Em biết." Triệu Mộc Thanh xúc một thìa cơm cho vào miệng, "Anh ấy nói với em rồi."

Nuốt xong miếng cơm cô lại lên tiếng, "Anh cũng thấy không tương tượng nổi đúng không?"

"Bố mẹ em biết chưa?"

"Tạm thời chưa nói nhưng họ đã gặp anh ấy rồi."

Nhất định hài lòng lắm nhỉ? Trong lòng Thẩm Xung cười khỏ, không nói đến gia thế bối cảnh, đến anh ta cũng không thể không thừa nhận bản thân Từ Cảnh Tu thực sự rất ưu tú.

Thẩm Xung nâng chén trà lên uống một ngụm, "Thanh Thanh, em yêu anh ta lắm phải không?"

Triệu Mộc Thanh cắn đũa, nhanh chóng gật đầu, "Em trúng tiếng sét tình yêu với anh ấy." Cô cười xấu hổ cúi đầu gắp hạt cơm.

"Anh ra ngoài hút điều thuốc, em cứ ăn đi." Thẩm Xung đứng dậy.

Anh vẫn luôn rất thích em, nhưng trước nay em đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Cơm nước xong xuôi, nghỉ ngơi một hồi lại quay về xe, Thẩm Xung lo lắng nói: "Cuối tuần sau Thẩm Xung quay video tuyên truyền mới, vẫn là Chu Hiểu Dư, em muốn đến chơi không?"

"Thật à? Thế để em gọi cả Hoa Trân, chắc chắn cậu ấy sẽ thấy hứng thú. Cậu ấy cực kỳ hâm mộ Chu Hiểu Dư."

Thẩm Xung ho nhẹ một tiếng rồi gật đầu.

Đang nói chuyện thì Từ Cảnh Tu gọi tới.

"Đang ngồi buồn chán ở nhà à?"

"À... Cũng may mà em sẽ tự tìm việc để làm."

"Thanh Thanh." Thẩm Xung giả vờ giả vệt gọi một tiếng.

Triệu Mộc Thanh bối rối, chột dạ nhỏ giọng nói: "Em đang ở ngoài."

Từ Cảnh Tu im lặng trong chốc lát mới bình tĩnh nói, "Thanh Thanh, đưa điện thoại cho anh Thẩm đi."

Triệu Mộc Thanh chậm rì rì đưa di động cho Thẩm Xung, anh ta đặc ý nhận điện thoại.

"A lô." Thẩm Xung vô cùng đồng dục.

"Chào anh họ!" Một giọng nói lễ độ nho nhã vang lên.

"..." Khóe miệng Thẩm Xung giật giật, anh... họ? Anh họ nào?

"Thanh Thanh khiến anh vất vả rồi, kỹ năng lái xe của cô ấy thực sự quá kém, mong anh thông cảm nhiều hơn. Anh biết mà, cô ấy luôn coi anh như anh trai ruột." Giọng điệu Từ Cảnh Tu vừa lễ phép lại khiêm tốn.

"..."

"Vậy thôi, phiền anh chuyển lại điện thoại cho Thanh Thanh."

Thẩm Xung hồi hận rồi, mình đúng là tay thối mà, sao tự nhiên lại đi nghe điện thoại làm gì chứ? Quay đầu nhìn ra cửa sổ, anh ta vô cùng chán nản.

Triệu Mộc Thanh khó hiểu, cô che điện thoại hỏi nhỏ, "Anh nói gì với anh ấy thế?"

"Chỉ là cảm ơn anh ấy chăm sóc em thôi." Từ Cảnh Tu rất bình thản, anh không nói dối mà.

"À... Sao em thấy vẻ mặt anh ấy cứ là lạ thế nhỉ?" Cô hơi nghi ngờ lên nhìn Thẩm Xung.

Thẩm Xung dựng tai lên, mắt lại nhìn chăm chú đường hôn nhân trên bàn tay.

"Tập lái cho tốt, lấy được bằng sẽ có thưởng." Từ Cảnh Tu cười.

"Thưởng gì ạ?" Triệu Mộc Thanh trở nên hưng phấn.

"Bí mật, đợi em lấy được bằng nói sau, mau chào anh rồi tắt máy đi."

"Bye bye." Triệu Mộc Thanh ngoan ngoãn tắt máy.

Đến thứ sáu, đã có kinh nghiệm nên lần này Triệu Mộc Thanh cũng không cảm thấy căng thẳng lắm.

Bạn nam phía trước cô vừa thi xong đang run lấy bầy, cậu ta kích động nghẹn ngào nói đây là lần thứ năm rồi, cuối cùng cũng đỗ, cuộc đời từ đây đã bước sang trang mới.

Cô ngồi bên cạnh xem mà không hề khấn trương, mới lần hai thôi, sợ cái gì!?

Thả lỏng tinh thần, từ lúc bật đèn đến khi dừng xe, cả quá trình thuận lợi như nước chảy mây trôi, quá dễ!

Về đến sảnh đợi kết quả thì thấy Từ Cảnh Tu đang chờ bên trong, bên cạnh là Thẩm Xung. Họ đang xem video quay cảnh thi.

"Sao anh lại đến đây?" Triệu Mộc Thanh vui vẻ hỏi.

"Anh trốn việc. Chúc mừng em!" Từ Cảnh Tu xoa đầu cô.

"Thanh Thanh, chúc mừng em, hôm nay may mà em không làm bẽ mặt Thẩm Xung." Thẩm Xung cũng xoa đầu cô.

Triệu Mộc Thanh bất mãn, nhìn người này lại nhìn người kia, ai cũng không đặc tội được nên đành chấp nhận vuốt lại tóc.

"Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi." Từ Cảnh Tu bước đến ôm lấy eo cô.

"Anh Thẩm Xung, đi thôi, hôm nay em mời, cảm ơn công ơn dạy dỗ của anh." Triệu Mộc Thanh ôm quyền với anh ta.

"Anh họ còn có việc bận, đừng lôi kéo nữa, lần sau anh sẽ gửi thiệp mời đàng hoàng." Từ Cảnh Tu vừa ôm vừa đẩy người vào xe rồi lái đi mất hút.

Thẩm Xung há hốc mồm, thật không dám nhìn mà, tên giả tạo hai mặt kia còn hẹp hòi hơn chút nữa được không? Anh ta rút lại lời công nhận Từ Cảnh Tu ưu tú, Triệu Mộc Thanh, em mau tỉnh táo lại đi!

Không hiểu sao lại bị nhét lên xe, Triệu Mộc Thanh khó hiểu: "Sao vậy anh? Thế là Thẩm Xung có việc gấp hay anh có việc gấp?"

"Thẩm Xung." Về mặt Từ Cảnh Tu không thay đổi, hơi thở cũng không gấp.

"Ồ này, sao vừa nãy anh lại gọi anh họ, rõ ràng anh ấy còn ít tuổi hơn anh."

"Anh gọi theo em, như thế thân thiết hơn." Cũng chẳng phải họ hàng gì, gọi thế là hời cho anh ta rồi.

"Ừm." Triệu Mộc Thanh thầm vui vẻ, anh nói là gọi theo mình đây.

Tìm được một nhà hàng cơm Tây, Triệu Mộc Thanh vui vẻ phấn khởi kể cho Từ Cảnh Tu nghe toàn bộ quá trình thi hôm nay của mình.

"Anh không biết hôm nay em thi tốt thế nào đâu, tốt hơn cả mấy lần tập luận cơ." Triệu Mộc Thanh vô cùng đắc ý.

"Anh xem video ghi hình rồi, đúng là rất tốt." Đứa trẻ ngoan cần được khích lệ.

"Bữa này em mời, mừng em chiến thắng trở về! Không được giành với em đâu đấy."

Từ Cảnh Tu đồng ý, cầm cốc nước ép hoa quả lên cùng cốc với cô, vừa nãy cô muốn gọi rượu nhưng bị anh ngăn lại, có kinh nghiệm của lần say rượu trước, anh đã quyết định từ giờ không dễ dàng để cô đụng vào rượu nữa.

Triệu Mộc Thanh nâng cốc lên: "Còn thi lý thuyết nữa, mà cái này dễ, bằng lái sắp tới tay em rồi."

"Được, em giỏi nhất."

"À đúng rồi, anh định tặng em cái gì?"

"Đợi em cầm được bằng đã."

"Hừ! Từ Cảnh Tu là đồ keo kiệt." Triệu Mộc Thanh vênh mặt liếc mắt nói.

Từ Cảnh Tu làm ra vẻ "Anh cứ không nói đấy" nhìn cô.

Còn chưa đến hai giây, cả hai đều không nhịn được mà bật cười.

Có cô thật tốt!

Có anh thật tốt!

Giờ phút này, hai người đều nghĩ như vậy.

Lịch thi lý thuyết là ba ngày nữa, trong ba ngày này, Triệu Mộc Thanh từ chối tất cả mọi lời mời ăn chơi, ngoan ngoãn ở nhà đọc tài liệu ôn thi, Từ Cảnh Tu cũng không làm phiền cô, chỉ thi thoảng mới gọi một cuộc điện thoại.

Ba ngày sau, đúng 9 giờ Triệu Mộc Thanh đi vào phòng thi, 9 giờ 15 phút thì ra ngoài, cô đạt điểm tối đa. Chờ thêm lúc nữa là được nhận bằng lái xe mới cứng rồi.

Lúc Từ Cảnh Tu tới, Triệu Mộc Thanh còn thấy kỳ lạ: "Anh rảnh vậy à, có phải An Khí sắp phá sản không đấy?" Vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Từ Cảnh Tu vừa bực mình vừa buồn cười, trong ba ngày không gặp cô, tối nào anh cũng làm việc đến 10 giờ mới về, gắng sức giải quyết hết mọi việc. Cận Lăng toàn phải giục anh đi về hẹn hò.

Anh không nói tiếng nào lấy một cái hộp trong cốp ra, "Quà đây."

Triệu Mộc Thanh mở ra rồi kinh ngạc thốt lên, "Thật là đẹp!"

Là một sợi dây chuyền bạc có hình con thỏ mập ngốc nghếch rất đáng yêu, hai chân trước còn ôm củ cà rốt, Triệu Mộc Thanh vừa nhìn đã vô cùng thích.

"Cái này quý giá quá." Trong lòng cô hơi thấp thỏm. Từ sau lần bố Triệu tịch thu sợi dây chuyền ngọc trai của Thẩm Xung, ông đã đặc biệt dạy dỗ cô không được tùy tiện nhận đồ của người khác, hơn nữa chiếc vòng này nhìn là biết không rẻ.

"Không đắt lắm, với cả đây gọi là đầu tư, không phải gia đình em muốn kén rẻ sao? Nhà cửa anh cũng chuẩn bị xong hết rồi. Giá nhà ở An Lâm lại đắt như thế, anh có thể tiết kiệm mười năm phần đầu." Từ Cảnh Tu nghiêm túc nói.

"Nói thế thì em còn bị thiệt thòi cơ à?" Triệu Mộc Thanh nhìn anh.

"Ừ." Từ Cảnh Tu nửa thật nửa giả gật đầu, "Nào, để anh đeo cho em."

Triệu Mộc Thanh thật sự thích món quà này, cô nghĩ cùng lắm thì sau này cũng mua quà cho anh là được.

Cúi đầu để Từ Cảnh Tu đeo dây chuyền cho mình, hô hấp của anh không ngừng phả lên da, cô không nhìn được rụt cổ lại, nhỏ giọng lầm bầm, "Ngứa lắm, anh nhanh tay lên đi..."

Mấy chữ này bị Triệu Mộc Thanh kéo dài ra, giọng của cô lúc này lọt vào tai Từ Cảnh Tu lại chất chứa sự hờn dỗi vô tận, nhìn cần cổ trắng mịn, lòng anh lập tức ngứa ngáy khó chịu, Từ Cảnh Tu không kìm được đưa tay vuốt ve, cô nhạy cảm mà run lên, vành tai chợt đỏ ửng.

Anh dán môi lên cổ cô rồi di chuyển lên vành tai, nhẹ giọng nói: "Thanh Thanh, anh yêu em, còn hơn em yêu anh nhiều."

Triệu Mộc Thanh rùng mình, thì ra anh vẫn nhớ rõ chuyện cô hỏi anh lúc say rượu lần trước, cô quay người lại, chủ động hôn lên môi anh...

Rất lâu sau, khi hai người bình tĩnh lại, Từ Cảnh Tu còn đung tay đung chân hồi lâu mới chịu giúp cô đeo dây chuyền.

Quả là rất hợp, chiều dài đến xương quai xanh, trên làn da tuyết trắng xuất hiện sợi dây chuyền mềm mại lấp lánh như ánh sao, con thỏ nhỏ bướng bỉnh nằm ngoan ngoãn trước ngực cô.

Chương 20

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Gần đây Hoa Trân luôn bận rộn với hạng mục đầu tư đang phụ trách, hiếm lắm mới thấy có hôm không tăng ca, Triệu Mộc Thanh bảo Từ Cảnh Tu không phải tới đón cô tan làm, cô đã hẹn Hoa Trân tối nay đi ăn thịt xiên nướng cạnh An Đại rồi.

Đêm nay Hoa Trân có vẻ rất phiền muộn, vô cùng khí phách tu hết hai chai rượu, đến Triệu Mộc Thanh không biết uống rượu cũng phải liều mình hầu quân tử uống một chai.

"Tớ sắp được thăng chức làm giám đốc sản phẩm rồi." Hoa Trân uống một ngụm rượu.

"Trân Trân, cậu quá giỏi, bao công sức cuối cùng được đền đáp, cậu quả là thần tượng của tớ! Chúc mừng nhé!" Triệu Mộc Thanh thực sự vui mừng cho cô ấy.

Hoa Trân cười, "Tuần sau Chu An bị điều đi làm giám đốc chi nhánh ở Thượng Hải rồi."

"Không phải anh ta vừa được điều đến không lâu sao? Hơn nữa Trân Trân à, anh ta đã kết hôn rồi." Triệu Mộc Thanh khá lo lắng cho bạn tốt.

"Anh ấy làm thủ tục ly hôn rồi, làm từ trước khi đến An Lâm cơ."

"Cậu sẽ ở lại An Lâm chứ?" Triệu Mộc Thanh ngập ngừng hỏi.

"Đương nhiên, cậu nghĩ tớ là ai? Tớ giống người đàn bà ngu ngốc sẽ chạy đến Thượng Hải vì thứ tình yêu mù mịt không có tương lai sao? Tình yêu có thay cơm ăn được không? Chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước thôi."

"Vậy sao cậu còn buồn thế Trân Trân?"

Im lặng.

"Nếu như Từ Cảnh Tu phải về Mỹ, cậu có đi với anh ta không?" Hoa Trân ngược lên nhìn cô.

"Có, nhưng tớ nghĩ anh ấy sẽ ở lại vì tớ." Triệu Mộc Thanh cũng nhìn vào mắt Hoa Trân.

"Tớ cũng tưởng anh ấy sẽ ở lại vì tớ, nhưng quyết định thăng chức sắp xuống đến nơi rồi, lãnh đạo đã nói chuyện này với anh ấy từ lâu, anh ấy cũng đồng ý, là tớ tự mình đa tình. An Lâm chỉ là chỗ ở tạm thời, với anh ấy, tình cảm của tớ chắc là kiểu dẹt hoa trên gấm thôi."

"Thanh Thanh, thực ra tớ chẳng mạnh mẽ hay phóng khoáng gì đâu, có lúc tớ thấy mình rất nực cười, lừa mình dối người. Lúc tớ biết Chu An đã có vợ, tớ thực sự tức giận, không hiểu sao lại thành kẻ thứ ba. Hơn nữa hôm đó tớ còn lên giường với người đàn ông khác." Hoa Trân che mắt.

Lại ngẩng đầu lên, Hoa Trân đã nhẹ nhàng thoải mái trở lại.

"Thanh Thanh, cậu và Từ Cảnh Tu nhất định phải hạnh phúc."

Vì hai người có thể yêu nhau là khó khăn đến thế nào. Mà cô ấy không đủ yêu Chu An, Chu An cũng không đủ yêu cô ấy, đa số mọi người đều sẽ tính toán được mất, không muốn trả giá nhiều hơn.

Lần đầu Triệu Mộc Thanh thấy Hoa Trân suy sụp tinh thần như thế, trong lòng rất khó chịu, không thể nói được mấy câu trách móc, cũng không thể an ủi, chỉ có thể ra sức uống rượu với cô ấy.

10 giờ, Từ Cảnh Tu gọi điện đến, tinh thần cô vẫn còn coi là tỉnh táo, nói rằng lát nữa sẽ bắt taxi về với Hoa Trân.

Lúc Từ Cảnh Tu tới là 10 rưỡi, hai người vẫn đang nằm bò trên bàn rượu, câu được câu chăng nói chuyện phiếm.

"Thanh Thanh, có lúc tớ rất hâm mộ cậu, Thẩm Xung nhớ mãi không quên được cậu, lần trước uống say ở Thanh Lưu, tớ đưa anh ta về, cả quãng đường anh ta cứ nằm ở ghế sau lằm bằm tại sao không phải anh ta. Nói thật, tớ rất cảm động, tớ mà là cậu thì đã đi theo anh ta lâu rồi, đẹp trai, dáng chuẩn, hừm, người cũng cơ bắp, nhìn là biết năng lực về phương diện đó rất tốt!"

"Gì cơ... năng lực gì?" Triệu Mộc Thanh đã say đến nổi mờ mịt.

"Hức, con nhóc này, đừng có giả ngây giả ngô! Từ Cảnh Tu nhà cậu tính cách nhạt nhẽo, tớ thấy cậu theo Thẩm Xung còn hơn, ít ra nhu cầu sinh lý được đảm bảo."

"Còn lâu, cậu đừng có nói linh tinh, anh Từ nhà tớ không phải thế, anh ấy... không giống những gì cậu thấy đâu!" Triệu Mộc Thanh hơi xấu hổ nhưng cũng không muốn người đàn ông của mình bị nói xấu.

Nghe đến đó, trên mặt Từ Cảnh Tu đã đầy vạch đen, lúc nào cô ngốc cũng phản ứng chậm nửa nhịp thể mà ngược lại lần này phản ứng nhanh đấy, còn thanh minh được cho anh, xem ra anh phải mau chóng chứng minh năng lực của mình ở phương diện nào đó mới được.

Đợi anh thanh toán rồi nhét được hai người phụ nữ lên xe đã là chuyện của 10 phút sau. Về sau phải để hai người này ít tiếp xúc hoặc giới thiệu cho Hoa Trân một người đàn ông, khiến cô nàng không rảnh đi tiêm nhiễm mấy thứ độc hại vào đầu cô gốc kia mới được, Từ Cảnh Tu âm thầm suy nghĩ phương án giải quyết.

Hoa Trân vẫn còn vài phần tỉnh táo nhưng Triệu Mộc Thanh đã bất tỉnh nhân sự trên ghế lái phụ.

Đến dưới tòa nhà nơi hai cô ở, Hoa Trân tự mình mở cửa xe, xua tay: "Anh mang cậu ấy đi đi, tôi đỡ phải chăm sóc." Nói xong một mình lão đảo lên tầng.

Coi như cô biết điều! Đợi phòng sáng đèn, Từ Cảnh Tu nhìn con thỏ trắng đang ngủ bên cạnh, anh đưa tay vò mái tóc xoăn, còn xấu xa bóp mũi cô, nhìn cô không vui nhăn mũi, anh nhất thời cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Có thể thích một người hóa ra lại hạnh phúc như vậy.

Trời vừa sáng, Triệu Mộc Thanh mở mắt ra lại thấy một trần nhà xa lạ, đầy chần nhìn thử, may mà quần áo vẫn đầy đủ.

Bước xuống giường, ra phòng khách, Từ Cảnh Tu không ở nhà, chần mỏng trên sofa hơi lộn xộn, chẳng nhẽ tối qua anh ngủ ở đây?

Mùi cháo thơm nức mũi từ phòng bếp bay đến, cô vào bếp mở nắp nồi xem thử, cháo đang sôi ùng ục.

Triệu Mộc Thanh vào phòng vệ sinh, bàn chải khăn mặt đã đặt sẵn trên bồn.

Ngoài cửa vang lên tiếng mở khóa, cô chạy ra khỏi phòng vệ sinh kiểm tra.

Từ Cảnh Tu mặc đồ thể thao vừa đi chạy bộ về, trên tay còn cầm một cái hộp được đóng gói kĩ, nhìn thấy cô đang đánh răng, bên miệng còn dính bột.

Triệu Mộc Thanh phản xạ có điều kiện đóng cửa lại. Từ Cảnh Tu bật cười rồi vào phòng bếp xem cháo.

Đợi Triệu Mộc Thanh đi ra, bữa sáng đã bày xong xuôi trên bàn.

Từ Cảnh Tu bảo cô ăn trước, còn mình nhanh chóng bước vào phòng tắm.

Hiện tại Triệu Mộc Thanh thấy hạnh phúc đến nỗi bay lên được rồi, nghe tiếng xả nước truyền ra từ phòng tắm thật tuyệt vời.

Tiếng nước dừng lại, cô múc thêm bát cháo đặt ở phía đối diện.

Nhớ đến Hoa Trân hôm qua, cô vẫn hơi lo lắng, quyết định gọi điện thoại cho cô ấy.

Điện thoại kêu rất lâu mới được kết nối.

"Việc gì?" Hình như vẫn đang ngủ.

"Hôm nay có muốn đi xem Chu Hiểu Dư không?"

"Ở đâu, cô ấy đến An Lâm rồi à? Fan meeting hả?"

"Ở Thần Xung, hôm nay cô ấy đến đó quay quảng cáo, được gặp ở khoảng cách gần luôn nhé!"

"Không đi." Tắt điện thoại.

"Ơ? Gì thế này?" Triệu Mộc Thanh làm bầm, thực sự đau lòng vậy à? Cả Chu Hiểu Dư cũng không dự dồ được?

"Sao thế?" Từ Cảnh Tu đến ngồi cạnh cô.

"Hôm nay em muốn đi xem Chu Hiểu Dư." Triệu Mộc Thanh nhìn Từ Cảnh Tu vừa tắm xong, cả người đều thơm nức, "Anh có muốn gia nhập giới giải trí làm ngôi sao không? Em sẽ làm người đại diện của anh." Từ Cảnh Tu quá hợp làm người mẫu quảng cáo cho các sản phẩm như sữa tắm, mỹ phẩm, cô nhất định sẽ mua.

Nhìn bộ dạng hào sắc của cô, Từ Cảnh Tu lạnh nhạt thốt ra hai chữ, "Không muốn."

"May mà không muốn, nếu không em sẽ phải suy nghĩ xem bạt mạng kiếm bao nhiêu tiền mới bao nuôi được anh, lại còn nhiều tình địch thế, không một chết mới lạ."

"Bây giờ em cũng có thể bao nuôi anh." Anh cười như không cười cất giọng nói đầy mê hoặc.

"Giá bao nhiêu..."

"Phục vụ miễn phí." Từ Cảnh Tu nở nụ cười đầy ẩn ý với cô.

Triệu Mộc Thanh không dám nói tiếp nữa, dù mỗi lần đều có vẻ là cô khơi mào nhưng người xấu hổ trước vẫn là cô. Có một số người có thể vô cùng đứng đắn giờ trò lưu manh mà mặt không đổi sắc.

"Chu Hiểu Dư là ai? Nam à?" Từ Cảnh Tu ăn một miếng cháo, vẫn không quên câu cô nói vừa nãy.

"Một ngôi sao điện ảnh, người mẫu."

"Không cho đi." Anh dịu dàng gấp thức ăn cho cô.

"Là nữ mà."

"À, ở đâu?" Thái độ tốt hơn rồi.

"Ở Thần Xung, Thẩm Xung mời cô ấy đến quay quảng cáo."

"Không cho đi."

"Nếu anh cứ có thái độ này, em sẽ không kết hôn với anh! Còn có tự do cá nhân không? Hừ!" Triệu Mộc Thanh đập đũa, hiếm khi lại kiên cường được một lần.

Từ Cảnh Tu suy nghĩ một chút mới nói, "Được rồi, em có thể đi, nhưng mai phải đi gặp bố mẹ anh."

Triệu Mộc Thanh do dự, "Đồng ý."

Từ Cảnh Tu hài lòng, "Cháo sắp nguội rồi, ăn nhanh lên."

Triệu Mộc Thanh vẫn quyết định quay về thăm Hoa Trân một chút, lần này quá khác thường, chưa từng thấy cô ấy suy sụp như thế, tiện thể cầm theo chút cháo và đồ ăn nhẹ.

Từ Cảnh Tu đưa cô về, nửa đường nhận được điện thoại của viện trưởng Dương, bệnh tim của ông nội tái phát, đã được đưa vào viện rồi, mẹ anh bảo anh mau chóng tới đó.

Triệu Mộc Thanh muốn anh dừng xe để cô bắt taxi về, anh nhất quyết không nghe, đưa cô về đến nhà còn dặn có việc thì gọi anh rồi mới vội đến bệnh viện.

Mở cửa, quả nhiên Hoa Trân còn đang nằm giả chết trên giường.

Triệu Mộc Thanh quyết đoán kéo cô ấy dậy ăn cháo.

"Cháo dưới tầng ngon thế này từ bao giờ vậy? Đến gạo nấu cũng xịn hơn." Hoa Trân vừa ăn vừa hỏi.

"Đây là cháo nấu từ tấm lòng yêu thương của anh Cảnh Tu, tớ rộng lượng chia cho cậu một bát."

Hoa Trân trừng mắt nói, "Cậu thấy khoe khoang tình cảm trước mặt một người đường tình đang trắc trở có phù hợp không hả Triệu Mộc Thanh? Nếu không phải cháo ngon thì tớ đã úp cả cái bát lên mặt cậu rồi đấy."

"Việc Chu An đi có thực sự là đả kích lớn với cậu không đấy? Sao tớ thấy không giống lắm nhỉ?" Triệu Mộc Thanh nghi ngờ, cẩn thận quan sát cô ấy.

Ánh mắt Hoa Trân hơi lảng tránh, cúi đầu húp cháo.

"Ăn xong chúng ta đi xem Chu Hiểu Dư nhé?"

"Không đi."

"Tại sao?" Thực sự rất khả nghi.

Thậm Xung gọi điện thoại đến.

"Đến chưa? Chu Hiểu Dư đến lâu rồi đấy."

"Em đang gọi Hoa Trân, đến ngay đây. Bọn em phải xin được chữ kí đầu tiên!"

Hoa Trân đang ăn cháo lập tức mạnh mẽ đẩy bát ra, "Chờ chút, tớ trang điểm cái đã."

Khi các cô chạy đến Thần Xung, cửa vào đã bị ngăn lại không cho ai vào, rất nhiều fan đang đứng vây quanh. Phải nhờ đến Thẩm Xung sai người ra đón thì bọn họ mới được vào.

Bên trong đều là nhân viên, nghe nói những cảnh quay trong này đã hoàn thành rồi, bây giờ đang quay ngoại cảnh.

Triệu Mộc Thanh kéo Hoa Trân chen qua đám người, đột nhiên nghe tiếng Hoa Trân cười mỉa: "Ồ, có người muốn gia nhập giới giải trí à?"

Triệu Mộc Thanh đưa mắt nhìn, không phải chứ? Thẩm Xung mặc comple đi giày da đang tự mình xuất trận đứng tạo dáng bên cửa xe, trên thân xe là hàng chữ Trường dạy lái xe Thần Xung vô cùng rõ ràng.

Sau đó là quay phim, Thẩm Xung đi đến cạnh xe, mở cửa rồi quay đầu nói một câu: "Tôi là Thẩm Xung, tôi chờ các bạn ở Thần Xung." Tiếp theo khoe miệng anh ta khẽ nhếch lên, ánh mắt phóng điện rồi ngồi vào ghế lái.

"Sếp quá đẹp trai!!!" Có nhân viên nữ kêu lên.

Công nhận đẹp trai thật, Triệu Mộc Thanh nghĩ thầm, đây đúng là một ngôi sao vô cùng tiềm năng lại bị lỡ dở bởi việc kinh doanh mà!

Quay đầu muốn nói gì đó với Hoa Trân, lại thấy mặt mày cô nàng đỏ bừng, biểu cảm phức tạp. Cô ấy nắm lấy tay cô, trong lòng bàn tay đầy mồ

hôi.

"Cậu bị sốt à?" Triệu Mộc Thanh lo lắng

"Cậu mới bị kích thích, cả nhà cậu bị kích thích!" (1) Hoa Trân then quá hóa giận.

(1) Bị sốt /fīshāo/ đồng âm với bị kích thích về tình dục /fāsāo/

Triệu Mộc Thanh: "..."

Ờ? Không đúng, họ đến xem Chu Hiểu Dư mà, người đâu?

Đang nói thì một người đẹp bước xuống từ xe bảo mẫu (2), nhìn qua rất lạnh lùng cao ngạo, đi giày đế bằng cũng phải cao đến 1 m77 - 1 m78.

(2) Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.

Cô ta cũng đến quay một lượt, cảnh quay gần giống như Thẩm Xung, chỉ có điều nói khác một chút: "Đến Thần Xung, ở đây có nữ huấn luyện viên xinh đẹp nhất."

Quay thêm vài lần, nam nữ chính lại cùng nhau quay mấy cảnh nữa, quả thực rất đẹp.

Đạo diễn hô kết thúc, nhân viên bắt đầu thu dọn đồ đạc, đôi nam nữ chính của chúng ta còn đang tán gẫu với nhau.

Hoa Trân lại cười mỉa, Triệu Mộc Thanh kéo cô ấy qua đó.

"Chị Chu, chào chị! Ở ngoài chị còn xinh đẹp hơn trên TV nhiều." Triệu Mộc Thanh khen ngợi, cũng là nói thật.

Chu Hiểu Dư đã quá quen nên chỉ mỉm cười.

Thẩm Xung giới thiệu, "Đây là hai người bạn của tôi, họ đều là fan của cô."

Chu Hiểu Dư nhiệt tình hẳn lên, "Chào hai bạn! Chờ chút nữa tôi sẽ bảo trợ lí cho hai bạn tấm ảnh có chữ kí." Lại quay đầu nói với Thẩm Xung, "Thẩm tổng mời tôi ly cà phê nhé! Lần này tôi đã từ chối lời mời của tạp chí Nhã Nhân để đến quay quảng cáo cho anh đấy."

Giọng nói này, dáng vẻ này... Triệu Mộc Thanh không tự chủ được rung mình, quả nhiên rất biết nũng nịu và làm dáng, hoàn toàn không giống với dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng trên TV.

Lại lên đánh giá Hoa Trân hôm nay cứ im như gà, còn rất lạnh nhạt thiếu sức sống.

Thẩm Xung nghĩ thầm, đó là vì tôi trả công cao, anh ta không muốn xã giao, đang định từ chối, lại liếc mắt thấy có người nào đó hôm nay có vẻ mất tinh thần, tự nhiên lại thấy hơi sảng khoái, chăm chú nhìn Chu Hiểu Dư, "Được, nếu Hiểu Dư không ngại thì lên phòng làm việc của tôi trên tầng ngồi chút đi, tôi pha cà phê cho cô."

Chu Hiểu Dư vừa mừng vừa lo, cô ta nở nụ cười duyên, "Vậy thì cảm ơn anh Thẩm Xung!"

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Triệu Mộc Thanh cảm thán, "Xứng đôi thật. Ờ? Ảnh có chữ kí đã hứa của chúng ta thì sao?"

Hoa Trân cũng cảm thán một câu duy nhất, "Thật là một đôi cầu nam nữ!"

Triệu Mộc Thanh tò mò hóng hớt, "Cậu có muốn đi theo xem họ làm gì không?"

Hoa Trân cao quý xinh đẹp quay người bỏ đi, "Về nhà ngủ!"

Chương 21

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

"A a a!!!" Triệu Mộc Thanh bực bội kêu lên.

Cô đang ngủ thì bị tiếng máy khoan đánh thức, ga tàu điện ngầm ngay cạnh nhà đang sửa chữa, trời vừa sáng đã gõ gõ đập đập, tình trạng này đã kéo dài cả tuần nay rồi.

Sau hôm từ Thần Xung trở về, Hoa Trân quyết định tập trung toàn lực cho công việc, khoảng thời gian này cô ấy gần như ở luôn kí túc xá trong công ty để tiện tăng ca.

Bệnh của ông nội Từ Cảnh Tu cũng đã ổn định lại, đang nằm điều dưỡng ở bệnh viện. Mấy hôm nay anh cũng vừa tan ca là đến bệnh viện, tận tối qua hai người mới gặp mặt một lần, ăn xong cùng đi xem phim đến tối muộn rồi anh đưa cô về.

Không ngủ đủ nên tất nhiên tâm trạng không tốt, vén chăn ngồi dậy, cô xỏ chân vào đôi dép bông trong nhà đi mở cửa ban công, lập tức bị cơn gió lạnh rít gào đập vào mặt, tiếng khoan càng kinh khủng hơn.

Cô vội vàng đóng ngay cửa lại, chui tọt vào chăn hưởng thụ không khí ấm áp. Nằm trên giường ôm cái bụng xẹp lép, nhìn đồng hồ mới 7 giờ.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô lằm bằm, chắc chắn là Hoa Trân lại quên mang chìa khóa.

Đầu bù tóc rối, trên người mặc chiếc váy ngủ ra mở cửa, mùa đông cô cũng chỉ quen mặc váy ngủ đi ngủ, nhẹ nhàng thoải mái, hơn nữa trong nhà lại lấp lờ sưởi nên cô cũng lười mặc thêm quần áo. Vừa mở cửa nhìn, cô lập tức thấy sai sai nên vội vàng muốn đóng cửa lại.

Nhưng không kịp nữa, một bàn chân đi giày da đã đưa vào trong rồi rất đơn giản lách người vào, còn tự nhiên đá cửa ra hộ cô.

Trên tay anh còn mang đồ ăn sáng, liếc cô một cái, sắc mặt hơi lạnh, đặt bữa sáng lên bàn trước.

Triệu Mộc Thanh không hiểu sao anh lại bày ra vẻ mặt đó.

"Lại đây." Anh ngoắc tay.

Hai tay cô ôm ngực, rất ngoan ngoãn đi tới.

"Trước giờ em vẫn thế này à?"

"Dạ?" Cô giả ngây giả ngô.

"Ăn mặc như này, thế mà không hỏi là ai đã mở cửa. Nhỡ là người xấu thì sao, em có thể cảnh giác hơn chút được không?" Từ Cảnh Tu nói rất nghiêm túc, cô thở ngốc này không lúc nào làm người ta bớt lo được.

"Em tưởng Hoa Trân..." Cô nhỏ giọng giải thích.

"Tưởng? Nhỡ không phải thì sao? Xảy ra chuyện thì làm thế nào? Lần sau không được có lí do này nữa, biết chưa?"

"Em biết rồi. Vậy giờ em đi thay quần áo được chưa? Đói lắm rồi." Cô chớp đôi mắt to tròn như Trouble làm nũng.

"Không cần thay nữa." Nói xong Từ Cảnh Tu vùi đầu hôn cổ cô, làm việc mà vừa vào cửa đã muốn làm. Có trời mới biết vừa rồi anh đã phải nhẫn nhịn thế nào mới nói được mấy lời chính nghĩa kia.

Triệu Mộc Thanh bị anh hôn đến nỗi ngứa ngáy, cô lấy tay che cổ lại, nhỏ giọng nói, "Anh mới là người xấu."

"Anh chỉ xấu xa với mình em." Từ Cảnh Tu vòng tay ôm cô, lại nhẹ nhàng hôn tiếp, thế nào cũng không đủ. Siết chặt tay ép cô vào người mình, lại cảm nhận được bên trong lớp váy mỏng tang kia không mặc gì, anh lập tức thấy mình không chịu nổi nữa rồi. Tay không tìm được từ dưới váy vuốt ve lên trên và dừng lại ở chỗ đó.

Toàn thân Triệu Mộc Thanh run rẩy, hai chân như nhũn ra, chỉ có thể bám tay lên cổ người đàn ông trước mặt, không tự chủ véo anh, Từ Cảnh Tu bị đau, tay càng ra sức xoa nắn.

Cuối cùng anh dứt khoát bế cô lên sofa, cởi dây váy cô ra, hôn hết một lượt cơ thể anh đã khát vọng bấy lâu. Đến tận khi bụng cô reo lên ục ục, lý trí của anh mới quay lại mà dừng mọi động tác.

Tối qua sau khi hai người xem xong một bộ phim thì cùng nhau dạo quanh trung tâm thương mại một vòng, Triệu Mộc Thanh nói mệt không muốn đi nữa, cuối cùng hai người quay lại rạp mua một cặp vé tình nhân xem phim tiếp.

Bọn họ đều vừa lòng với lựa chọn này, Từ Cảnh Tu không có hứng thú với việc đi dạo chỗ đông người, rạp chiếu phim vẫn tốt hơn, trong rạp tối thui, hai người ngồi ghế tình nhân phía sau có thể không cần ngại ai mà tha hồ tình tứ.

Triệu Mộc Thanh cũng không lo lắng anh làm gì cô ở chỗ như vậy.

Xem phim gì không quan trọng, quan trọng là hai người có thể ở cùng nhau.

Nhưng Triệu Mộc Thanh vẫn luôn ghi nhớ lời bố Triệu nhắc nhở, không được phóng túng, phải có trách nhiệm với bản thân.

Đến giờ Từ Cảnh Tu cũng chưa dám đưa cô về nhà mình, sợ bản thân không khống chế nổi mà làm việc sai lầm khiến bố vợ tương lại mất hứng, anh chỉ mong có thể mau chóng lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, vậy thì không còn gì để bàn cãi nữa.

Khoảng thời gian này Từ Cảnh Tu đã nhắc đến việc đi gặp bố mẹ mình tận ba lần nhưng cô nhóc nhát gan kia lại kiếm đủ lí do để từ chối.

Lần đầu tiên là do mấy hôm đó cô đang mọc mụn, quá xấu xí. Mấy hôm sau, mụn hết rồi, cô nói mình đang đến kì, tâm trạng không tốt. Sau này, anh nhận lúc cô trông có vẻ khá vui lại nhắc đến lần nữa, cô nói dạo này đang hơi béo, đợi giảm được hai cân đã.

Làm anh thật dở khóc dở cười nhưng vẫn không nổi tức giận với cô.

Tuần trước khó khăn lắm cô mới đồng ý về nhà với anh thì lại bị chuyện ông nội bị ốm làm chậm trễ.

Có câu nói: cưới được nàng dâu, năm mới tốt lành. Năm mới sắp đến, năm nay chắc không hy vọng gì rồi.

Cô cứ làm nũng là anh lại hết cách. Cúi đầu nhìn bộ dạng đáng thương của cô, tóc tai rối bời, sắc mặt ửng hồng, mặt dây chuyền hình con thỏ béo nằm run rẩy trên xương quai xanh, dây váy ngủ trượt xuống dưới, làn váy bị vén lên đến nửa đùi, mờ mịt ngây ngốc nhìn anh.

Hít một hơi thật sâu, anh giúp cô chỉnh lại mái tóc, kéo quần áo cho tử tế rồi đỡ cô lên, khàn giọng nói, "Cái tội quyến rũ anh! Đi thay quần áo đi rồi

ra ăn sáng."

Triệu Mộc Thanh méo miệng che ngực, đôi chân run rẩy đi vào trong, cô quay đầu liếc trộm anh, còn không quên chốt cửa.

Từ Cảnh Tu vừa bực mình vừa buồn cười, đành cam chịu đồ cháo ra bát, lấy món ăn nhẹ và hai hộp bánh bao súp bày lên bàn.

Triệu Mộc Thanh thay xong quần áo bước ra đúng là nghiêm túc hơn hẳn, cô mặc áo len cổ lọ và quần bò đi đánh răng rửa mặt.

Vệ sinh cá nhân xong ngồi vào bàn ăn, Từ Cảnh Tu múc cho cô một thìa canh, "Oa! Thơm quá."

"Em cũng rất thơm." Từ Cảnh Tu không ngẩng đầu.

Triệu Mộc Thanh nhớ tới vừa nãy khi anh kéo dây váy của cô ra hôn lên chỗ nào đó cũng nói: "Thơm quá." Cô lập tức xấu hổ đến đỏ bừng mặt, cả người đều được không tự nhiên.

Người này có thể tập trung vào ăn được không? Trong đầu toàn... Trước kia rõ ràng là một người rất lạnh lùng, biết kiềm chế, sao bây giờ lại hoàn toàn thay đổi rồi? Hoa Trân nói đúng, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Cô vừa rửa mặt xong nên tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng, anh dựa lại gần ngửi một chút.

Cơ thể Triệu Mộc Thanh không tự chủ rụt lại phía sau.

"Em bôi gì thế?"

"Là... là kem dưỡng ẩm, sao vậy anh?"

"Anh thích mùi này." Ánh mắt lại bắt đầu hơi không đúng.

Ho nhẹ một tiếng, Từ Cảnh Tu cảm thấy mình không thể ở trong phòng này nữa, bây giờ khả năng kiểm chế của anh với cô bằng không rồi.

Triệu Mộc Thanh vội đổi đề tài, "Bánh bao súp của nhà này ngon cực kì, em thích nhất phần nhân gạch cua, ngày trước đi với bố mẹ, em có thể một mình ăn hết cả lồng bánh đấy."

"Ừ, vừa trắng vừa mềm, ăn rất ngon." Từ Cảnh Tu nhìn cô đầy ấn ý.

"Chuẩn!" Triệu Mộc Thanh giả vờ không hiểu, "Lần đầu em ăn bánh bao súp còn không biết ăn thế nào, vừa cắn một cái thế là nước bên trong bắn ra, bỏng cả mặt... Thế mà mẹ em ngồi bên còn sung sướng trên nỗi đau của người khác, cười vỗ tay đen đét."

Từ Cảnh Tu cũng cười, nhưng lại đang nghĩ tới vừa rồi mùi vị khi ăn hai cái "bánh bao" trên sofa kia thật tuyệt vời.

"Thế nên sau này mỗi lần ăn em đều sẽ hút hết nước canh bên trong, chỉ sợ tràn ra ngoài." Cô mỉm cười với anh.

Khi cười lên Triệu Mộc Thanh thật xinh đẹp, cả cái miệng nhỏ ăn đến nổi bóng mỡ cũng rất đáng yêu, anh cười theo, "Ăn chậm thôi, còn rất nhiều, anh mua cả phần của Hoa Trân nữa."

"À, dạo này Hoa Trân lạ lắm, cảm giác không hoàn toàn là thất tình, khi nào chúng ta hẹn cậu ấy ra ngoài chơi đi, gọi cả anh Thẩm Xung nữa, gần đây hai người này càng ngày càng không bình thường."

Từ Cảnh Tu vốn định từ chối nhưng lời nói đến miệng lại thu lại.

"Cũng được." Tránh để hai người này rảnh rồi sinh nông nổi, lại nghĩ cách phá rối tình cảm của anh.

Ăn xong, hai người quyết định không thể ngây người ở nhà được mà đến trung tâm thương mại đi dạo.

Nắm tay nhau dạo quanh tầng một không mục đích, nhìn cửa hàng nào thú vị thì đi vào xem chút.

Đi qua một cửa hàng đồ nội thất, Từ Cảnh Tu thấy khá có hứng thú nên kéo cô đi vào.

Triệu Mộc Thanh thích một cặp cốc sứ màu xanh tuyền thạch, trên thân cốc không có họa tiết trang trí, đường nét mềm mại, màu sắc dịu nhẹ, rất đẹp.

Từ Cảnh Tu nhìn cũng thấy đẹp.

Có điều anh không chú ý đến điều này mà đang nhìn chần chừ ga gỏi đệm, có mấy cái có màu sắc và hoa văn không tệ, anh còn sờ thử xem cảm giác thế nào.

Anh kéo cô hỏi: "Em thích cái nào?"

Triệu Mộc Thanh nhìn thử, "Cái màu xanh xám này khá thanh lịch, em thì thích màu hồng khói. Anh muốn mua à? Thế anh tự chọn cái anh thích đi, dù sao cũng là anh ngủ mà."

Vẻ mặt Từ Cảnh Tu khá kỳ quái, "Đương nhiên là mua cho chúng ta ngủ."

Triệu Mộc Thanh xấu hổ, người này ngày càng vô lại, không khỏi cao giọng hỏi, "Ai muốn ngủ với anh chứ?"

Trong chốc lát, xung quanh như đều yên tĩnh lại, Triệu Mộc Thanh ngẩng đầu, vô tình chạm phải ánh mắt đang cười trộm của cô nhân viên bán hàng, mặt lập tức đỏ bừng.

Anh khoác vai cô, thấp giọng cười khúc khích. Cô tức không chịu được, thò tay ra véo eo anh một cái.

"Ui!" Từ Cảnh Tu bị đau, ấn đầu cô vào hõm vai mình rồi hôn một cái lên đỉnh đầu, "Đồ ngốc."

Từ Cảnh Tu vui vẻ mua cả hai màu xanh xám và hồng khói, mỗi màu hai bộ, chỉ cần cô thích, anh cũng không quan tâm mình là đàn ông mà nằm giường hồng thì có kỳ cục hay không.

Cuối cùng còn mua một bộ bát đĩa bằng sứ trắng, một bộ ấm chén, một đôi dép lê hình con thỏ, mấy cái gối ôm rồi khăn lông to nhỏ các loại.

Triệu Mộc Thanh khó hiểu, "Mua nhiều đồ như vậy làm gì thế anh?"

Từ Cảnh Tu nói như lẽ đương nhiên, "Chuyển nhà, đến nhà anh ở."

Cô mở to mắt, "..."

"Chỗ em ở quá ẩm ỉ, chắc chắn buổi tối ngủ không ngon, em tự nhìn đi, mắt thâm hết rồi."

"Không được, để bố em biết thì không ăn thịt em mới lạ."

"Có hai phòng ngủ, mỗi người một phòng."

"Vậy cũng không được, hôm qua bố vừa gọi cho em, bảo không cho ở chung trước khi kết hôn."

"Mai mình đi lấy giấy đăng kí kết hôn."

"Không được, em còn chưa gặp bố mẹ anh."

"Mai đi gặp."

"Em chưa chuẩn bị xong."

"Triệu Mộc Thanh!!!" Đến người luôn bình tĩnh như anh cũng bắt đầu sốt ruột rồi.

Im lặng.

Cô lắc tay anh, chép miệng nói, "Em khát rồi."

"Được rồi." Lập tức hết cau có, anh nhẹ nhàng bóp tai cô, "Ngồi đây nghỉ ngơi chút đi, anh đi mua nước hoa quả."

"Vâng, em muốn nước ép kiwi." Cô thuận miệng đòi hỏi, còn nhoẻn miệng cười với anh.

Từ Cảnh Tu thở dài, khi cô buồn anh sẽ hết cách, cô cười anh cũng không thể làm gì nữa, anh biết mình thua trong tay cô rồi, thua cam tâm tình nguyện.

Chương 22

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Chủ nhật.

Hiếm có dịp bốn người đi chơi với nhau, mục đích chính của Triệu Mộc Thanh là hòa giải mối quan hệ của Thẩm Xung và Hoa Trân.

Đến người thần kinh thô như cô cũng cảm thấy dạo này hai người có gì đó là lạ, vậy mà hỏi Hoa Trân, Hoa Trân lại không trả lời.

Có hoạt động gì mà người ta có thể cùng nhau tham gia lại không thấy lúng túng đây, chính là chơi thể thao.

Triệu Mộc Thanh bảo Từ Cảnh Tu đặt trước sân, buổi chiều họ sẽ đánh cầu lông.

Buổi sáng Hoa Trân về nhà, Triệu Mộc Thanh đã hỏi ý kiến Hoa Trân, cô ấy cũng đồng ý rồi.

Đúng 2 giờ chiều khi Từ Cảnh Tu tới đón, Hoa Trân cũng chẳng đi xe riêng làm gì mà ngồi cùng xe với hai người luôn.

Thẩm Xung đã chờ ở câu lạc bộ, Hoa Trân nhìn thấy anh ta cũng không ngạc nhiên, chỉ là hai người không hề nhìn thẳng vào đối phương.

Triệu Mộc Thanh càng thấy lạ hơn, trước đây hai người gặp mặt chưa nói được mấy câu đã bắt đầu cãi nhau ỏm tỏi, hôm nay lại yên lặng như vậy làm cô không quen chút nào.

Hai nam hai nữ tất nhiên sẽ chia đôi đánh cặp, cầu lông là môn thể thao duy nhất Triệu Mộc Thanh có thể chơi tốt, còn với mỹ nữ sẵn chắc, tay dài chân dài như Hoa Trân thì không cần nói nhiều.

Nhìn Từ Cảnh Tu có vẻ không cường tráng như Thẩm Xung nhưng chơi thể thao lại không hề thua kém, chân tay linh hoạt, phản ứng cũng cực nhanh. Thực ra trước khi gặp Triệu Mộc Thanh, ngoài những thứ liên quan đến công việc, thú vui lớn nhất của anh chính là chơi thể thao.

Thế nên bốn người trên sân chơi rất đỉnh, ngang tài ngang sức, thế trận vô cùng giằng co.

Chơi hồi lâu, Từ Cảnh Tu nhận thấy có chỗ không bình thường, con thỏ ngọc lùn tịt kia cứ nhảy lên nhảy xuống, hôm nay cô mặc váy ngắn, vòng eo nhỏ trắng nõn chỉ hơi bất cần sẽ lộ ra ngoài, váy lại là loại co giãn bó sát vòng ba, hơi cúi người là bắp đùi gần như lộ hết, dù bên trong có quần bảo hộ nhưng vẫn làm người ta phải suy nghĩ lung tung.

Nhưng những cái đó vẫn chưa tính là gì, làm anh khó chịu nhất là mỗi lần vận động mạnh một cái thì cặp thỏ trắng nhỏ mà anh luôn mong nhớ cũng nhảy lên không ngừng, tên Thẩm Xung ở đối diện chắc chắn nhìn thấy rất rõ ràng, vì vậy anh cứ lo lắng không yên, chỉ đành hết sức lao đến phía trước cô đón cầu.

Kết quả không cần nghĩ cũng biết, bọn họ thua nên đành dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Ra chỗ băng ghế nghỉ ngơi, cô vẫn còn oán giận, "Từ Cảnh Tu, anh làm sao thế? Anh có hiểu phối hợp là gì không? Anh đánh ở phía sau, lại cứ lao lên cướp cầu của em làm gì?"

Hoa Trân cười nhạo Triệu Mộc Thanh, "Không có năng khiếu bẩm sinh thì dù cậu có nhảy đến chết cũng chẳng làm được gì đâu."

Con thỏ ngọc kia vừa uống nước vừa nói lát nữa phải đầu thêm trận nữa, Từ Cảnh Tu nhìn cô thờ hồng học, bộ ngực căng tròn nhấp nhô lên xuống vô cùng kích thích, khóe mắt anh giật giật, quay ra nói với Thẩm Xung, "Anh họ, ra ngoài hút điều thuốc đi."

Không đợi Thẩm Xung trả lời, anh đã bá vai kéo người ta đi, lại nói với Triệu Mộc Thanh, "Em luyện với Hoa Trân thêm lúc nữa đi, nói thật Hoa Trân chơi tốt hơn em đấy." Nói xong, anh nửa đẩy nửa kéo Thẩm Xung ra ngoài.

Triệu Mộc Thanh nghe anh nói thế liền cảm thấy không phục, những môn khác thì không nói, nhưng riêng cầu lông, hồi học đại học cô còn được cô giáo chọn đi thi đấu đấy.

Tâm lí háo thắng bùng lên, cô cầm ngay lấy vợt gào thét: "Hoa Tiểu Trân, hôm nay bằng vào cơ thể 1m60 này tớ phải đánh cho cậu phục sát đất!"

Hoa Trân cũng đoán được đại khái, nếu không đang yên đang lành sao hai người vốn nhìn nhau ngửa mặt lại vai kề vai thế kia chứ?

Cô ấy thậm chí buồn cười, nhìn dáng vẻ Triệu Mộc Thanh hùng hục khí thế, lại nhìn bộ ngực cup C ngạo nghễ kia, đến mình là nữ mà nhìn còn thích, chẳng trách Từ Cảnh Tu căng thẳng, muốn đập tắt mọi khả năng khiến người khác mơ ước người phụ nữ của mình.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, dù sao Thẩm Xung cũng từng thích Triệu Mộc Thanh, anh ta ở phía đối diện nhìn thấy thế chắc sẽ không có suy nghĩ gì không nên có chứ? Vừa này hình như anh ta còn đánh rất nhiệt tình!

Hừ! Nghĩ đến đây, cô lại thấy không vui nữa rồi, ưỡn bộ ngực A+ của mình lên ngẩng đầu nhìn con thỏ tinh chết tiệt đang gào thét trước mặt mình, "Được thôi, Tiểu Thanh Thanh, hôm nay bà đây phải cho cậu sắp mặt!"

Ra khỏi sân bóng, Từ Cảnh Tu lập tức rút cánh tay đang khoác vai Thẩm Xung lại.

Thẩm Xung liếc mắt nhìn anh, "Kéo tôi ra đây làm gì? Quan hệ của chúng ta tốt như vậy sao?"

Mặt Từ Cảnh Tu không cảm xúc, "Anh muốn đi vệ sinh còn gì?"

"Tôi không buồn đi vệ sinh thì đến nhà vệ sinh làm gì?" Thực sự cặn lì, còn có loại người thế này nữa cơ đấy!

"Đã đến rồi thì anh đi đi." Từ Cảnh Tu khẳng định. Anh ra chỗ máy bán hàng tự động, lấy chai nước ném cho Thẩm Xung, "Tôi mời."

Khóe miệng Thẩm Xung giật giật. Ấu trĩ!

Đi bộ hai vòng quả nhiên buồn đi vệ sinh thật, Từ Cảnh Tu vẫn đi theo, đến cửa nhà vệ sinh, Thẩm Xung quay lại nhìn, còn định đi theo đến bao giờ nữa?

Chờ anh ta đi vệ sinh xong bước ra, Từ Cảnh Tu đứng ngoài chờ lại kéo anh ta đến phòng nghỉ, còn bản thân lấy điện thoại ra nghịch.

10 phút trôi qua.

"Anh thấy Hoa Trân thế nào?" Mặt Từ Cảnh Tu vẫn nhìn điện thoại, lơ đãng hỏi.

"Cái... cái gì thế nào?" Thảm Xung đang suy nghĩ về cuộc đời, đầu óc lập tức trống rỗng.

"Hai người rất xứng đôi."

"Anh quan tâm rộng quá đấy." Thảm Xung gảy tàn thuốc, "Anh không cần phải lo, nếu cô ngốc kia có suy nghĩ gì với tôi thì hôm nay không đến lượt anh xuất hiện ở đây đâu."

"Biết thế là tốt." Từ Cảnh Tu cười mỉa, "Nhưng cô ấy không phải kẻ ngốc." Giọng điệu đầy lạnh lẽo.

Nhìn thời gian, chắc Triệu Mộc Thanh đã chơi đến nỗi mệt nhoài rồi, Từ Cảnh Tu quay người đi về hướng sân cầu lông, không thèm quan tâm đến người bị anh cố tình lôi đi nữa.

Hai người chân trước chân sau đến sân liền nhìn thấy mấy tên nhóc đều mặc kiểu quần áo đang thịnh hành hiện nay đứng bên cạnh hồ hào cổ vũ, còn nghe thấy cả tiếng huýt sáo.

Hai người phụ nữ, một cao một thấp đang tập trung như chơi giải chuyên nghiệp, dốc hết toàn lực, trước ngực lặn sau lưng đều ướt đầm mồ hôi, cả hai lại cùng mặc áo sáng màu, vết mồ hôi nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Mỗi lần đón cầu trên cao, vòng eo nhỏ và bắp đùi đều lộ hết cả ra.

Cả Từ Cảnh Tu và Thảm Xung cùng đen mặt. Thảm Xung nhìn đôi chân dài miên man của Hoa Trân, trợn mắt hung dữ nhìn mấy người kia, "Chết tiệt, nhìn cái gì mà nhìn, về nhà mà tập đi."

Chỉ trong thời gian dừng giữa hai lượt cầu, Từ Cảnh Tu trực tiếp chen thẳng vào giữa đám người kia, còn không cần thận giẫm vào chân tên nhóc vừa huýt sáo, người bị giẫm gào lên một tiếng vội rút chân lại.

Mấy người này cũng có mắt nhìn, biết hai người đàn ông vừa tới này không dễ chọc nên vội giải tán.

Vẻ mặt Từ Cảnh Tu đen sì, kéo Triệu Mộc Thanh đang không vừa ý lắm ngồi xuống ghế giải lao, còn đắp cái khăn bông lớn lên đùi cô.

Triệu Mộc Thanh mướt mát mồ hôi, cảm giác như từng sợi tóc đều đang bốc khói, cô tu ừng ực mấy ngụm nước lớn.

"Chậm thôi, đừng uống nhanh thế." Từ Cảnh Tu kéo thấp chai nước xuống, giúp cô uống chậm lại.

Thẩm Xung đang dạy dỗ Hoa Trân ở bên cạnh, "Em chơi hay quá nhỉ, có tiền thưởng hả? Em cũng tiếp xúc xã hội bao nhiêu năm rồi, ánh mắt của mấy tên nhóc lúc này là gì, em không thấy à?"

"Bà đây đáng người đẹp, bà thích cho nhìn đây thì sao, liên quan gì đến anh? Lắm chuyện!"

"Đệt! Em là người phụ nữ của tôi, tất nhiên tôi phải quản!"

"Ha ha! Đến mức đó sao? Mới ngủ có một lần? Sao nào, định ăn vạ tôi à? Đàn ông của tôi không phải chỉ có mình anh đâu."

"Mẹ nó, mấy chuyện rách nát của em ngày trước tôi không quan tâm, nhưng nếu em đã ngủ với tôi thì từ giờ thành thật chút cho tôi, Hoa Trân, tôi không đùa với em đâu!"

Nói xong liền cưỡng chế kéo cô ấy ra ngoài, lúc đầu Hoa Trân còn giãy giụa, thấy anh ta có vẻ hành động thật thì ồm ồm đi theo, hảo hán không sợ thiệt thòi trước mắt.

Triệu Mộc Thanh ngồi bên cạnh có phần không bắt kịp sóng, "Cái gì thế này? Họ ngủ với nhau rồi á? Lúc nào vậy? Sao em không biết gì hết?"

Nhìn con thỏ ngọc này, Từ Cảnh Tu bắt lực đỡ trán, vừa ao ước vừa ghen tị, so với Thẩm Xung anh thấy mình quá khổ.

Nhìn cô ướt đầm như vừa bước từ thùng nước ra, anh không nỡ nói gì, chỉ thở dài, "Đi tắm trước đi, thay đồ xong anh dẫn em đi ăn đồ ăn ngon."

Triệu Mộc Thanh tung tăng như chim sẻ, "Hay quá, em muốn ăn... ừm... trong lúc tắm em sẽ suy nghĩ thật cẩn thận chuyện này."

Tắm xong đi ra, hai người đều thoải mái hơn nhiều, Triệu Mộc Thanh nín tay Từ Cảnh Tu, "Hôm nay em chơi hay không?"

Từ Cảnh Tu nhìn cô mặc đồ rộng rãi, ngực cũng không lộ rõ nữa, tự nhiên thấy thả lỏng hơn không ít, trẻ con vẫn cần phải động viên, "Ừ, đúng là không tệ, trận sau em đánh tốt hơn Hoa Trân."

Triệu Mộc Thanh phấn khởi, mặt mày hớn hờ, "Còn phải nói! Nếu không phải cậu ấy cao, tay chân đều dài, chắc chắn đã bị em đánh đến nổi thua tởm rồi. Tuần sau mình lại rủ bọn họ chơi tiếp đi anh."

"Không được!" Từ Cảnh Tu lại vừa đen mặt, xem ra sau này muốn chơi thể thao chỉ có thể bao cả sân để hai người bọn họ chơi thôi mới được.

"Tại sao?" Triệu Mộc Thanh mờ mịt, lại chọc tới chỗ nào của anh vậy?

"Em không thấy họ đang yêu đương giai đoạn đầu sao? Chính là lúc cần thể giới riêng của hai người, em đừng bám lấy họ nữa." Anh búng trán cô.

"Hình như cũng... À không đúng, họ còn lên giường với nhau rồi, sao tính là giai đoạn đầu được? Rõ ràng là giai đoạn cuối."

"..." Từ Cảnh Tu câm nín, cảm thấy cô nói rất hợp lí.

Anh ho nhẹ một tiếng, sửa lại, "Chúng ta mới là yêu đương giai đoạn đầu, là chúng ta cần thế giới của hai người."

"Nhưng chúng ta hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, không tính là giai đoạn đầu nữa..." Người nào đó càng nói càng nhỏ.

Hít một hơi thật sâu, Từ Cảnh Tu kiềm chế xúc động muốn chặn miệng cô lại, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, "Vậy chúng ta tiến vào giai đoạn cuối."

Triệu Mộc Thanh rùng mình, vội chạy đi, vừa chạy vừa hét, "Em đói quá, muốn ăn thịt nướng!"

Hai người tìm được một nhà hàng thịt nướng Nhật Bản, trên tường treo những bức tranh kiểu Nhật và bật những bài hát tiếng Nhật nhẹ nhàng, ánh đèn tối mờ, cảnh vật xung quanh rất thoải mái dễ chịu.

Sau khi chọn khá nhiều cửa hàng nổi tiếng, Từ Cảnh Tu chủ yếu phụ trách nướng, Triệu Mộc Thanh chỉ việc ăn.

Vận động xong thì khẩu vị rất tốt, Triệu Mộc Thanh đặc ý ăn, vô cùng sung sướng.

Nhìn bộ dạng cô chỉ cần ăn là vui, Từ Cảnh Tu lại cảm thấy đói đến nỗi cô đơn trống vắng, anh thốt ra từng chữ, "Lúc nào mình tiến vào giai đoạn cuối hả em?"

"Ặc." Triệu Mộc Thanh đang uống nước ép kiwi thì bị sặc.

"Chuyển sang chỗ anh đi, chỗ em quá ồn, buổi tối sao nghỉ ngơi được?"

"Không được, bố mà biết thì đánh gãy chân em mất."

...

Từ Cảnh Tu thở dài, "Anh muốn ăn thịt."

"Được, cho anh một miếng này."

"Anh muốn ăn thịt."

"Gấp cho anh rồi còn gì, thế lại thêm miếng nữa nhé."

Từ Cảnh Tu đỡ trán cười, sao cô lại đáng yêu thế chứ.

Chương 23

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Từ ngày lấy được bằng lái xe đến giờ Triệu Mộc Thanh vẫn chưa tính đến chuyện mua xe, tận khi bố Triệu nói sẽ tài trợ một nửa thì cô mới nhớ ra.

Với người mù tịt về xe cộ như cô tất nhiên sẽ gọi cho Từ Cảnh Tu để xin ý kiến.

"Cũng chỉ là phương tiện di chuyển đỡ phải đi bộ thôi, lúc đầu em nghĩ mua chiếc 20 vạn, bây giờ bố em bảo sẽ cho thêm nên định mua loại tầm 30 vạn, yêu cầu phải đẹp chút, còn những cái khác anh thấy được là ok, giới thiệu cho em mấy cái đi."

"Ừ, anh đã đặt một cái rồi."

"... Từ bao giờ vậy ạ?"

"Từ lúc em thi môn thứ ba." (1)

(1) Môn thứ ba là kiểm tra lái xe an toàn.

"... Bao nhiêu tiền thế anh?"

"Quà của em đấy, mấy hôm nữa là nhận được được xe rồi."

"Anh nghĩ xe là rau cải trắng đấy à? Quà không phải đã tặng dây chuyền rồi sao?"

"Gia đình em còn mua sẵn nhà để kén rể mà. Đây là anh chuẩn bị đồ cưới cho mình thôi, anh định thiết kế một kiểu mới cho em nhưng tốn khá nhiều thời gian nên em cứ dùng tạm cái này đã, sau này lại đổi."

Dùng tạm? Sau này lại đổi? Anh cho đây là cái gì? Đây là một cái ô tô, một cái ô tô đấy!!!!

Triệu Mộc Thanh hít một hơi thật sâu, "... Từ Cảnh Tu!!! Anh lặn qua đây cho em, bây giờ, lập tức, ngay và luôn!!!"

Quả nhiên mới 20 phút Từ Cảnh Tu đã xuất hiện.

Triệu Mộc Thanh rút cho anh một tấm thẻ, "Đây là toàn bộ tiền tiết kiệm của em, anh cầm trước đi, nhiều nữa em cũng không có đâu."

"Đi ra mắt bố mẹ anh hoặc trực tiếp đi lấy giấy chứng nhận kết hôn với anh."

"... Bây giờ em đang nói với anh về chuyện cái xe."

"Vậy em cầm thẻ về đi."

"..."

"Được, em đi gặp bố mẹ anh."

Sao trước đó cô không phát hiện ra anh vô lí làm loạn thế chứ?

Từ Cảnh Tu cũng thấy oan ức, anh đã nhiều lần đề cập đến chuyện đến nhà anh, vậy mà cô cứ qua quýt cho xong. Anh sốt sắng vội vàng muốn cưới cô, còn cô lại cứ chần chừ do dự không tích cực chút nào. Người lúc đầu mạnh mẽ tặng hoa, chủ động đâm vào xe anh đi đâu mất rồi?

Không cần biết cô nghĩ thế nào, cứ phải xây thành lũy kiên cố trong lòng cô đã, tránh cô lại giở trò mà bỏ cuộc giữa chừng.

"Đừng lo, chỉ nhìn mặt một cái thôi, không có gì nghiêm trọng đâu."

"Sao lại không nghiêm trọng? Nhỡ bố mẹ anh không thích em..."

"Họ thích hay không không quan trọng, quan trọng là anh thích em."

"Em phải chuẩn bị những gì?"

"Anh chuẩn bị xong hết rồi, chỉ thiếu em thôi."

Đã nói đến mức này, Triệu Mộc Thanh biết mình không trốn thoát nữa rồi.

Đúng là rất căng thẳng, tất nhiên cô từng gặp viện trưởng Dương, rất tao nhã và có khí chất, cảm giác không dễ gần cho lắm. Lúc ở học viện cô đã từng chạm mặt rồi, còn chào hỏi nữa, lúc đó viện trưởng Dương lịch sự gật đầu, có điều cô có thể chắc chắn bà ấy không nhớ mình là ai.

Cô còn nhìn thấy bà ấy trên TV, dáng người cao gầy, nhìn qua rất nghiêm nghị lạnh lùng, vẫn là cảm giác xa cách đó. Triệu Mộc Thanh thật sự hơi sợ.

Trước ngày hẹn một ngày, trời vừa sáng Dương Triệu đã tắt bật lo chuyện này chuyện kia, thực ra cũng không có chuyện gì cần bà phải bận tâm cả, việc nhà mỗi ngày đều có người giúp việc thu xếp ngăn nắp chỉnh

tề, sạch đến không có một hạt bụi. Chỉ là bà cần tìm chút chuyện để làm, giải tỏa bớt những sự gấp gáp nôn nóng trong lòng.

Theo sự hiểu biết của bà với con trai, bà còn cho rằng con trai vô cảm với phụ nữ, sẽ không bao giờ kết hôn nữa, vậy mà đột trước lại chủ động gọi điện thông báo dẫn bạn gái về ăn cơm, lúc đó bà còn kích động đến nỗi cả đêm không ngủ được, không ngờ bố chồng lại tái phát bệnh tim vô cùng nguy kịch khiến chuyện này phải hoãn lại.

Sau này bà gọi điện hỏi, con trai lại chỉ trả lời "Đề sau hãy nói!" Làm bà cảm thấy chuyện này chắc không được rồi nên không dám hỏi nhiều nữa.

Trời vừa sáng Triệu Mộc Thanh đã lục tung tủ quần áo mà chẳng tìm được bộ nào phù hợp, cô kiên quyết lôi Hoa Trân còn đang ngủ trên giường dậy nói muốn đi mua quần áo.

Hoa Trân nhìn cô bằng ánh mắt kinh thường rồi cam chịu dậy đánh răng rửa mặt, đến cửa hàng mới phát hiện còn quá sớm, người ta chưa mở cửa.

Hoa Trân tự gõ đầu mình, bản thân cũng bị cô nàng kia làm cho hồ đồ theo rồi, quả nhiên đàn độn cũng lây được

Họ đến quán ăn sáng bên cạnh để ăn cháo, thuận tiện giúp Triệu Mộc Thanh giải tỏa chút tâm lí.

"Tiền đồ! Dù bố mẹ anh ta ghê gớm thế nào cũng không có ba đầu sáu tay được đâu, hơn nữa viện trưởng Dương không phải người ăn trên ngồi trước vô nhân tính, nếu không thì sao hồi trước có thể coi trọng người xuất thân từ một huyện nhỏ như Chung Phình Đình chứ?"

"Tớ biết, chỉ là tớ quá thích anh ấy nên hy vọng gia đình anh ấy cũng thích tớ." Triệu Mộc Thanh chống cằm, không có khẩu vị nói.

Hoa Trân ăn say sưa ngon lành, cháo hải sản nhà này cũng không tệ, "Cái này còn phải xem có hợp mắt không, cậu không cần mong đợi quá, dù sao sau này cũng là hai người sống với nhau. Ăn cháo đi, ăn no rồi chúng ta đi mua một bộ quần áo thật đẹp, tự tin lên, đừng làm bố mẹ cậu mất mặt."

"Bố mẹ tớ còn chưa biết gia cảnh thật nhà anh ấy." Về mặt Triệu Mộc Thanh đầy đau khổ.

"Hả?" Hoa Trân kinh ngạc, "Vậy bác Triệu sẽ đồng ý chứ? Bác ấy chắc chắn sẽ nói phải môn đăng hộ đối, xứng đôi vừa lứa."

"Thế nên lúc đầu mới không dám nói, cứ nói thẳng tuột ra, phản ứng đầu tiên chắc chắn là phản đối, may mẹ tớ còn khá thích Từ Cảnh Tu."

"Đây là tất nhiên, mẹ vợ nhìn con rể mà!"

Vậy cũng đúng, ở nhà cô mẹ là to nhất, chỉ cần mẹ ủng hộ thì không sợ bố không đồng ý, có điều đây là vấn đề thời gian thôi.

Đã lâu hai người không cùng nhau đi dạo phố, đúng là càng đi càng hào hứng, Triệu Mộc Thanh cũng quên luôn mục đích chuyến đi này là gì mà thử thật nhiều quần áo với Hoa Trân.

Cuối cùng Triệu Mộc Thanh rất ưng ý một chiếc áo khoác dạ màu hồng khói dài đến đầu gối, tận gần 4000 tệ, nghĩ lại bản thân vừa ném thẻ tiết kiệm cho Từ Cảnh Tu, may mà còn thẻ tiền lương, lương tháng này chưa chuyển sang tài khoản kia nên cô cắn răng mua chiếc áo mình thực sự thích.

Xem ra bản thân vẫn phải nhận trợ cấp của bố rồi, nếu không mua quần áo xong, tháng này cô chỉ có nước ăn không khí uống nước lọc mà sống.

Tiếp tục đi dạo một chút, Hoa Trân cũng mua hai bộ quần áo mặc bên trong.

Triệu Mộc Thanh lại thích một chiếc áo len màu xám nhạt trong tủ kính trưng bày của cửa hàng thời trang nam, nghĩ đến khoản tiền trợ cấp mười mấy hai mươi vạn của bố mình, nhất thời khí thế trở lại, quyết định mua nó.

Hai người định nghỉ ngơi một lát nên đi mua hai cốc nước ép trái cây rồi ngồi xuống.

Từ Cảnh Tu gọi điện tới.

"Đang làm gì vậy?"

"Em với Hoa Trân đang đi dạo phố, buổi trưa em sẽ ăn ở bên ngoài với Hoa Trân."

Từ Cảnh Tu nghe giọng điệu cũng đoán được tâm trạng cô rất tốt nên yên tâm hơn nhiều.

"Ừ, 4 giờ chiều anh đến đón em."

Đến khi cảm được chiến lợi phẩm về đến nhà đã hơn 1 giờ, hai người đều mệt thở hơi tã.

Hoa Trân vừa về đến nhà liền lăn ra ngủ bù, Triệu Mộc Thanh cũng muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, cô đặt báo thức 3 giờ dậy rồi cũng đi ngủ một giấc.

Sau khi tỉnh dậy một lần nữa, Triệu Mộc Thanh rửa mặt chải đầu, đeo vài món trang sức trang nhã và thay bộ đồ đã chuẩn bị sẵn.

Khi Từ Cảnh Tu gửi tin nhắn đến, cô lập tức cầm theo chiếc áo len đã được cất vào túi rồi cẩn thận xuống dưới tầng.

Từ Cảnh Tu nhìn cô từ tòa nhà đi ra, cô mặc chiếc áo khoác màu hồng, bên dưới mặc quần baggy xám nhạt kết hợp với giày cao gót, mái tóc dài để xõa không bị lộn xộn hay vênh lên. Nhìn rất khéo léo hợp lòng người, giống như búp bê vậy.

Mở cửa xe cho cô, cô lại đưa cho anh một cái túi.

Từ Cảnh Tu mở ra, là một chiếc áo len mềm mại màu xám nhạt.

Trong xe mở điều hòa, anh đã cởi áo khoác ngoài, bây giờ đang mặc áo len màu xanh.

Anh cởi chiếc áo len màu xanh rồi thay sang chiếc màu xám nhạt cô mua, kết hợp với áo sơ mi trắng bên trong trông rất hợp.

Triệu Mộc Thanh khen ngợi, "Ánh mắt của em quá tốt."

Anh rất vui vẻ, nghiêng người sang muốn hôn cô.

Cô vội che miệng, "Em đánh son rồi, không được hôn."

Từ Cảnh Tu lạnh nhạt trả lời, "Anh chỉ muốn thắt dây an toàn cho em thôi."

Triệu Mộc Thanh tự khiến mình mất mặt, cô hừ một tiếng thả tay xuống, ngồi thẳng người dậy.

Từ Cảnh Tu thắt xong dây an toàn liền bất thành linh hôn lên đôi môi quyến rũ của cô một cái.

"Đồ lừa đảo!" Triệu Mộc Thanh xấu hổ véo tay anh một cái.

Vẻ mặt Từ Cảnh Tu đang hoảng nghiêm túc, "Anh phải suy nghĩ lại xem sao, nói thật đi, em có xu hướng bạo lực gia đình đúng không?"

Đây là muốn nhin cũng không được đây mà, Triệu Mộc Thanh "grừ" một tiếng cắn lên tay anh, vẫn đứng chỗ vừa nãy.

Từ Cảnh Tu nhìn dấu răng ẩm ướt trên cánh tay mình, lại nhìn vẻ mặt đắc ý của cô, vừa bất đắc dĩ vừa nở nụ cười chiều chuộng.

Náo loạn với anh một lúc, bao nóng vội khăn trương đều đã buông lỏng hết, cô biết anh cố ý trêu chọc để giảm bớt căng thẳng.

Nhóm bạn trong WeChat đang nói chuyện sang năm đi họp lớp, thỉnh thoảng Triệu Mộc Thanh lại chat riêng với Kim Nhã.

[Kim Nhã]: Đạo này thấy cậu rất hay cập nhật trạng thái tích cực, có phải có chuyện gì tốt không?

[Triệu Mộc Thanh]: Đang trên đường đi ra mắt bố mẹ người yêu đây.

[Kim Nhã]: Thật á? Anh ta làm gì?

[Triệu Mộc Thanh]: Làm nhà thiết kế ô tô ở An Khí.

[Kim Nhã]: Tớ thấy mừng cho cậu đấy, gửi bức ảnh xem nào, có đẹp trai không?

Triệu Mộc Thanh ngây ra, cô còn chưa từng chụp ảnh anh, họ cũng không có ảnh chụp chung.

Cô bật chế độ máy ảnh rồi hướng camera về phía anh, nhẹ nhàng chụp một bức ảnh góc nghiêng, sau đó gửi đi.

Anh hơi nghiêng đầu, "Chụp trộm anh à?"

Triệu Mộc Thanh khinh bỉ nói: "Đừng tưởng bở, em chụp cái áo em mua đấy chứ."

Anh nhướn mày mỉm cười.

Hai phút sau Kim Nhã mới trả lời: "*Đẹp trai quá!!!*"

Trong lòng Triệu Mộc Thanh đắc ý, vậy chẳng phải đang khen cô xinh đẹp còn gì.

Che miệng cười, vẫn nên khiêm tốn chút, cô trả lời: "*Cũng được, tạm tạm.*"

Kim Nhã gửi biểu tượng cảm xúc "Tớ im lặng xem cậu giả vờ đến bao giờ".

[Triệu Mộc Thanh]: Ha ha ha ha.

[Kim Nhã]: Đúng lúc quá, họp lớp dẫn anh ấy cùng đi nhé.

[Triệu Mộc Thanh]: Lúc ấy hẳn nói sau.

Ngồi xe tầm 40 phút thì tốc độ xe chậm lại, Triệu Mộc Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hình như là một khu biệt thự cao cấp nhưng lại không quá phô trương, không thấy có biển tên hay gì cả, xung quanh đều trồng cây xanh, môi trường rất đẹp và yên tĩnh.

Còn cách khu dân cư một đoạn đã lắp đặt trạm gác, Từ Cảnh Tu hạ kính xe xuống.

Cảnh vệ chào một cái rồi cho anh đi.

Đến cửa ra vào lại có cảnh vệ đứng gác với dáng đứng thẳng tắp, còn có mấy anh lính từ phòng trực đi ra cũng cao lớn oai phong không kém.

"Anh lính đẹp trai quá!" Triệu Mộc Thanh bị sắc đẹp mê hoặc.

Từ Cảnh Tu mặt không cảm xúc nhìn cô một cái, "Nói lại xem nào."

"Từ Cảnh Tu đẹp trai quá."

Anh quay đầu đi nhưng không giấu nổi niềm vui trong mắt.

Từ Cảnh Tu cầm thẻ ra để họ kiểm tra, tiện thể hỏi anh lính đang trực, "Bố tôi về chưa?"

Anh lính đứng nghiêm, cất giọng vang dội, "Vẫn chưa."

Từ Cảnh Tu gật đầu kéo kính xe lên, cảnh vệ cho anh qua.

Bên trong là các tòa biệt thự độc lập với khí thế thâm nghiêm.

Triệu Mộc Thanh tò mò, "Cán bộ chính phủ đều ở đây à?"

"Còn phải xem làm đến chức vụ gì."

Xe dừng lại trước một tòa biệt thự, ngoài cửa cũng có cảnh vệ đứng gác.

Hai người xuống xe, Từ Cảnh Tu lấy quà cáp đã chuẩn bị trước từ cốp xe ra.

Dương Triêu đã nghe được thông báo nên ra đón, người giúp việc nhận đồ từ tay Từ Cảnh Tu.

"Mẹ ơi, đây là Triệu Mộc Thanh."

"Cháu chào viện trưởng Dương ạ!" Triệu Mộc Thanh mỉm cười chào hỏi.

Dương Triêu liếc nhìn bàn tay con trai đặt trên eo cô gái, ánh mắt lóe sáng, bà thân thiết cười, "Gọi bác gái được rồi, mau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm."

Triệu Mộc Thanh mỉm cười nói "Vâng" rồi theo Từ Cảnh Tu vào trong.

Chương 24

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

"Nào, ăn hoa quả đi." Dương Triêu nhìn cô bé nhỏ nhắn đáng yêu, trắng trẻo hồng hào trước mặt, đáng vẻ rất khiến người khác yêu thích.

"Cảm ơn bác gái ạ." Triệu Mộc Thanh đưa tay lấy nho, Từ Cảnh Tu cũng vừa bóc xong một quả nho, anh đưa đến bên miệng cô, cô lúng túng liếc trộm phía đối diện, may quá, Dương Triêu đang cúi đầu bóc quýt.

Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lườm Từ Cảnh Tu một cái nhưng vẫn chẳng ăn thua gì, cô đành ăn quả nho kia.

Lúc này Dương Triêu đang cụp mắt xuống, sắc mặt không có gì khác biệt nhưng thực ra trong lòng vô cùng chấn động, bà chưa từng thấy con trai có hành động thân mật như thế với bất kì ai, thậm chí cả bố mẹ cũng không.

Bây giờ nghĩ lại đúng là dạo này con trai không giống trước kia lắm, mặt mày không còn lúc nào cũng lạnh băng nữa, có lúc còn như đang cười, trông nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều.

Trong nhà bật điều hòa, con trai chỉ mặc chiếc áo len màu xám nhạt, không biết là cố tình hay vô ý, cô bé kia cũng mặc áo len cao cổ màu xám đậm, hai người ngồi dựa sát vào nhau trông như một đôi trời sinh vậy.

Dương Triêu biết con trai đã tìm được người có thể giúp nó từ một người lạnh lùng trở nên ấm áp rồi.

Bên ngoài có tiếng đóng cửa ô tô, chắc là Từ Dĩ Thành về.

Dương Triều đứng dậy, "Chắc là bố con đây, để mẹ bảo dì giúp việc dọn cơm."

Từ Cảnh Tu kéo Triệu Mộc Thanh ra cửa, vừa lúc gặp được Từ Dĩ Thành và thư kí của ông ấy.

"Bố."

"Bác trai." Đây là lần đầu tiên cô gặp được người thật, có vẻ cũng không nghiêm túc như cô tưởng tượng, thế nhưng vẫn có phong thái không tầm thường của người quen ở vị trí cao.

"Ừ." Ánh mắt Từ Dĩ Thành lướt qua Triệu Mộc Thanh rồi dừng lại trên người Từ Cảnh Tu, "Không tệ."

"Dọn cơm xong rồi, mọi người mau rửa tay ăn cơm thôi." Dương Triều gọi.

Trên bàn ăn rất yên tĩnh, Triệu Mộc Thanh lễ phép ăn từng miếng nhỏ, Từ Cảnh Tu lại sợ cô ngại nên gấp cho cô một núi thức ăn vào bát.

Dương Triều đã nhìn vài lần khiến Triệu Mộc Thanh phải lén lút véo đùi anh dưới gầm bàn.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, "Ăn đi." Sau đó lại gấp cho cô một miếng sườn, suy nghĩ hai giây cũng gấp cho Dương Triều một miếng.

Dương Triều khá bất ngờ, bà cười nói, "Thanh Thanh, cháu ăn nhiều vào, dì Trương nấu ăn rất ngon."

Triệu Mộc Thanh vội gật đầu, "Đúng là ngon thật ạ, ngon như bố cháu nấu vậy."

Dương Triều ngạc nhiên, "Bố cháu biết nấu cơm ư?"

Triệu Mộc Thanh hưng phấn hẳn lên, "Vâng ạ, bố cháu là giáo viên cấp hai, tan làm khá sớm, ngày nào cũng là bố cháu nấu cơm, lâu dần nấu ăn cũng không khác gì đầu bếp chuyên nghiệp."

"Thế mẹ cháu thì sao?" Dương Triều có vẻ khá có hứng thú.

"Mẹ cháu làm việc ở bệnh viện nên bận hơn một chút, hơn nữa mẹ cháu nấu ăn không ngon lắm, đến bản thân cũng không ăn được nên việc nấu ăn này do bố cháu toàn quyền phụ trách." Triệu Mộc Thanh cười hì hì.

"Chú ấy không chỉ nấu ăn ngon mà trồng hoa cũng rất đẹp." Từ Cảnh Tu mặt không cảm xúc bổ sung thêm một câu.

Dương Triều thâm cảm khái, đúng là khác nhau.

Dù Chung Phinh Đình có ngoại hình xuất chúng nhưng trong lòng vẫn rất nặng nề chuyện chênh lệch giai cấp, con bé sẽ không bao giờ chủ động nhắc đến bố mẹ mình, thậm chí thấy xấu hổ, con bé rất tự ti. Còn cô bé này, dù ngoại hình khá bình thường nhưng nếu nhìn kĩ cũng thấy rất được, hiền lành tốt bụng, điều quan trọng nhất là cô bé có thể làm con trai vui.

Dương Triều liếc nhìn Từ Dĩ Thành.

Từ Dĩ Thành uống nốt bát canh rồi lấy khăn lau tay, ông nói với Dương Triều, "Không phải mới được tặng hai chậu lan sao? Anh thấy em cũng không có thời gian chăm sóc, hay đưa chúng cho người yêu hoa đi."

Lúc về, trên xe Từ Cảnh Tu có thêm hai chậu hoa, trên cổ tay Triệu Mộc Thanh lại có thêm một chiếc vòng tay vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ.

Triệu Mộc Thanh hơi lo lắng, còn Từ Cảnh Tu lại rất vui vẻ, bố mẹ đã thể hiện thái độ rồi, anh rất hài lòng.

Thong thả lái xe, tay phải Từ Cảnh Tu nắm tay trái của cô, "Qua nhà cô chú trước nhé, nếu không để chỗ em, em cũng không biết chăm sóc."

"Vâng, chắc phải vậy." Triệu Mộc Thanh nhìn chiếc vòng trên cổ tay trái, do dự nói, "Hay là cứ để vòng ở chỗ anh trước nhé, em sợ..."

Từ Cảnh Tu gãi nhẹ vào lòng bàn tay cô, cô vội rút tay nhưng lại bị anh giữ chặt, khẽ cười, "Sợ ngứa thế à?"

Triệu Mộc Thanh biết anh không đồng ý nên cũng không nhắc lại nữa.

Về đến nhà, Triệu Mộc Thanh gõ cửa nhưng không ai trả lời nên lấy chìa khóa ra mở cửa.

Từ Cảnh Tu chuyển hai chậu lan từ thang máy vào nhà.

"Giờ này chắc bố mẹ em đang đi dạo."

Triệu Mộc Thanh rót nước rồi bảo anh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cô vào phòng mình lấy dây ra buộc tóc, "Không thì hôm nay em không về bên kia nữa, lâu rồi em chưa ngủ ở nhà."

Từ Cảnh Tu không nghe rõ, anh đi tới hỏi, "Cái gì?"

"Em bảo tối nay em ở đây, lâu rồi em không ngủ với mẹ."

"Ừ."

Từ Cảnh Tu nhìn mấy cuốn album ảnh trên bàn thì cầm lên xem, là ảnh khi cô còn là đứa trẻ sơ sinh, lúc cô đi nhà trẻ rồi học tiểu học, cho đến khi lên đại học.

Anh lưu luyến nhìn cô ở từng thời kỳ, khẽ hỏi, "Anh mượn về xem nhé?"

"Dạ?" Triệu Mộc Thanh đang tìm đồ ngủ hình con thỏ của mình, quay đầu nhìn anh, "Album á?"

Từ Cảnh Tu gật đầu.

Cô cười gian trá rồi như con thỏ nhảy đến trước mặt anh, chớp chớp mắt, "Từ Cảnh Tu, anh xong đời rồi, có phải anh thật sự quá yêu em rồi không? Có phải đang hận sao không thể quên em từ lúc mới sinh không?"

"Phải." Từ Cảnh Tu trả lời.

Triệu Mộc Thanh sững sờ, cô chỉ nói đùa thôi, không ngờ anh lại nhận thật, trong lòng không khỏi vui vẻ, mặt cũng nóng bừng lên.

Từ Cảnh Tu nhìn cô, cô nói không sai, vừa rồi anh thực sự đã nghĩ như vậy, anh muốn hiểu rõ mỗi giai đoạn trưởng thành của cô.

"Được, cho anh mượn đây, nhưng không được hôn ảnh đâu nhé, hôn hỏng ảnh em bắt đền anh!" Dù mặt đã đỏ hồng nhưng Triệu Mộc Thanh vẫn không quên trêu chọc.

Vừa nói xong, cô chỉ kịp thấy một bóng đen ập đến, ngay sau đó là bờ môi ấm áp.

Triệu Mộc Thanh không kiềm chế được mà vòng tay ôm chặt cổ anh làm cho nụ hôn càng sâu hơn.

Nhất thời cô đứng không vững, nghiêng người ngã ra chiếc giường phía sau, anh thuận thế đè lên.

Anh không hề dịu dàng hôn lên vành tai, cắn cổ rồi đến môi cô.

Triệu Mộc Thanh muốn đẩy ra, anh lại càng ôm chặt, cô sợ lát nữa bố mẹ về.

Cuối cùng Từ Cảnh Tu cũng chịu buông cô ra và giúp cô chỉnh lại đầu tóc quần áo, anh vẫn còn nhớ đây là nhà bố mẹ vợ tương lai.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, Triệu Mộc Thanh vội mặt một chút rồi mới đi ra ngoài, Từ Cảnh Tu cũng đi theo.

"Cô chú đã về ạ."

"Cảnh Tu hả? Hôm nay không phải đến nhà cháu sao? Sao lại đến đây? Sao con bé Thanh Thanh này không gọi điện thoại trước hả?" Bác sĩ Dương vỗ nhẹ lên tay con gái, đôi mắt sắc bén nhìn thấy một chiếc vòng tay lạ hoắc.

"Cũng vừa quyết định tới thôi ạ, nhà cháu có hai chậu hoa không ai chăm sóc, chú lại biết trồng hoa nên cháu mang đến để ở ban công rồi."

"Thật sao? Chú của cháu đúng là rất thích cái này đây. Anh à, mau tới xem này."

Bố Triệu thay giày vào nhà, tay còn xách một túi đồ lớn, chắc là hai người mới dạo siêu thị.

Ông gật đầu với Từ Cảnh Tu, khi đi qua lại liếc nhìn con gái mặt đang đỏ hồng rồi mới ra ban công.

"Cảnh Tu, ngồi đi cháu." Nói rồi bác sĩ Dương kéo tay con gái vào phòng bếp.

"Hôm nay sang nhà cậu ấy thế nào?"

"Cũng... cũng tốt ạ!" Triệu Mộc Thanh trả lời.

"Bố mẹ cậu ấy có nhiệt tình không?"

"Cũng ổn ạ!" Bố mẹ anh không phải kiểu người nhiệt tình mà...

"Con bé này, sao hỏi gì cũng không biết thế? Vậy cái vòng này là sao?"

"Là của mẹ anh ấy cho, bắt con phải nhận." Ánh mắt Từ Cảnh Tu lúc đó sáng rực làm cô không dám từ chối.

Bác sĩ Dương ngấm ngấm một lúc, chế tác tinh xảo, màu sắc xanh muốt.

"Hôm nay ngủ ở đây đi, mẹ phải hỏi cho rõ ràng mới được." Bác sĩ Dương dí trán con gái, "Mang trà ra cho Cảnh Tu đi, cũng không biết rót cho người ta chén trà."

"Rõ ràng con mang nước cho anh ấy rồi..." Triệu Mộc Thanh che trán, mẹ vừa có hành vi bạo lực với cô.

"Giữa mùa đông thế này lại mang nước lạnh ra, con lễ phép quá nhỉ!?"

"Hừ!" Triệu Mộc Thanh tức giận bùng nước ra phòng khách, đặt mạnh xuống trước mặt Từ Cảnh Tu, vì đặt mạnh quá làm bắn một ít nước lên tay mình.

Từ Cảnh Tu cuống lên, "Anh xem nào, có bỏng không?"

Triệu Mộc Thanh lập tức hết giận, "Không sao, nước ấm thôi."

Lúc này, bố Triệu ngắm xong hoa lan ngoài ban công, vừa đi vào lập tức nhìn thấy Từ Cảnh Tu đang nắm tay con gái yêu, hai người còn đang liếc mắt đưa tình.

Trong lòng đương nhiên không thoải mái lắm, lại quay đầu nhìn hai cháu hoa lan quý, ông nặng nề ho một tiếng, "Tiểu Từ, cháu vào đây một chút." Nói xong chấp tay sau lưng đi vào phòng sách.

Từ Cảnh Tu liếc nhìn Triệu Mộc Thanh rồi ngoan ngoãn đi theo.

Triệu Mộc Thanh xem TV ngoài phòng khách với mẹ mười mấy phút mà anh vẫn chưa ra thì lập tức đứng ngồi không yên.

"Bố giữ người làm gì vậy không biết? Muộn thế này rồi, mai người ta còn phải đi làm mà."

Mẹ Triệu liếc con gái, đúng là con gái lớn không thể giữ trong nhà mà, còn chưa lấy chồng mà cùi chỏ đã hướng ra ngoài rồi.

"Con bé vô tâm kia, mau đến xoa bóp cho mẹ đi, mỏi cổ quá."

Triệu Mộc Thanh ngoan ngoãn bỏ dép rồi vòng ra sau sofa xoa bóp phần vai và cổ cho mẹ.

Hai mươi phút sau, cửa phòng sách cuối cùng cũng mở, Từ Cảnh Tu đi ra.

Triệu Mộc Thanh vội dừng tay đi tới trước mặt anh, nhỏ giọng hỏi: "Bố em nói gì với anh thế?"

"Đi dép vào đã, anh chỉ chơi cờ với chú thôi."

Triệu Mộc Thanh ngoan ngoãn về chỗ sofa xỏ dép vào.

"Cô ơi, Thanh Thanh, cháu xin phép về trước ạ." Từ Cảnh Tu cung kính nói với bác sĩ Dương.

"Ừm, cũng không sớm nữa, Thanh Thanh, con đưa Cảnh Tu xuống nhà đi." Bác sĩ Dương cười tí mắt.

Xuống đến tầng một, Triệu Mộc Thanh đi dép lê theo Từ Cảnh Tu ra cửa.

"Nói thật đi, bố em nói gì với anh vậy?"

"Thật sự chỉ chơi cờ mà." Anh giúp cô đội mũ áo khoác lên, ngoài này gió khá lớn.

"Anh nói dối em."

Từ Cảnh Tu ôm eo rồi hôn lên đỉnh đầu cô, "Ngoan, lạnh đấy, vào nhà đi."

"Vậy anh lái xe chậm thôi, về đến nhà thì gọi cho em nhé." Triệu Mộc Thanh ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực anh.

Từ Cảnh Tu gật đầu, nâng mặt cô lên đang định hôn...

"Mộc Thanh dẫn bạn trai về nhà đây à, thanh niên đứng giữa cửa lớn mà ôm ôm ấp ấp thế chứ ha ha ha... Mẹ cháu ở nhà hả, bác tìm bà ấy xem cho con dâu bác chút, có thai cả tháng rồi mà chưa có tí phản ứng gì..."

Là thím Vương ở tòa nhà đối diện, nổi tiếng là nói to.

Triệu Mộc Thanh vừa xấu hổ vừa lúng túng, không đợi cô trả lời, thím Vương đã lách người qua cánh cửa khép hờ rồi đi vào.

"Lại đến à? Đáng ghét! Con dâu có thai, mẹ em sắp thành bác sĩ riêng của nhà đây rồi." Triệu Mộc Thanh không thích bác gái này từ lâu rồi.

Từ Cảnh Tu thấp giọng cười, vỗ về xoa bóp cổ cô như đang dỗ dành Trouble.

"Không được, em phải về tỏ thái độ cho bà ta biết." Nói xong cô nhanh chóng nhón chân hôn anh một cái rồi chạy mất.

Để lại một mình Từ Cảnh Tu dở khóc dở cười vuốt ve đôi môi vừa bị hôn trộm.

Chương 25

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Dạo gần đây An Khí khá biến động.

Bộ phận phát triển dáng xe nữ của An Khí tương đối yếu, thị trường cạnh tranh không cao.

Sau khi Hugh tổng đến, việc đầu tiên là bắt tay vào thay đổi bộ phận này, nghe nói anh đang nghiên cứu thiết kế ra một kiểu xe mới, loại xe này không chỉ nhanh mà còn tiện lợi hơn hẳn các loại xe cũ.

Cũng không phải thay đổi gì lớn, chỉ là nâng cấp một số tính năng rồi làm cho dáng xe mềm mại hơn, kết hợp với bên marketing nên khi đưa ra thị trường rất được yêu thích.

Nhân viên nữ hâm mộ Hugh tổng ngày càng nhiều, lại không có mấy người dám chủ động đến tìm anh nói chuyện gì khác ngoài công việc vì sẽ bị đông cứng thành băng mắt.

Lễ tân Dương Tinh thấy hơi chán nản, kể từ lần đi làm lúc 8 giờ 50 lần trước, người vô tình gặp phải ngày càng đông nên Hugh tổng đã quyết định 9 rưỡi mới đến công ty.

Từ Cảnh Tu không phải quẹt thẻ, người khác thì không muốn bị trừ lương nên cảnh tượng hiếm có ở An Khí chợt biến mất.

WeChat hiện thông báo, là Tổng Tổng, chuyên viên phòng nhân sự gửi tin nhắn: *"Mau lên diễn đàn nhanh, có tin động trời!"*

Dương Tinh mở trang web, đập ngay vào mắt là dòng tiêu đề vô cùng giật gân: *Chấn động! Thân phận thật của Hugh tổng lại là...*

Nội dung topic là: *"Mọi người có biết giám đốc có lai lịch gì không? Nói ra sợ dọa mấy người chết khiếp."*

Chủ topic gửi kèm một bức ảnh Hugh tổng chụp cùng bạn học, mọi người vừa nhìn liền nhận ra Từ Cảnh Tu, mẹ là viện trưởng Học viện nghệ thuật An Đại - Dương Triều. Cô gái chụp cùng trong bức ảnh rất có thể là Chung Phình Đình, sinh viên của mẹ Từ Cảnh Tu.

Bên dưới có không ít người tốt nghiệp ở An Đại nói nhận ra Chung Phình Đình, là một người đẹp nổi tiếng ở trường.

Cùng lúc đó còn có người gửi ảnh Chung Phình Đình kéo đàn violon lên, rất nhiều người xuýt xoa đúng là tài tử giai nhân.

Cũng có người cười nhạo người đăng, thế này mà cũng gọi là "Thân phận chấn động"? Đúng là chưa tiếp xúc xã hội mà.

Chủ topic nói tiếp: *"Có vẻ các vị anh em ở trên trâu bò lắm nhỉ, bây giờ tôi sẽ tiết lộ tin còn trâu bò hơn, bố của giám đốc chắc chắn mọi người đã từng gặp."*

Người kia trả lời: *"Chẳng lẽ là Lý Cương?"*

Chủ topic tiếp tục: *"Haha, tỉnh chúng ta có câu thành ngữ dãi nhân dãi thành (1)... Hiểu chưa? Không thể nói."*

(1) Đãi nhân dĩ thành: đối xử với người khác quan trọng ở thành tâm. Trong cụm thành ngữ này còn có tên của bố Từ Cảnh Tu.

Thế là vô số người đang đọc bài đầu: "Từ... Đệt!"

Sau khi hết khiếp sợ, lầu 79 đánh giá khách quan: "Người ta có tài thật, lúc mới đến còn bị kỹ sư lâu năm dưới xưởng ra oai phủ đầu, bây giờ thì tâm phục khẩu phục rồi. Nhìn bề ngoài là quý công tử đầy nhưng thật sự danh bất hư truyền, mới đến chưa được mấy tháng mà đã cá chép hóa rồng bên Key 3, lại không cần đao to búa lớn gì, phải viết hoa chữ "Phục" thật lớn!

[Lầu 80]: Giờ thì tôi hiểu rồi, tiểu Cận tổng quả là người sáng suốt, phú nhị đại hàng thật giá thật đấy, đúng là anh em tốt, lúc nào cũng ủng hộ giám đốc, do tài giỏi cũng có một phần thật nhưng chắc chắn cũng liên quan đến thân phận.

[Lầu 81]: Thật là so người với người tức chết người! Người ta đã đẹp trai lại còn có tiền, còn là quan nhị đại (2) chính tông, bay lên sánh vai với mặt trời luôn cũng được!

(2) Quan nhị đại: Ý chỉ con cháu của những quan chức cấp cao rất dễ dàng giành được quyền lực, đồng thời cũng dùng để miêu tả những hành vi xấu của quan nhị đại. Quan nhị đại cũng tương tự phú nhị đại, chỉ khác phú nhị đại dùng để chỉ những người siêu giàu có thế hệ thứ hai, còn quan nhị đại thiên về quyền lực chính trị.

[Lầu 82]: So với vị giám đốc nào đó ở bộ phận tiêu thụ, ai mà không biết cả ngày dắt theo một đám người tự cho là mình giỏi giang lắm, người giỏi thật thường thâm tàng bất lộ, mọi ăn uống đi lại của Hugh tổng khiêm tốn hơn anh ta nhiều.

[Lầu 83]: Cái mà Hugh tổng của chúng ta chú ý là phong cách, là thưởng thức có được không? Đừng tùy tiện lôi một người ra so sánh mù quáng.

[Lầu 84]: Chủ thớt đâu rồi? Trọng điểm quan tâm của đồng bào nữ hiện nay là tóm lại Hugh tổng còn độc thân không?

[Lầu 85]: Cùng câu hỏi!

...

Lại được nghỉ Tết mười ngày, bố Triệu bảo Triệu Mộc Thanh về nhà.

Có điều ở cùng bố mẹ không tiện lắm, cô vừa ra ngoài liền bị bố Triệu nhìn chăm chăm, yêu cầu cô phải về nhà trước 9 giờ tối.

Cô vốn định giả vờ đồng ý còn đâu cứ làm theo ý mình nhưng Từ Cảnh Tu lại rất nghe lời, ngày đầu tiên tan làm thì đến đón cô cùng đi ăn tối, sau đó ngoan ngoãn đưa cô về, mới 8 giờ 59 phút, còn sớm hơn 1 phút.

Hôm nay Từ Cảnh Tu nói sẽ tan làm sớm, chẳng nào cô cùng ngồi không nhàm chán ở nhà, tranh thủ lúc bố đi đánh cờ, cô dứt khoát trốn đến An Khí đợi anh.

Đến nơi cô gửi tin nhắn: *"Em đến đón anh tan làm này."*

Từ Cảnh Tu vốn đã chuẩn bị đi về lại đột nhiên có việc cần xử lí, nhận được tin liền nhìn xuống dưới gọi điện thoại cho cô.

"Đang ở đâu thế?"

"Anh xong chưa? Em đang ở cửa đợi anh."

"Anh còn chút việc phải xử lí, để anh cho người xuống đón em."

"Vâng!"

Bên ngoài bắt đầu có mưa phùn, Triệu Mộc Thanh đi vào sảnh chờ, đây là lần đầu cô tới An Khí, công ty lớn đúng là khí thế thật.

Dương Tinh nhìn cô gái đáng yêu đằng kia, cô đã chú ý cô gái này mấy phút rồi, vừa nãy thấy đứng ngoài cửa, chắc chờ ai đó.

"Xin chào, có chuyện gì không ạ?" Dương Tinh lễ phép hỏi.

"Xin chào! Tôi đến tìm Từ Cảnh Tu."

Hugh tổng? Dương Tinh tự nhiên thấy hơi hồi hộp, vẫn mỉm cười hỏi tiếp, "Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?"

"À... Chắc là có, anh ấy bảo đợi chút sẽ có người xuống đón tôi."

Dương Tinh kìm nén sự ngạc nhiên. Đang định nói chuyện thì có người từ thang máy bước ra.

"Thanh Thanh."

"Anh bảo người khác đón em mà? Sao anh lại tự xuống?"

"Anh không yên tâm, sao lại bị ướm thế này?" Anh rất tự nhiên vòng tay ôm eo dắt cô vào thang máy.

Dương Tinh sợ ngây người, vừa nãy Hugh tổng cười sao? Không phải kiểu cười khề nhếch môi khách sáo kia! Thì ra khi Hugh tổng thực sự cười lên lại đẹp như thế, quá đẹp luôn!

Trong thang máy.

Từ Cảnh Tu xoa nhẹ mái tóc cô, "Em ra ngoài mà không nhìn trời à? Sao không mang ô đi?"

"Chỉ mưa phùn chút thôi. Từ Cảnh Tu, bây giờ anh cũng bắt đầu lải nhải giống bố em rồi." Triệu Mộc Thanh cố tình trêu ngươi cạo đầu vào áo sơ mi của anh.

Từ Cảnh Tu cũng kệ cô nghịch ngợm làm ướt áo mình.

Thang máy dừng lại, Triệu Mộc Thanh lập tức đàng hoàng hẳn. Anh vẫn ôm lấy cô, dẫn cô đi qua hành lang vào phòng làm việc của mình.

Bên ngoài phòng làm việc đều là kính, nhân viên nhón nháo, nghi ngờ vừa rồi mình bị hoa mắt?

"Mau mau, ai vào thám thính tình hình đi."

"Cậu giỏi thì vào đi."

Phòng làm việc của Hugh tổng không phải nơi ai muốn vào cũng được.

"Phòng làm việc của anh to quá đấy, lãng phí!" Triệu Mộc Thanh quan sát một vòng, thế mà có hẳn một phòng nghỉ bên cạnh, quá xa xỉ.

Từ Cảnh Tu gọi điện thoại nội bộ dặn dò trợ lý mấy câu.

"Cho anh 20 phút, em tự chơi nhé!" Từ Cảnh Tu bắt tay vào làm việc.

"Vâng." Triệu Mộc Thanh ngồi một mình ở ghế sofa chơi điện thoại.

Cậu trợ lý gõ cửa đi vào, còn bê theo một đĩa đồ ăn nhẹ và cốc sữa bò.

"Cảm ơn anh!" Triệu Mộc Thanh mỉm cười với cậu ta.

"Không có gì." Mặt hơi đỏ lên, cậu ta vẫn không quên nhiệm vụ mọi người giao, cẩn thận quan sát cô gái đối diện.

Chuyện bất quái trên diễn đàn cuối cùng cũng có tin tức mới, còn là "quả tạ" rất nhiều người tận mắt nhìn thấy.

Bài đăng trên diễn đàn sáng nay chưa hạ nhiệt, người đến muộn vẫn còn chưa trở về trạng thái bình thường sau khi biết thân phận thực sự của Hugh tổng, lại bị tin tức có bạn gái mang tính "quả tạ" này đập trúng.

Cận Lăng đang ngồi ở văn phòng tổng giám đốc, sau khi nghe được tin liền đứng đĩnh cầm cốc nước đi đến, quả nhiên nhìn thấy cô bé xinh đẹp trông quen quen đang ngồi trên ghế sofa.

"Xin chào! Tôi là Cận Lăng." Anh ta cười híp mắt đưa tay ra.

Triệu Mộc Thanh vẫn nhớ anh ta, là người ở quán cà phê với Từ Cảnh Tu lần trước, "Chào anh!"

Cô cũng đưa tay ra bắt tay anh ta.

Đúng 20 phút sau, Từ Cảnh Tu gửi xong mail liền đi tới kéo tay Triệu Mộc Thanh, "Anh làm xong rồi."

Cận Lăng tức giận, anh ta còn chuẩn bị đến uống trà hóng hót mà.

Triệu Mộc Thanh chỉ kịp nói một câu "Tạm biệt" đã bị anh kéo ra ngoài.

Người đàn ông hẹp hòi kia trước khi đi còn quay lại nói một câu, "Uống trà xong nhớ đóng cửa giúp tớ."

Ngồi trên xe, Từ Cảnh Tu thắt dây an toàn giúp cô, "Em nhớ Trouble không?"

"Nhớ chứ, đã mấy ngày em không gặp nó rồi."

"Vậy chúng ta đến chỗ anh trước đi, chuyển nhà cho Trouble."

"Chuyển nhà? Chuyển đi đâu ạ?"

"Em nhớ nó còn gì? Chuyển nó đến nhà bố mẹ em một thời gian, tối nay mình đến nhà em ăn cơm."

"Hả? Sao anh không nói sớm, em gọi điện bảo bố mua thêm đồ ăn rồi."

"Không cần đâu, vẫn còn sớm, mình đi mua đồ rồi đến vẫn kịp."

Thế là Từ Cảnh Tu nhanh chóng đặt Trouble vào xe rồi đến nhà bố Triệu.

Tối qua, bố Triệu Mộc Thanh nói chuyện với anh, hỏi bố mẹ anh cụ thể làm gì và chuyện hai cháu hoa lan quý kia, anh đã nói thật, cũng nói việc từng kết hôn, đồng thời muốn cưới Triệu Mộc Thanh.

Bố cô nghe xong thì im lặng một lúc lâu rồi đưa ra hai yêu cầu.

Một là hai năm sau nếu hai người vẫn yêu nhau sẽ đồng ý chuyện kết hôn. Hai là trong thời hạn hai năm, hai người không được làm gì quá giới hạn.

Anh đồng ý, cũng chỉ có thể đồng ý trước.

Bố Triệu đánh cờ trở về không thấy con gái ở nhà, đang chuẩn bị gọi điện thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ông mở cửa thấy con gái và cả người vừa gặp hôm trước, nay lại không mời mà đến.

"Cháu chào chú."

"Ừ, Thanh Thanh, sao con không gọi điện trước, mà hai đứa cầm cái gì đấy?"

"Bố, đây là con thỏ con nuôi, tên là Trouble, chơi với nó vui lắm."

Bố Triệu trừng mắt nhìn thành viên mới của gia đình.

"Chút nữa bố đi chợ mua thêm chút cà rốt với rau nhé, Trouble thích ăn."

"Thanh Thanh, để anh mua cho." Từ Cảnh Tu chủ động đứng lên.

"Mua cái gì? Cảnh Tu đến hà cháu?" Bác sĩ Trương tan làm đã về đến nhà, "Mau ngồi đi, Thanh Thanh, sao con còn chưa rót nước?"

Bố Triệu tự giác đi chợ.

Hôm qua ông đã nói đã nói cho vợ chuyện nhà họ Từ, bác sĩ Trương thì không lo lắng nhiều như vậy, bà cảm thấy Từ Cảnh Tu thật lòng thích Thanh Thanh, Thanh Thanh cũng vậy, ý của bà là thuận theo tự nhiên, nên thế nào thì làm thế đó, hơn nữa nhà bọn họ cũng không kém cạnh, có gì mà xúng với không xúng chứ.

Từ Cảnh Tu cũng nhìn ra mẹ Thanh Thanh rất quý mình nên càng thật tâm lấy lòng mẹ cô, hy vọng có thể đặt thêm một viên gạch củng cố, mau chóng cưới được vợ.

Tối qua anh nghĩ cả đêm, bố cô cho anh thời gian hai năm để biết khó mà lui, tất nhiên anh sẽ không như vậy, nhưng hai năm không cho anh đụng vào cô... Quá giày vò.

Nếu anh muốn mau chóng cưới được người, nghĩ đi nghĩ lại, cách tốt nhất là tích cực chủ động mặt dày đeo bám.

Hôm nay trước tiên anh mang Trouble đến để cho bác trai có thêm việc làm, khỏi phải suốt ngày quản chặt con gái nữa.

Bố Triệu đi chợ về thấy ba người ngồi trên ghế sofa vừa xem TV vừa nói chuyện, nói nói cười cười vô cùng hòa hợp êm ấm.

Từ Cảnh Tu vội đứng lên, "Anh vào giúp chú." Đây không phải lời khách sáo, Từ Cảnh Tu thật sự vào bếp nhặt rửa rau.

Bố Triệu cũng không khách khí, còn anh sai làm này làm nọ, nhìn anh làm lóng ngóng thì thuận tiện chỉ bảo một chút.

Triệu Mộc Thanh và mẹ cùng ăn dưa hấu, "Mẹ thấy sao? Ánh mắt con tốt đúng không?"

Bác sĩ Trương "Ừ" một tiếng, "Người ngốc có phúc của người ngốc."

Triệu Mộc Thanh cong môi cười, nếu cô ngốc thật thì sao anh lại thích cô chứ?

Cơm nước xong, Từ Cảnh Tu lại chủ động đánh một ván cờ với bố Triệu rồi mới về.

Bác sĩ Trương bảo con gái đi tiễn, Triệu Mộc Thanh lại đang xem TV đến đúng đoạn hay, chỉ vẫy tay ý là "Tạm biệt" để Từ Cảnh Tu tự đi về, thế là cô bị mẹ đập ngã xuống sofa.

Triệu Mộc Thanh xoa mông xị mặt đưa Từ Cảnh Tu ra ngoài, Từ Cảnh Tu vốn đang tức cô đến ngứa răng, bản thân thì hạ mình nịnh nọt bố mẹ cô, cô thì hay rồi, đến mắt cũng không liếc một cái, còn vẫy tay đuổi anh đi, bây giờ thấy bộ dạng cô đáng thương lại hơi không nỡ, trách thầm vừa rồi mẹ cô đập quá mạnh.

"Đau lắm à?"

"Vâng, đúng lúc em không chú ý đã bị ngã bệt xuống sàn nhà vừa trơn vừa cứng, có phải bị gãy đuôi rồi không nhỉ?" Nước mắt đã ngân ngấn.

Từ Cảnh Tu vừa bực mình vừa buồn cười, lại còn đuôi cơ đấy!

"Đến đây." Từ Cảnh Tu kéo cô đến dưới một gốc cây to để tránh bị bác gái nào đó nhìn thấy.

"Anh xoa cho." Nói xong, tay trái kéo cô dựa vào vai mình, tay phải thật sự xoa mông giúp cô.

Xoa nhẹ hai cái, cả hai người đều cảm thấy không thích hợp lắm, dù cách một lớp quần nhỏ nữa nhưng Triệu Mộc Thanh vẫn cảm nhận được bàn tay anh nóng kinh người, cô mất tự nhiên hơi nhích mông.

Từ Cảnh Tu thấy tay mình như dính chặt trên người cô, cảm xúc mềm mại co giãn trong tay làm anh không nỡ dừng lại, không tự chủ kéo mông cô sát về phía mình, khiến cho cơ thể cô càng áp chặt hơn.

Miệng cũng không nhàn rồi, tay trái đỡ cổ cô hôn đầy mạnh mẽ.

Một lúc sau, cả hai đều thở hổn hển, anh tựa vào trán cô khàn giọng gọi, "Thanh Thanh, Thanh Thanh!"

"Vâng..." Triệu Mộc Thanh thở gấp đáp lời anh, hai chân nhũn ra, xương cụt cũng không thấy đau nữa.

Chương 26

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Đã liên tục sáu ngày, cứ 5 giờ chiều Từ Cảnh Tu đều có mặt ở nhà Triệu Mộc Thanh.

Bố Triệu rất đau đầu, ông vốn muốn cho anh biết khó mà lui, dần dần cách xa Thanh Thanh. Từ Cảnh Tu thì hay rồi, không dính lấy Thanh Thanh nữa mà chuẩn bị đóng đô luôn ở nhà ông.

Ngày nào cũng đến lúc 5 giờ rồi ở luôn đây tận khi ăn cơm, ông cũng không thể đuổi Từ Cảnh Tu đi.

Đến thì đến đi, lại còn mang cả hoa quả thịt thà rau củ đồ ăn cho thỏ, mang cho vợ ông kem dưỡng da, cho ông một bàn cờ đặt làm riêng, mở miệng là cô cô chú chú.

Ông cũng nhìn ra được Từ Cảnh Tu là người lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng lần nào đến đây đều lễ độ cung kính, cẩn thận nghe lời, đúng là đã làm khó anh rồi.

Khách quan mà nói, ông cảm thấy Từ Cảnh Tu không tệ, cũng rất chiều chuộng con gái mình. Nhưng người có gia thế như thế, Thanh Thanh thật sự hơi trèo cao.

Bác sĩ Trương thấy ông cứ làm khó dễ con rể thì đã bất mãn với ông mấy ngày nay, còn mắng ông không biết tốt xấu.

Bây giờ bọn trẻ yêu nhau, ông có phản đối cũng vô dụng, chúng nó vẫn ở bên nhau như thường, ngày nào người ta cũng đến đây lấy lòng là thể hiện sự tôn trọng ý kiến của ông, thể hiện thành ý và quyết tâm của người ta, ông ra vẻ vậy là đủ rồi.

Con gái vẫn rất vô tư vui vẻ trước mặt ông, xem ra Từ Cảnh Tu cũng khá đàn ông, không than phiền gì trước mặt Thanh Thanh.

Ngày mai là 30 Tết rồi, dù thế nào cũng để sang năm tính tiếp.

Ở nhà Triệu Mộc Thanh đến hơn 9 giờ, lại dùng bữa lưu luyến chán chê ở cửa Từ Cảnh Tu mới về nhà.

Tối nay anh có thể cảm nhận rõ ràng thái độ của bố Triệu đã thoải mái hơn nhiều, sang năm lại tiếp tục cố gắng, rất có hi vọng sớm ngày cưới được vợ.

Tắm xong, gửi được mấy tin nhắn với Thanh Thanh thì mẹ gọi điện tới.

"Cảnh Tu, bao giờ con hẹn bố mẹ Thanh Thanh gặp mặt bàn chuyện hôn sự thế?"

Tâm trạng anh đột nhiên hơi suy sụp, khẽ nói: "Phải đợi thêm chút thời gian nữa ạ!"

Viện trưởng Dương lập tức cảm nhận được cảm xúc của con trai, "Sao vậy? Chẳng phải con rất thích con bé sao?"

"Nhà cô ấy không đồng ý." Tâm trạng lúc này có thể nói là rơi thẳng xuống đáy.

Viện trưởng Dương khó hiểu, "Sao lại không đồng ý?"

"Bố mẹ cô ấy bảo không môn đăng hộ đối, hơn nữa con lại từng kết hôn rồi." Từ Cảnh Tu còn thở dài.

Viện trưởng Dương im lặng, lần đầu bà thấy con trai thể hiện rõ cảm xúc như vậy, con bà ưu tú đến thế mà người ta còn không ưng nên trong lòng thấy khó chịu, "Con nhất định phải cưới con bé sao?"

Từ Cảnh Tu im lặng hai giây mới lên tiếng, "Cũng có thể không cưới nhưng con sẽ không tái hôn với bất kỳ ai nữa."

Viện trưởng Dương giật mình, "Mẹ biết rồi."

Ngày hôm sau, 30 Tết, thầy Triệu vừa rời giường đã đi đổ nước, lấy đồ ăn cho thỏ. Nấu cháo xong thì gọi vợ và con gái ra ăn sáng.

Ba người ăn sáng xong đã là 8 giờ hơn.

Bố Triệu lấy bút lông viết chữ "Phúc" và câu đối lên giấy đỏ, còn Triệu Mộc Thanh phụ trách đứng bên cạnh vỗ tay khen đẹp.

Lúc hai bố con đang cười nói vui vẻ chuẩn bị dán câu đối thì có khách đến.

Là một người phụ nữ ăn mặc chần chu sang trọng, khí chất tao nhã tự xưng là Dương Triều, mẹ của Từ Cảnh Tu.

Bố Triệu im lặng ba giây mới mời người ta vào nhà ngồi.

Triệu Mộc Thanh bị mẹ mình đuổi ra ngoài.

Cô khoanh tay đi tới vườn hoa trong khu mới nhớ ra phải gọi cho Từ Cảnh Tu.

"Từ Cảnh Tu, chuyện gì thế này? Sao mẹ anh lại đến nhà em? Cả bố lẫn mẹ đều ngủ ra luôn. Hôm nay là 30 Tết mà..."

"Ồ? Anh thực sự không nghĩ hiệu suất của mẹ cao thế." Từ Cảnh Tu ra vẻ kinh ngạc nhưng trong lòng lại khen ngợi viện trưởng Dương.

"Hiệu suất gì ạ?" Triệu Mộc Thanh khó hiểu.

"Anh nghĩ mẹ anh đến cầu hôn."

"Hả???" Triệu Mộc Thanh khiếp sợ.

"Sao anh không nói gì với em? Ai muốn lấy anh nhanh thế chứ? Em thấy cuộc sống độc thân như bây giờ vẫn khá ổn."

"Thế à?" Từ Cảnh Tu dụ dỗ, "Triệu Mộc Thanh, buổi tối em đi ngủ có nhớ anh không?"

"Em..." Triệu Mộc Thanh nghẹn lời, có.

"Em không muốn lấy anh à?"

"Em..." Muốn chứ, nhưng thế này nhanh quá!

"Thanh Thanh, anh muốn được ở bên em mỗi giây mỗi phút, mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy em."

Triệu Mộc Thanh không thốt lên được câu nào, sao tự nhiên lại tỏ tình thế... Cô ngốc luôn rồi, thôi, đành nào cũng không thay đổi được gì.

Lượn lờ trong vườn hoa cả tiếng đồng hồ, khi quay về nghe ngóng thì chiếc xe đỗ trước cửa đã đi từ bao giờ rồi.

Triệu Mộc Thanh mở cửa vào nhà, bố Triệu mặt không cảm xúc, cũng không quan tâm đến cô, bác sĩ Trương lại mừng ra mặt.

Cô dùng ánh mắt hỏi, mẹ liếc cô một cái, cảm khái một tiếng, "Con gái nuôi bao năm, thật sự hơi không nỡ. Nếu là người điều kiện thấp hơn thì còn có thể ở rể."

"Là sao ạ? Mẹ nói rõ hơn đi, viện trưởng Dương nói gì ạ?"

"Người ta đến làm mối cho con trai, không ngờ người nhìn qua có vẻ cao ngạo thế mà lại nói chuyện rất chân thành."

Dù đã nghe Từ Cảnh Tu nói trước nhưng khi được mẹ chứng thực Triệu Mộc Thanh vẫn vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Bố Triệu chẳng nói chẳng rằng ra ban công chăm sóc cỏ với hoa của ông.

Bác sĩ Trương nháy mắt, "Bố con đang buồn đấy, mấy ngày này nhớ đối xử tốt với ông ấy vào."

Triệu Mộc Thanh cười ngây ngô, lè lưỡi. Bác sĩ Trương nhìn bộ dạng ngốc nghếch của con gái liền trêu chọc, "Chắc muốn chạy theo người ta từ lâu rồi chứ gì!"

"Mẹ!" Người nào đó đỏ bừng mặt, có người mẹ nào lại nói con mình như vậy không?

Mùng hai, hai gia đình hẹn nhau ở khách sạn ăn một bữa cơm, vì là chuyện cả đời của con trai nên Từ Dĩ Thành cũng tới.

Hai gia đình ngồi đối diện nhau, chủ yếu là bác sĩ Trương và viện trưởng Dương nói về chuyện gia đình.

"Hai vợ chồng tôi rất thích Thanh Thanh, đơn thuần lương thiện, hiểu chuyện lễ phép, nhìn là biết con nhà gia giáo." Viện trưởng Dương mỉm cười.

"Cảnh Tu mới tốt, giỏi giang khiêm tốn lại thận trọng, Thanh Thanh nhà chúng tôi vẫn còn nhiều thiếu sót, sau này mong anh chị khoan dung nhiều hơn." Bác sĩ Trương thật sự vô cùng hài lòng với chàng rể này.

"Chị yên tâm, nhà chúng tôi không có nhiều quy tắc vậy đâu, tôi cũng không phải người cổ hủ, hơn nữa cưới xong hai đứa sẽ không ở cùng chúng tôi. Thanh niên có cuộc sống của thanh niên, cứ để chúng thoải mái làm việc mình thích, tôi rất yên tâm về hai đứa trẻ này."

"Đúng vậy đúng vậy, đều là những đứa trẻ ngoan cả." Bác sĩ Trương cười phụ họa.

Hai "đứa trẻ" gần 30 tuổi đầu đang mắt nhìn mũi mũi nhìn tim tập trung chơi di chân dưới gầm bàn.

"Nhà tân hôn ở phía sau tòa nhà thương mại." Dương Triệu nhìn Từ Cảnh Tu, "Mai con dẫn Thanh Thanh qua xem còn thiếu gì không nhé."

"Vâng, đã mua gần như đầy đủ rồi." Từ Cảnh Tu cười gật đầu.

Hả? Triệu Mộc Thanh trừng mắt nhìn người đối diện, mua lúc nào?

"Là thế này, bên tôi đã mời người xem bát tự cho hai đứa, quả thật trời sinh một đôi, cũng đã xem được hai ngày là 28/3 và 16/4 rồi, đều là ngày tốt."

Ba người nhà Triệu Mộc Thanh đều trợn mắt há mồm nhìn Dương Triều đoan trang nho nhã, đây là đã chuẩn bị xong đâu vào đấy rồi còn gì!

Từ Cảnh Tu không thể không cảm thán viện trưởng Dương làm việc vẫn nhanh nhẹn dứt khoát như xưa, Từ Dĩ Thành cũng không ngờ vợ mình lại chuẩn bị chu đáo thế.

Dương Triều thì lại nghĩ hiếm lắm mới có một lần con trai hạ giọng nhờ vả, dù biết nó chỉ giả vờ thôi nhưng cũng không thể không giúp một tay mà bỏ hết mặt mũi đi cầu hôn con gái bảo bối nhà người ta, hơn nữa bà cũng thật lòng thích Triệu Mộc Thanh, tự nhiên thẳng thắn khiến người khác yêu thích.

Bác sĩ Trương cũng là một người thẳng thắn, con rể ngồi đối diện đúng là càng nhìn càng thích, con gái lớn rồi, cưới muộn không bằng cưới sớm, bà tỏ thái độ luôn, "Được, vậy ngày 28/3 làm tiệc rượu, đợi qua kỳ nghỉ rồi đi lấy giấy đăng ký kết hôn."

Bố Triệu vốn định kéo dài thời gian, lại bị vợ quyết định luôn rồi, có điều người ta cũng có thành ý nên không có gì để nói nữa, ông dứt khoát nâng ly rượu lên kính Từ Dĩ Thành.

Hai người cạn ly, Từ Dĩ Thành cũng mời lại bố Triệu một chén, hai người trò chuyện về cải cách giáo dục và những vấn đề quan trọng của xã hội.

Từ Cảnh Tu hoàn toàn yên tâm, cô kiềm chế niềm vui sướng trong lòng, anh gấp thức ăn cho Triệu Mộc Thanh, cô ngốc này vẫn đang trong trạng thái sững sờ chưa tỉnh lại được.

Mùng ba, Từ Cảnh Tu đón cô đến xem nhà mới.

"Anh mua nhà lúc nào thế? Chẳng phải anh bảo đến ở rể nhà em sao?" Triệu Mộc Thanh mĩa mai.

Từ Cảnh Tu liếc nhìn cô, vẻ mặt đầy vô tội, "Mua từ mấy năm trước, vẫn để không, đợt trước anh mới nhớ ra nên cho người đến quét dọn một lượt."

Triệu Mộc Thanh: "... " Cậu chủ à, anh có bao nhiêu tiền thế hả?

"Nhà anh sẽ không nhận tiền... ừm... gì đó chứ?" Triệu Mộc Thanh có chút ấp úng.

Từ Cảnh Tu sững sờ, "Nhận tham ô hối lộ?"

Triệu Mộc Thanh cẩn thận hỏi trước, nhỡ lại tiêu phải tiền không trong sạch.

Từ Cảnh Tu đỡ trán cười bất lực, "Vợ đừng lo, ngoài làm việc ở An Khí, anh còn đầu tư những chỗ khác nữa, lợi nhuận kiếm được cao hơn đi làm nhiều, mấy thứ bình thường anh vẫn mua được."

Triệu Mộc Thanh: "... " Vợ? Thứ bình thường? Cô nhất thời không biết nên phản bác cái nào...

Đến tòa nhà thương mại, tiếp tục lái xe không lâu lập tức tới một khu dân cư nhìn khá cao cấp, trên cổng vào cao lớn hoành tráng đề chữ: Vườn Điệp Thúy.

Bên trong khu nhà quả nhiên giống như tên gọi, cây cối tầng tầng lớp lớp xanh mướt, chiếc cầu nhỏ bắc qua con suối trông thật nên thơ hữu tình, giống như khu trồng cây cảnh vùng Giang Nam vậy.

Từ Cảnh Tu dẫn cô vào một tòa nhà trong số đó, lên tầng 16 rồi mở cửa ra.

"Rộng quá!" Triệu Mộc Thanh kinh ngạc thốt lên, "Phải tầm hai, ba trăm mét ý nhỉ?"

"Tầm đây."

Triệu Mộc Thanh nhìn quanh một vòng, phong cách trang trí theo lối hiện đại, mọi thiết bị đồ dùng đều đã đầy đủ, phòng khách có một bộ sofa màu kem thật lớn, trên ghế sofa có cái gối ôm nhìn hơi quen.

Bên cạnh phòng ăn có một quầy bar, trong tủ rượu bày cốc chén và mấy chai rượu vang, trên ngăn tủ cao nhất đặt một bình hoa, Triệu Mộc Thanh ngắm nghía hồi lâu, là bó cỏ đuôi chó rất quen mắt.

Cô quay đầu không dám tin nhìn anh, "Chắc không phải bó hoa hôm đó chứ?"

"Chính nó đây."

"Em còn tưởng hôm đó anh vứt vào thùng rác rồi."

Anh nhìn cô, "Rất đẹp, anh thích."

Đi vào phòng ngủ chính, cô lập tức đỏ mặt, hờn dỗi gọi, "Từ Cảnh Tu!"

Từ Cảnh Tu chấp tay sau lưng đi theo cô, lên tiếng trêu ghẹo, "Làm sao?"

Triệu Mộc Thanh chỉ vào cái giường lớn, nói không nên lời.

Bộ chăn ga gối đệm trên giường chính là bộ màu hồng khói ngày trước mua ở cửa hàng.

Cô còn tưởng anh sẽ giấu nó ở nhà, chẳng trách lúc này cô thấy gối ôm trên sofa hơi quen, hóa ra là cùng mua vào hôm đó.

"Thích không?" Anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô tưởng tượng hình ảnh anh nằm trên đó thì cảm nín.

Từ Cảnh Tu lại gần, theo bản năng Triệu Mộc Thanh lùi ra sau, suýt ngã lên giường, cô vội ôm lấy anh, thấp giọng nói, "Thích."

Anh khàn giọng hỏi, "Có muốn thử một chút không?"

"Còn... còn chưa lấy giấy đăng kí mà."

"Mấy ngày nữa là lấy rồi."

"VẬY... đợi thêm mấy ngày nữa nhé?"

Ánh mắt Từ Cảnh Tu trở nên sâu thẳm, tràn ngập dục vọng nhìn cô, "Vợ yêu, anh chỉ sờ thôi, không làm gì khác đâu."

Nhìn dáng vẻ anh khỏ sờ kiểm chế thì cô lại không đành lòng, cô biết anh muốn cô từ lâu rồi.

Do dự hồi lâu, cô run rẩy nói, "VẬY... vậy... chỉ sờ... sờ thôi, không được làm gì khác đâu."

Kết quả, cô bị cởi sạch sẽ rồi được anh bế lên chiếc ga trải giường màu hồng khói, người kia sờ chỗ nọ nắn chỗ kia từ trên xuống dưới, thật sự không bỏ sót chỗ nào.

Hai người cạ sát hồi lâu đều trở nên hung phấn đến nỗi không kiềm chế được nữa rồi.

Đặc biệt là Từ Cảnh Tu, anh thấy đây đúng là tự bê đá đập vào chân mình mà, nhìn dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của cô, suy nghĩ lại, vẫn nên để dành thứ tốt nhất cho ngày trọng đại thì hơn, lúc này mới kịp phanh lại.

Từ Cảnh Tu quyết đoán lao vào nhà tắm, ngâm mình dưới dòng nước lạnh, sau đó lại kéo cô ra bên ngoài đường cái, nơi tràn ngập ánh nắng rực rỡ.

Vẫn nên ở ngoài đường thế này đi!

Chương 27

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Mấy ngày sau Tết, hễ có thời gian là Từ Cảnh Tu lại đến nhà họ Triệu ăn chùa uống chùa, bố mẹ Triệu cũng đối xử với anh như với con rể.

Lúc nào Từ Cảnh Tu cũng dính lấy Triệu Mộc Thanh như hình với bóng, hơn nữa bây giờ đã được bố mẹ hai bên nhất trí nên lại càng trắng trợn hơn. Đến người từng trải như bố Triệu cũng thấy chóng mặt không nhìn nổi nữa rồi, ông giục Triệu Mộc Thanh đợi cục dân chính làm việc thì đi lấy giấy đăng ký rồi muốn ở đâu thì ở.

Ngày mùng 7 bắt đầu quay lại làm việc, bố Triệu vẫn còn trong kì nghỉ, Từ Cảnh Tu tự cho mình nghỉ một buổi, từ sáng anh đã tới đón Triệu Mộc Thanh đi đăng ký.

Bác sĩ Trương đi làm còn bố Triệu thì đi dạo, Triệu Mộc Thanh cũng không làm kiêu nữa, lấy cuốn sổ hộ khẩu trong phòng bố rồi nhanh chóng lao lên xe như một cơn gió.

Từ Cảnh Tu nhìn Triệu Mộc Thanh xinh xắn đáng yêu, "Vợ à, tối qua ngủ ngon không?"

"Rất ngon! Anh ngủ không ngon à?"

Anh nghiêng người qua cài dây an toàn cho cô, thì thầm bên tai cô, "Không ngon, cả đêm anh chỉ nhớ em, nhớ đến nỗi đau khắp người, đặc biệt là chỗ đó."

"Ồ." Cả người Triệu Mộc Thanh nóng như lửa đốt, nhớ lại ngày hôm trước ấy ấy trên tấm ga giường màu hồng khói ở nhà tân hôn thì cô hơi nhích mông, khắp người bắt đầu mất tự nhiên.

Anh lại càng dán sát vào cô, "Em đang nghĩ gì vậy? Cũng đang nghĩ đến anh đúng không?"

Triệu Mộc Thanh nhìn người đàn ông bên trong một đảng bên ngoài một nẻo này, lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ không để ý nữa.

Lúc họ đến vẫn còn sớm nên được xếp hàng phía trước, chưa được bao lâu đã có rất đông người đến xếp hàng đằng sau. Xem ra cũng có nhiều đôi gấp gáp giống bọn họ.

Có người vui vẻ cũng có người lạnh lùng xa cách, mới mừng 7 đầu năm đã vội đến ly hôn, quả là không thể chịu được nhau nữa.

Từ Cảnh Tu nhận thấy sự bất thường của cô, "Sao thế?"

"Lúc đầu rõ ràng họ đều yêu đôi phương, thề non hẹn biển, vậy mà giờ..." Triệu Mộc Thanh đột nhiên thấy man mác buồn.

"Chúng ta sẽ không như vậy." Từ Cảnh Tu siết chặt tay cô, "Đến lượt chúng ta rồi."

Thủ tục đăng ký rất đơn giản, nửa tiếng sau Triệu Mộc Thanh đã chính thức thành người có gia đình. Phải tận đến lúc ngồi vào xe, cầm trong tay giấy chứng nhận đăng ký kết hôn đỏ chót, Triệu Mộc Thanh mới có cảm giác chân thật.

"Chúng ta thực sự đã kết hôn rồi sao? Còn chưa quen nhau được nửa năm mà." Triệu Mộc Thanh nhìn bức ảnh trên cuốn sổ chứng nhận.

"Từ lúc em học đại học đã thích anh rồi còn gì." Từ Cảnh Tu nói sự thật.

"Không tính, lúc đấy anh còn chẳng biết em là ai... " Nghĩ một hồi, Triệu Mộc Thanh lại thấy tủi thân, chọc chọc mặt anh trên tấm ảnh, tự nhiên chụp ảnh đẹp vậy làm gì?

Nhớ lại lúc chụp ảnh, người chụp là một người phụ nữ hơn 30 tuổi, chị ta bảo họ ngồi xuống, còn cười tươi như hoa với Từ Cảnh Tu, sau đó liếc cô một cái rồi ném cho cô hai cuốn sách dày cộp, Triệu Mộc Thanh còn chưa hiểu gì, chị ta đã khó chịu nói để kê móng ngồi lên chụp cho cân, nếu không chụp không đẹp.

Lúc đó cô ngồi chưa thoải mái, cố cười nên trông hơi ngáo.

Càng nghĩ càng tủi thân, mũi chua xót, vậy là đã gả cho người ta rồi.

Từ Cảnh Tu nhìn cô, không lên tiếng.

Về vườn Điệp Thúy, xuống hầm gửi xe.

Bên cạnh chiếc Maybach của Từ Cảnh Tu là một chiếc xe màu trắng đáng hơi tròn, đường nét mềm mại, ánh mắt Triệu Mộc Thanh lập tức bị hấp dẫn.

Từ Cảnh Tu hỏi, "Em xem có thích không?"

Triệu Mộc Thanh thuận miệng lên tiếng: "Ừm, xe gì thế anh?"

"Tít" một tiếng, xe đã được mở khóa, Từ Cảnh Tu đưa chìa khóa cho Triệu Mộc Thanh.

Triệu Mộc Thanh kinh ngạc, đây chính là chiếc xe mà anh nói dùng tạm sao?

Vẫn chưa hết, Từ Cảnh Tu mở cốp xe lấy ra một bó hoa màu tím thật to.

Triệu Mộc Thanh ngây người, cô che miệng, hai mắt mở to không dám tin nhìn anh.

Từ Cảnh Tu nâng bó hoa tới tặng cô, cô nhẹ nhàng ôm lấy.

Từ Cảnh Tu quỳ một chân xuống đất, không biết từ lúc nào trong tay đã có thêm một chiếc hộp nhỏ, anh lấy chiếc nhẫn lấp lánh ánh bạc ra, ngắt đầu nhìn cô chăm chú.

"Triệu Mộc Thanh, cảm ơn em đã gả cho anh, bắt đầu từ hôm nay anh sẽ dùng cả đời này để yêu em, bảo vệ em."

Anh nâng tay trái cô lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út.

Triệu Mộc Thanh vui mặt vào bó hoa bật khóc.

Anh đứng dậy nâng mặt cô lên hôn những giọt nước mắt lăn dài, dịu dàng dỗ dành cô.

Cô vừa khóc vừa thút thít, "Đây là hoa gì... Sao... sao không phải... hoa hồng ạ? Hu hu hu..."

Anh vốn không muốn làm cô khóc mà, sao lại khóc mãi không ngừng thế? "Ngoan, đừng khóc. Hoa này không đẹp sao? Vậy giờ mình đi mua hoa hồng nhé."

Đang định lấy bó hoa vương vীu kia ra, cô lại không cho, "Hu hu hu... Đừng động tới hoa của em..."

Kệ vậy, Từ Cảnh Tu ôm cô đi về phía tòa nhà. Cô còn đang khóc thút thít, lại có bó hoa chắn ở giữa nên anh không nhìn được mặt cô.

Từ Cảnh Tu mở cửa để cô ngồi trên sofa, cô vẫn ôm chặt bó hoa.

Hiện tại Từ Cảnh Tu cảm thấy tự dưng mua bó hoa to như vậy thật phiền phức, anh lấy khăn ướt giúp cô lau mặt, khóc sung cả mắt lên rồi.

Triệu Mộc Thanh ngẩng đầu hỏi, "Anh còn chưa nói đây là hoa gì?"

"Là tử đinh hương."

"Có nghĩa gì ạ?"

"Mối tình đầu." Em là mối tình đầu của anh.

"Hu hu hu..." Nước mắt lại rơi xuống.

Nhìn cô khóc mà anh còn thấy đau lòng hơn, dứt khoát ném bó hoa sang một bên, cởi áo khoác ra ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành.

Một lúc lâu sau, cô mới yên tĩnh lại, bàn tay nhỏ nghịch bàn tay lớn của anh, "Anh sẽ luôn tốt với với em như vậy chứ?"

"Tất nhiên rồi, chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi."

"Không cho phép anh cũng làm thế này với người khác." Không có người phụ nữ nào chịu được sự tấn công của hoa tươi, xe đẹp và nhẵn cười.

"Được." Sẽ không có người thứ hai, lòng anh đã đầy rồi, tất cả đều là cô.

Cô thở một hơi thật dài, "Cảm ơn anh, Từ Cảnh Tu. Em rất thích hoa anh tặng, đây là bó hoa đẹp nhất em được nhận." Còn đẹp hơn hoa hồng nhiều.

Anh khàn giọng mê hoặc cô, "Gọi chồng nào."

"Chồng..." Mặt cô đỏ bừng.

Triệu Mộc Thanh lấy hết dũng khí lại gần hôn anh như chú chim nhỏ mổ lên cằm, lại then thùng gọi, "Chồng ơi." Tay còn to gan hơn muốn tháo khuy áo anh.

Từ Cảnh Tu lập tức đảo khách thành chủ, hôn cô thật sâu, trong chốc lát quần áo của cô đã bị anh cởi hết, chỉ còn đồ lót.

Cô co người lại, khắp người đều bị anh hôn, chỉ có thể phát ra những âm thanh vỡ vụn, "Chồng... em muốn lên giường."

"Được." Bây giờ cô nói gì anh cũng đồng ý.

Anh thở hắt hên bế cô vào phòng.

Đặt Triệu Mộc Thanh lên tấm chăn hồng nhạt, động tác nhanh nhẹn tự cởi sạch quần áo, cuối cùng cởi nốt món đồ còn lại trên người cô, Từ Cảnh Tu lập tức đè người xuống.

Lúc mới bắt đầu, anh rất vội vàng nên hơi lóng ngóng, hoàn toàn làm theo bản năng khiến cô đau đến nổi kêu lên, khóc lóc lật người không cho anh tiếp tục.

Cả người căng cứng, mồ hôi vã ra như suối, anh đành ôm cô dụ dỗ, hôn chỗ nọ chỗ kia, nói cô lần này sẽ không đau nữa.

Cô lại mềm lòng, mắt sưng mũi đỏ trông rất đáng thương, "Nhẹ thôi đấy..."

Từ Cảnh Tu thở gấp, "Được."

Lúc đi vào lần nữa, quả nhiên không đau như lúc này, thay vào đó là tiếng rên rỉ kiêu diễm ướt át của cô.

Anh càng làm càng khí thế, lần đầu tiên của hai người đã đạt đến độ muốn ngừng mà không được.

Khi Triệu Mộc Thanh tỉnh lại lần nữa đã là 7 giờ tối. Bọn họ cứ quấn lấy nhau đến nỗi bỏ cả bữa trưa, anh bế cô vào phòng tắm tắm rửa một lần, kết quả lại bận rộn trong đó hồi lâu.

Trở lại giường, hai người đều mệt đến nỗi chỉ có thể nằm ôm nhau, nhưng ôm một lúc anh lại trở nên cứng rắn, ép cô không ngừng gọi tên, cào lưng anh, cùng anh điên cuồng lên đỉnh, đến tận khi anh thỏa mãn dục vọng mới thôi.

Triệu Mộc Thanh ngủ một giấc, lúc dậy toàn thân đều đau nhức, đến ngón tay cũng không muốn động.

Từ Cảnh Tu đẩy cửa đi vào, nhìn cô mơ màng mở mắt, anh biết cô mệt quá rồi, "Ăn cơm trước đã rồi lại ngủ tiếp."

Triệu Mộc Thanh ngược mắt, nhìn vẻ mặt tinh thần sáng khoái của anh thì tức đến nghiến răng, nhưng giờ đến sức cản anh cô cũng không còn.

Từ Cảnh Tu ôm cả người cả chần lên đùi, vẻ mặt không hề che giấu sự đắc ý, "Vợ thấy anh giỏi không?"

Triệu Mộc Thanh biết anh đang nói cái gì, xấu hổ vùi đầu vào ngực anh, cất giọng buồn bực, còn yếu ớt đấm một cái, "Xấu xa, khốn nạn!"

Anh vẫn không chịu buông tha, thổi hơi bên tai cô, "Có thích không?"

Nhìn vẻ mặt ranh mãnh của anh, cô không thể nào tưởng tượng được anh và người đàn ông lạnh lùng xa cách ở sân bay ngày đó lại là cùng một người, chứ đừng nói đến lời nhận xét "lãnh cảm" của Hoa Trân, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Triệu Mộc Thanh oán hận cắn răng, "Không thích!"

Từ Cảnh Tu tưởng thật, "Không tốt chỗ nào? Chúng ta thử lại lần nữa nhé."

Từ Cảnh Tu tự nhận tối hôm qua biểu hiện của mình không hề thua kém với diễn viên nam làm mẫu trong phim, trước nay luôn quen làm người giỏi nhất, nay năng lực học hỏi bị nghi ngờ, anh tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

Đang định kéo chần ra, Triệu Mộc Thanh vội gào lên, "Thích, thích!"

Anh nghiêm túc nhìn cô, "Thích lần nào?"

Triệu Mộc Thanh vừa xấu hổ vừa nóng nảy không dám nhìn anh, cô lén lút nhớ lại tình hình chiến đấu kịch liệt...

"Xùy!" Từ Cảnh Tu bật cười, thương tiếc xoa tóc cô, cô mới biết vừa rồi anh chỉ trêu thôi.

Từ Cảnh Tu định lấy quần áo mặc cho cô nhưng cô không cho, còn đỏ mặt lườm anh, "Anh ra ngoài trước đi!"

Anh cũng không trêu cô nữa, ngoan ngoãn ra ngoài đóng cửa lại.

Khi Triệu Mộc Thanh đi ra, trên bàn ăn đã bày xong hết.

Cô kinh ngạc, còn có một đĩa cá kho cà và hạt thông, "Đây đều là anh làm sao?"

Từ Cảnh Tu gạt đầu, "Em nếm thử xem."

Cô gấp một miếng, mùi vị thật không tồi, "Ngon lắm. Sao anh biết làm vậy?"

Từ Cảnh Tu trả lời, "Anh học với Ôn Hòa, không khó lắm."

Triệu Mộc Thanh mặc cảm, đúng là thiên tài muốn làm gì cũng được.

Cô thật sự không có thiên phú trong lĩnh vực này giống hệt mẹ cô.

Để đĩa xuống, cô trịnh trọng cầm tay Từ Cảnh Tu, "Chồng à, sau này nhà chúng ta phải dựa vào anh rồi."

Từ Cảnh Tu liếc cô một cái, "Vốn cũng không hy vọng gì ở em."

Nhìn cô ăn đến nổi quai hàm phình to, anh nói thêm một câu, "Ăn nhanh lên, chút nữa còn có việc phải làm."

"Làm gì ạ?" Cô nghi hoặc.

Anh đàn ông nói, "Làm tình."

Chương 28

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Ngày mừng 8, hai người đã trở thành vợ chồng hợp pháp được hai ngày.

Triệu Mộc Thanh rên rỉ, lưng mỗi chân run lại tức ngực khiến cô không muốn thức dậy.

Đêm đầu tiên bên nhau trên chiếc giường lớn màu hồng nhạt này, cô ngủ không ngon chút nào. Giờ phút này cô vô cùng nhớ cái giường nhỏ ở nhà, nằm một mình có thể bày ra tư thế chữ "Đại". (1)

(1) Chữ Đại: 大

Theo thói quen, Triệu Mộc Thanh xoay sang phải cuộn mình ngủ, Từ Cảnh Tu cũng xoay sang phía cô ngủ trong tư thế tương tự, cánh tay trái vòng lên ngực cô, bàn tay còn đặt lên bả vai trắng.

Lúc đầu Triệu Mộc Thanh rất xấu hổ, giờ lại thấy ngọt ngào, bị anh đè lâu nên rất mỏi, cô muốn nằm ngửa lại bị anh kéo về. Giường lớn như vậy mà Từ Cảnh Tu cứ phải chen chúc vào chỗ cô, chỉ đành nhẹ giọng khuyên bảo, "Chồng à, em ngủ mãi một tư thế không thoải mái, muốn đổi tư thế khác."

"Ừ." Từ Cảnh Tu gật gù bò sang phía bên kia rồi ôm cô quay sang trái, vẫn tư thế đó, chỉ đổi tay đặt trên ngực cô.

Triệu Mộc Thanh tròn mắt, thôi được rồi! Cũng tính là đổi hướng.

Mười phút sau, cô bị tay anh đè lên vẫn không thoải mái, có vẻ anh ngủ rồi, hô hấp đều đều.

Cô chậm chạp nằm ngửa rồi nhẹ nhàng bỏ tay anh ra.

Chưa được ba giây cô lại bị lật lại, tay anh đặt vào chỗ cũ.

Triệu Mộc Thanh phát cú cong chân đạp cho Từ Cảnh Tu một phát, Từ Cảnh Tu ngơ ngác ngã ngồi dưới đất hỏi, “Sao thế vợ?”

Lần đầu cô thấy vẻ mặt Từ Cảnh Tu nửa tỉnh nửa mê như tên ngốc, cũng không nổi nóng với anh nữa, “Không sao, em nằm mơ thôi!”

"Ừ!" Từ Cảnh Tu lại nằm xuống, tay đặt lên ngực cô, còn vô thức bóp bóp, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Chưa nệm chưa biết tủy ngon, lẫn lộn với cô đến tận nửa đêm, tốn nhiều sức như vậy không mệt mới lạ!

Sau đó cô mệt mỏi đến nỗi mơ màng mãi mới ngủ được, anh thì ngược lại, ngủ đã đời, lúc dậy dục vọng lại rục rịch, mới 5, 6 giờ sáng đã làm phiền không cho cô ngủ, trong tiếng rên rỉ của cô lại cương cứng một hồi.

Đến tận lúc này, bàn tay kia vẫn trên ngực cô, Triệu Mộc Thanh bực mình hất nó ra.

Từ Cảnh Tu vẫn cứ đặt tay lên chỗ trắng mịn đầy đặn mà anh yêu nhất, cả người cũng dựa vào sát hơn.

"Em tức hả?" Từ Cảnh Tu ghé bên tai cô hỏi.

Cô không thềm phản ứng, mặc kệ anh.

"Vợ ơi anh xin lỗi, anh không kiềm chế được." Từ Cảnh Tu nói sự thật, trước đây anh vẫn cảm thấy mình không phải người có dục vọng mãnh liệt, thậm chí còn hơi thờ ơ lãnh đạm. Nhưng kể từ khi quen biết cô, trong lòng anh bắt đầu nhen nhóm một ngọn lửa, chỉ đợi đến lúc danh chính ngôn thuận chạm vào cô sẽ bùng cháy dữ dội, muốn dập tắt cũng không được.

Cô chỉ vào quầng thâm của mình, "Sau này không được đè tay lên người em nữa, khó ngủ lắm."

"Anh... sẽ cố gắng." Nhìn hai bên trắng mịn cao ngất của cô, Từ Cảnh Tu lại với tay bóp.

Triệu Mộc Thanh khóc không ra nước mắt, cô ngáp một cái, "Khi nào anh đi làm?" Một người làm công mà kiêu ngạo như vậy còn có vương pháp không hả?

Từ Cảnh Tu nói rất hiển nhiên, "Anh nghỉ với em."

Cô lờm một cái, đành hoảng quá nhỉ, thực ra là để anh tiện làm chuyện đó bất kể ngày đêm chứ gì!

"Em muốn đi nghỉ tuần trăng mật ở đâu?"

Triệu Mộc Thanh lập tức hứng thú, đã lâu cô chưa đi chơi rồi.

"Maldives." Triệu Mộc Thanh dứt khoát trả lời, cô muốn xem nơi Hoa Trân muốn đi mà vẫn chưa được đi trông ra sao.

Thế là buổi tối ngày hôm sau bọn họ đã ở trong một căn biệt thự trên mặt nước tại hòn đảo nghỉ dưỡng Maldives.

Một thoáng cảnh tuần trăng mật thế này, bọn họ đã tới đây dạo chơi được ba ngày rồi.

Tay trong tay đi dạo trên bờ cát óng ánh như trân châu, ngược mắt lên là bờ biển xanh bao la, tâm trạng cũng trở nên tươi đẹp hơn nhiều.

Buổi sáng, họ cùng ngồi trên ban công ngắm mặt trời mọc, tưởng tượng cứ như vậy bên nhau đến già.

Đến tối lại là những bữa tiệc với cá nướng, rượu ngon, ánh nến, trời sao, ngày lành cảnh đẹp làm người ta quên đi bản thân, buông bỏ mọi phiền não.

Bảy ngày sau đó, trừ lúc đi ăn buffet, phần lớn thời gian họ đều ở trong căn biệt thự nhỏ kia. Mỗi góc ở căn nhà họ đều làm hết lần này đến lần khác, từ sân thượng ở căn nhà gỗ đến vùng nước nông dưới ban công. Nếu không phải Triệu Mộc Thanh đang ngủ thì cũng là chuẩn bị ngủ.

Ấn tượng sâu sắc nhất là lần dưới nước. Sau biệt thự có một căn nhà gỗ, ban công ở đó rất riêng tư, lại nhìn ra biển. Nếu muốn xuống biển có thể trực tiếp xuống một vùng nước khá nông ở dưới.

Trong nhà gỗ còn có một chiếc giường lớn, nằm ở đó ngắm nhìn trời sao đúng là một loại hưởng thụ.

Chạng vạng tối, Từ Cảnh Tu hỏi cô, "Muốn xuống nước chơi không?"

Nước biển xanh thăm quả thật quá mê hoặc, Triệu Mộc Thanh nóng lòng muốn thử, "Nhưng em không biết bơi."

Từ Cảnh Tu tây nảo cô, "Chỉ ở chỗ nước nông này thôi, không sao đâu, có anh mà."

"Được, em đi thay quần áo."

Cô trở về phòng lấy ra bộ đồ bơi một mảnh màu đen mới mua chưa mặc lần nào. Thay xong, cô lại soi gương ngắm nghía, có lỗi có lỗi. Không tệ lắm, Triệu Mộc Thanh xấu hổ bước ra ban công.

Từ Cảnh Tu nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, nhiệt lượng toàn thân dồn vào chỗ nào đó.

Anh hoàn toàn cảm nhận được rõ ràng ngực nở eo thon mỏng cong của vợ, mà tất cả đều là của mình anh.

Từ Cảnh Tu thấy cô đang cố tình dụ dỗ mình, vậy thì đương nhiên không thể bỏ qua, lại một nụ hôn cuồng nhiệt ập tới.

Hôn đến khi cô thở không ra hơi, yếu ớt chống đỡ, Từ Cảnh Tu cởi bộ đồ bơi quyến rũ này xuống, bế cô gác chân lên eo mình rồi ra vào không dứt...

Rất lâu sau đó, cuối cùng anh cũng dẫn cô xuống nước, còn muốn dạy cô học bơi. Nhưng cô quá căng thẳng, cứ bám lên người anh, ma sát một lần lại hai lần, không chịu được nữa rồi, lần thứ hai bộ bikini bị cởi ra. Do động tác nồn nóng của anh mà còn bị xé rách một đoạn.

Hai tiếng sau trở lại phòng, Triệu Mộc Thanh mới hiểu tuần trăng mật của anh chính là làm tình ở những nơi mà người thường không thể nghĩ đến.

Trong mười ngày ngắn ngủi, từ người chưa hề có kinh nghiệm thực chiến, Triệu Mộc Thanh đã được thử mọi loại tư thế "Mở khóa".

Trước khi đến, cô còn đặc biệt chuẩn bị hai bộ nội y ren vô cùng sexy, nhưng người ta hoàn toàn không biết thưởng thức, vừa mặc đã xé mất.

Cô thấy rất kì lạ, sau khi một bờ hơi tai nằm trong ngực anh, cô hỏi, "Từ Cảnh Tu, anh hãy thành thật khai báo, lúc trước anh nói dối em đúng không?"

Anh thỏa mãn sờ tai cô, "Nói dối cái gì?"

Cô nhích người, "Không phải anh... không có kinh nghiệm ở phương diện này sao?"

"Không có." Anh nhìn thẳng vào mắt cô, trừ lần sai lầm lúc trước thì sau này thật sự không có nữa.

"Thế... thế sao anh biết nhiều thế?" Cô không tin.

"Anh tự biết."

Triệu Mộc Thanh giả vờ tức giận nhìn anh không nói lời nào.

Từ Cảnh Tu mất tự nhiên né tránh hồi lâu, "À thì ngày trước anh có nghiên cứu mấy động tác trên phim."

Triệu Mộc Thanh truy hỏi, "Từ bao giờ? Anh có... suy nghĩ kia với em từ bao giờ?"

"Từ ngày cùng nhau đi mua đồ, em mặc chiếc áo lông xù, váy bò cạp cao lại còn ngắn, cặp mông vênh cao, cứ đi đi lại lại trước mặt anh, còn quay lại cười với anh, anh thấy rõ ràng em đang quyến rũ anh." Nhớ lại buổi chiều hôm đó, hồn anh thật sự đã bị cô câu đi mất.

Triệu Mộc Thanh vừa xấu hổ vừa đắc ý, rúc sâu vào ngực anh, "... Trước đây anh chưa từng xem sao? Mấy... phim người lớn ấy?"

"Anh bận, cũng không hứng thú."

"..." Triệu Mộc Thanh cảm thán Từ Cảnh Tu quả là sinh vật hiếm, hơn 30 tuổi mới hiểu biết vấn đề này, đúng là trưởng thành hơi muộn.

Dù sao hồi học đại học cô cũng xem với bạn cùng phòng rồi.

Nghe giọng cô, Từ Cảnh Tu nghi ngờ hỏi, "Em xem rồi à?"

Triệu Mộc Thanh vội xua tay, "Đâu có, em cũng không thích cái này."

"Không thích cái gì? Cái này?" Anh áp chặt vào miệng cô, nhích một chút, cất giọng ám chỉ.

Cô vội rút người lại, "Thích, thích, thích chết đi được."

"Ừ, nếu em đã thích vậy thì chúng mình làm lại lần nữa." Anh giả vờ muốn tiến lên.

"Từ Cảnh Tu, điều độ mới lâu dài anh hiểu không? Chúng ta như vậy là sắc dục quá độ rồi đấy!" Cô cuống quýt chạy xuống giường, lao vào nhà tắm khóa cửa lại.

"Ha ha ha!" Hiếm khi Từ Cảnh Tu cười lớn tiếng như vậy, xem ra anh phải kiềm chế hơn chút nữa rồi.

Nhưng mà hưởng tuần trăng mật không phải để làm chuyện này sao?

Mỗi lần mây mưa xong, nhìn cô mệt đến muốn ngất đi, anh lập tức hối hận mình làm quá mức, nhưng lần sau anh lại vẫn không kiềm chế được bản thân.

Từ Cảnh Tu thấy mình như bị ma nhập vậy, bây giờ mỗi ánh mắt, động tác của cô, anh đều thấy cô quyến rũ anh, anh thật sự nghiện cô nặng rồi.

Triệu Mộc Thanh gửi lên nhóm bạn bức ảnh mình tự sướng ở biển Maldives xanh thẳm.

Rất nhiều người thể hiện niềm ao ước ghen tị, làm cô giáo sướng thật đấy, trong khi bọn họ đã bắt đầu trở lại làm trâu làm ngựa thì cô vẫn đang vi vu nghỉ ngơi.

Hoa Trân gửi tin nhắn cho cô: “*Cậu đi với Từ Cảnh Tu hả?*”

[Triệu Mộc Thanh]: He he he.

[Hoa Trân]: Lên giường chưa?

[Triệu Mộc Thanh]: Vợ chồng hợp pháp rồi *đắc ý*.

[Hoa Trân]: Kinh thật!!! Tớ đợi uống rượu mừng!!

[Triệu Mộc Thanh]: Phải hai tháng nữa, nữ vương đại nhân đi làm chưa?

[Hoa Trân]: Rồi, tớ vẫn đang tận tụy hết mình cho sự nghiệp IT.

[Triệu Mộc Thanh]: Vậy Thẩm Xung thì sao? Hai người thế nào rồi?

[Hoa Trân]: Tình một đêm thành tình nhiều đêm, là người phục vụ tốt nhất trong số đàn ông từng lên giường với tớ.

[Triệu Mộc Thanh]: ... Vẫn là cậu kinh hơn. Cậu yêu anh ấy không?

[Hoa Trân]: Tất nhiên có, yêu vì tình dục, đợi đến ngày tứ chán rồi thì không yêu nữa.

[Triệu Mộc Thanh]: ... Tùy hứng quá! Nhưng mà hai người rất đẹp đôi.

[Hoa Trân]: Thế nào? Người kia có lạnh cảm không?

[Triệu Mộc Thanh]: Một đêm bảy lần nhé.

[Hoa Trân]: Có phúc thật!! Phúc trong tính phúc!! (2)

(2) Tính phúc là xxoo đó.

Triệu Mộc Thanh hỏi Từ Cảnh Tu, "Anh Từ, anh yêu em trước hay muốn làm tình với em trước?"

Anh suy nghĩ một chút mới trả lời, "Cô Triệu, khi anh bắt đầu yêu em, khát vọng làm tình với em cũng đồng thời xuất hiện và ngược lại."

"Xảo quyết!" Triệu Mộc Thanh cười vồ nhẹ lên mặt anh, ngẫm lại cũng có lý. Yêu và làm tình đúng là không thể tách rời.

Chương 29

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Ra ngoài tản bộ trở về rồi tắm rửa sạch sẽ, Triệu Mộc Thanh đi chân trần nằm cuộn mình trên ghế mây đặt ở sân thượng ngắm sao, trời sao biển lặng, đúng là cảnh đẹp nhân gian.

Từ Cảnh Tu cầm ly rượu vang đi tới, ngồi xuống ghế ôm cô, hai người rúc vào nhau.

Từ Cảnh Tu vuốt tóc Triệu Mộc Thanh, khẽ hỏi, "Em đang nghĩ gì vậy?"

Triệu Mộc Thanh nếm một ngụm rượu trong ly của anh, "Cảm thấy như đang mơ vậy." Nói rồi gác chân lên người anh dùng đưa một cách rất tự nhiên.

Từ Cảnh Tu bắt lấy chân cô gãi nhẹ.

"Á!" Triệu Mộc Thanh theo phản xạ rút chân lại.

"Sợ ngứa vậy à?" Anh hôn chân cô, hỏi: "Bây giờ em còn nguyện vọng gì không?"

"Bây giờ? Ừm... Em muốn xem trực tiếp một trận bóng rổ NBA." (1)

(1) National Basketball Association (NBA) là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp nhà nghề Bắc Mỹ. Có 30 câu lạc bộ thành viên nhượng quyền

thương mại, và là một thành viên tích cực của USAB, được công nhận bởi Liên đoàn bóng rổ thế giới FIBA như các quốc gia cơ quan chủ quản cho bóng rổ tại Hoa Kỳ. NBA là một trong bốn khu vực Bắc Mỹ liên đoàn thể thao chuyên nghiệp lớn.

Từ Cảnh Tu ngạc nhiên, "Em thích xem bóng rổ sao?"

"Vâng, Hoa Trân thích xem, em cũng hay xem cùng cô ấy, hình như hai ngày nữa là trận All-Star. Biết thế đã đi Mỹ, giờ có đi cũng không làm được gì, tháng trước đã hết vé rồi."

"Chờ anh chút." Từ Cảnh Tu vào phòng lấy di động.

"Thanh Thanh, ngày mai chúng ta đi Mỹ."

"Không phải chứ? Nhưng không có vé."

"Anh sẽ cố hết sức."

"Thật hay giả vậy anh?"

"Cứ thử xem sao."

Rời khỏi Maldives, họ lập tức đến Houston, Từ Cảnh Tu thực sự đã nhờ được người mua hai tấm vé xem trận All-Star.

Đến sân bay đón hai người họ là một anh chàng đẹp trai cao lớn tóc vàng. Anh ta tự xưng là Allen, còn khen Triệu Mộc Thanh là người đẹp phương Đông, vô cùng nhiệt tình định ôm cô lại bị Từ Cảnh Tu đẩy một quyền vào ngực.

Bọn họ vào quán cà phê ở sân bay.

Tuy đã nhiều năm Triệu Mộc Thanh không dùng tới tiếng anh nhưng cô vẫn nắm được một số thông tin từ đoạn hội thoại của hai người họ.

Allen hỏi Từ Cảnh Tu có muốn quay lại Fasentier không, Fasentier đồng ý ra bất cứ giá nào mời anh trở về.

Nhưng anh từ chối, nói hiện giờ mình đã kết hôn rồi nhìn cô, còn bảo vợ anh ở đâu thì anh ở đó.

Allen bày tỏ sự tiếc nuối nhưng tôn trọng quyết định của anh, đồng thời cũng mong muốn một ngày nào đó mình sẽ cùng vợ tới đây.

Ngồi nửa tiếng, sau đó Allen có việc nên đi trước.

Trên đường đến sân bóng, cô liền hỏi, "Anh đẹp trai lúc này là ai vậy ạ?"

"Thái tử gia của Fasentier, đẹp trai à? Anh thấy bình thường."

"Đẹp trai mà, vừa đẹp trai vừa giàu có."

"Thế anh thì sao?" Anh nghiêng đầu nhìn cô.

Nhìn gương mặt đang lại gần, cô đáp, "... Anh đẹp trai hơn."

Từ Cảnh Tu hôn lên mặt cô, "Ừ, ngoan lắm."

Bọn họ đến đây là quyết định nhất thời nên không kịp xem trận kĩ thuật hôm qua, may mà hôm nay mới là trận chính thức.

Không kịp ăn tối, họ chỉ mua hamburger, khoai tây chiên và coca mang vào sân.

Triệu Mộc Thanh chưa từng đến sân bóng xem trực tiếp nên rất kích động, hơn nữa còn là giải đấu lớn mỗi năm chỉ có một lần, lại còn có bao nhiêu ngôi sao bóng rổ lớn như vậy.

Khi các tuyển thủ ra sân, cả khán đài dậy sóng.

Lúc này không đăng lên Khoản Khắc (2) thì còn đợi lúc nào, khung cảnh hoành tráng thế này cơ mà.

(2) Mục Khoản Khắc của WeChat là nơi tương tự như dòng thời gian/newfeed của Facebook, Zalo,.. Có thể cập nhật trạng thái và đăng ảnh.

Triệu Mộc Thanh chụp vài bức ảnh sân đấu, còn viết caption là: *"Trận quyết đấu All-Star, các bạn chọn đội miền Đông hay miền Tây?"* Quả nhiên thu được một làn sóng phản nộ từ lũ bạn.

Hoa Trân nhảy ra đầu tiên: *"Đừng nói là cậu đang ở Houston nhé!!!"*

Triệu Mộc Thanh trả lời: *"Đúng rồi, cậu có thể thấy tớ trên sóng truyền hình trực tiếp đó."*

Hoa Trân: *"Đệt!! Sao không cho tớ đi với??? Tớ thẻ sang năm phải xem trực tiếp."*

Kim Nhã nhắn tin riêng cho Triệu Mộc Thanh: *"Tình huống gì thế này? Vừa đi Maldives vừa đi Mỹ, không phải hưởng tuần trăng mật chứ?"*

[Triệu Mộc Thanh]: Cũng coi như thế, bọn tớ lấy giấy chứng nhận rồi.

[Kim Nhã]: Hả? Với anh đẹp trai trong hình lần trước à?

[Triệu Mộc Thanh]: Ừ.

[Kim Nhã]: Nhanh tay đấy! Chúc mừng chúc mừng! Lúc nào mở tiệc thế?

[Triệu Mộc Thanh]: Hai tháng nữa, chờ thiệp mời nhé.

[Kim Nhã]: Tớ phải chuẩn bị lì xì trước.

[Triệu Mộc Thanh]: Lúc đấy cả nhà cậu phải đi đấy, tớ còn chưa được thấy em bé nhà cậu.

[Kim Nhã]: Được! Chúc hai người sớm sinh quý tử!

[Triệu Mộc Thanh]: Hưởng thụ thế giới hai người trước đã, ha ha.

Triệu Mộc Thanh hơi xúc động, mới đây trong hôn lễ của Phương Như mình còn độc thân mà giờ đã là hoa có chủ rồi.

Tiếng còi vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Triệu Mộc Thanh tập trung xem trận đấu, cầu thủ hai bên sau một mùa giải đều thi đấu khá thoải mái, mang tính biểu diễn nhiều hơn.

Từ Cảnh Tu đưa hamburger với coca cho cô, "Em thích ngôi sao nào?"

Triệu Mộc Thanh ăn uống phấn khởi, vừa rồi phấn khích quá, giờ mới thấy đói.

"Em chỉ là fan phong trào thôi, thấy vui thì xem, giờ thì thích Paul."

"Ồ, em thích hậu vệ à? Vì sao?"

"Đẹp trai."

"..."

Nửa đầu trận đấu, hai đội có số điểm tương đương. Giờ giải lao giữa hiệp, tiếng nhạc cổ vũ sôi nổi lập tức vang lên, đội cổ vũ vào sân.

Các thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp nóng bỏng cố gắng truyền ngọn lửa nhiệt tình đầy sức sống của mình cho khán giả.

Triệu Mộc Thanh no bụng bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc, Từ Cảnh Tu dùng giấy ăn lau sạch vụn bánh bên miệng cho cô.

Triệu Mộc Thanh nhìn đội hình chân dài đang nhảy nhót, chớp mắt hỏi, "Anh thích ai?"

"Cái gì?" Từ Cảnh Tu nhìn theo tầm mắt cô.

"À, đứng thứ hai bên trái, thứ tư cũng rất được." Anh ngẫm một lúc, còn giả vờ suy nghĩ.

"Đẹp chỗ nào?" Triệu Mộc Thanh mát hứng, để anh chọn thế mà còn chọn thật, lại còn chọn hai người cơ.

"Người thứ hai ngực lớn, thứ tư... ngực lớn."

"Dừng!" Triệu Mộc Thanh vô cùng không phục, hơi ưỡn ngực nhìn anh.

Từ Cảnh Tu nín cười, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng nói bên tai, "Của họ mặc dù to nhưng hình dáng của em đẹp."

Triệu Mộc Thanh lập tức xấu hổ, mạnh tay bấm eo anh một cái.

Từ Cảnh Tu bị đau, "Muru sát chồng!"

Triệu Mộc Thanh khoanh tay liếc anh, "Anh Từ, quản cái mắt của anh cho tốt vào, chỉ được nhìn vợ anh thôi."

"Xùy!" Từ Cảnh Tu không nhận được bật cười, hôn lên khóe miệng cô một cái.

MC là một người da đen hơi mập, anh ta nói rằng bây giờ sẽ cùng nhau chơi một trò chơi nhỏ, máy quay sẽ ngẫu nhiên quay tới hai vị khán giả, dù hai người này là ai, xin mời thoải mái hôn nhau một cái, không quan tâm là già trẻ nam nữ, khán giả may mắn sẽ được tặng một chiếc áo thi đấu có chữ kí của MVP. (3)

(3) MVP: Cầu thủ xuất sắc nhất

Đây là một trò chơi hay thấy ở các trận NBA nhưng khán giả vẫn rất hưng phấn, bắt đầu xôn xao bàn luận.

Máy quay lập tức hướng về khán đài, trên màn hình lớn xuất hiện đôi đầu tiên, là một đôi nam nữ trung niên người da trắng hơi mập, có vẻ là vợ chồng, hai người thản nhiên cười rồi hôn nhau.

Máy quay tiếp tục di chuyển, đôi khán giả thứ hai lộ diện, là hai người đàn ông khoảng 30 tuổi.

Người bên trái còn đang nắm tay bạn gái, cô bạn gái tóc dài còn bật cười sung sướng trên nỗi khổ của người khác.

Khán đài lại ồn ào, hai người đàn ông bắt đầu nhìn nhau, quyết đoán ôm hôn đối phương, động tác khá khoa trương khiến khán giả vỗ tay cười vang.

Máy quay lại chuyển tiếp, lần này nhắm ngay hai vị khán giả da vàng, có vẻ là một đôi tình nhân trẻ tuổi, người đàn ông có phong độ tao nhã, cô gái xinh xắn đáng yêu, tay còn cầm khoai tây chiên.

Người bên cạnh đều cười ồn ào, tim Triệu Mộc Thanh đập thình thịch, mặt đỏ bừng, Từ Cảnh Tu mỉm cười, quay lại nâng mặt cô lên hôn thật sâu, có tiếng huyết sáo lẫn vỗ tay vang lên.

Trời ơi! Triệu Mộc Thanh che miệng không dám tin, thế mà bọn họ hôn nhau nồng nhiệt trước mặt cả thế giới, quá kích thích, không thể tin nổi.

Hoa Trân gửi tin nhắn WeChat: “*Mang áo kí tên cầu thủ về cho tớ cho tớ cho tớ!!!!!!!!!! Kobe Kobe Kobe!!!!!!*”

[Triệu Mộc Thanh]: Tớ được lợi gì?

[Hoa Trân]: Tớ phong cậu làm Hoàng Hậu của tớ.

[Triệu Mộc Thanh]: Không thêm! Tớ đã là Hoàng Hậu của Cảnh Tu đại nhân nhà tớ rồi.

[Hoa Trân]: Vậy cậu sẽ là Hoàng Thượng của tớ luôn.

[Triệu Mộc Thanh]: Bình thân. Tớ cá đêm nay Paul của tớ sẽ giành được MVP.

Nửa sau trận đấu bắt đầu.

Trận đấu bắt đầu đến hồi gay cấn, kết quả chung cuộc là đội miền Tây thắng, Chris Paul giành được MVP.

Sau khi phỏng vấn cầu thủ, MC sắp xếp cho những khán giả may mắn tới chụp ảnh và nhận phần thưởng.

Triệu Mộc Thanh cảm thấy đêm nay như một giấc mơ, cầu thủ cô thích giành được danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất, mà cô lại có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần với thần tượng.

Triệu Mộc Thanh kích động nhào vào ngực Từ Cảnh Tu, hôn môi anh, "Từ Cảnh Tu, anh chính là thần may mắn của em!"

Nhìn dáng vẻ cô hạnh phúc như vậy, Từ Cảnh Tu vô cùng thỏa mãn, anh biết bản thân tình nguyện cho cô tất cả những gì mình có.

Từ Cảnh Tu nắm tay cô xuống sân bóng, Paul đích thân kí tên lên áo thi đấu và giày tặng cô.

Cô nhỏ giọng nói: "I love you!" Từ Cảnh Tu đứng bên cạnh nhường mày.

Tối hôm đó, trong khách sạn, sau khi cô tắm xong thì đến lượt Từ Cảnh Tu.

Cô cầm áo kí tên thần tượng lên ngắm nghía, áo mới tinh, còn cả vết gấp.

Triệu Mộc Thanh đứng trước gương lớn cởi quần áo ra mặc thử, áo vừa dài vừa rộng nên không cần mặc quần, cô chụp ảnh gửi cho Hoa Trân.

Hoa Trân trả lời rất nhanh: "*Cậu giỏi thì về nước thử xem!*"

Cô lại đắc ý gửi một biểu tượng cảm xúc chồng nạnh cười điên cuồng, chuyện này đủ để cô huênh hoang trước mặt Hoa Trân suốt một năm.

Từ Cảnh Tu từ phòng tắm đi ra thấy cô chỉ mặc chiếc áo rộng, nằm trên giường trắng ôm điện thoại cười rung cả vai.

Từ sân bóng về cô vẫn luôn trong trạng thái phấn khích, cứ cười nói líu ríu liên tục.

Anh đi tới bên giường, đưa tay vào trong áo lại thấy không mặc gì.

"Định mê hoặc anh hả?" Anh hơi bóp vành tai cô.

"... Ha ha." Cô nhìn lồng ngực mở rộng của anh, nuốt nước bọt, đưa tay sờ soạng, "Thế này thì sao?"

Anh khẽ cười, "Come on, my lady!" (Tới đây nào, cô gái của anh.)

Ở một đất nước phóng khoáng thế này khiến người ta làm gì cũng thấy thoải mái hơn, Triệu Mộc Thanh kéo cổ áo xuống để lộ một bên vai, cô liếm môi đầy quyến rũ, hai mắt mập mờ nhìn anh.

Hiếm khi vợ yêu chủ động, Từ Cảnh Tu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, lao tới vứt cái áo cầu thủ chường mắt ra, công thành chiếm đất.

Hôm nay thở trắng nhỏ vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, không cần chờ lão sói xám dụ dỗ đã rất tự giác phối hợp các loại tư thế, đến tiếng rên cũng vô cùng cuốn hút, sói xám bị kích thích càng đánh càng hăng, càng say sưa chiến đấu lâu dài...

Chương 30

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Hai người cứ thế quần lấy nhau, kì nghỉ của Triệu Mộc Thanh cũng phải kết thúc.

Cận Lăng gọi hai cuộc điện thoại để thảo luận công việc, thuận miệng hỏi bao giờ Từ tổng đi làm, cũng không phải có ý thúc giục gì vì dù trong kì nghỉ thì Từ Cảnh Tu vẫn giữ liên lạc với công ty, điều khiển công việc từ xa.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm sau khi về nước.

Triệu Mộc Thanh đã đặt báo thức lúc 6 giờ 50 phút nhưng vẫn rằm rì không muốn dậy.

Cũng không phải ngủ không ngon mà cô đã quen được Từ Cảnh Tu ôm lúc ngủ, lại đi chơi lâu như vậy, tâm hồn vẫn chưa về với thực tại, không muốn đi làm.

Đồng hồ báo thức kêu lần thứ ba, Từ Cảnh Tu nhìn vợ yêu vẫn giãy giụa chưa dậy nổi thì không thể nhìn tiếp được nữa, "Không muốn đi làm thì thôi đừng đi nữa, anh nuôi em."

"Không được, ăn không ngồi rồi như thế em thành con heo lười mất."

Từ Cảnh Tu thuận theo cô đưa ra đề nghị, "Hay nghỉ thêm mấy ngày nữa nhé?"

"Không được, hôm nay khai giảng nên học sinh đến trường để điểm danh, ngày mai thứ 7 lại được nghỉ, hơn nữa năm nay em muốn xin thăng chức, vừa năm mới đã xin nghỉ sẽ để lại ấn tượng xấu mất."

Triệu Mộc Thanh ngồi dậy một cách khó khăn, tối qua mệt chết đi được, lúc anh bế đi tắm cô còn không mở nổi mắt, về giường đến cũng không mặc quần áo.

Cô lấy chăn che mặt anh lại, "Không được nhìn."

Triệu Mộc Thanh vội xuống giường tìm quần áo, quay đầu lại đã thấy ai kia bỏ chăn ra quang minh chính đại nhìn mình từ bao giờ.

Cô xấu hổ không biết nên che chỗ nào, chỉ có thể tiến đến lấy chăn che mặt anh.

Từ Cảnh Tu bất mãn, "Chẳng phải em nói không được nhìn người khác, chỉ được nhìn vợ sao?"

"Được nhìn hay không do em quyết định, bây giờ em không cho nhìn! Từ Cảnh Tu, còn tiếp tục em muộn mắt."

"Được, không nhìn." Trong chăn truyền ra tiếng cười khỏ.

Anh thực sự không đùa nữa.

Triệu Mộc Thanh vào nhà vệ sinh của phòng ngủ chính đánh răng rửa mặt, Từ Cảnh Tu cũng nhanh chóng rời giường thay quần áo rồi ra nhà vệ sinh chung làm vệ sinh cá nhân.

Anh đã chuẩn bị xong xuôi, cô vẫn ở trong nhà vệ sinh mãi chưa ra.

Triệu Mộc Thanh có điện thoại, Từ Cảnh Tu nhìn thử, là bố Triệu.

"Chào buổi sáng, bố."

Bên kia hơi dừng lại, có vẻ chưa phản ứng được, "Ừ, Cảnh Tu."

"Thanh Thanh đang trong nhà vệ sinh, có việc gì không ạ?"

"Hôm nay đi làm đúng không? Tan làm hai đứa đến ăn tối nhé."

"Vâng ạ."

Cúp điện thoại, Từ Cảnh Tu liếc màn hình điện thoại của Triệu Mộc Thanh một cái.

Triệu Mộc Thanh dựa cửa nhìn anh cười nghịch ngợm.

"Ái chà, không tệ chút nào, gọi bố không ngưng mồm luôn."

"Cũng được, không khó."

"Ồ... Đồng chí Triệu chắc vẫn chưa quen." Triệu Mộc Thanh tưởng tượng ra vẻ mặt khó chịu của bố lại thấy buồn cười.

"Bố bảo chúng ta tối nay đến ăn cơm."

"Vâng, hôm nay anh cũng đi làm à?"

"Đi thôi, đưa em đến trường trước."

Xuống hầm gửi xe, anh hỏi, "Em có muốn thử xe mới không?"

Ngày đó Triệu Mộc Thanh bị nhẫn và hoa của anh làm cảm động đến mức lập tức muốn lấy thân báo đáp nên chưa kịp ngắm kỹ chiếc xe mới này.

Đến trước đầu xe chụp bức ảnh, “Được thôi, giờ cao điểm nhiều xe lắm, hôm nay anh lái xe đi, em ngồi bên cạnh quan sát.”

Lên xe, Từ Cảnh Tu theo thói quen giúp cô thắt dây an toàn.

Cô gửi hình xe cho Hoa Trân, hỏi đây là xe gì.

[Hoa Trân]: Maserati Quattroporte.

[Triệu Mộc Thanh]: ... Tên sang chảnh thế. Bao nhiêu tiền?

[Hoa Trân]: Gần hai trăm vạn, đừng nói là định mua nhé.

[Triệu Mộc Thanh]: ... Mua rồi.

[Hoa Trân]: Vãi!!!! Đại gia!!!!

[Triệu Mộc Thanh]: Là đại gia Từ mua.

[Hoa Trân]: Có đại gia bao nuôi có khác!

Triệu Mộc Thanh không phản bác được, đúng là vợ được một đại gia bao nuôi thật.

Tối qua anh lại giày vò cô, nằm bên dưới ôm chặt lấy lưng anh kêu khóc xin tha, "Mai em còn phải đi làm, không được nữa rồi."

"Thì không đi làm nữa." Anh lại có xu hướng ngóc đầu lên.

Cô không nhịn được khẽ rên, "Không đi làm... thì ăn không khí à?"

Từ Cảnh Tu dừng động tác, rút ra, đi lấy hai tấm thẻ trong ví tiền rồi nhét vào dưới gối cô.

"Một tấm là tiền lương ở An Khí, cái kia là tiền hoa hồng của những chỗ đầu tư khác, mặt khác anh đã đổi thành ngày sinh của em, hôm nào rảnh chúng ta đi sang tên bất động sản cho em luôn."

Cô vẫn giữ nguyên tư thế mở rộng hai chân, nuốt nước bọt, "... Sao anh biết sinh nhật em?"

"Thẻ lần trước em đưa anh đã cất lại vào ví em rồi, tiện thể xem luôn chứng minh thư của em." Nói xong liền nhấc cao chân cô lên, đi vào.

Triệu Mộc Thanh tiếp tục rên rỉ, "Ừm ừm... Sinh nhật anh... là ngày nào?"

"Mùng 1 tháng 12."

"Qua mất rồi." Cô hơi áy náy.

"Em chính là món quà tuyệt nhất." Dứt lời lập tức mạnh mẽ tiến vào.

Cô mềm mại thở ra một hơi, mặc anh muốn làm gì thì làm, đến khi tận hưởng mới ngừng.

Thế nên bây giờ cô cũng được xem như phú bà nhỏ đúng không? Dù cô không tìm hiểu xem rốt cuộc trong thẻ có bao nhiêu tiền, nhưng cứ nghĩ đến bây giờ mình là bà chủ gia đình nắm trong tay hai tấm thẻ thì vẫn khá phấn khích.

Lái xe đến cửa tiểu khu, Từ Cảnh Tu dừng xe vào trong cửa hàng mua đồ ăn sáng.

Triệu Mộc Thanh hút sữa bò, "Buổi tối sang nhà bố mẹ em đừng quên mang quà theo đây."

"Ừ, vậy lát nữa anh quay về lấy, tan làm anh đón em rồi mình đi luôn."

"Cũng được. Anh đói không?" Đường khá tắc, xe di chuyển chậm chạp, cô véo một miếng bánh sandwich mình đang ăn đưa vào miệng anh.

Vài giây sau, anh nghiêng đầu, chớp mắt với cô, "Vợ ơi nữa đi."

Nhìn vẻ mặt đùa giỡn của anh, cô giả vờ không hiểu, dứt khoát xé một túi bánh khác dứt cho anh từng miếng một.

Tắc đường nên mất nửa tiếng mới đến được trường.

"Em vào đây." Triệu Mộc Thanh tháo dây an toàn.

"Tan làm thì gọi cho anh."

"Em biết rồi. Bye bye chồng."

"Chờ đã." Từ Cảnh Tu chỉ vào má phải.

Triệu Mộc Thanh nhìn quanh rồi nhanh chóng lại gần, anh lập tức quay mặt sang hôn cô.

Triệu Mộc Thanh tức giận kéo nhẹ tóc anh, "Càng ngày càng không đứng đắn."

Từ Cảnh Tu nhân cơ hội lại hôn cái nữa, "Ai bảo em là anh đứng đắn?"

Triệu Mộc Thanh vội đẩy cửa ra ngoài, đang ở cổng trường, nhờ bị người quen nhìn thấy thì thật không hay.

"Chờ đã." Từ Cảnh Tu lấy nhẫn trong túi ra, "Tay."

Triệu Mộc Thanh ngoan ngoãn vươn tay trái ra, anh đeo nhẫn giúp cô, "Không được tháo nhẫn ra đâu đấy."

Là chiếc nhẫn cầu hôn Bvlgari (1) được đặt làm riêng, bên trong nhẫn của cô khắc chữ "Hugh", của anh khắc chữ "Qing" (2), tối qua lúc tắm rửa cô tháo xuống rồi để quên trên bồn rửa mặt.

(1) Bulgari/Bvlgari là thương hiệu thời trang phụ kiện đá quý cao cấp của Ý. Thương hiệu này được Sotirios Voulgaris thành lập vào năm 1884.

(2) Qing (phiên âm pinyin): Thanh

"Còn nữa, thay màn hình điện thoại đi." Từ Cảnh Tu dặn dò.

"Dạ?" Triệu Mộc Thanh mang theo nghi vấn vào trường học.

Cô lấy điện thoại trong túi ra, mở khóa, hình nền là một diễn viên nam cô thích. Cái này chộc giận anh hả?

Hôm nay học sinh đi khai giảng, Triệu Mộc Thanh chỉ là giáo viên bộ môn nên không bận như giáo viên chủ nhiệm.

Cô đến trường chủ yếu là quét dọn vệ sinh, phát sách cho học sinh giúp tổ âm nhạc, thể dục và mỹ thuật, lúc cần thì giúp giáo viên chủ nhiệm đón học sinh và phụ huynh.

Thầy cô giáo của ba bộ môn âm nhạc, thể dục, mỹ thuật cùng tập trung ngồi trong một phòng lớn.

Triệu Mộc Thanh là người đơn giản chân thành, ở văn phòng có quan hệ rất tốt. Sau khi vào phòng thì hàn huyên tâm sự với các đồng nghiệp rồi tìm giẻ lau bàn ghế của mình.

Tô Mai cùng tổ ngồi bên cạnh ra vẻ bí ẩn ghé sát lại, "Cậu nghe gì chưa?"

"Nghe gì?"

"Triệu Lộ."

"Tổ trưởng Triệu làm sao?"

"Sáng nay thầy Lưu phòng hậu cần nhìn thấy cô ta trong văn phòng chủ nhiệm, ha ha ha." Tô Mai cười đầy ẩn ý.

"Thế thì sao? Bình thường mà, người ta đang báo cáo công việc." Triệu Mộc Thanh nói rất hiển nhiên, Tô Mai này còn cứ tỏ ra bí hiểm.

"Hôn... môi!!! Lại còn báo cáo công việc! Có khi báo cáo lên giường rồi ấy." Tô Mai lườm cô một cái đầy khinh bỉ.

Triệu Lộ là tổ trưởng tổ mỹ thuật kiêm lãnh đạo trực tiếp của các cô. Là một người phụ nữ 30 tuổi, nhìn khá giống An Lăng Dung trong Chân Hoàn truyện, trông rất yếu đuối cần được bảo vệ.

Năm thứ hai sau khi Triệu Mộc Thanh đến trường này, Triệu Lộ mới từ trường khác chuyển đến, một năm sau thì lên làm tổ trưởng tổ mỹ thuật, Triệu Mộc Thanh thấy năng lực làm việc của người này quả là đáng nể.

Tô Mai thì sao? Lúc Triệu Mộc Thanh tới cô ta đã ở đây rồi, nghe nói cô ta vốn có cơ hội được làm tổ trưởng tổ mỹ thuật, không ngờ lại bị Triệu Lộ từ đâu nhảy ra cướp mất.

"Bây giờ tớ nghi ngờ việc cô ta từ trường khác chuyển đến đây cũng là nhờ quan hệ này." Tô Mai suy đoán, "Nói vậy thì cô ta quyền rũ chủ nhiệm Chung mấy năm rồi."

"Mọi người biết hết rồi à?"

"Cái miệng của thầy Lưu đó, chẳng được mấy hôm..." Tô Mai cười gằn, "Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm."

Tô Mai nhận ra mình cười trên nỗi đau khổ của người khác quá rõ ràng thì vội chuyển chủ đề, "Áy? Nhẫn này đẹp thế, mua đâu đấy?"

Triệu Mộc Thanh vừa định trả lời, Tô Mai đã lắc vai cô, "Tên cao to đen hôi kia đang theo đuổi cậu à?"

"Ai cơ?"

"Xì! Hứa Chính Minh ấy!"

"À... Không phải không phải." Triệu Mộc Thanh vội vã xua tay.

Tô Mai bĩu môi, "Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, anh ta là người ngoại tỉnh, dạy thể dục ở đây thì có tương lai gì?"

Triệu Mộc Thanh nghe hơi không lọt tai, "Con người thầy Hứa rất tốt, anh ấy nhất định sẽ tìm được người thích hợp."

"Thế đấy, nên hôm qua tớ nhìn thấy anh ta nắm tay hẹn hò với cô giáo thực tập bên tổ âm nhạc."

"Ừ, vậy tốt quá rồi." Triệu Mộc Thanh thật lòng vui mừng cho Hứa Chính Minh.

"Cô giáo thực tập kia xấu hơn cậu nhiều, vừa thấp vừa béo, ăn mặc quê mùa, không giống cô giáo âm nhạc gì cả."

Triệu Mộc Thanh nghĩ thầm, cậu thì cao to khỏe mạnh, lại còn độc miệng thế, cũng không giống cô giáo mỹ thuật gì cả.

Không muốn nghe tiếp nữa, cô đứng lên. "Tớ đi giặt giũ đây."

Đi đến chỗ vòi nước lại gặp Triệu Lộ bước tới, Triệu Mộc Thanh chào hỏi, "Tổ trưởng Triệu, chào chị!"

Triệu Lộ vén tóc ra sau tai, viền mắt hơi hồng, "Ừ, Mộc Thanh, lát nữa cùng đi lấy sách nhé."

"Vâng ạ."

Triệu Lộ gật đầu rời đi.

Ấn tượng của Triệu Mộc Thanh với Triệu Lộ không tồi, nhìn qua có vẻ nhu nhược yếu đuối nhưng lại đặt yêu cầu cho bản thân khá cao, năng lực làm việc cũng tốt.

Nếu như lời Tô Mai là sự thật thì cô thấy hơi tiếc cho cô ta.

Thầy chủ nhiệm Chung Nghị đã hơn 40 tuổi rồi, có vợ có con, hình như vợ làm công chức ở đơn vị nào đó trong thành phố. Nếu Triệu Lộ tự dựa vào năng lực của mình thì sớm muộn gì cũng lên được chức tổ trưởng bộ môn, cần gì phải bám vào một người đàn ông đã có vợ chứ?

Chương 31

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Gần đây hội chị em ở An Khí rất chán nản, đã đi làm mười mấy ngày rồi mà đến bóng dáng của Hugh tổng cũng không thấy.

Tìm đồng nghiệp bên phòng nghiên cứu và phát triển sản phẩm hỏi thăm mới biết sếp vẫn đang trong kì nghỉ, không biết lúc nào mới đi làm.

Cuối cùng thì 9 rưỡi sáng nay, Hugh tổng đã cầm theo laptop xuất hiện ở tầng một, còn chủ động chào hỏi Dương Tinh.

Dương Tinh vừa mừng vừa lo, lén nhìn Hugh tổng hăng hái lại thấy có chỗ nào đó sai sai.

Có lẽ đây chính là năm mới không khí mới nhỉ, đến Hugh tổng luôn mang tiên khí lạnh lùng cũng khiến cho người ta cảm giác như gió xuân thổi qua.

Dương Tinh vào diễn đàn công ty, nặc danh đăng thông báo: "*Hugh tổng đã đến công ty.*"

Cậu trợ lý trẻ ôm một tập tài liệu vào rồi phân loại rõ ràng.

"Hugh tổng, đây là những tài liệu cần anh ký. Tập bên trái gấp hơn, anh xử lý được xong trước 3 giờ chiều nay là tốt nhất, còn tập bên phải mong anh xem xong trước thứ 4 tuần sau."

"OK! Cậu chuẩn bị phòng họp đi, mười phút nữa bắt đầu."

"Vâng!" Cậu trợ lý ra ngoài.

"Hugh tổng." Hứa Nhược cầm bản vẽ gỗ cửa phòng tổng giám đốc.

"Vào đi."

"Hugh tổng, đây là tất cả bản vẽ series S5 từ trước đến nay mà anh muốn, đều ở đây ạ."

"Rất tốt." Từ Cảnh Tu gọi điện thoại nội bộ cho trợ lý, "Mời Cận tổng đến phòng nghiên cứu và phát triển sản phẩm họp đi."

Từ Cảnh Tu thấy Hứa Nhược vẫn đứng nguyên chỗ cũ bèn nói, "Cô cũng đi chuẩn bị họp đi."

Hứa Nhược nhìn chiếc nhẫn trên tay trái Từ Cảnh Tu, cô ta dám khẳng định năm ngoái vẫn chưa có chiếc nhẫn đó, hít một hơi thật sâu mới lên tiếng, "Hugh tổng, tôi có thể hỏi một vấn đề riêng tư không?"

Anh không thèm ngẩng đầu, mắt vẫn nhìn bản vẽ, "Không thể. Nếu cô không còn việc gì khác thì có thể ra ngoài."

Hứa Nhược biết mình cứ đứng tiếp cũng chỉ mất mặt thêm nên đành buồn bực ra ngoài.

Cận Lăng gặp Hứa Nhược ngay ngoài cửa, người đẹp lại hồn bay phách lạc đi mất, đến chào hỏi cũng không thềm, anh ta đẩy cửa bước vào.

"Sao quản lý Hứa mất hứng vậy? Cậu lại không biết thương hoa tiếc ngọc đúng không?"

"Có việc thì nói đi."

"Tớ đến xem cậu thôi, sao lại cam lòng đi làm rồi, tuần trăng mật thế nào?"

"Tớ mới nghỉ một nửa kì trăng mật thôi, nửa còn lại để dành lúc khác đi nốt."

"... Sao lại có loại nhân viên chèn ép sếp như cậu chứ?"

"Có vấn đề gì không?"

"... Không."

"Ngày 28 tháng 3 tớ tổ chức lễ cưới."

"Được, tớ chờ tiệc cưới của cậu lâu lắm rồi, đến lúc đó sẽ mừng hai người một bao lì xì lớn."

"Càng nhiều càng tốt."

Từ Cảnh Tu mặt không cảm xúc kí tên lên tập tài liệu rồi ngẩng đầu nhìn anh ta, "Trong kì nghỉ tớ có một ý tưởng mới, bản phác thảo đã vẽ xong, nhất định sẽ không khiến cậu thất vọng. Còn một phút nữa, cậu có thể quay về phòng lấy cốc, cuộc họp hôm nay sẽ rất dài đấy."

Nói xong liền cầm laptop và tài liệu đến phòng họp.

Cận Lăng lại bị Hugh tổng vô tình vứt bỏ lại văn phòng.

Họp cả buổi sáng đến tận 12 giờ mới tạm nghỉ đi ăn trưa.

Ăn xong, Cận Lãng lại gọi thêm giám đốc mấy bộ phận khác vào họp, đến 4 giờ chiều phương án mới thống nhất và được duyệt.

Cuối cùng cũng tan họp, Cận Lãng thả lỏng một chút rồi theo Từ Cảnh Tu vào văn phòng, "Kì nghỉ này đúng là không nghỉ vô ích, bên Fasentier vẫn đang liên hệ với cậu à?"

Từ Cảnh Tu mỉm cười nhìn anh ta, "Tớ mới gặp Allen ở Houston."

Cận Lãng sờ cằm, bày ra vẻ mặt chân thành nhất của mình, "Tớ quyết định tặng chị dâu hai bao lì xì."

Đá Cận Lãng ra ngoài, Từ Cảnh Tu nhắn tin với vợ yêu.

"Bao giờ em tan làm? "

"Hôm nay hơi muộn một chút, tầm 5 giờ cơ."

"Ừ, lát nữa anh đến."

Diễn đàn đã nổ tung rồi, liên quan đến việc tay trái Hugh tổng lại xuất hiện một chiếc nhẫn, nghi là nhẫn cưới.

Chủ topic: “*Có ai thấy tay trái Hugh tổng đeo nhẫn không???*”

[Lầu 1]: Toàn nói linh tinh, chỉ là trang sức thì sao, người đeo nhẫn nhiều không đếm xuể, cái này chứng minh được gì chứ?

[Lầu 2]: Tôi cũng đeo nhẫn, nhưng còn chưa có bạn trai đây này...

[Lầu 3]: Hỏi cho rõ đi, người ta đeo nhẫn ở ngón áp út đấy! Ngón áp út đại biểu cho cái gì, tự tra xem.

[Lầu 4]: Có khi là hồi Tết đã kết hôn với bạn gái tin đồn lần trước.

[Lầu 5]: Có thể lắm. Chứ không sao hôm nay mới đi làm? Lại còn đeo nhẫn?

[Lầu 6]: Ruột đau như cắt...

[Lầu 7]: Nhẫn đặt riêng của Bvlgari đây, hâm mộ quá huhu... Bạn trai tôi mà tặng tôi chiếc nhẫn như thế, tôi sẽ lấy anh ấy ngay lập tức.

[Lầu 8]: Nói thật chứ, tôi thấy cô gái lần trước đến công ty cũng không xuất sắc lắm, còn kém Chung Phình Đình kia xa, tứ đại mỹ nhân của công ty mình cũng đẹp hơn.

[Lầu 9]: Đồng ý.

[Lầu 10]: Có người ghen ăn tức ở kìa haha.

[Lầu 11]: Cũng xinh xắn mà, đáng người cân đối thanh tú. Tôi nhìn gần rồi, rất đáng yêu, nhất là làn da, mịn màng trắng nõn như búp bê sứ ấy, khi cười còn tỏa nắng nữa chứ, có cảm giác ấm áp xua tan băng tuyết.

[Lầu 12]: Quan trọng là Hugh tổng thích chứ đẹp nữa thì liên quan gì, tứ đại mỹ nhân công ty ta có ai lọt được vào mắt Hugh tổng đâu.

...

[Lầu 31]: Các người đẹp à, đừng u mê không tỉnh ngộ nữa, công ty có bao nhiêu thanh niên xuất sắc cơ mà. Cho mấy người cái tát nữa cho tỉnh nhé, tối hôm trước tôi có xem trận All-Star của giải bóng rổ NBA, nhìn thấy một chuyện vô cùng động trời, còn lưu lại hình đây này.

Chủ topic đăng bức ảnh một đôi nam nữ hôn nhau ở sân bóng rổ Houston lên.

Diễn đàn chính thức nổ tung.

[Lầu 72]: Trời ơi...

[Lầu 73]: ... Ai có thuốc trợ tim không...

[Lầu 74]: Sao anh có thể dịu dàng đến thế? Anh vuốt ve mặt cô ấy, còn cười với cô ấy, anh nhìn sâu vào đôi mắt ấy, trong mắt anh chỉ có cô ấy... Con người vẫn luôn lạnh lùng lãnh đạm đâu rồi? Đau lòng quá...

[Lầu 75]: Em gái ngượng ngùng quá đáng yêu, chắc kiếp trước cô gái này cứu cả thế giới ấy chứ!

[Lầu 76]: Ông đây cảm nắng rồi... ông đây là trai thẳng...

[Lầu 77]: ... Đây là rải thức ăn chó đó! Quá ngọt ngào, quá xứng đôi, ai nói chị gái nhỏ của tôi không xinh đấy? Cười lên là trăm hoa đua nở... Tôi đẩy thuyền này nhé!

...

Từ Cảnh Tu đến đón Triệu Mộc Thanh, cô chủ động ngồi vào ghế lái, đưa túi và điện thoại cho Từ Cảnh Tu rồi tập trung làm quen với xe mới.

Từ Cảnh Tu tỉ mỉ dạy hết một lượt, tự mình động tay nên chẳng mấy chốc Triệu Mộc Thanh đã quen mọi thao tác.

Triệu Mộc Thanh vô cùng đắc ý, "Cũng thường thôi! Dễ hơn thi lấy bằng nhiều."

"Ừ, gần đèn thì sáng, ở lâu với người thông minh nên vợ yêu cũng thông minh hơn rồi."

Khóe miệng Triệu Mộc Thanh giật giật, "Từ Cảnh Tu."

"Hả?"

"Có phải sau khi anh ở bên em mới bộc lộ tính cách thật không?"

Từ Cảnh Tu suy nghĩ, "Hừm, chắc là lộ thú tính rồi."

"Luu manh!"

Đôi mắt anh đong đầy ý cười xoa nhẹ đầu cô, không trêu ghẹo nữa, "Không được một mình lái xe nhớ chưa?"

Triệu Mộc Thanh bất mãn, "Anh vừa khen em lái tốt còn gì."

"Ngoan, năm đầu tiên không được lái xe một mình, anh không yên tâm." Giọng điệu dù dịu dàng nhưng cũng vô cùng dứt khoát.

Triệu Mộc Thanh biết anh cũng chỉ muốn tốt cho mình, "Được rồi, anh là ông chủ, nghe lời anh."

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh về hướng nhà họ Triệu.

Bố Triệu vừa đi chợ về, bác sĩ Trương cũng vừa tan làm.

Từ Cảnh Tu đưa cho bố mẹ vợ quà họ mua ở nước ngoài, cung kính chào hỏi, "Con chào bố mẹ."

Bác sĩ Trương vui vẻ trả lời, trong lòng vô cùng vui mừng, "Người một nhà cần gì khách sáo thế. Đến sofa ngồi đi." Lại nhìn con gái, "Con đi rửa hoa quả đi."

Từ Cảnh Tu đứng dậy, "Để con đi." Nói rồi chủ động vào phòng bếp.

Bác sĩ Trương trừng mắt nhìn con gái, Triệu Mộc Thanh không hiểu, "Anh ấy có phải khách đâu, với cả do anh ấy chủ động đòi đi, sao con giành được?"

"Chỉ biết bắt nạt người ta! Thế nào, đi Maldives chơi vui không?"

"Mẹ à, đẹp cực luôn, khi nào bố mẹ cũng đến đó nghỉ tuần trăng mật đi! Cứ như thiên đường ấy!"

"Già rồi còn trăng mật cái gì! Khi nào hai đứa định sinh con?"

"Hờ? Mẹ ơi mẹ vội vàng quá đây!" Đúng là hoàng thượng chưa vội thái giám đã vội.

"Vội gì nữa? Cảnh Tu 32 tuổi rồi, con thì sắp 28 tuổi, giờ không sinh còn đợi lúc nào?"

"Vừa kết hôn đã sinh con, còn chưa kịp hưởng thụ thể giới của hai người mà."

"Có ảnh hưởng gì đâu, tốt nhất cuối năm một đứa, hai năm sau con 30 tuổi lại một đứa nữa, hai đứa là vừa đẹp."

"... Sao lúc trước bố mẹ không sinh hai đứa đi ạ?"

"Con tưởng bố mẹ không muốn sinh à? Lúc đấy không được sinh thêm, bây giờ được phép rồi, phải mau chóng nắm chắc cơ hội, ai biết lúc nào

chính sách lại thay đổi."

"Đến Trouble con còn không chăm được nói gì đến trẻ con?"

"Vô dụng!" Bác sĩ Trương búng trán con gái, Triệu Mộc Thanh hơi lão đảo, suýt ngã.

"Mẹ, con ngốc là do bị mẹ đánh đấy, người ta đã kết hôn rồi còn đánh nữa!" Triệu Mộc Thanh che trán tủi thân nói.

Bác sĩ Trương lại muốn búng cho cái nữa.

Đúng lúc Từ Cảnh Tu đi đến, "Mẹ, Thanh Thanh, đến ăn hoa quả đi, hôm nay bưởi ngọt lắm."

"Vợ ơi đến giúp anh một tay." Bố Triệu trong bếp gọi với ra.

Từ Cảnh Tu dắt Thanh Thanh ra sofa, lúc nào con thỏ ngốc này cũng cãi mẹ xong lại chịu thiệt.

Kéo tay che trán của cô ra, trên vàng trán trắng nõn đã đỏ hồng, còn có cả vết móng tay, Từ Cảnh Tu lập tức thấy không thoải mái, "Em bị ngốc à, lần sau nhớ nghe theo mẹ một chút, không biết ở nhà mẹ là to nhất à?"

"Anh cũng nhận ra rồi hả?" Triệu Mộc Thanh thấy oan ức không chịu được, "Đều do bố em chiều hư đấy."

Giờ lại thông minh rồi đấy! Từ Cảnh Tu nhìn cô, vừa thấy bực mình lại vừa buồn cười.

"Sau này anh cũng sẽ cưng chiều em như bố cưng chiều mẹ chứ?"

"Tất nhiên." Thở dài, sợ rằng anh chỉ có hơn chứ không kém đâu.

Triệu Mộc Thanh hài lòng gật đầu, thưởng cho anh một nụ hôn rồi lấy điện thoại ra nghịch.

Mở khóa màn hình.

"Hử?" Màn hình đổi thành ảnh anh lúc nào vậy? Chính là bức ảnh chụp trộm bên mặt anh lúc trong xe.

Hồi chiều vẫn là ảnh diễn viên cô thích cơ mà! Triệu Mộc Thanh nghi ngờ liếc nhìn anh đang bóc bưởi.

"Từ Cảnh Tu, anh rảnh quá đấy!" Đến màn hình điện thoại cũng quản.

"Há miệng." Anh đưa múi bưởi đã bóc sẵn đến bên miệng cô.

"A..." Ngoan ngoan há miệng.

"Ngon không?"

"Ngon ạ." Triệu Mộc Thanh gật đầu, bưởi vừa mọng nước vừa ngọt.

"Anh chưa trả lời em, đúng là tự kỷ, sao lại thay ảnh nam thần của em?"

"Há miệng."

"A... "

"Nhớ kĩ, từ giờ trở đi anh chính là nam thần của em, không có người thứ hai."

Chương 32

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Từ chỗ bố mẹ ăn uống no say về, Từ Cảnh Tu vào phòng sách còn Triệu Mộc Thanh nằm trên sofa xem TV chơi điện thoại.

Bây giờ Dương Triêu gọi điện thoại đã trực tiếp gọi luôn cho Triệu Mộc Thanh.

Cô lập tức theo phản xạ ngồi tử tế lên, cung kính nhận điện thoại. Mỗi lần tiếp xúc với mẹ chồng Triệu Mộc Thanh vẫn thấy hơi sợ.

"Thanh Thanh, mai con được nghỉ hả?"

"Vâng ạ viện trưởng Dương."

"Còn viện trưởng Dương gì nữa?"

"Viện... À, mẹ." Triệu Mộc Thanh hơi ngượng mồm.

"Ngoan lắm, các con chụp ảnh cưới chưa? Hai tháng nữa là đám cưới rồi đấy."

"À... Vẫn chưa ạ." Cô suýt quên luôn còn vụ ảnh cưới này.

"Các con phải nhanh lên, mau chóng chọn xong váy cưới để còn mặc thử nữa chứ. Nếu hai con không có thời gian thì để mẹ liên hệ với người

ta."

"Không cần đâu ạ. Con có thời gian mà."

"Còn nữa, mẹ nói luôn vậy... Hai đứa có tránh thai không?"

"Ờ..."

"Cảnh Tu cũng 32 tuổi rồi, con thì 28, không cần tránh đâu. Cũng đến lúc sinh con rồi, mẹ sắp về hưu, vừa lúc trông con cho hai đứa. Không phải lo việc mặc váy cưới lộ bụng, mới mang thai được một hai tháng, lúc ấy chưa thấy gì đâu. Giờ con uống luôn các loại vitamin là vừa. Thế này đi, mai mẹ mua xong đưa sang cho con nhé." Viện trưởng Dương nói liền một hơi.

"... Không cần đâu ạ, mấy loại ấy ở hiệu thuốc có mà mẹ, hay con đến chỗ mẹ con lấy cũng được." Cứ hùa theo mẹ chồng trước rồi tính sau.

"À đúng đúng, xem mẹ này, quên mất mẹ con hiểu chuyện này nhất, vậy mẹ yên tâm rồi."

Từ Cảnh Tu đến gần lập tức thấy vẻ mặt lúng túng của cô, "Ai thế?"

Triệu Mộc Thanh vội đưa máy cho anh: "Mẹ ơi Cảnh Tu muốn nói chuyện với mẹ."

Từ Cảnh Tu nhận điện thoại, "Alo?"

Tầm nửa phút sau mới nói một câu, "Vâng." Rồi cúp máy.

Triệu Mộc Thanh ở bên cạnh nhìn, "Mẹ anh bảo gì thế?"

"Mẹ bảo chụp ảnh cưới."

"Còn gì nữa?"

"Bảo anh mua đồ bỏ cho em."

"Gì nữa?"

"Hết rồi, còn gì được nữa?"

"Không có gì, không có gì." Cô chỉ hơi cảm khái, hóa ra đến người tao nhã như viện trưởng Dương cũng sẽ có lúc đông dài giống những bà mẹ chồng khác trong thiên hạ.

Là một cô gái lười biếng, Triệu Mộc Thanh rất ngại chụp ảnh cưới, vừa mệt vừa phiền. Ngược lại Từ Cảnh Tu khuyên cô nên chụp.

Từ Cảnh Tu nói, "Anh muốn cùng em làm đủ tất cả các thủ tục kết hôn để mai sau không phải hối tiếc bất cứ điều gì."

Ngẫm lại cũng đúng, bây giờ cô đang trong thời điểm xinh đẹp nhất của đời con gái, lúc này không chụp, ngộ nhỡ mai sau thật sự hối hận thì thời gian cũng không quay lại được.

Mẹ nào con nấy, Từ Cảnh Tu làm việc cũng mạnh mẽ vang dội y hệt viện trưởng Dương.

Mới gọi xong hai cuộc điện thoại anh đã quay sang nói với cô: "Sáng mai chúng ta đi chụp ảnh cưới."

Studio ảnh cưới mà Cận Lăng giới thiệu quả nhiên vô cùng cao cấp và hoành tráng.

Nhân viên làm việc rất chuyên nghiệp và nhiệt tình, họ giới thiệu khá nhiều phong cách, hai người đều cảm thấy đẹp, cuối cùng quyết định chọn sáu bộ. Cũng không cần chờ đợi đã có sẵn một đội ngũ gồm phụ trách trang phục, chuyên gia trang điểm và nhiếp ảnh gia.

Trong cửa hàng trưng bày một số mẫu váy cưới cao cấp xa hoa của nhà thiết kế nổi tiếng, chỉ bán không cho thuê. Mỗi bộ đều là có một không hai, số đo có thể sửa cho vừa khít với người mua nên tất nhiên giá không rẻ.

Phòng trưng bày váy cưới được trang trí rất xa hoa, ánh đèn dịu nhẹ, từng bộ váy cưới màu trắng ngà, vàng nhạt, hồng phấn, xanh nhạt vừa ấm cúng lại lộng lẫy, khiến cả không gian đều như đang phát sáng lung linh.

Từ Cảnh Tu chọn một chiếc váy màu vàng nhạt, phía trước ngăn đến đầu gối rồi bảo cô vào thử.

Mắt nhìn của anh thật chuẩn, khi cô bước ra, anh có cảm giác như thấy một nàng tiên nhỏ xinh đẹp đáng yêu, vẻ mặt hạnh phúc rạng rỡ đang cười với mình, mới chói mắt làm sao.

Chợt nghĩ lại lần đầu gặp nhau vào buổi trưa hôm đó, khi cô đâm phải xe anh rồi xin danh thiếp mà thấy sợ. Nếu ngày đó anh không đưa danh thiếp, có phải sẽ bỏ lỡ nhau cả đời không?

Không kìm lòng được bước lên ôm eo cô, anh nhẹ nhàng hôn lên trán, chân thành nói, "Vợ ơi, cảm ơn em."

Triệu Mộc Thanh nhón chân hôn cằm anh, nghiêng đầu cười, "Đừng khách sáo!"

Các nhân viên cách đó không xa rất thức thời giữ im lặng, không quấy rầy họ.

Hai người lại chọn thêm một bộ váy cưới ren trắng có voan che mặt, một bộ có chân váy thật dài trải rộng trên mặt đất và đặc biệt là một bộ lễ phục sườn xám đỏ nữa mới coi như xong.

Chụp ảnh cưới phải mất hai ngày, một ngày trong studio, một ngày ngoại cảnh.

Nhiếp ảnh gia Hồ Tu Nam là một người tràn ngập hơi thở nghệ thuật, nghe nói rất chuyên nghiệp, từng chụp ảnh tạp chí cho khá nhiều ngôi sao nổi tiếng.

Còn có trợ lý Tiểu Hồ là một chàng trai trẻ rất đẹp trai lại nhiệt tình.

Studio này làm việc quả thực danh bất hư truyền, mọi thứ đều đầy đủ cả, hiệu suất cao khỏi bàn, nhiếp ảnh gia cũng chỉ hướng dẫn họ một vài dáng chụp ảnh cho hợp chủ đề, còn lại thì đều để họ tự ý di chuyển, bắt lấy những khoảnh khắc tự nhiên nhất.

Chỉ vậy mà sau một ngày chụp, Triệu Mộc Thanh vẫn cảm thấy mệt đến nỗi không nhúc nhích được. Lần trước Kim Nhã kêu ca với cô chụp ảnh cưới là hoạt động yêu cầu thể lực cao quả không phải nói quá, ngày mai lại còn phải chụp ngoại cảnh với đi giày cao gót nữa.

Ngày thứ hai chụp ảnh bên hồ nhân tạo khá lớn, lúc tạo dáng chụp ảnh, thợ chụp ảnh thường tìm một số vật làm điểm nhìn, thường là cây, hoa, tảng đá...

Đến bên hồ lấy cảnh, anh ta lại hô, "Chú rể nhìn cô dâu, cô dâu nhìn Tiểu Hồ."

Triệu Mộc Thanh quay sang nhìn mặt hồ tĩnh lặng, nghĩ thầm, nhiếp ảnh gia này hẳn là thường xuyên chụp phong cảnh hùng vĩ, hồ nước rộng lớn như vậy mà là hồ nhỏ gì chứ.

Anh ta lại hô, "Cô dâu nhìn Tiểu Hồ."

Triệu Mộc Thanh vẫn bất động nhìn mặt hồ, kêu to, "Tôi đang nhìn mà! Đây là hồ lớn có được không?"

Từ Cảnh Tu chọc vào eo cô, cố nhin cười, "Vợ à, nhìn trợ lý Tiểu Hồ ý."

Anh trợ lý nhảy lên gọi, "Nhìn tôi, nhìn tôi cơ mà."

"Hả? Ừ... haha." Triệu Mộc Thanh ngại ngùng đỏ mặt.

Từ Cảnh Tu không nhin được cười, khóe miệng nhếch lên còn quần chúng xung quanh đã cười ầm lên rồi.

Di chuyển hai địa điểm, Triệu Mộc Thanh mệt không thở được.

Từ Cảnh Tu không nỡ, "Chúng ta về đi!"

Triệu Mộc Thanh, "Đừng đùa, chụp ảnh cưới sao lại tùy tiện vậy được?"

"Nhưng không phải em mệt lắm à?"

"Hơi mệt thật, chồng ơi em đau chân lắm, giày cao gót có thù với em."

"Vậy mình chụp nốt cảnh này rồi nghỉ."

"Nhưng còn hai cảnh nữa mà, tiền đã trả hết rồi."

"Không sao, anh sẽ cố gắng kiếm tiền."

Triệu Mộc Thanh vẫn lắc đầu, có tiền cũng không thể rút qua cửa sổ như vậy được.

Từ Cảnh Tu cúi người xuống, "Nào, anh cõng em, chụp cho xong rồi mình về."

Triệu Mộc Thanh hơi ngượng ngùng, ân ái trước mặt mọi người như vậy được không?

Lại nhìn bàn chân vừa đau vừa xót, hơn nữa đang chụp ảnh cưới, ân ái chút thì đã sao? Cô đi đến nằm úp sấp trên lưng anh, anh xoay mặt nhìn cô, "Được chưa?"

Cô gật đầu rồi hôn anh một cái thật nhanh, anh khẽ mỉm cười, cô cũng nhoẻn miệng cười.

Nhiếp ảnh gia nhanh chóng bắt lấy khoảnh khắc ngọt ngào này.

Từ Cảnh Tu cõng con thỏ nhỏ của mình đi về phía trước, Triệu Mộc Thanh ôm cổ anh hỏi, "Có phải em rất nặng không?"

Anh hơi động tay ước lượng cân nặng của cô, "Không nặng chút nào."

Nhớ tới lời mẹ chồng nói hôm qua, "Nếu sau này em có bầu bụng lớn rồi, anh có cõng em nữa không?"

Ngừng một chút anh mới trả lời, "Bụng lớn thì không cõng được nữa, lúc đó anh bế em."

"Từ Cảnh Tu, anh thích trẻ con không?"

"Không thích."

"... Tại sao?"

"Bất tiện."

"..."

Cuối cùng họ chỉ chụp bốn bộ rồi giải tán.

Vừa về đến nhà, Triệu Mộc Thanh liền đá giày nằm vật xuống ghế sofa, cẳng chân đau rất khó chịu, mu bàn chân phải căng lên đau nhức như muốn gãy ra.

Từ Cảnh Tu mở điều hòa, vào phòng tắm xả nước vào bồn rồi quay lại ghế sofa giúp cô cởi quần áo.

Triệu Mộc Thanh mệt đến nỗi không buồn trợn mắt, cũng không quan tâm xem có ngưng hay không, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Từ Cảnh Tu cởi áo khoác, xắn tay áo lên rồi bế cô vào phòng tắm, thử nhiệt độ của nước mới thả cô vào.

Nước ấm dịu dàng bao lấy cơ thể, Triệu Mộc Thanh thoải mái thở ra một hơi, cả người thả lỏng.

Từ Cảnh Tu lấy khăn giúp vợ lau người không bỏ qua chỗ nào, cô cũng ngoan ngoãn để anh hầu hạ.

"Có lạnh không?" Anh khàn giọng hỏi.

Cô lắc đầu, ánh mắt mờ lung híp lại nhìn anh, "Thoải mái lắm chồng ạ."

Cô nói chuyện đã đành, lại còn dùng ánh mắt đó nhìn anh, anh đã đang vô cùng kiềm chế còn chịu sao nổi.

Quần áo đã bị nước bắn lên làm ướt hết, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, anh chậm rãi cởi khuy áo sơ mi.

Ở bên nhau đã lâu, cô vừa nhìn ánh mắt anh đã biết không đúng, vội giãy giụa muốn đứng lên.

Đã muộn rồi, sỏi xám nhào đến, xoay cô lại quỳ trong bồn tắm...

Sau khi ăn uống thỏa mãn, nước trong bồn tắm đã chẳng còn bao nhiêu, Triệu Mộc Thanh cũng như sắp chết nằm úp sấp không phản ứng gì nữa.

Tắm lần hai, cô không dám ho he gì, cũng chẳng dám nhìn anh, chỉ sợ lại kích thích dục vọng của anh.

Từ Cảnh Tu xoay người cô lại, nhìn dấu đỏ trên ngực cô thì hơi chột dạ, là do lần cuối cùng kia tay anh nắm lấy nơi mềm mại của cô không khống chế được sức lực nên mới để lại.

Từ Cảnh Tu xoa bóp, nhẹ nhàng hỏi: "Đau không?"

Cô ngẩn ra, lại nhìn chỗ anh đang xoa nắn, túi thân gật đầu rồi lại cuống quýt lắc đầu.

Nhìn nước mắt cô rơi xuống, anh thấy tim mình mềm nhũn, cúi đầu hôn vết đỏ kia một cái, "Đồ ngốc này, thật biết hành hạ người khác."

Trong lòng cô không phục, người bị hành hạ là cô nhé, giờ lại bị trách ngược là kiêu gì?

Lần tắm rửa này kéo dài đến hai tiếng đồng hồ mới ra được đến giường.

Triệu Mộc Thanh thật sự không muốn động đậy nữa rồi, lúc này Từ Cảnh Tu lại cầm chân cô lên.

Triệu Mộc Thanh tưởng anh lại muốn làm chuyện kia, vội hừ hừ hai tiếng đá chân tỏ vẻ phản kháng.

Từ Cảnh Tu nhìn chân cô vừa đỏ vừa cứng thì dùng sức ấn vài cái, Triệu Mộc Thanh co chân lại, khó chịu lăn thoải mái đến nổi thở dài một tiếng.

Biết hôm nay cô mệt muốn chết rồi, Từ Cảnh Tu cũng không muốn làm gì đen tối nữa, chỉ tập trung mát xa chân cho cô.

Triệu Mộc Thanh cảm thấy sự thoải mái từ bàn chân lan tỏa thấm vào tim, cả người thoải mái dễ chịu mà nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chương 33

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi làm việc được một tuần, cuối cùng Triệu Mộc Thanh cũng kéo được hồn về mặt đất, tập trung vào công việc.

Sau đó chuyện của Triệu Lộ cũng không thấy bị nhắc tới nữa, chắc là thầy chủ nhiệm đã dùng quan hệ ém đi, dù sao cũng không phải chuyện hay ho gì, lộ ra thì danh tiếng của trường cũng hỏng.

Tiết học đầu năm, các bạn học sinh vẫn chưa lấy lại tinh thần nên hôm nay chỉ làm các hoạt động đơn giản.

Tan học, Triệu Mộc Thanh ra khỏi lớp, theo thói quen đi qua con đường nhỏ bên vườn hoa.

"Cô giáo Triệu!" Hứa Chính Minh từ phía xa đi tới.

Triệu Mộc Thanh gật đầu mỉm cười. Một người phụ nữ hơn 40 tuổi có vẻ vội vã đi lướt qua, hai người còn lơ đãng nhìn nhau.

Triệu Mộc Thanh nhìn mờ hời trên trán anh ta, "Thầy Hứa vừa lên lớp sao?"

"Đúng vậy! Lần này trùng hợp thật, không như lần trước..." Hứa Chính Minh hơi xấu hổ.

"Nghe nói anh và Tiểu Nhã đang hẹn hò hả?" Triệu Mộc Thanh cười hỏi.

"Ừ." Hứa Chính Minh gãi đầu ngượng ngùng, "Tôi với Tiểu Nhã nói chuyện khá hợp, hơn nữa còn có nhiều sở thích chung."

"Anh rất may mắn đó, chúc mừng anh." Triệu Mộc Thanh thật lòng mong họ hạnh phúc.

"Cảm ơn cô." Hứa Chính Minh liếc nhìn ngón tay cầm sách của cô, "Cô đã kết hôn với người mình thích rồi à?"

Triệu Mộc Thanh nhìn chiếc nhẫn trên tay trái, hào phóng thừa nhận, "Phải, chúng tôi đăng kí kết hôn rồi."

"Chúc mừng nhé." Hứa Chính Minh đưa tay ra, Triệu Mộc Thanh thoải mái bắt tay.

Lúc Triệu Mộc Thanh về đến văn phòng, mọi người đều đang chuẩn bị tan làm.

Triệu Lộ vừa vào phòng liền thấy Triệu Mộc Thanh đang thu dọn đồ đạc, "Mộc Thanh, cùng đi đi."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lúc sắp đến cổng trường, vẻ mặt Triệu Lộ đột nhiên có gì đó không đúng.

"Chị để quên điện thoại trong văn phòng rồi, để chị quay lại lấy." Nói rồi đưa chiếc túi LV trong tay cho Triệu Mộc Thanh.

Cô không thể làm gì khác là cầm túi hộ Triệu Lộ rồi đến cổng trường chờ.

Ngoài cổng vẫn còn một vài phụ huynh đến đón con với cô giáo chủ nhiệm lớp dưới.

Triệu Mộc Thanh đến nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm lớp một - Vu Mạn.

Vu Mạn trêu, "Mộc Thanh chờ bạn trai đến đón à?"

Triệu Mộc Thanh cười, "Tổ trưởng Triệu nhờ em cầm hộ túi, cô ấy quay lại văn phòng lấy điện thoại để quên."

Lúc này, một người phụ nữ đi tới.

"Cô họ Triệu?"

"... Vâng."

"Cô dạy mỹ thuật?"

"Vâng, chị là..." Còn chưa dứt lời, một chiếc túi xách tay đã bay đến.

"Á!" Triệu Mộc Thanh chỉ cảm thấy mặt đau rát, người cũng bị một lực mạnh đẩy ngã xuống đất.

"Trời ơi! Bà... bà làm gì thế? Chưa nói rõ ràng đã đánh người? Bảo vệ, bảo vệ đâu!" Tiếng Vu Mạn hét lên.

"Tao đánh chết con hồ ly tinh này, trông cũng trắng trẻo xinh xắn mà lại đi làm chuyện không biết xấu hổ. Đồ tiểu tam phá hoại gia đình người khác mà cũng xứng làm cô giáo à? Đúng là dạy hư con nhà người ta!" Tiếng người phụ nữ chửi bới vang lên.

Triệu Mộc Thanh thật sự bị dọa đến nổi mồ mịt rồi, cô sờ tay lên trán, ẩm ướt dính dính, toàn là máu. Nước mắt rơi xuống không dứt, cô biết mình bị phá tướng là cái chắc.

"Mẹ mày, lại còn giả vờ đáng thương, đồ đê tiện không biết xấu hổ!" Người phụ nữ còn định lao đến đánh tiếp nhưng bị Vu Mạn và bảo vệ giữ lại.

Triệu Mộc Thanh muốn đứng lên nhưng mắt cá chân đau nhói, nước mắt càng như vỡ òa. Từ Cảnh Tu, anh ở đâu? Anh không đến đón cô sao?

Từ Cảnh Tu tới chậm một chút, hôm nay anh phải xử lý một bưu kiện. Đỗ xe bên đường xong, chỉ thấy một đám người đang tập trung lại, có vẻ có việc gì đó.

Vừa sang đường liền nghe tiếng phụ nữ gào thét, anh nhìn quanh nhưng không thấy Thanh Thanh đứng ở chỗ mọi hôm vẫn chờ.

"Cô giáo Triệu, cô thế nào rồi?"

Âm thanh vọng ra từ đám người, trong lòng lập tức cảm thấy bất an, nhìn qua khe hở của đám người liền thấy một góc áo khoác màu hồng, anh vội vàng chen vào trong.

"Thanh Thanh!"

Triệu Mộc Thanh sốt ruột ngẩng đầu tìm kiếm, "Từ Cảnh Tu!"

Vừa nhìn lòng anh đã đau đến thắt lại, "Sao lại thế này?"

"Hu hu hu..." Triệu Mộc Thanh như bất được cọng cỏ cứu mạng, "Đau quá! Có phải em bị hủy dung rồi không?"

Từ Cảnh Tu lao đến ôm lấy cô, xem vết thương của cô rồi quét mắt nhìn xung quanh, "Ai làm?"

Ánh mắt dừng lại ở người phụ nữ đang phát điên, "Là bà?"

"Đúng... Là tôi." Người phụ nữ bị khí thế của anh dọa, còn cố mạnh miệng chỉ vào chiếc túi trên mặt đất, "Tiền chồng tôi kiếm được đều bị con hồ ly này tiêu hết, tôi... tôi đánh cô ta... danh chính ngôn thuận."

"Không phải em, không phải... em không có, không có..." Triệu Mộc Thanh núp trong ngực anh giải thích.

"Được rồi, anh biết." Từ Cảnh Tu an ủi.

Quay sang người phụ nữ, anh cười mỉa, "Chồng bà là ai?"

Người phụ nữ không dám lên tiếng.

"Được thôi." Từ Cảnh Tu rút điện thoại ra, cất giọng nói lạnh lẽo đầy kìm nén, "Diên Tân, vợ em bị người ta đánh ở cổng trường tiểu học, anh đến đây ngay đi."

Rồi nói với bảo vệ, "Bây giờ tôi đưa vợ đến bệnh viện, giao người này cho các cậu trước, mong mọi người trông coi cẩn thận, cảnh sát sẽ tới ngay. Nếu người này bỏ đi mất thì mấy cậu cứ cẩn thận."

Nói xong nhanh chóng bế Triệu Mộc Thanh lên xe.

Vừa vào đến xe, Triệu Mộc Thanh khóc òa lên, nước mắt nước mũi lẫn với máu trên mặt.

"Được rồi, không sao đâu, đừng khóc." Một tay Từ Cảnh Tu cầm vô lăng, tay kia lấy giấy lau nhẹ cho cô.

"Sao em đen đui thế này, hu hu hu, bị hủy dung rồi, em hủy dung rồi anh có cần em nữa không?"

Lúc này trong lòng Từ Cảnh Tu vừa vội vừa đau, xe dừng ngay cổng bệnh viện cũng không kịp chú ý vị trí có đúng hay không.

Bé cô chạy thẳng vào trong, bác sĩ thấy mặt cô toàn máu cũng nhanh chóng chuyển vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ Trương nhận được điện thoại của con rể, chạy xuống đến nơi thấy con gái như vậy cũng bị dọa hết hồn.

Sau khi bình tĩnh xem xét, thực ra chỉ nhìn đáng sợ vậy thôi. Vết thương do móc cài kim loại trên túi xách tay cửa vào, nằm ngang trên lông mày bên trái 1 cm, dài 2cm, máu chảy hơi nhiều.

Máu chảy qua mắt xuống má trái, cô lại lấy tay lau, mới nhìn chỉ thấy nửa mặt toàn máu.

Khi bác sĩ sát trùng vết thương, Triệu Mộc Thanh lại khóc lóc hồi lâu, thực ra đã bôi thuốc tê không đau nhưng vì bị dọa đến nỗi run rẩy không kiềm chế được.

Từ Cảnh Tu ôm chặt không cho cô lộn xộn, liên tục nhẹ giọng dỗ dành, đau lòng đến nỗi viền mắt đỏ hoe.

Bác sĩ khâu vết thương trên cô, "Con gái đừng động đậy nữa, nhờ mà khâu lệch thì không trách được bác đâu đấy. Nhưng mà gương mặt xinh xắn này lại không đẹp nữa rồi."

Quả nhiên Triệu Mộc Thanh ngồi im không giãy giụa nữa, Từ Cảnh Tu nắm tay cô, thương tiếc hôn lên đỉnh đầu.

Bác sĩ nhìn bác sĩ Trương, "Cậu con rể này của chị được đấy."

Bác sĩ Trương cũng tán thành.

Lại kiểm tra đến cổ chân, mô mềm bị xây xát, may mà không gãy xương nên xử lý bằng cách chườm túi lạnh.

Cuối cùng được đưa vào phòng bệnh, Từ Cảnh Tu mới coi như yên tâm.

Bố Triệu đang ở nhà nấu cơm, nhận được tin vội chuẩn bị đồ đưa vào bệnh viện cho con gái. Nhìn vết khâu trên gương mặt trắng trẻo, còn cả túi chườm ở chân, ông thấy ruột gan như quặn lại.

"Chuyện gì thế này?"

Từ Cảnh Tu đứng lên, "Chắc cô ngốc này đỡ đạn thay người khác rồi."

Điện thoại reo lên, là Hứa Diên Tân, "Được, em qua ngay đây."

Anh cúi người sờ đầu Triệu Mộc Thanh, nhẹ giọng nói, "Anh đến đồn công an xử lý chuyện này, sẽ về ngay thôi."

Cô ngược mắt cặp mắt sưng vù ngoan ngoãn gật đầu.

Bác sĩ Trương giục, "Cảnh Tu, con cứ đi đi! Ở đây có bố mẹ rồi."

Khi Từ Cảnh Tu đến đồn công an, mọi chuyện đã sáng tỏ.

Sự việc rất đơn giản, người phụ nữ đó là Vương Tuệ Ngọc, vợ thầy chủ nhiệm Chung Nghị ở trường Triệu Mộc Thanh.

Bà ta đã kết hôn với Chung Nghị mười mấy năm, trước nay vợ chồng vẫn luôn tương kính như tân. Một ngày trước, bà ta phát hiện trong túi áo chồng có hóa đơn thanh toán một chiếc túi LV, ngày ghi trên đó là ba ngày trước.

Bà ta vốn tưởng chồng mua túi tặng mình, lén tìm khắp nhà lại không thấy đâu nên nảy sinh nghi ngờ. Chung Nghị luôn chăm lo cho gia đình con cái, bình thường bà ta rất tin tưởng chồng, chưa từng nghi ngờ điều gì.

Con người một khi đã nghi ngờ thì đối phương làm gì cũng thấy có vấn đề. Khuya hôm trước ông ta nói chuyện điện thoại, còn chạy ra ban công rất lâu.

Trước đây ông ta cũng hay như vậy, vừa nghe điện thoại vừa hút thuốc ngoài ban công, căn bản đều nói chuyện công việc.

Vương Tuệ Ngọc thuận miệng hỏi là ai, ông ta cũng rất tự nhiên nói là cô giáo Triệu dạy mỹ thuật, bàn chuyện công việc bình thường.

Sau đó thừa dịp anh ta đi tắm, bà ta bèn lén kiểm tra điện thoại, nhật ký cuộc gọi đúng là ghi cô giáo Triệu, lướt tiếp xuống, tên liên lạc này xuất hiện khá thường xuyên.

Lại kiểm tra WeChat, gần đây nhất là một người tên Lulu, nội dung chỉ có một tin nhắn duy nhất là của Chung Nghị nhắn nửa tiếng trước: "*Biết rồi.*"

Chắc chắn là nội dung trước đó đã bị xóa hết, chỉ còn lại mỗi cái này chưa kịp xóa.

Bà ta lại vào danh sách bạn bè của Lulu, không thấy thông tin gì có ích, cũng không có bức ảnh nào.

Thế là chiều hôm nay, nhân lúc Chung Nghị đi tham gia cuộc họp của Bộ giáo dục thành phố, Vương Tuệ Ngọc không đi làm mà đến trường tìm hiểu.

Lúc trong vườn hoa, bà ta nghe thấy một thầy giáo gọi "Cô giáo Triệu", là một cô giáo trẻ tuổi rất ưu nhìn, lúc đó bà ta còn thấy mình nghĩ nhiều, cô giáo này vừa nhìn đã thấy trong sáng hiền lành.

Lúc tan học, Vương Tuệ Ngọc nấp ở một bên cổng trường ôm cây đợi thỏ. Cuối cùng cũng thấy một cô gái xách túi LV, chính là cô giáo họ Triệu ở vườn hoa kia. Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp thế?

Bà ta bước đến hỏi cô có phải họ Triệu không, có phải dạy mỹ thuật không, cô đều thừa nhận. Không còn nghi ngờ gì nữa, bà ta liền thẳng tay cho cô một trận.

Người tận mắt làm chứng Vu Mạn cũng ở đó, cô ấy thuật lại lời Triệu Mộc Thanh, cho biết chiếc túi LV là của một cô giáo khác cũng họ Triệu dạy mỹ thuật.

Vương Tuệ Ngọc biết mình đánh nhầm người thì che mặt khóc nức nở. Đúng lúc Chung Nghị chạy đến, Vương Tuệ Ngọc vừa thấy liền lập tức cho ông ta hai cái tát.

Trong văn phòng cục trưởng.

"Em dâu sao rồi?" Hứa Diên Tân đưa cho anh điều thuốc.

"Mặt bị khâu mấy mũi, trật chân."

"Bên kia biết đánh nhầm người nên muốn hòa giải, họ đồng ý bồi thường."

"Không chấp nhận hòa giải, em đã bảo Duy Kinh rồi."

"Được!" Hứa Diên Tân không nói chuyện đó nữa mà đấm anh một cái, "Kết hôn thật hả? Tên nhóc này nhanh tay đấy. Thế mà không nói cho anh một tiếng."

Lúc anh ta nhận được điện thoại của Từ Cảnh Tu còn chưa hiểu gì, tưởng vẫn là cô vợ cũ như tiên trên trời kia. Đến lúc xem camera an ninh mới biết là một cô bé đáng yêu, lại nhớ hôm trước Ôn Hòa có từng nhắc đến chuyện Từ Cảnh Tu đang quen một cô bạn gái nhỏ, vậy hẳn là vị này rồi.

"Cuối tháng ba mời anh đến uống rượu mừng." Từ Cảnh Tu lộ ra nụ cười duy nhất trong ngày hôm nay.

"Chúc mừng!" Hứa Diên Tân vỗ vai anh, thật lòng vui vẻ cho bạn thân mình.

Chương 34

Editor: Hà Mễ

Beta: Mạc Y Phi

Từ Cảnh Tu đẩy cửa phòng bệnh bước vào, Triệu Mộc Thanh đã ngủ rồi.

Bố mẹ Triệu đang ngồi một bên nhỏ giọng nói chuyện.

Từ Cảnh Tu khẽ thấp giọng gọi, "Bố mẹ."

"Con về rồi à, thế nào?" Bố Triệu đã nghe con gái nói qua về sự việc.

"Không sao ạ, đều là lỗi của người khác, không liên quan đến Thanh Thanh, con đã mời luật sư rồi."

"Vậy thì tốt! Dám đối xử với con gái bố như vậy, phải cho bọn họ một bài học."

"Bố yên tâm ạ."

"Con chưa ăn đúng không? Bố con vừa xuống mua cơm hộp, vẫn còn nóng, con ăn trước đi." Bác sĩ Trương nói.

"Thanh Thanh chưa ăn ạ?"

"Nó đòi ăn cháo, mua về cho lại bảo không muốn ăn, cứ nhất quyết đợi con về. Vừa làm ầm ĩ một trận xong ngủ rồi."

Từ Cảnh Tu lại thấy thương cô.

Bác sĩ Trương liếc nhìn anh, "Không sao đâu, vết thương nhỏ thôi, chỉ là bị dọa hết hồn. Hai ngày nữa lại nhảy nhót tung bừng ngay ý mà."

Bố Triệu bắt mẫn vợ mình nói nhẹ nhàng như không, ông nhỏ giọng lầm bầm, "Vết thương lớn như thế còn kêu nhỏ, con gái tự nhiên lại phải chịu tai bay vạ gió..."

Bác sĩ Trương lườm chồng một cái.

Từ Cảnh Tu: "Vậy để lát nữa con ăn. Cũng tối rồi, bố mẹ về nghỉ đi ạ, con ở đây chăm sóc Thanh Thanh."

Bố Triệu còn muốn nói chuyện đã bị bác sĩ Trương cầm tay, "Cũng được, vậy con vất vả rồi, con nghỉ ở ghế sofa cho đỡ mệt này."

Từ Cảnh Tu ngồi bên mép giường, chăm chú nhìn cô gái đáng yêu đang ngủ.

Hô hấp mỏng manh, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt còn sưng vù, Triệu Mộc Thanh hơi nhú mày, đôi môi luôn thích cười lúc này lại hơi mếu, như có thể khóc bất cứ lúc nào.

Hôm nay anh thật sự bị cô dọa rồi, bây giờ cứ nhắm mắt lại là hình ảnh cô đang chảy máu run lẩy bẩy núp trong ngực anh hiện lên. Anh thật sự không muốn trải qua cảm giác sợ hãi này một lần nào nữa. Những người đã tổn thương cô, anh sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào, họ phải trả cái giá thật đắt cho hành động hôm nay.

"Hu hu..." Tiếng nức nở chợt vang lên đã kéo Từ Cảnh Tu đang chìm đắm trong cơn tức giận trở lại.

Triệu Mộc Thanh nhú mày, bàn tay như đang muốn túm lấy thứ gì đó, cô sợ hãi run rẩy, giấc ngủ không hề an ổn giống như đang mơ thấy cơn ác mộng đáng sợ lắm.

Anh nắm lấy tay cô, bàn tay hai người lập tức đan chặt không rời.

"Xin lỗi!" Từ Cảnh Tu nhẹ giọng thì thầm, cuống hòng lại như mắc nghẹn.

Đau lòng đến không thở nổi, anh quỳ bên giường bệnh khẽ hôn lên vàng trán đang dán băng gạc của cô.

12 giờ, Triệu Mộc Thanh đói bụng mà tỉnh.

Lúc mơ màng mở mắt còn hoảng hốt không hiểu gì, cô hơi chóng mặt, trên trán đau rát, dưới chân cũng đau không thể cử động nổi.

Từ Cảnh Tu nằm ghé vào bên giường, cô vừa cử động anh lập tức tỉnh lại.

"Vợ à, em thấy sao? Chỗ nào không thoải mái?" Giọng nói của anh hơi khàn.

"Chồng ơi em đau." Cô lại bắt đầu mếu máo.

Từ Cảnh Tu xoa nhẹ tóc cô, "Anh biết, bác sĩ bảo hai ngày nữa sẽ tốt thôi."

Đôi mắt Triệu Mộc Thanh lo lắng bất an nhìn anh, "Có phải em bị phá tướng rồi không?"

"Không đâu, không sao hết, chỉ là vết thương nhỏ thôi, sẽ lành lại rất nhanh." Anh dịu giọng an ủi.

"Anh lừa em, nhỏ mà phải khâu à? Em nghe bác sĩ bảo dài 2cm, 2cm là chừng này phải không?" Nói rồi cô giơ tay ước lượng cho anh xem.

Từ Cảnh Tu kéo tay cô xuống hôn, "Không phải, em giờ đến 3cm rồi, chỉ cần chú ý ăn kiêng thì sẽ nhanh chóng khôi phục, không để lại sẹo đâu."

"Nhỡ không lành sẹo thì sao ạ?"

"Dù có sẹo thì em vẫn đẹp."

"Đéo miệng! May mà chúng ta đăng kí kết hôn rồi, bây giờ anh có hối hận cũng không kịp đâu."

"Sao anh phải hối hận? Em tốt như vậy cơ mà."

"Em rất tốt sao? Tốt chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng tốt, tốt hơn tất cả những người khác."

Triệu Mộc Thanh trừng mắt, mặt hơi nóng lên, cuối cùng sắc mặt cũng không còn tái nhợt nữa.

Cô thở dài, "Từ Cảnh Tu, anh có biết anh nói mấy lời ngọt ngào rất hay không?"

"Bây giờ thì biết rồi."

"Không được nói với người phụ nữ nào khác."

"Chỉ nói với mỗi mình em thôi."

Mặt Triệu Mộc Thanh đỏ đến nỗi sắp nhỏ ra máu, không thể chịu nổi nữa.

Lúc này chợt vang lên tiếng "ọc ọc", hai người đều bật cười.

Cơm nước đặt trong bình giữ nhiệt vẫn còn ấm.

Hai người đều đã đói, Triệu Mộc Thanh húp cháo, ánh mắt thêm khát nhìn món sườn xào chua ngọt trong hộp cơm của Từ Cảnh Tu.

Thò tay muốn gấp một miếng đã bị anh tàn nhẫn ngăn lại.

"Em có cần khuôn mặt này nữa không?"

"... Cần ạ."

"Vậy thì đừng hoảng ăn cháo cho anh, bây giờ muộn quá rồi, ăn nhiều lại khó tiêu, mai sẽ cho em ăn thoải mái."

Triệu Mộc Thanh nghe vậy liền nhanh chóng giải quyết hết bát cháo lớn.

Từ Cảnh Tu đi thu dọn bát đĩa quay lại lập tức thấy cô đang dịch mông trên giường, vội đi tới, "Em muốn làm gì?"

"Ừm... em xuống giường."

"Đi vệ sinh à?"

Triệu Mộc Thanh im lặng.

Từ Cảnh Tu bế cô đi vào phòng vệ sinh, giúp cô kéo quần dài lẫn quần lót xuống, lại đỡ cô ngồi xuống bồn cầu.

Triệu Mộc Thanh hơi ngại, dù đã là vợ chồng, cái gì cần nhìn đã nhìn hết rồi nhưng cô vẫn thấy mất tự nhiên, "Anh ra ngoài chờ em đi."

Từ Cảnh Tu cũng không trêu cô nữa, "Xong thì gọi anh." Rồi đi ra ngoài đóng cửa lại.

Chỉ một lát, bên trong đã vang lên tiếng xả nước, Từ Cảnh Tu gõ cửa, "Anh vào nhé."

Vào thấy Triệu Mộc Thanh đang khó khăn kéo quần lên, Từ Cảnh Tu đến giúp luôn rồi bế cô về giường.

Phòng này chính là phòng bệnh cao cấp, thuận tiện như trong khách sạn vậy.

Chân cô phải băng bó lại nên không tiện tắm rửa, miệng vết thương cũng không thể tiếp xúc với nước. Từ Cảnh Tu giặt khăn lau hết toàn thân cô một lượt rồi lại bế cô vào phòng vệ sinh đánh răng.

Triệu Mộc Thanh không thấy buồn ngủ chút nào, nhưng lại nghĩ đến mai Từ Cảnh Tu còn phải đi làm, cô hòa nhã nói: "Nếu không anh về nhà ngủ đi, em không sao, mai mẹ lại đến rồi."

"Chưa buồn ngủ à? Vậy chúng ta tìm chút việc để làm."

Từ Cảnh Tu nói xong liền cởi áo khoác, chỉ còn lại áo sơ mi bên trong.

"Anh... anh làm gì thế?"

"Em nói xem?"

Triệu Mộc Thanh tủi thân, lắp bắp, "Em... em đã thế này rồi, anh còn muốn... muốn cái đấy."

"Xùy!" Từ Cảnh Tu mở mắt nhìn cô cười, "Cái đấy là cái gì? Anh chỉ định nói chuyện thôi. Hay là... em muốn cái đấy?" Nói rồi trèo lên giường nằm cạnh cô.

Triệu Mộc Thanh vội vàng lắc mấy cái thật mạnh, lắc đến nổi hoa mắt. Từ Cảnh Tu nhìn cô như vậy liền cạ lời, "Em bị ngốc hả?"

"Em ngốc chỗ nào?" Triệu Mộc Thanh không phục, thở phì phò nghiêm mặt.

"Em còn không ngốc chắc, bị người ta đánh mà không biết trốn, cứ đứng đần ra."

"Sao em biết được chị ta định đánh em chứ? Em còn chưa kịp phản ứng." Đến giờ cô vẫn thấy hơi sợ.

Anh lại bắt đầu tự trách, "Đều tại anh. Nếu hôm nay anh đến đón em sớm một chút..."

"Liên quan gì đến anh đâu. Tại hôm nay em xui xẻo thôi."

Từ Cảnh Tu đỡ cô nằm xuống, không dám đụng vào chân cô, cẩn thận ôm cô vào lòng.

"Kể anh nghe chuyện ngày bé đi!"

"Lúc trước em kể rồi còn gì?"

"Anh muốn nghe nữa." Tất cả mọi thứ của cô.

"Lúc bé em sợ lắm, bố mẹ không ép em học, tiền tiêu vặt lúc nào đều cho đầy đủ, ngày nào cũng vui vẻ. Có điều từ lúc lên cấp hai thì bắt đầu hơi trắc trở."

"Trắc trở thế nào? Ai bắt nạt em à?" Thật sự làm người ta khó chịu mà, cô chính là kiểu người dễ bị bắt nạt.

"Ôi, là Thẩm Xung đấy!"

"Anh ta làm gì?" Thảo nào anh ngứa mắt anh ta lâu lắm rồi.

"Tự nhiên một hôm anh ta đứng trước cả lớp nói thích em, còn đặt cho em biệt danh bé thỏ trắng nữa."

"Rồi sao nữa?" Từ Cảnh Tu đen mặt.

"Sau đó thì suốt ngày bị các bạn trêu chọc, xấu hổ chết đi được. Nhưng em không dám mách bố mẹ, ngày nào đi học cũng như đánh trận."

Trong lòng người nào đó đang nở nụ cười khẩy, anh ghim món nợ này rồi.

"Anh thì sao? Kể em nghe chuyện ngày trước của anh đi." Tay Triệu Mộc Thanh vuốt ve cằm anh rồi đột nhiên trượt xuống yết hầu.

Lòng ngứa ngáy, Từ Cảnh Tu bắt lấy tay cô hôn một cái, "Trước kia..."

Có lẽ ngày tháng có cô ở bên quá tuyệt vời nên nhất thời anh chẳng có ấn tượng gì với quãng thời gian trước kia.

"À, trước kia anh đi học rồi đi làm." Một câu đã khái quát xong.

"Hết rồi ạ?" Triệu Mộc Thanh ngẩn ra nhìn anh.

Từ Cảnh Tu cười bóp mũi cô, "Sau khi anh tốt nghiệp cấp ba thì sang California học quản lý kinh tế, ở nhà chỉ có một dì giúp việc lo việc hằng ngày cho anh. Ngày nào cũng rất cô đơn. Lúc rảnh rỗi, anh sẽ đỗ xe bên đường ngắm dòng xe qua lại, dần dần anh thấy mình rất có hứng thú với ô tô nên bắt đầu nghiên cứu các hãng xe, tính năng và đặc điểm hình dáng của chúng. Sau đó..."

Anh thấy cô đã nhắm mắt liền dừng lại.

"Sau đó thì sao nữa anh?" Triệu Mộc Thanh mở nửa mắt thúc giục.

Từ Cảnh Tu hôn lên mi mắt cô, lại tiếp tục, "Sau đó, anh tìm tài liệu sách vở ở California tự học thiết kế ô tô. Lúc sắp tốt nghiệp ở Berkeley, anh xin học bổng về thiết kế ô tô ở một trung tâm đào tạo thiết kế ở Mỹ..."

Hình như đây là lần đầu Triệu Mộc Thanh nghe anh nói nhiều như thế, giọng nói thật trầm thấp dễ nghe.

Từ Cảnh Tu nằm cách cô gần như vậy, sát ngay bên tai. Anh thân mật ôm cô như vậy, dịu dàng lại trân trọng. Trên người anh còn có mùi hương mà cô thích nhất. Hình như vết thương cũng không đau như lúc trước nữa, trong lòng như có gì đó bắt đầu lên men.

"Rất may là họ đã chọn anh, sau đây anh bắt đầu chính thức học thiết kế ô tô một cách bài bản..."

Anh ngừng lại, hô hấp hơi dồn dập.

Bàn tay cô đang sờ mó thắt lưng của anh, nhưng lần mò hồi lâu vẫn không tháo ra được, liền trực tiếp thò tay xuống dưới thắt lưng anh...

Miệng lưỡi khô đắng, cắn răng nhắm nhin một hồi rồi dè tay cô lại, thì thầm hỏi, "Vợ à, em muốn sao?"

Hai mắt Triệu Mộc Thanh nhắm chặt, đỏ mặt.

Từ Cảnh Tu thở hắt hắt kéo tay cô ra.

Anh thò tay vào trong chăn kéo quần cô xuống. Bắt đầu xoa nắn...

Chỉ năm phút sau, cô đã không khống chế được mà rên lên, run rẩy mềm nhũn.

Từ Cảnh Tu rút tay ra, thương tiếc hôn cô thật dịu dàng. Anh xuống giường giặt khăn lau người cho cô rồi giúp cô thay quần áo.

Chịu đựng dục vọng sắp nổ tung, anh vội vào phòng tắm dội nước lạnh.

Lúc quay lại giường, cô đã say giấc, gương mặt đỏ bừng, khoe miệng còn cong lên.

Trong đầu anh lúc này toàn là tiếng rên rỉ của cô ban nãy. Từ Cảnh Tu cười khò, con thỏ vô lương tâm này ăn no xong liền ngủ.

Giờ tay tắt đèn, anh cũng nằm xuống ôm bảo bối vào lòng. Bàn tay to cách lớp áo ngủ phủ lên hai bên căng tròn, dù thân thể còn đói khát nhưng trong lòng lại vô cùng thỏa mãn.

Chương 35

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm, bố mẹ tới thăm còn mua trái cây, mang theo cháo mới được nấu xong thơm nức và canh xương lẫn bữa ăn sáng.

Bố Triệu muốn ngồi thêm nhưng bị bác sĩ Trương và Từ Cảnh Tu khuyên nhủ mãi mới đi đến lớp.

Triệu Mộc Thanh cảm thấy thời gian nằm viện cũng không quá tệ, đến ngay cả mẹ khi nói chuyện với cô cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Mở TV, Triệu Mộc Thanh vừa ăn cháo vừa xem chương trình tạp kỹ.

Bác sĩ qua xem vết thương và đổi thuốc cho cô, cũng băng bó lại mắt cá chân.

Triệu Mộc Thanh vui vẻ nhìn các minh tinh trên TV, Từ Cảnh Tu thấy cô vô tâm vô tư như thế thì khóe miệng cong lên.

Bác sĩ Trương ở bên cạnh cảm thán, quả nhiên người ngốc có phúc của người ngốc.

Bà nhìn con rể, áo sơ mi nhăn nhúm, mắt đầy tơ máu thì hơi không nỡ.

"Cảnh Tu, hay là con về nhà nghỉ ngơi một chút đi, Mộc Thanh cũng không có việc gì, ở đây đã có mẹ rồi!"

Từ Cảnh Tu suy nghĩ một chút mới nói, "Cũng được ạ, con quay về tắm rửa rồi lấy thêm ít đồ."

Từ Cảnh Tu về nhà tắm rửa thay quần áo rồi cầm theo đồ dùng sinh hoạt và laptop, anh gọi điện cho Dương Triều và Cận Lăng, lúc quay lại đã là hai tiếng sau.

Triệu Mộc Thanh đang nói chuyện với Hoa Trân trên WeChat, cô thông báo về tình trạng của mình.

[Hoa Trân]: Vãi! Cậu đi phẫu thuật thẩm mỹ à?

[Triệu Mộc Thanh]: Hừ! Bị người ta nhận nhầm thành tiểu tam rồi xông vào đánh ghen, suýt nữa mất mạng đấy!

[Hoa Trân]: Haha, còn có chuyện này nữa sao? Ở bệnh viện nào? Để tớ qua nhìn gương mặt mới của cậu nào.

[Triệu Mộc Thanh]: Chỗ mẹ của tớ, bệnh viện nhân dân, nhớ mang theo ít đồ ăn vặt đấy.

Từ Cảnh Tu đẩy cửa vào, Triệu Mộc đang ăn nho và xem chương trình tạp kỹ.

"Mẹ đâu anh?"

"Đi làm việc ở tầng bốn rồi."

Đang nói chuyện, viện trưởng Dương gõ cửa vào.

"Mẹ." Triệu Mộc Thanh chào hỏi mẹ chồng.

"Con sao rồi? Còn đau không?" Dương Triệu đặt trái cây xuống rồi ngồi vào bên giường.

Triệu Mộc Thanh ngoan ngoãn cười nói, "Dạ đỡ nhiều rồi ạ, bác sĩ nói chú ý nghỉ ngơi nhưng không đảm bảo sẽ không để lại sẹo."

Dương Triệu an ủi con dâu, "Không sao, cho dù Thanh Thanh có sẹo cũng vẫn xinh, với lại bác sĩ đều hay nói theo chiều hướng xấu nhất, cứ điều dưỡng tốt, chú ý ăn uống thì sẽ không để lại sẹo đâu." Bà quay đầu lại nói với Từ Cảnh Tu: "Chuyện này phải dùng pháp luật để những người kia bị trừng trị, còn có luật pháp nữa không hả, ở cửa trường học chưa rõ phải trái đã đánh người ta."

Từ Cảnh Tu gật đầu, "Con đã xử lý rồi."

"Mẹ mua một ít trái cây tươi rất tốt để dưỡng nhan, ăn nhiều một chút chắc chắn sẽ không sao đâu."

"Con cảm ơn mẹ!"

Bác sĩ Trương cũng tranh thủ sang đây thăm nom, nói chuyện vài câu với bà thông gia mới lên tầng.

Dương Triệu ngồi một lúc rồi về.

Tiếp theo là Cận Lăng dẫn theo cô vợ Mạch Kỳ tới thăm.

Cận Lăng giới thiệu vợ mình với Mộc Thanh, "Cứ gọi cô ấy là Tiểu Mạch hoặc Mạch Mạch là được."

Từ Cảnh Tu ở bên cạnh bổ sung, "Lúc ở California, anh và Tiểu Mạch là bạn học."

Tiểu Mạch cầm theo một lẵng hoa cẩm chương, "Chị thể gọi em là Thanh Thanh không? Chúc em sớm bình phục nhé."

Làn da Tiểu Mạch thiên về màu lúa mạch, nhìn qua là một cô gái tràn đầy sức sống, không giống như làn da trắng hồng như em bé của Triệu Mộc Thanh.

Ngay từ lần đầu gặp Triệu Mộc Thanh đã cảm thấy rất thích cô ấy, "Tất nhiên có thể rồi, em cảm ơn chị!"

Tiểu Mạch ngồi xuống, lấy một quả nho trong rổ, hạ giọng nói với cô: "Em thật lợi hại, đến loài động vật máu lạnh Hugh này mà cũng có thể hạ gục!"

Triệu Mộc Thanh cũng lấy một quả rồi bật cười, "Đâu có đâu có!"

"Chị và cậu ấy làm bạn học suốt ba năm mà nói với nhau chưa quá năm câu."

Triệu Mộc Thanh kinh ngạc, ngẫm lại thì cũng rất có khả năng.

"Cho dù như vậy cũng vẫn có rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy, có một em gái da trắng theo đuổi cậu ấy khá lâu, còn có chị gái Hàn Quốc cũng viết thư tình cho cậu ấy..."

Trong lòng Triệu Mộc Thanh đã khó chịu rồi, tối hôm qua anh kể về trải nghiệm ở nước ngoài, kể về chuyện trở thành học bá nhưng lại không kể về những chuyện tình cảm ở trường.

Từ Cảnh Tu không lên tiếng, anh cười mỉa nhìn thoáng qua Cận Lăng.

Cận Lăng ho một tiếng, rút ra một phong bì từ túi áo vest: "Đây là phí an ủi người nhà dành cho nhân viên ưu tú của công ty."

Từ Cảnh Tu nghĩ thầm, coi như cậu thức thời.

Triệu Mộc Thanh kinh ngạc, "Còn có phí an ủi người nhà sao... An Khí còn nhận người không ạ? Cần tìm nhân tài dạy vẽ cho thiếu nhi không ạ?"

Tiểu Mạch bật cười.

Cận Lăng nghiêm túc suy nghĩ, anh ta hỏi Cảnh Tu, "Hugh tổng, nếu không thì để tớ sắp xếp một nữ trợ lý nữa cho cậu nhé?"

Từ Cảnh Tu gật đầu, "Có thể xem xét."

Nói xong cả bốn người đều cười.

Lúc vợ chồng Cận Lăng rời đi đã là giữa trưa.

Canh xương và đồ ăn buổi sáng bố Triệu mang tới để trong bình giữ nhiệt vẫn còn nóng, anh đưa cho Triệu Mộc Thanh.

Đồ ăn thanh đạm, không có chút dầu mỡ nào.

Hai bữa liền Triệu Mộc Thanh ăn cháo rồi, trong miệng chẳng cảm nhận được vị gì, cô gầy còm, không có hứng thú ăn uống, "Em ăn nhiều trái cây rồi nên không đói bụng đâu, anh mau ăn cơm đi!"

Từ Cảnh Tu múc một bát canh cho cô, "Uống hết bát canh này đi, bổ nấu lâu lắm đây, rất có lợi cho việc khôi phục vết thương."

Không lay chuyển được anh, Triệu Mộc Thanh đành uống hết một bát canh rồi ăn ba miếng xương sườn.

Hai tiếng sau, lãnh đạo trường học và mấy thầy cô có quan hệ tốt cũng tới thăm.

Từ Cảnh Tu mở cửa gật đầu chào.

Lãnh đạo khoảng hơn bốn mươi tuổi, trong mắt lóe lên tia sáng, "Xin chào, chúng tôi là đồng nghiệp của cô giáo Triệu. Cậu là cậu Từ sao?"

Từ Cảnh Tu bình tĩnh đáp, "Đúng vậy, tôi là chồng của cô ấy."

Hiệu trưởng Diêm áy náy: "Tôi là hiệu trưởng Diêm Sâm của trường tiểu học. Thật sự không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy ở trường. Đều do công tác bảo vệ, việc xây dựng tư tưởng và đạo đức của giáo viên chưa đủ."

Vẻ mặt Từ Cảnh Tu lãnh đạm, "Đúng là như vậy."

Hiệu trưởng Diêm và một vài thầy cô đứng sau lập tức thấy xấu hổ.

Triệu Mộc Thanh không nhìn nổi nữa, cô nói, "Cảnh Tu, anh mau mời mọi người ngồi xuống đi!"

Từ Cảnh Tu kéo cửa ra, nhận lấy lẵng hoa và giỏ quà từ tay các thầy cô.

Trong phút chốc sáu người bước vào, cũng may phòng bệnh cao cấp có sofa tiếp khách, tất cả mọi người đều ngồi xuống.

Triệu Mộc Thanh khách khí nói: "Hiệu trưởng, đã làm phiền mọi người rồi, cảm ơn mọi người đã đến thăm em."

Hiệu trưởng Diêm mỉm cười, "Nên làm mà, cô giáo Triệu, trong thời gian này cô cứ nghỉ ngơi cho tốt, các tiết của cô đều có thầy cô khác dạy thay rồi."

Triệu Mộc Thanh thấy hơi kỳ lạ, cô dạy mấy năm rồi mà chưa từng nói chuyện với hiệu trưởng được mấy câu, bình thường hiệu trưởng cũng tương đối nghiêm túc, hôm nay không chỉ tự mình đến thăm còn khách sáo như vậy.

Mọi người ở bên cạnh cũng đã nhìn ra, theo lý thuyết việc này nói lớn không lớn, vốn chủ nhiệm Tống dẫn bọn họ tới là được nhưng hiệu trưởng lại chủ động muốn đi, hơn nữa thái độ ân cần như vậy, xem ra sau lưng có chuyện bí ẩn.

"Mặt khác, bình thường chủ nhiệm Chung cũng là người cẩn thận, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, hiện tại anh ta rất hối hận, trong nhà thì rối loạn nên cũng không có mặt mũi tới gặp cô, bây giờ vợ anh ta vẫn còn ở trong đồn công an kia, cô xem..."

Quả thật chuyện này Triệu Mộc Thanh không oán trách ai, do bản thân không may mắn thôi.

Cô đang muốn trả lời, Từ Cảnh Tu đã lên tiếng.

"Chuyện này tôi hy vọng sẽ xử lý theo lẽ công bằng, cho Mộc Thanh và các phụ huynh học sinh trong trường một lời giải thích. Hiệu trưởng Diêm, nếu anh có điều gì muốn giải thích hay bao che mà nói thì chúng tôi không thể chấp nhận, hơn nữa sẽ theo đến cùng."

Lời nói này hơi nặng nề, chẳng cho hiệu trưởng Diêm chút mặt mũi nào.

Ông ta sờ lên cái gáy đỏ đầy mồ hôi của mình, thầm mắng Chung Nghị gây ra việc này mà làm liên lụy đến cả mình.

Ngày hôm qua đi họp ở bộ giáo dục, quan hệ cá nhân của ông ta và cục trưởng Chu rất tốt, nhắc đến chuyện này, Chung Nghị cũng đi theo ông ta nhiều năm nên muốn bảo vệ một chút. Không ngờ khí thế của đôi phương lại mạnh mẽ như vậy, không chỉ tố cáo vợ Chung Nghị đánh người, còn kiên quyết tố cáo chuyện Chung Nghị và Triệu Lộ lần trường học, loại chuyện này vốn chỉ là tranh chấp dân sự, đâu cần phải âm ỉ đến tận tòa án, ấy thế mà lại còn mời được luật sư số một của An Lâm - Hứa Duy Kinh.

Cục trưởng Chu có hỏi về chuyện này, ông ta nói cô giáo bị đánh ủy thác chuyện này cho chồng mình xử lý chuyện này, chồng cô họ Từ, tên Từ Cảnh Tu.

Động tác uống trà của cục trưởng Chu lập tức dừng lại, khuyên ông ta không nên gây thêm chuyện, còn ghé vào lỗ tai để chỉ bảo một chút, lúc này ông ta mới biết.

Các thầy cô khác không dám nói gì, Triệu Mộc Thanh liếc mắt ra hiệu với Từ Cảnh Tu.

Khóe môi Từ Cảnh Tu cong lên, vẻ mặt lại chẳng vui vẻ gì, "Vừa rồi chỉ đùa một chút thôi, tôi tin hiệu trưởng và các thầy cô có thể hiểu được tâm trạng phần nộ của bố mẹ tôi và Mộc Thanh, hơn nữa cũng tin tưởng trường học sẽ xử lý công bằng đối với các thầy cô có liên quan, đúng không?"

Mọi người đổ mồ hôi, ai cũng hiểu vừa rồi không phải đùa đâu.

Tốt xấu gì cũng có một bậc thang bước xuống, hiệu trưởng Diêm vội gật đầu, "Đương nhiên, mong cậu Từ yên tâm, trường học sẽ xử lý nghiêm minh về việc này, cho cô giáo Triệu một lời giải thích."

Quan hệ của Vu Mạn và Triệu Mộc Thanh không tệ, cô ấy nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Ngày đó thật sự là bị dọa phát khiếp, chị đứng ngay bên cạnh mà không kịp phản ứng, nếu đứng ra ngăn cản thì cũng không đến nỗi..."

"Ai ngờ được đâu chứ? Không phải em cũng không kịp phản ứng sao, may mà chỉ bị thương ngoài da."

"Chị thấy khí sắc của em khá ổn, nhớ dưỡng bệnh cho tốt, đừng để lại sẹo."

"Mộc Thanh, không phải tớ kể với cậu về chuyện của Triệu Lộ rồi sao, cậu lại còn đi với chị ta, nếu hôm đó cậu không cầm túi hộ chị ta thì đã không xảy ra chuyện này rồi." Tô Mai nói chen vào.

Triệu Mộc Thanh cười nói, "Phải, cũng trách tớ."

"Lần này Triệu Lộ cũng đáng đời, hại người hại mình." Trong lòng Tô Mai càng vui vẻ, chuyện lần này thật sự là ông trời ban cho cơ hội tốt, Triệu Lộ thất thế, chắc chắn chức tổ trưởng là của cô ta rồi.

Vu Mạn biết toan tính trong lòng của Tô Mai, cô ấy hỏi, "Mộc Thanh, em kết hôn từ bao giờ thế? Chồng đẹp trai như vậy mà cứ giấu!"

"Em lấy giấy chứng nhận rồi nhưng chưa làm tiệc cưới, đến lúc phát thiệp em sẽ mời mọi người, nhất định phải đến đấy."

"Phải đó, trước tiên chúc mừng em nhớ."

Tô Mai không muốn bị gạt sang một bên, cô ta đảo mắt, tự cho là nhỏ giọng hỏi, "Mộc Thanh, anh Từ nhà cậu làm gì? Nhìn qua có vẻ tuổi trẻ tài cao."

Mọi người đều lắng tai nghe, nhìn qua người nọ không phải người bình thường, đến cả hiệu trưởng Diêm cũng có vẻ kính sợ.

Triệu Mộc Thanh cười, "Là người làm công ở An Khí đó."

Tô Mai thấy cô không muốn nói nhiều thì càng cảm thấy có gì đó.

Lại ngồi thêm một lát, Vu Mạn nói không quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi nữa, mọi người đều đi về.

Lúc ra về, hiệu trưởng Diêm còn để lại một ít tiền thăm bệnh.

Từ Cảnh Tu đóng cửa thật kỹ.

Triệu Mộc Thanh sáng giọng hỏi, "Anh đã làm gì vậy? Sao mà hiệu trưởng Diêm cũng đến?"

"Theo lý mà làm, không có gì cả."

"Thật sao?" Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Người nào đó không nói gì.

"Để người ta bồi thường tiền thuốc men là được rồi, chỉ là hiểu lầm thôi, nói không chừng sau này còn làm chung mà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp."

"Chuyện này cứ để anh lo. Em mệt rồi, có muốn ngủ một chút không?"

Quả thực Triệu Mộc Thanh hơi mệt, biết anh không muốn nghe cô cầu xin cho người ta nên cũng không nói nhiều, ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi.

Từ Cảnh Tu ra ngoài gọi điện thoại cho Hứa Duy Kinh, lúc quay về thấy Triệu Mộc Thanh nhắm mắt dường như đã ngủ.

Anh nhẹ chân nhẹ tay cầm laptop ngồi vào ghế sofa xử lý công việc.

Chương 36

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

"Ồ, tới không phải lúc rồi, chị dâu đang ngủ."

"Ồ trong hình nhìn như một cô gái nhỏ ngọt ngào, quả thật là thế, không ngờ khẩu vị của Tiểu Tu như vậy đây..."

"Mọi người nhỏ tiếng một chút, đừng làm em dâu tỉnh giấc."

Triệu Mộc Thanh nằm ngủ quay mặt ra ngoài, mơ hồ nghe thấy có tiếng người nói chuyện, giọng nói cuối cùng cô nhận ra, là Ôn Hòa, giọng nói đó là của người đàn ông ấm áp ở Thanh Lưu.

Triệu Mộc Thanh hơi xấu hổ, cô lén mở mắt nhìn rồi lại nhanh chóng nhắm lại, chỉ nhìn thấy ba người đàn ông thoải mái ngồi trên ghế sofa đối diện.

Từ Cảnh Tu buồn bực đứng ở cửa ra vào, đáng vẻ lúc ngủ của vợ mình bị người ta dòm ngó, đám người này còn không biết lịch sự, không nói một tiếng mà cứ tự động tới đây, để chủ nhà đứng ở cửa còn bản thân thì tự ý ngồi xuống như nhà của họ vậy.

Từ Cảnh Tu mặt lạnh, "Được rồi, người cũng thấy rồi, để đồ ở đó đi, đừng quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, mau đi đi."

"Ha ha!" Hứa Duy Kinh cười ra tiếng, rõ ràng vừa nãy có người đã tỉnh lại, Ôn Hòa mỉm cười, Hứa Diên Tân vắt chéo hai chân.

"Chị dâu, xin chào! Em là Hứa Duy Kính, là luật sư phụ trách vụ án của chị."

Bị người ta bắt được, Triệu Mộc Thanh xấu hổ mở mắt ra muốn ngồi dậy. Nhưng cô vẫn mặc đồ bệnh viện, vì để thoải mái ngủ nên bên trong không mặc đồ lót.

Từ Cảnh Tu ngồi bên giường đỡ cô dậy, vén sợi tóc ra sau tai cho cô, nói nhỏ, "Không cần để ý đến họ, em ngủ tiếp đi."

Ba người ba vẻ mặt khác nhau nhìn họ, có khi nào bọn họ được nhìn thấy Từ Cảnh Tu nói mấy lời dịu dàng như vậy đâu chứ.

"Không sao, em ngủ đủ rồi." Triệu Mộc Thanh vẫn ngồi dậy, kéo cao chăn che khuất ngực mình.

Sao Từ Cảnh Tu có thể không biết cô khó xử, đồ bên trong là anh cởi ra mà nên anh nhanh tay giúp cô kéo lại chăn.

"Xin chào mọi người! Cảnh Tu, anh mau đi rót nước cho mọi người đi!"

"Bọn họ không khát, cho họ đợi ở đó đi."

"Khụ, em cũng hơi khô miệng rồi." Có người giả vờ giả vệt muốn uống nước.

Triệu Mộc Thanh từ sau lưng Từ Cảnh Tu ló đầu ra nhìn xem, là người tên Hứa Duy Kính, cả người anh ta toát ra vẻ bất cần, cô gật đầu, "Ừm, luật sư là nghề nói khá nhiều."

Ba giây im lặng.

"Ha ha!" Lần này người cười chính là Hứa Diên Tân, anh ta đá em trai mình một cái, "Để em dâu cười em nói nhiều rồi kìa, tự mình đi rót nước đi. Em dâu, anh là Hứa Diên Tân, cũng giống Ôn Hòa, là bạn của Tiểu Tu."

Hứa Duy Kinh bị đả kích không thể phản bác lại, chị dâu nhỏ trắng trẻo có một đôi mắt to vô cùng thuần khiết, nếu bảo cô nói móc anh ta, đến chính anh ta còn không tin được.

Ôn Hòa giơ ngón tay cái lên với Triệu Mộc Thanh, cô cảm thấy buồn cười, bọn họ thật sự cho rằng cô ngốc lắm đấy!

Từ Cảnh Tu xoa đầu cô khích lệ, "Vợ làm tốt lắm! Từ nhỏ thằng nhóc đó đã như thềm đòn rồi."

Hứa Duy Kinh than thở rồi tự đi rót nước, cũng không quên lấy cho hai người kia, tất cả đều có đủ, "Anh Tu, đám cưới của anh nhất định phải để em làm phù rể nhé."

Từ Cảnh Tu lấy dao gọt táo, "Muốn lấy tiền lì xì đúng không?"

"Thằng nhóc kia, em làm phù rể đến nghiện rồi à, lo cho mình đi, mấy đám cưới của bọn anh có cái nào không có em không?" Hứa Diên Tân thuận chân đá một cái.

"Đúng vậy, con của anh trai em cũng đã biết đi rồi, lúc nào mới đến lượt em thế?" Ôn Hòa ở bên cạnh phụ họa.

Một tay Hứa Duy Kinh cầm cốc, tay kia giơ lên ra vẻ đầu hàng, "Xin các anh hãy tha cho em! Ở nhà nghe các cụ phát biểu đến nỗi tai cũng mọc kén rồi, mọi người ai cũng còn trẻ sao cứ lái nhải chuyện này nữa vậy."

Hứa Diên Tân tiếp tục đả kích, "Em nói xem, năm nay em đã hẹn hò với bao nhiêu người rồi? Bây giờ còn chưa đến tháng hai mà anh nghe nói em đã thay cô bạn gái thứ hai rồi. Sao hả, mỗi tháng một người? Em ăn như thế

có tiêu được không, hay vừa dịp đến bệnh viện, lát nữa đi khám lấy thuốc bổ về uống đi. Bây giờ anh phát hiện, trong mấy người chúng ta cũng có ba dạng người hiếm thấy."

Triệu Mộc Thanh tò mò hỏi, "Ba dạng người nào hiếm thấy ạ?"

Hứa Diên Tân uống một ngụm nước, "Một dạng là như người bên cạnh em dâu này."

Triệu Mộc Thanh lén nhìn người nào đó đã gọt xong táo, cắt thành từng miếng nhỏ, lấy cây tăm cắm vào rồi đưa đến miệng cô.

"Còn một loại nữa chính là người bên cạnh anh, cả hai đều chẳng phải tốt đẹp gì. Một loại là thánh nhân không gần nữ sắc, còn một loại chính là duyệt qua vô số bụi hoa, ai đến cũng không từ chối."

Hứa Diên Tân nhìn người nào đó đang đút cho vợ ăn không coi ai ra gì kia thì cảm khái, "Thế giới này mỗi ngày một đa dạng, có một vài người sau khi tìm ra điểm mấu chốt sẽ không thể quay đầu."

Ôn Hòa tràn đầy đồng cảm, ai còn dám nói đây là một Từ Cảnh Tu không vương hồng trần luôn giữ khoảng cách với người khác chứ?

Không gần nữ sắc? Triệu Mộc Thanh nhai táo, nhìn chằm chằm Từ Cảnh Tu với vẻ mặt xem thường, trong lòng lại điên cuồng gào thét, người mà hàng ngày luôn vận động trên giường với cô là ai? Là ai mỗi lần khiến cô dục tiên dục tử?

Từ Cảnh Tu nhìn vẻ mặt của cô, trong lòng cảm thấy buồn cười, ngoài miệng lại dụ dỗ, "Ngoan, ăn thêm một miếng, buổi tối lại cho em chơi điện thoại thêm năm phút rồi mới đi ngủ."

Triệu Mộc Thanh thay đổi từ vẻ mặt xem thường thành niềm nở, "Em ăn hai miếng, cho em chơi thêm mười phút nhé."

Hứa Duy Kinh đang bóc cam ăn, nghe cuộc đối thoại chên lệch tuổi tác này, tuy là lãng tử tình trường cũng không nhin được mà nổi da gà, "Anh Tu, hai người kiểm chế chút đi, diễn ân ái sẽ chết sớm đây!"

Vừa nói xong, một quả táo liên bay tới, Hứa Duy Kinh nhanh chóng nghiêng người thoát được tai nạn bất ngờ.

"Đáng đời, ai bảo lảm miêng." Hứa Diên Tân vẫn không quên bỏ đá xuống giếng, ép buộc em trai mình, "Nhanh ăn hết quả táo để an ủi đi."

Hứa Duy Kinh đứng lên nhặt lại quả táo, "Ôi, vừa đỏ vừa tròn còn chảy nước, hửm?" Nói xong không nể mặt mà ném lại quả táo.

Hứa Diên Tân cúi đầu, quả táo vũng vàng rơi vào trong tay Ôn Hòa, anh ta vươn tay, "Cảm ơn nhé!"

Triệu Mộc Thanh khẽ nói với Từ cảnh Tu: "Bọn họ thật ngây thơ!"

Từ Cảnh Tu gật đầu, anh quên luôn mình chính là người đầu tiên ra tay.

Từ nhỏ đến lớn, hai anh em cùng mẹ khác cha kia luôn yêu nhau lắm cắn nhau đau, đến mức tuyệt đối sẽ không được sống yên ổn, vẫn là Ôn Hòa thức thòi, ngồi một lát thì tách họ ra.

Trái lại Triệu Mộc Thanh cảm thấy thú vị, thực tế anh chàng Hứa Duy Kinh cà lơ phất phơ lại đẹp trai khác hẳn hình tượng luật sư cô nhìn thấy trên TV.

"Vừa nãy Hứa Diên Tân còn chưa nói xong, còn một người nữa là ai ạ?"

"Cậu chủ nhỏ của nhà họ Ôn, em trai Ôn Hòa, Ôn Như Ngọc."

"Em trai anh ấy làm sao ạ?"

"Nó yêu một người đàn ông."

"... À."

Hơn bảy giờ Hoa Trân và Thẩm Xung mới đến, quả nhiên Hoa Trân ôm một túi lớn đồ ăn đến, nào là khoai tây chiên, hạt dưa, củ vệt, chân gà, cái gì cần có đều có. Triệu Mộc Thanh vui mừng giơ tay ra đón lấy thì bị Từ Cảnh Tu trưng mắt nên vội rút tay về.

Từ Cảnh Tu cầm lấy cái túi âm u liếc nhìn Hoa Trân.

Hoa Trân xoa cổ, còn không biết bản thân đã đắc tội anh Từ từ lúc nào rồi.

Thẩm Xung nhìn thấy thế thì kéo cô gái không hiểu tình thế kia ra.

Hoa Trân tách nải chuối tiêu mình mang tới ra, "Khi nào đám cưới của hai người tổ chức vậy?"

"Ba tháng nữa nhĩ?" Triệu Mộc Thanh nhìn Từ Cảnh Tu.

Từ Cảnh Tu đen mặt, "Em không nhớ rõ ư?"

Lúc này Triệu Mộc Thanh mới phát hiện mình lỡ lời, vội vàng bổ sung, "Nhớ rõ mà, không phải ngày đó sao ạ?" Trong lòng lại đang dốc sức nhớ lại xem là ngày nào.

Từ Cảnh Tu mặt lạnh không nói một lời.

Hoa Trân vỗ chân Triệu Mộc Thanh cười ha ha, "Triệu Mộc Thanh, cậu xác định là muốn kết hôn chứ không phải bị ép cưới chứ?"

Mặt Từ Cảnh Tu càng đen hơn, đề phòng cô gái điên kia lỡ hưng phấn quá đập vào chân Triệu Mộc Thanh lại bị thương, anh trừng mắt nhìn Thẩm Xung bên cạnh Hoa Trân.

Thẩm Xung giả vờ không nhìn thấy, chỉ ở bên cạnh gọt táo.

Từ Cảnh Tu cười khẩy, "Anh họ, nghe nói gần đây anh lăn lộn trong giới giải trí cũng không tệ lắm."

Thẩm Xung cảm thấy người này điên rồi, còn không biết xấu hổ, tưởng rằng mình là em họ anh ta chắc?

"Quá khen, chỉ ngẫu nhiên thôi."

"Khiêm tốn rồi! Tôi có một đồng nghiệp muốn mời anh đóng quảng cáo xe mới, có điều tôi nghe được chút tin tức."

"Tin tức gì?" Về mặt Triệu Mộc Thanh đầy hứng thú, giá trị thị trường của Thẩm Xung tốt như vậy sao?

"Có hai ngôi sao nữ tỏ tình với anh họ."

"Không phải chứ! Ai thế?"

Hoa Trân cũng vênh tai.

Triệu Mộc Thanh: "Có phải là Chu Hiểu Dư không? Lần trước em thấy cô ấy có gì đó không đúng."

Từ Cảnh Tu cười đầy ẩn ý, không nói đúng cũng chẳng phủ nhận, "Còn có một người nổi tiếng hơn cơ, anh họ phải nắm chắc, đừng phụ lòng người bên cạnh."

Hoa Trân đang ăn cam, chua đến nổi nhe răng trợn mắt.

Triệu Mộc Thanh nghe xong thì hơi nóng nảy, "Anh Xung, khi nào anh mới cưới chị dâu thế?"

Thẩm Xung không nói gì.

Triệu Mộc Thanh lại nói với Hoa Trân, "Cậu ngủ với anh tớ rồi, nhất định phải chịu trách nhiệm đấy!"

Trong lòng Hoa Trân đang khó chịu, "Dừng! Tớ đây ngủ với rất nhiều đàn ông rồi, tớ chịu trách nhiệm được hết à?"

"Hừ!" Thẩm Xung gạt trúng tay, anh ta ôm tay quay sang nói với cô gái điên điên khùng khùng kia, "Em còn nói nữa? Cảm thấy vinh quang lắm à?"

"Em nói đấy, sợ anh chắc?"

Thẩm Xung dập lửa, "Bây giờ em là của anh, em cảm thấy e ngại anh chưa? Đi thôi, về nhà chúng ta từ từ nói chuyện, Mộc Thanh, em nghỉ ngơi đi!"

"Bỏ ra, anh kéo em làm gì? Chờ chút, em còn chưa ăn cam xong mà..."

Hoa Trân bị lôi đi, Từ Cảnh Tu yên tâm, không khỏi thấy đồng tình với Thẩm Xung, yêu một con ngựa hoang cũng không dễ dàng.

Đâu như anh, nhà có một cô thỏ trắng bót lo, chỗ nào cũng tốt.

Triệu Mộc Thanh vẫn lấy nhỏ ăn, nhìn bóng dáng hai người rời đi như cơn gió, cô cảm khái, "Thảm Xung thật sự thảm lắm cho xem, nhất định anh ấy rất yêu Hoa Trân, cũng sẽ bị chà đạp đến chết..."

"Về sau em cách cô ấy xa một chút." Phần tử nguy hiểm như thế, Thanh Thanh ở cạnh cô ấy lâu đến vậy, quả thật là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Triệu Mộc Thanh giải thích cho bạn tốt, "Đừng để lời nói của cô ấy dọa, thật sự không khoa trương như vậy đâu anh!"

Từ Cảnh Tu hừ lạnh.

"Anh nói xem người còn lại là ai? Có ý định đổi đầu với anh Xung không?"

"Anh chỉ thuận miệng nói thôi."

"Hả? Vậy không phải là anh đang khích bác ly gián à?"

"Bọn họ còn cần sao? Không có người ngoài cũng đã gà bay chó sủa rồi."

"... Cũng đúng."

Chương 37

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mễ

Triệu Mộc Thanh không muốn ở bệnh viện nữa, sáng sớm đã đòi xuất viện, Từ Cảnh Tu cũng nghĩ vậy, ở bệnh viện tiếp khách hết người này đến người khác, thế giới của hai người cũng không còn.

Bác sĩ không nói gì thêm mà đồng ý luôn, ông nghĩ thâm, ban đầu đã bảo có thể về nhà dưỡng bệnh nhưng hai người nhất định muốn ở lại, dù sao phòng bệnh VIP vẫn đang để trống, tất nhiên không có ai ngăn cản các vị tiêu tiền.

Bốn giờ chiều xuất viện, vừa về tới nhà Triệu Mộc Thanh liền ầm ỹ muốn tắm rửa gội đầu, còn nói đầu mình đã hôi lắm rồi.

Từ Cảnh Tu ôm lấy cô người thử, "Không sao, vẫn rất thơm."

Triệu Mộc Thanh không tin nhìn anh, "Cho dù người tình trong mắt hóa Tây Thi thì anh cũng không thể trợn mắt bịa đặt như vậy."

Từ Cảnh Tu không nói gì, anh cảm thấy cô rất thơm, chỗ nào cũng thơm.

Bác sĩ dặn dò mỗi ngày ở nhà chườm nóng, tạm thời không được đụng đến chân phải.

Bây giờ cô chỉ có thể nhảy lò cò hoặc làm một chú gấu Koala.

Triệu Mộc Thanh khăng khăng muốn gội đầu, miệng vết thương ở trán rất dễ dính nước, Từ Cảnh Tu suy nghĩ một lát rồi ôm cô đi thang máy xuống tầng, lái xe đi xung quanh tìm được một hiệu làm tóc khá ổn.

Cửa hàng này làm ăn không tồi, gần như không còn chỗ trống.

Từ Cảnh Tu chỉ nói một câu gội đầu rồi đặt cô nằm xuống chiếc ghế trống duy nhất.

Từ Cảnh Tu quay lại nói mấy câu với chủ cửa hàng rồi cởi áo khoác xắn tay áo lên ngồi xuống.

"Hả? Anh gội cho em à?" Triệu Mộc Thanh nhích mông lên trên điều chỉnh vị trí.

"Được rồi, đừng nhìn lung tung nữa, nhắm mắt lại."

Từ Cảnh Tu tìm một cái khăn khô đặt vào sau gáy cô rồi mở vòi hoa sen thử độ ấm của nước, anh vặn nước nhỏ lại, từ từ xả nước lên mái tóc cô.

Sau khi tóc đã ướt, anh lấy dầu gội xoa lên đầu, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mát xa.

Động tác của anh chậm rãi lại dịu dàng làm toàn thân Triệu Mộc Thanh từ từ thả lỏng, cô thoải mái thở một hơi, "Từ Tony, động tác không tệ, anh học ai vậy?"

Từ Cảnh Tu phối hợp với cô, "Vô sự tự thông (1), có vẻ em rất hài lòng với sự hầu hạ của anh nhỉ?"

(1) Vô sự tự thông: Không thấy cũng tự thông tỏ.

Cô nhắm mắt cười, "Khá hài lòng, sau này anh chính là nhà tạo mẫu tóc riêng của em."

Vị trí bên cạnh vừa trống lập tức có một cô gái khoảng 20 - 30 tuổi trang điểm xinh đẹp, ăn mặc thời thượng đi tới.

Cô ta ngồi xuống quan sát mấy giây liền kinh ngạc, mới một tuần không tới mà cửa hàng này đã tuyển được một anh nhân viên đẹp trai như vậy sao?

Cô ta nói với nhà tạo mẫu tóc Tommy đang tới chỗ mình: "Chờ một chút, tôi muốn cậu đẹp trai mới đến kia gọi cho tôi."

Đúng lúc hết dầu gội, Tommy nói "Chờ chút" rồi bước đến hành lang, không nghe thấy câu nói của cô ta, anh ta đi ra nhà kho ở phía sau lấy đồ.

Có người muốn tranh chồng cô sao? Triệu Mộc Thanh quay đầu muốn xem thử là hồ ly tinh nơi nào.

"Đừng nhúc nhích!" Từ Cảnh Tu xoay đầu cô lại, "Da đầu còn ngứa không?"

Triệu Mộc Thanh học theo giọng điệu của Lâm Chí Linh (2), "Gãi cho người ta lần nữa đi mà."

(2) Lâm Chí Linh là siêu mẫu Đài Loan được giới truyền thông gọi là "Người đẹp số một Đài Loan" và là người đại diện chính thức cho hai hãng hàng không China Airlines và Longines từ năm 2006. Danh tiếng của cô khiến các học giả và giới phê bình đưa ra khái niệm "Hiện tượng Lâm Chí Linh".

Từ Cảnh Tu thực sự nghe lời gãi đầu cho cô.

Bạch phú mỹ (3) ở bên cạnh nhìn mà hâm mộ, anh chàng kia mặc áo sơ mi trắng kết hợp với quần tây đen, tay áo xắn lên, khí chất sạch sẽ lại gọi cảm.

(3) Bạch phú mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

Cô ta suy nghĩ, nhìn gương mặt trắng trẻo mềm mại khoảng 20 tuổi dễ bắt nạt của Triệu Mộc Thanh, giọng điệu nói chuyện hơi mất kiên nhẫn, "Em gái, em nhanh lên, bên này còn có người chờ đấy!"

Triệu Mộc Thanh đột nhiên muốn trêu đùa, cô học theo giọng điệu của cô ta, "Vậy chị đợi đi, hôm nay anh ấy chỉ phục vụ mình tôi thôi, chị muốn làm thì hẹn trước một tháng đi."

Bạch phú mỹ không cam lòng yếu thế, "Được! Anh đẹp trai, cô ta trả anh một ngày bao nhiêu? Tôi trả gấp đôi, bao một tháng, anh có làm không?"

Triệu Mộc Thanh cướp lời thoại, "Một ngày hai vạn."

"Haha, tôi còn tưởng bao nhiêu tiền! Tôi cho anh một ngày bốn vạn, một tháng 120 vạn!"

Triệu Mộc Thanh giật mình, xem ra gặp phải phú bà thực sự rồi.

Triệu Mộc Thanh cảm thấy thật bất công, kiếm tiền chỉ dựa vào khuôn mặt cũng dễ quá rồi, một ngày gọi một đầu bốn vạn, thế giới này thật sự rất độc ác với nhân dân lao động bình thường.

Từ Cảnh Tu cũng không thèm nhìn bạch phú mỹ kia, cuối cùng cũng gội sạch tóc của Triệu Mộc Thanh, anh dùng khăn bông lau khô rồi đỡ cô ngồi dậy, dịu dàng ôm cô đến ghế ngồi ở sảnh, cầm máy sấy tóc sấy cho cô.

Bạch phú mỹ trợn mắt nhìn, khát vọng ngày càng lớn hơn.

Tommy lấy đồ trở về, "Cô Kim, có thể gọi đầu chưa ạ?"

Cô Kim thấy cậu trai trẻ có đôi mắt xanh mà mình mới vừa thích cách đây 10 phút, so sánh với anh chàng lúc nãy thì thật ngu ngốc vô vị, "Cậu người mới kia tính giá thế nào?"

Tommy không hiểu ra sao, nhìn theo tay cô ta, cũng nghi ngờ nói, "Ồ, chẳng lẽ hôm nay cậu ta mới tới sao? Tôi chưa gặp cậu ta bao giờ, cái này phải hỏi ông chủ."

Cô Kim hất hàm ra lệnh, "Gọi ông chủ của các cậu tới đây."

Tommy không dám trái lời, vị này là nhân vật siêu VIP của cửa hàng, nghe nói nhà mở ngân hàng, mỗi tháng đều tiêu một khoản không nhỏ ở đây, hơn nữa tính tình ngang ngược, ngay cả ông chủ cũng phải nể mặt.

Anh ta nhanh chóng rời đi rồi quay lại, "Cô Kim, ông chủ không ở đây, vừa đi ra ngoài rồi ạ."

"Cậu đi sấy tóc cho cô gái kia, để anh chàng kia lại đây."

Tommy không có cách nào đành qua đó nói chuyện, người đàn ông nhìn thoáng qua bên này rồi nói một câu, sắc mặt Tommy kỳ lạ quay về.

Tim cô Kim đập rộn lên trước ánh nhìn kia, gấp gáp hỏi, "Anh ấy nói gì?"

Tommy xấu hổ, "Anh ấy nói... Nếu cô mang 200 triệu đến mời, anh ấy sẽ xem xét."

Bên cạnh có người cười ra tiếng, cô Kim mặt xị ra, đứng dậy đi qua đó, "Này, anh tên gì?"

Người xung quanh đều mang vẻ mặt xem kịch vui.

Triệu Mộc Thanh mất kiên nhẫn, "Người đẹp, chị còn chưa xong sao?"

"Hừ! Là cô không thả người đúng không? Bây giờ thì sao? Tên mặt trắng này tuyệt vời đến nỗi cô không nỡ bỏ hả?"

Triệu Mộc Thanh khoanh tay mỉm cười, "Chồng tôi tất nhiên là tuyệt vời rồi!"

Từ Cảnh Tu nhếch miệng, sức chiến đấu của vợ anh thật sự không thể khinh thường.

Đôi mắt cô Kim không rời Từ Cảnh Tu, thoáng cái bị nụ cười kia mê hoặc, cố tình bỏ qua lời nói của Triệu Mộc Thanh, không tự chủ được muốn lôi kéo anh.

"Buông tay!" Từ Cảnh Tu nhìn bàn tay sơn móng màu đỏ trên cánh tay mình, lạnh lùng thốt ra hai chữ.

Cô Kim ngẩn người, Triệu Mộc Thanh thấy có người động tay với chồng mình, cô không cam lòng đứng lên muốn tách cô ta ra.

Cô Kim then quá hóa giận, vươn tay muốn đẩy Triệu Mộc Thanh lại bị người khác bắt lấy, cánh tay bị siết mạnh đến phát đau.

Mặt anh không thể hiện cảm xúc gì, giọng nói lại lạnh như băng, "May cho cô không đụng vào cô ấy." Nói xong Từ Cảnh Tu khó chịu hất tay cô ta ra.

Xung quanh có người xì xào bàn tán, "Thật sự là thói đời ngày nay, có tiền thì giỏi lắm à, ban ngày ban mặt thản nhiên giết chồng người khác, nhìn người như vậy xem, thật mất mặt!"

Cô Kim tức giận đến nỗi hai mắt bốc lửa, hung dữ trừng mắt nhìn người nọ.

Từ Cảnh Tu sờ tóc Triệu Mộc Thanh thấy đã khô bèn nói, "Vợ ơi, xong rồi, chúng ta về thôi."

Triệu Mộc Thanh tự giác vươn tay ra, Từ Cảnh Tu nở nụ cười ôm lấy cô, trả tiền cho cô gái ở quầy thu ngân đang có vẻ mặt mê trai rồi đi ra ngoài.

Cô Kim không cam lòng nhìn người đàn ông kia bỏ đi nhưng lại không có cách nào.

Về đến nhà, Triệu Mộc Thanh sờ vào mái tóc mềm mại, cảm thấy cả nhan sắc lẫn tinh thần đều tăng lên không ít.

Từ Cảnh Tu mở nước tắm, bế cô vào tắm rửa, cầm khăn nóng chườm chân rồi cẩn thận từng li từng tí lau mặt cho cô.

Triệu Mộc Thanh vô cùng nghi ngờ, tình trạng này nếu cứ kéo dài như vậy thì sớm muộn gì cô cũng trở thành người vô dụng.

Từ Cảnh Tu giúp vợ tắm gội thơm ngào ngạt, dùng khăn tắm bọc lấy cô ôm ra sofa, anh mặc áo ngủ cho cô rồi mở TV, còn mình đi rửa hoa quả.

Sau đó anh cầm cao dán dán vào mắt cá chân cho cô, nhìn thấy móng chân cô hơi dài lại đi lấy kìm cắt móng chân.

Triệu Mộc Thanh rụt chân, "Anh cắt móng chân cho em sao?"

"Ừ."

"Anh là người thứ hai cắt móng chân cho em đấy."

Anh ngừng tay, ngẩng đầu lên, trong lòng thì ghen tuông không thôi, "Người thứ nhất là ai?"

Cô cười gian xảo, "Bố em đó, khi còn bé bố đều cắt móng chân cho em, lên đại học có lần về nhà lại cắt cho em một lần nữa."

"Về sau không được để người khác đụng đến chân, kể cả bố em."

"Vô lý! Em là áo bông nhỏ của bố, bố là người đàn ông em yêu nhất."

Từ Cảnh Tu buông kìm cắt móng chân xuống, "Anh thì sao?"

"Anh xếp thứ hai."

Có người thấy bất công, "Không được."

Cô đành thỏa hiệp, "Vậy thì xếp thứ nhất với bố em."

"Hừ!" Anh miễn cưỡng chấp nhận.

Từ Cảnh Tu tiếp tục cẩn thận cắt móng chân cho cô, mỗi móng chân sau khi cắt xong đều gọn gàng xinh xắn, rõ ràng thuận mắt hơn so với cô cắt như chó gặm.

Triệu Mộc Thanh chăm chú nhìn anh, thấy hơi là lạ, "Có phải anh định nuôi em như con gái không?"

Từ Cảnh Tu hơi dừng lại, ánh mắt đầy quái dị nhìn cô.

Cô bị nhìn mà sợ hãi, "Anh... nhìn cái gì?"

Anh lên tiếng, "Anh không thích trẻ con."

Triệu Mộc Thanh xấu hổ.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, nói đầy ẩn ý: "Làm sao bây giờ vợ nhỉ? Em ở trước mặt anh, anh lập tức cảm thấy em không mặc quần áo."

Triệu Mộc Thanh vội vàng ôm ngực, cúi đầu nhìn thoáng qua, khuy áo vẫn cài đầy đủ.

Cô ngẩng đầu nhìn khoe miệng đầy ý cười của anh, "Tư tưởng không trong sáng."

"Không trong sáng chỗ nào, muốn vợ mình không phải là chuyện đương nhiên sao?"

Anh cười đứng dậy, "Xem TV đi, anh đi nấu cơm."

"Em giúp anh."

"Em chắc chứ?"

"Cái này thì có gì mà không chắc?"

Anh ra vẻ muốn ôm cô, "Chúng ta lên trên giường làm nhé?"

"... Từ Cảnh Tu!" Cô thở hổn hển trừng mắt với anh.

Hết cách với cô, Từ Cảnh Tu đành ôm cô đến quầy bar bên cạnh phòng bếp, tùy lúc đều có thể thấy anh.

Trên đường về Từ Cảnh Tu đã thuận tiện ghé siêu thị mua chút đồ ăn, trước tiên anh rửa rau.

"Từ Cảnh Tu, nhất định là kiếp trước anh có lỗi với em."

"Vì sao?"

"Cho nên kiếp này anh mới phải hầu hạ em ăn, hầu hạ em mặc."

"Ồ, có lý."

"Từ Cảnh Tu, vừa rồi nếu cô gái kia thật sự cho anh 200 triệu, anh sẽ làm sao?"

"À, anh sẽ cân nhắc một chút."

"Em còn tưởng rằng anh là người không chịu khom lưng trước tiền tài chứ!"

"Em đánh giá cao chồng mình rồi."

Chương 38

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Triệu Mộc Thanh về nhà dưỡng bệnh, bắt đầu thời kỳ bị nuôi nhốt.

Có lúc Từ Cảnh Tu phải đến công ty, sợ cô ở nhà buồn chán nên đón Trouble từ nhà bố vợ sang.

Lúc đón đi, bố Triệu rất không nỡ, còn dặn đi dặn lại, cứ sợ bọn họ nuôi nó không tốt.

Trường học vẫn phát lương nghỉ ốm, qua hơn mười ngày, vết thương nhìn có vẻ nghiêm trọng kia đã khép lại rất nhanh.

Bây giờ chỉ còn là một vết màu trắng nhạt, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ anh đều lấy khăn nóng chườm chân cho cô, bây giờ cũng đã hết sưng đau nhưng vẫn không dám dùng sức.

Hiệu suất làm việc của Hứa Duy Kinh rất nhanh, bên phía bị cáo không có ý kiến gì với tất cả yêu cầu của Từ Cảnh Tu.

Ngoài việc bồi thường tiền thuốc men và phí tổn thương tinh thần, phía trường học cũng đã công khai mọi việc từ đầu đến cuối, xin lỗi Triệu Mộc Thanh, sa thải Chung Nghị và Triệu Lộ, ghi vào trong hồ sơ cá nhân, Vương Tuệ Ngọc cũng bị đơn vị đình chỉ công tác để kiểm tra.

Từ Cảnh Tu giám thị rất nghiêm ngặt, nhiều ngày nay cô uống vô số các loại canh bổ nhưng thức ăn khẩu vị nặng đều không được đựng đến bao gồm dầu mỡ, đồ cay ngọt, hải sản... Những đồ ăn kích thích này cô muốn nghĩ cũng không được.

Các biện pháp làm nũng cô đều dùng thử nhưng vẫn không có tác dụng, không được ăn là tuyệt đối không cho ăn.

Nhiều ngày nay cô chỉ có thể ôm Trouble xem video về đồ ăn ngon đến chảy nước miếng, thật sự là thèm phát điên.

Nhưng làm người khác phát điên hơn đó là đã gần nửa tháng rồi mà bọn họ vẫn chưa phát sinh quan hệ lần nào, hơn nữa dường như tối nào anh cũng đợi cô ngủ rồi mới lên giường.

Trong thời gian bà dì đến không làm gì thì cũng thôi, nhưng bây giờ đã sạch sẽ ba bốn ngày rồi nhưng anh vẫn chậm chạp không hành động.

Từ Cảnh Tu vẫn ôm cô ngủ như cũ, tối qua cô giả vờ ngủ, rất dễ dàng cảm nhận được chỗ đó của anh đã sớm cứng rắn, Triệu Mộc Thanh cố ý nhích mông, anh không nhin được thở nặng nề nhưng vẫn không tiến thêm bước nào.

Triệu Mộc Thanh bắt đầu lo nghĩ, bây giờ mới tân hôn mà đã ghét bỏ cô rồi sao?

Khoảng thời gian này cô đã tăng thêm một cân rưỡi, nhưng không phải nhờ công lao của anh à?

Hơn nữa rõ ràng anh ôm cô cứng ngắc như vậy mà lại không làm gì.

Tối nay, cô tắm rửa sạch sẽ thì thấy anh lại đang ở phòng sách không biết bận việc gì.

Triệu Mộc Thanh đến phòng bếp rót cốc cà phê bung vào thư phòng, "Chồng à, anh uống cà phê đi."

Từ Cảnh Tu ngẩng đầu, "Cám ơn vợ, em đi ngủ trước đi, anh có chút việc bận." Tiếp tục cúi đầu lật quyển sách trên tay.

Cô ghé sát vào gần anh liếc một cái, "Chồng mau nghỉ ngơi sớm chút đi."

Triệu Mộc Thanh cười khẩy, cô không tin, ban đầu là một con sói ăn thịt nay bắt đầu ăn chay, thật không thể tưởng tượng được.

Hơn nữa rõ ràng sách anh cầm là quyển "Bách khoa toàn thư cách nấu ăn dinh dưỡng", giả vờ chăm chỉ nỗ lực cái gì chứ?

Bằng bất cứ giá nào hôm nay cô cũng phải mặt dày xông tới.

Về phòng, cô tìm lại bộ nội y màu đen lần trước Hoa Trân dẫn cô đi mua, xịt một ít nước hoa vào sau tai rồi chui trong chăn.

Triệu Mộc Thanh gửi tin nhắn cho anh: "*Chồng ơi chân em đau quá.*"

Một, hai, ba, bốn, không cần đến năm giây, Từ Cảnh Tu xuất hiện ở cửa phòng.

"Sao vậy, để anh xem nào, không phải ban ngày vẫn còn tốt sao?"

Cô duỗi chân ra cho anh xem.

Từ Cảnh Tu nhẹ nhàng ấn tay lên vị trí vết thương, cô không có phản ứng gì.

Anh nghi ngờ, "Đau ở đâu?"

Triệu Mộc Thanh cách một lớp chăn chỉ vào ngực mình, "Đau ở đây."

"Ở đâu? Ngực à?"

Từ Cảnh Tu xóc chăn lên, hít một hơi lạnh, hô hấp lập tức dồn dập.

Cô nằm thành hình chữ S để lộ đường cong quyến rũ.

Da thịt trắng như tuyết, trên người Triệu Mộc Thanh chỉ mặc nội y ren, căn bản không che được nơi quan trọng.

Chỗ mềm mại kia vì nằm nghiêng bị ép xuống mà càng thêm hấp dẫn, quả anh đào như ẩn như hiện.

Thời gian qua quả thật cô béo lên, bụng có chút thịt, buổi tối Từ Cảnh Tu ôm cô ngủ cũng phát hiện ra, nhưng anh thật sự yêu chết dáng vẻ cô mũm mĩm như vậy, nhiều ngày nay không đụng vào cô quả thật vô cùng giày vò.

Nhận ra anh do dự, Triệu Mộc Thanh chủ động kéo tay anh đặt lên ngực mình làm nũng, "Đau ở đây này, anh xem giúp người ta đi mà."

Hành động này của cô như thỏ trắng chủ động mời mọc con sói bị bỏ đói mười ngày đến ăn bữa tiệc lớn.

Còn thiếu điều hù lên một tiếng nữa thôi, Từ Cảnh Tu theo bản năng vùi đầu vào ngực Triệu Mộc Thanh, bắt đầu gặm cắn.

Ngậm quả anh đào trong miệng, khẽ cắn lên làn da trắng nõn vừa thơm vừa mềm.

Triệu Mộc Thanh cũng đã động tình, những nơi anh hôn đều vừa tê vừa ngứa, thân thể không chịu được mà vận vẹo, đôi tay quẩn lấy anh, càng muốn nhiều hơn nữa.

Cảm nhận được sự vội vàng của cô, anh nhanh chóng cởi quần áo, kéo chiếc quần lót ren của cô ra, ma sát một chút rồi mạnh mẽ đẩy vào trong không chút tốn sức.

Hai người đều đã nhìn quá lâu nên khi quẩn lấy một chỗ, cả hai đều vội vàng muốn giao ra và đòi lấy, lần đầu trực tiếp thô bạo đã man.

Đêm nay cô như một yêu tinh nhỏ xinh đẹp quẩn lấy anh khiến anh đắm chìm trong đó không thể thoát ra được.

Đợi Triệu Mộc Thanh ăn nó được bảy phần, với Từ Cảnh Tu lại chỉ như món khai vị.

Triệu Mộc Thanh ngấm lại hành động của anh, bắt đầu không phối hợp nữa khép chặt hai chân nhắm mắt giả vờ ngủ.

Từ Cảnh Tu vừa tiến đến hôn cô muốn một lần nữa, cô lập tức quay đầu đi chôn mặt vào gối.

"Vợ à, Thanh Thanh, cục cưng, bé ngoan..." Anh thay đổi n cách gọi cô, không hôn được lại muốn kéo chân, Triệu Mộc Thanh lập tức kêu đau.

Thấy đầu anh đầy mồ hôi, cô hơi mềm lòng, khóe miệng cong lên, "Anh nghĩ rằng muốn làm là làm, không muốn làm thì thôi sao?"

Nghĩ lại tối hôm qua mình muốn lại ngại chủ động, giả vờ sụt chân qua chỗ đó của anh, cọt tới cọt lui mà anh vẫn không nhúc nhích thì tức giận vô cùng.

Từ Cảnh Tu thừa dịp cô không để ý kéo chân cô ra rồi xông vào, khiến cô sung sướng đến nổi rên lên một tiếng.

Tiếp theo cũng không còn là vấn đề cô có đồng ý hay không nữa, anh mang theo cô cùng thực hiện đủ loại tư thế...

Chờ anh ăn no ôm cô đến phòng tắm rồi quay lại giường cũng đã là đêm khuya, Triệu Mộc Thanh chỉ còn sức để thở.

Từ Cảnh Tu ôm rồi hôn lên lưng cô, cất tiếng chắc chắn như một lời khen thưởng.

Đợi qua năm phút ổn định hơi thở, cô vẫn chưa buông tha, "Mấy ngày trước vì sao anh không chạm vào em? Chẳng lẽ đàn ông cũng có bà dì sao?"

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có khả năng này, rõ ràng anh có một sự khao khát cực kỳ lớn với cô.

Im lặng hồi lâu, vào lúc cô cho rằng người phía sau đã ngủ thì Từ Cảnh Tu cất giọng rầu rĩ, "Anh trừng phạt mình."

Triệu Mộc Thanh quay đầu nhìn anh, "Là sao?"

"Nếu như hôm đó anh không phải nhất thời quyết định trả lời một email cũng sẽ không đón em chậm năm phút, càng không xảy ra chuyện sau đó."

"Rồi sao? Anh tự phạt mình thế nào?"

"Năm tháng không được chạm vào em."

Triệu Mộc Thanh độc ác cắn anh một cái.

"Ấy!" Từ Cảnh Tu xoa cằm, cắn đau thật.

Triệu Mộc Thanh hỏi, "Em mặc kệ anh để tâm đến mấy chuyện vụn vặt, nhưng cũng không thể trừng phạt cả em chứ?"

Từ Cảnh Tu sững sờ bật cười, "Có phải em đã sớm muốn anh không? Tôi qua em cứ chạm vào anh là cố ý đúng không?"

Triệu Mộc Thanh đỏ mặt, "Nào có? Em chạm vào anh lúc nào, đừng tự mình đa tình!"

Từ Cảnh Tu hôn cô một cái rồi thì thầm: "Vừa rồi anh hầu hạ có tốt không?"

"Ngủ." Triệu Mộc Thanh quay đầu nhắm mắt lại, dù thế nào cũng không kìm nén được ý cười trên môi.

"Xùy!" Người nào đó ở phía sau bật cười, "Anh cảm thấy đêm nay em siêu đẹp, anh rất thích bộ đồ kia, mua thêm một bộ màu trắng đi, lần sau mặc."

Triệu Mộc Thanh thấy tâm trạng của anh tốt bèn đảo mắt nói, "Chồng ời em muốn ăn cỏ vẹt, cánh vẹt cơ."

"Không được, em phải ăn kiêng."

"Em đã khỏe hơn nhiều rồi, anh xem này!" Triệu Mộc Thanh kề sát mặt lại gần anh.

"Vẫn còn sọc, phải ăn kiêng."

"Có phải anh ghét bỏ em xấu xí không?"

"Nào có."

"Ghét em béo!"

"Không có."

"Còn có tự do không hả? Anh để đồ ăn vặt Hoa Trân mua cho em ở đâu rồi? A a a a a!!! Em muốn chuyển sang Tây Thành ở."

"Không được."

"Nhà em mà anh quản được sao?"

"Anh ở cùng em."

"... Hu hu, em muốn ăn." Triệu Mộc Thanh không quan tâm, cắn bả vai anh trút giận.

"Hừ... Cực cung, kiên trì thêm hai ngày nữa được không?"

"Không được không được không được! Em đói!" Người nào đó thèm ăn đến phát điên bắt đầu khóc lóc om sòm không biết xấu hổ.

"Anh lấy bánh quy cho em nhé." Từ Cảnh Tu kiên nhẫn dỗ dành.

"Không muốn, em muốn ăn cổ vịt cay, phải cay cơ!" Nước mắt nước mũi rơi xuống, cơ thể trần truồng dán sát người anh lăn qua lăn lại.

Từ Cảnh Tu bị cô cọ xát mà bùng cháy, chỗ đó cứng lên không có dấu hiệu mềm xuống, thấy tinh thần cô dồi dào như vậy, anh nghiêng người đè cô xuống bắt đầu chăm chỉ cày cấy.

Tiếng kêu gào khóc lóc muốn ăn cỏ vẹt biến thành đủ loại tiếng "Um um a a".

Chương 39

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Những ngày tháng diễn ra mối quan hệ phản kháng và bị đàn áp, nuôi và được nuôi cứ thế êm đềm trôi.

Triệu Mộc Thanh nghỉ ngơi một tháng mà tăng gần hai cân rưỡi, trong lòng cô sốc đến hộc máu.

Khuôn mặt vốn đầy đặn thì hiện tại đã tròn như trăng ngày rằm.

Cô tăng cân tất nhiên vòng một cũng tăng, Từ Cảnh Tu ngày càng thích chỗ đó không rời tay, không cần biết là ban ngày hay ban đêm, chỉ cần hai người ở chung là anh không bóp lại nấn, tự cảm thấy công việc nuôi dưỡng này rất hợp với mình.

Những ngày này gần như Từ Cảnh Tu đều làm việc ở nhà, anh rất thích trạng thái sinh hoạt như hiện nay, vừa làm việc kiếm tiền vừa được hưởng thụ người đẹp trong ngực.

Hôm nay mẹ chồng đến thăm Triệu Mộc Thanh, hai tay tài xế tràn ngập đồ dinh dưỡng.

Bà thấy cô đầy đặn hơn so với lúc ở bệnh viện thì rất vui mừng, như có như không liếc nhìn bụng cô cười tủm tỉm, "Nói thật cho mẹ nghe đi, có phải có động tĩnh gì rồi không?"

Triệu Mộc Thanh liên tục lắc đầu, thẹn thùng nói: "Là do gần đây béo lên thôi ạ."

Dương Triệu cho rằng chính cô cũng rất mong chờ, vội vàng đổi giọng, "Con đừng vội, chuyện này đến rất nhanh, nói đến là đến ngay."

Triệu Mộc Thanh nghĩ thầm, điều này thật ra không phải là vấn đề ở con mà do con trai mẹ không muốn đấy.

Viện trưởng Dương quay lại nói chuyện với con trai, "Mẹ nhờ người mua một ít đông trùng hạ thảo mang tới, con nhìn hướng dẫn trên đó rồi nhớ uống đúng giờ, rất bổ."

Vẻ mặt Từ Cảnh Tu hơi mất tự nhiên, anh mở một vài túi ra xem, quả nhiên bên trong có hai hộp.

Triệu Mộc Thanh cười thầm, trong lòng cảm thấy cân bằng hơn.

Trước khi đi viện trưởng Dương còn vỗ nhẹ tay cô, nhỏ giọng nói đầy tự tin, "Thanh Thanh, tận dụng thời gian nghỉ ngơi này nhanh chóng mang thai, mẹ thấy con ngực to mông lớn thế này, trông hẳn đẻ lắm đấy."

Vì thế hình tượng viện trưởng Dương với khí chất tao nhã trong lòng Triệu Mộc Thanh sụp đổ hoàn toàn.

Tối hôm đó cô nằm mơ thấy mình trở thành một con bò sữa, nhóang một cái liền sinh tận mười bảy con bò con, mỗi con đều chạy đến uống sữa, mẹ chồng ở bên cạnh cười đến nỗi không thể khép miệng lại được, chỉ đưa này nói tuần tú, chỉ đưa kia nói khỏe mạnh.

Từ Cảnh Tu ngồi xổm trên mặt đất đẩy đàn bò con ra, mặt không cảm xúc xoa cằm nói có thịt ăn rồi.

Lúc đấy cô liền giật mình tỉnh giấc, đã 2 giờ sáng, quay sang nhìn hai điểm đỏ lồi lên trên ngực người bên cạnh thì cắn một cái.

Sáng hôm sau từ lúc thức dậy đến lúc cạo râu người nào đó luôn nhận được ánh mắt đầy ai oán của cô.

Từ Cảnh Tu cởi trần, lúc cạo râu còn cô ý ghé sát lại cho cô xem, Triệu Mộc Thanh chợt dạ không dám nhìn chỗ đỏ trên ngực anh, ngẩng đầu chỉ thấy anh mỉm cười đầy ẩn ý, nhớ lại tối qua đúng là cô dùng toàn bộ sức lực nên bây giờ vẫn còn ê răng.

Còn tiếp tục nghỉ ở nhà nữa cô sẽ thật sự biến thành bò sữa mất, Triệu Mộc Thanh vội vàng hủy lịch nghỉ phép quay lại trường học.

Chung Nghị và Triệu Lộ đã không còn ở trường, Triệu Mộc Thanh cũng không đi nghe ngóng xem hiện tại hai người đó đi đâu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nói thật, làm đồng nghiệp với nhau một thời gian, cô hơi áy náy với Triệu Lộ, sau này chắc chắn cô ta không thể làm giáo viên nữa. Nhưng cô cũng không phải thánh mẫu, sai là sai. Tô Mai nói một câu rất đúng, muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm.

Nhưng mà hôm nay cô vừa đến đã cảm thấy không khí có gì đó là lạ, thường ngày mọi người vẫn hay nói chuyện phiếm với cô, hôm nay vẫn vậy nhưng dường như giọng điệu hơi khác.

Hơn nữa hôm nay chủ nhiệm còn ghé qua nhiều lần bày tỏ sự quan tâm với cô, tuy nói trước nay các mối quan hệ của cô không tệ nhưng như bây giờ cũng quá khoa trương rồi!

Sau khi chuông vào học vang lên được 20 phút, tiết này Triệu Mộc Thanh không có lớp, hiệu trưởng đến tìm chủ nhiệm Tổng xử lý vài việc, nói được hai câu liền đến chỗ cô.

Hiệu trưởng Diêm cười híp mắt, "Mộc Thanh à, sức khỏe tốt hơn chưa? Có muốn nghỉ thêm vài ngày không, đừng lo chuyện công việc, sức khỏe quan trọng hơn."

Triệu Mộc Thanh cười gượng hai tiếng, không phải trước kia vẫn gọi cô giáo Triệu sao? Bọn họ thân thiết như vậy từ bao giờ thế?

"Không sao ạ, đã khỏe hơn rồi, thời gian qua để mọi người lo lắng nhiều quá, còn làm phiền cô Tô và cô Giang dạy thay em."

"Không có gì, không vấn đề gì, xem cậu nói kìa, quan hệ của chúng ta là như nào hả?" Tiết này Tô Mai cũng không có lớp nên vội vàng nói chen vào.

Hiệu trưởng Diêm tán thưởng nhìn Tô Mai, "Cô Tô nói rất đúng, là đồng nghiệp phải hỗ trợ lẫn nhau."

"Đúng vậy đúng vậy!"

Triệu Mộc Thanh cười haha.

Hiệu trưởng Diêm dứt khoát ngồi xuống bày ra tư thế chuẩn bị trò chuyện, đôi mắt Tô Mai đảo một vòng, cười nói: "Hiệu trưởng, để em đi rót cho anh ly nước!" Rồi cô ta chủ động tránh đi.

Hiệu trưởng Diêm rất vui khi thấy cô ta thức thời như vậy.

Ông ta mỉm cười hiền lành, thích thú nói với Triệu Mộc Thanh: "Mộc Thanh, trước đây tôi cũng đã chú ý đến cô rồi, chất lượng dạy học của cô rất tốt, trong số những giáo viên cùng khoa thì cô là người xuất sắc nhất, học sinh và phụ huynh đều thích cô."

Triệu Mộc Thanh xấu hổ, ông ta đang nói cô thật sao? Trước đây đến tên cô mà ông ta còn không nhớ được đó!

Cô được học sinh yêu thích, điểm ấy thì cô đủ tự tin, còn nói cô xuất sắc hơn những giáo viên cùng khoa thì đúng là hơi quá rồi, về mặt này Triệu Lộ mạnh hơn cô nhiều.

Hiệu trưởng Diêm tiếp tục, "Cô yên tâm, cứ làm tốt công tác của mình, tương lai nhất định rất xán lạn, hiện tại vị trí tổ trưởng bộ môn vẫn đang trống, tôi rất coi trọng cô."

Triệu Mộc Thanh mỉm cười lúng túng, "Em còn phải cố gắng nhiều, tuổi nghề chưa bằng giáo viên khác, kinh nghiệm cũng kém hơn họ."

Hiệu trưởng Diêm dứt khoát nói, "Mộc Thanh, tuyệt đối đừng coi thường bản thân, tôi thấy cô rất phù hợp với vị trí này."

Tiếng chuông tan học vang lên, âm thanh đùa giỡn của học sinh nhanh chóng truyền đến, các giáo viên cũng lục tục quay lại văn phòng.

Hiệu trưởng Diêm đứng dậy, đối xử với cô như với hậu bối ưu tú, "Tiết sau Mộc Thanh có lớp đúng không? Chuẩn bị cho tốt, những chuyện khác không cần lo lắng, tôi nhất định sẽ ủng hộ cô." Nói xong ra về "Cô hiểu mà" rồi xoay người rời đi.

Triệu Mộc Thanh im lặng, căn bản là cô chẳng lo lắng gì cả! Thật sự không có phúc hưởng những "ý tốt" đột nhiên xuất hiện này.

Chủ nhiệm Tổng ngôi từ xa nhìn mọi chuyện, không phải hiệu trưởng đến bàn chuyện với ông ta, rõ ràng là đặc biệt đến an ủi Triệu Mộc Thanh.

Ông ta không khỏi hối hận, ngày đó mấy giáo viên muốn đi thăm bệnh, ông ta lại bị vợ mình kéo đi giúp em vợ dọn nhà, ông ta nghĩ chỉ là một giáo

viên mỹ thuật bình thường, không đi cũng được. Ai biết hiệu trưởng lại đích thân đi thăm, chẳng ai tiết lộ cho ông ta chút tin tức nào.

Càng về sau, thái độ người nhà của Triệu Mộc Thanh càng cứng rắn, trường học cũng không phản đối, đưa ra hình phạt xử lý nghiêm khắc với Chung Nghị và Triệu Lộ, còn lấy danh nghĩa trường học công khai xin lỗi.

Thực ra việc này xử lý như vậy cũng hợp tình hợp lý, nhưng bình thường nhà trường luôn chỉ mắt nhắm mắt mở, giúp đỡ hòa giải, bồi thường ít tiền thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Có một lần đi báo cáo ở phòng hiệu trưởng, ông ta mới biết được người chống lưng cho cô nhóc kia không phải to bình thường đâu.

Nếu chuyện này kéo dài, chỉ cần cô muốn, có khi cả mình cũng phải từ chức nhường ghế cho cô cũng nên. Thật sự là thời thế thay đổi.

Tô Mai quay lại, nửa đùa nửa thật hỏi, "Mộc Thanh, hiệu trưởng nói gì vậy? Có phải là có chuyện tốt gì không, chia sẻ một chút đi?"

"Không có gì, chỉ an ủi một chút thôi, cũng khách sáo quá rồi." Triệu Mộc Thanh thuận miệng trả lời lấy lệ.

"Ha ha, về sau tớ phải đi theo cậu rồi, trước đây chị Tô đối xử với cậu cũng không tệ lắm đúng không?"

"Cô giáo Tô lại nói đùa rồi, tớ còn muốn theo cậu đây này!"

Tiếng chuông vào học lại vang lên, "Tiết này cậu có lớp không? Tớ phải đi rồi." Triệu Mộc Thanh nói xong liền cầm sách vở rời đi.

Trên đường đến lớp, cô gọi điện cho anh.

"Nhờ phúc của anh, hiện tại em có cảm giác mình đang bắt nạt kẻ yếu."

Từ Cảnh Tu suy nghĩ một chút lập tức hiểu ý cô, "Chúng ta chỉ thông qua luật pháp làm việc thôi, người khác nghĩ thế nào là chuyện của họ."

"Dù sao hiện tại em cũng cảm thấy xấu hổ, có những đồng nghiệp không quen lắm tới thăm, hiệu trưởng cũng tới, còn ám chỉ muốn đề bạt em. Sau này nếu em không cố gắng hơn nữa có khi sẽ bị nói là dựa vào quan hệ."

"Từ từ sẽ quen."

"... Em lên lớp đây."

Vẫn là những cô cậu bé thật thà nhất, thấy cô Thanh Thanh quay lại đều rất vui vẻ, chúng ồn ào nói chuyện với cô.

Triệu Mộc Thanh mở điện thoại ra quay video, quay lại từng gương mặt đáng yêu này.

Có đứa khoe, mẹ có em bé sắp được làm anh trai rồi, đứa khác nói vừa mua quần áo mới, hôm qua mẹ đã giặt sạch, ngày mai sẽ mặc để khoe với cô Thanh Thanh.

Văn Hạo Hiên nói: "Cô Thanh Thanh, xin lỗi cô, con không thể lấy cô được nữa."

Triệu Mộc Thanh cười, "Vì sao?"

"Con và San San đã yêu nhau rồi ạ."

"Ha ha ha ha ha...." Các bạn nhỏ đều vỗ bàn cười to.

Cô bé tên San San đỏ mặt, tức giận đẩy cậu bé mập bên cạnh.

"Ồ, các con biết yêu là gì không?" Triệu Mộc Thanh cười hỏi.

Các bạn nhỏ lập tức giơ tay.

Triệu Mộc Thanh nhìn cậu bé mập thay lòng đổi dạ, "Văn Hạo Hiên, con nói trước đi."

"Yêu chính là cùng nhau đi chơi, cùng nhau chơi đồ chơi ạ."

"À có lý. Còn ai biết nữa?"

Bé lớp trưởng đeo kính phát biểu: "Học tập và làm bài với nhau ạ."

Triệu Mộc Thanh tán thưởng gật đầu, có tiền đồ, hạt giống học bá tốt.

"Nói chuyện với nhau ạ."

"Ăn kem với nhau ạ."

"Tay trong tay ạ."

"Thơm nhau ạ."

...

Cô gửi video cho Từ Cảnh Tu: "*Bọn chúng thật đáng yêu.*"

[Từ Cảnh Tu]: Em muốn ám chỉ điều gì?

[Triệu Mộc Thanh]: ... Cái gì ạ?

[Tù Cảnh Tu]: Chúng ta không cần, em đã đủ đáng yêu rồi. Lời mẹ nói em không cần để ý.

Triệu Mộc Thanh suy nghĩ mới hiểu được anh đang nói gì, cô quả thật rất thích trẻ con.

Lại gửi cho anh: *"Nếu lỡ có rồi."*

[Tù Cảnh Tu]: Không thể.

[Triệu Mộc Thanh]: Vì sao?

[Tù Cảnh Tu]: Anh đeo bao.

[Triệu Mộc Thanh]: ... Cũng có lúc không đeo mà.

[Tù Cảnh Tu]: Anh bắn ra ngoài.

Triệu Mộc Thanh xấu hổ trả lời: *"Cũng có lúc không đeo, cũng không... ờ, ra ngoài."*

[Tù Cảnh Tu]: Chuyện như vậy rất ít, hơn nữa đều trong kỳ an toàn của em.

Triệu Mộc Thanh văng tục trong lòng một câu, cô phục anh rồi.

Chương 40

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Cuối tuần này họp lớp đại học sẽ tổ chức tại An Lâm.

Mọi người bắt đầu thảo luận trên WeChat từ mấy ngày trước, số người đăng ký tham gia khá nhiều, lớp học gồm năm mươi người thì có đến hơn một nửa muốn đi.

Sau khi bỏ phiếu, cuối cùng lớp trưởng quyết định tổ chức ở nhà hàng buffet KTV Hải Hân.

Cuối tuần Từ Cảnh Tu muốn đi theo nhưng Triệu Mộc Thanh không đồng ý, nói rằng không có ai dẫn người nhà theo cả.

Từ Cảnh Tu mất hứng không nói gì.

Triệu Mộc Thanh vừa tắm xong đi ra liền nhìn thấy màn hình điện thoại đang rung lên không ngừng.

Cô chậm rãi thay đồ ngủ rồi mới mở tin nhắn WeChat ra xem.

Đồng Khâu bắt đầu bày trò, anh ta đề nghị mọi người gửi hình chụp chung với người yêu vào nhóm.

Rất nhiều người hưởng ứng, liên tục có người gửi hình vào nhóm.

Đồng Khâu lại nói nếu ai không gửi sẽ bị phạt gửi bao lì xì, không được ít hơn 2000 tệ, còn nhiều hơn thì không giới hạn.

Mọi người càng nhiệt tình tham dự.

Những tin nhắn mới vẫn còn đang tiếp tục được gửi tới, cô thật sự không dám gửi hình, sợ có người sẽ nhận ra Từ Cảnh Tu, đến lúc đó không tránh được lại bị bàn tán.

Đồng Khâu tiếp tục kêu gào: *"Ai không có người yêu thì nhanh tay lên, tùy tiện kiếm một người trên đường để chụp cũng được, nếu không phải chuẩn bị tiền phạt."*

Anh ta nói xong liền gửi một tấm hình.

Tất nhiên đã không còn là cô gái non nớt trong hôn lễ của Phương Như mà đổi thành một người đẹp mắt hai mí, mặt trái xoan, hai người môi chạm môi hôn nhau, mắt nhìn vào máy ảnh.

Triệu Mộc Thanh nhìn cô gái này thấy hơi quen, chắc là do khuôn mặt và góc chụp khiến cô có ảo giác như vậy.

Mỗi khi Đồng Khâu xuất hiện đều luôn sợ thiên hạ không loạn, còn dám bảo nhờ người qua đường giúp đỡ.

[Bạn học A]: Anh Khâu luôn thuận lợi trước mặt người đẹp, kiểu người đẹp nào cũng từng ném thử rồi, khiến anh em hâm mộ lắm đấy!

[Bạn học B]: Hâm mộ cũng không được! Người đẹp kia có khuôn mặt như minh tinh, rất giống cái cô gì ấy nhỉ, nổi lắm đó...

[Bạn học C]: Anh Khâu, giới thiệu cho em với, em cũng muốn thay đổi khuôn vị.

[Đồng Khâu]: Hôm nào đi chơi sẽ gọi cậu.

[Bạn học C]: Tốt quá.

[Kim Nhã]: Mặt thế này nhìn là biết đi phẫu thuật thẩm mỹ.

[Bạn học A]: Triệu Mộc Thanh đâu rồi? Mau gửi đi nào.

[Bạn học B]: Chắc không phải cậu ấy còn độc thân chứ?

[Bạn học C]: Không chừng cậu ấy đã hối hận đến xanh ruột rồi, ngày xưa chia tay với anh Khâu, bây giờ thế nào, còn không phải là không tìm được người nào có điều kiện tốt hơn anh ấy sao?

[Kim Nhã]: Người ta vẫn tốt, có đôi có cặp rồi, chắc là đang bận nên không thấy tin nhắn, mấy người đứng là lo chuyện bao đồng!

[Bạn học D]: Hơn nửa tiếng trước cậu ấy còn đăng bài trên WeChat cơ mà, đăng ảnh bữa tối nhé, hai bát cơm hai đôi đũa đầy.

[Bạn học A]: Nếu có người yêu thì khoe ảnh xem nào, không gửi chứng tỏ nói phét.

Nhàm chán! Mắt không thấy lòng không phiền. Triệu Mộc Thanh dứt khoát không xem nữa, tắt luôn thông báo nhóm này, ném điện thoại ở đó rồi ra sofa phòng khách xem TV.

Từ Cảnh Tu vừa quét dọn phòng bếp xong, anh đang cho Trouble ăn ở phòng khách, thấy sắc mặt cô không đúng, sau khi dỗ thức ăn mới ra cho Trouble xong liền trở về phòng ngủ.

Một lát sau, Từ Cảnh Tu ra ngồi xem TV cùng vợ mình.

Có tiếng chuông điện thoại, Triệu Mộc Thanh nháy mắt với Từ Cảnh Tu, Từ Cảnh Tu quay về phòng lấy điện thoại cho cô.

Là Kim Nhã.

"Alo."

"Thanh Thanh, cậu cũng hào phóng quá đấy!"

Triệu Mộc Thanh ngơ ngác, "Hào phóng cái gì?"

"Bao lì xì ấy, hay bây giờ cậu thật sự không để chút tiền ấy vào mắt rồi?"

"Bao lì xì gì? Tôi không biết, tôi đang xem TV."

"Không phải cậu phát bao lì xì à? Trong nhóm ấy?"

"Tôi không, để lát nữa tôi xem, cúp máy đã."

"Từ từ đã, tôi hỏi một chuyện nữa, cậu... bố chồng cậu là Từ Dĩ Thành sao?"

"... Ừ."

"... Ặc... Đâu má, thật hả?"

"Không nói nữa, tôi cúp máy trước đây."

Triệu Mộc Thanh mở WeChat, bấm vào biểu tượng nhóm đã bị cô tắt thông báo thì thấy khoảng hơn bốn trăm tin mới.

Rất nhiều người bình thường luôn im lặng nay cũng nhao nhao lên.

Trượt lên trên là một chuỗi biểu tượng cảm xúc "Cảm ơn bà chủ", còn tag nick cô vào.

[Bạn học E]: Bạn học Triệu Mộc Thanh thật sự là thâm tàng bất lộ.

[Bạn học F]: Không thể không phục, vừa ra tay lập tức phát một vạn tệ tiền lì xì.

[Bạn học G]: Xem ảnh cưới cũng thấy hai người rất xứng đôi.

[Bạn học A]: Đây là Từ Cảnh Tu sao? Tớ không nhìn lầm chứ? Con trai của viện trưởng Dương?

[Bạn học B]: Không phải đây là chồng của Chung Phinh Đình à?

[Kim Nhã]: Ly hôn lâu rồi.

[Bạn học G]: Lần trước tớ xem trực tiếp trận All-Star trên kênh thể thao, ở khán đài tớ thấy một cặp tình nhân, lúc ấy tớ còn nói với vợ rằng cô gái đó khá giống bạn học của mình, có phải cậu không Triệu Mộc Thanh?

[Kim Nhã]: Chắc đúng rồi đó, tớ nhớ đợt trước cậu ấy có đăng ảnh chụp ở trận đấu đó trên WeChat.

Ở dưới là bức hình Triệu Mộc Thanh gửi cho cô ấy, cô và Từ Cảnh Tu chụp cùng với Paul, trên tay cô còn cầm chiếc áo có chữ ký của cầu thủ.

[Bạn học G]: Vãi!! Thật trâu bò!!!!

[Bạn học E]: Quá khủng! Triệu Mộc Thanh, nhanh nói cho chúng tớ nghe sao cậu quen được Từ Cảnh Tu vậy?

[Đồng Khâu]: Triệu Mộc Thanh, đây là tình yêu đích thực của em sao? Khó trách nhiều năm như vậy không chịu liên lạc, cuối cùng đã leo lên được cảnh cao rồi hả?

[Kim Nhã]: Năm đó Thanh Thanh đá cậu, cậu cũng không cần ghim lâu vậy chứ? Nhớ người ta mãi làm gì?

[Bạn học A]: Thế mà đã tính là cảnh cao gì? Không phải mẹ anh ấy chỉ là viện trưởng của Học viện Nghệ thuật thôi à? Sao có thể so sánh với thái tử gia của nhà họ Khâu được chứ?

[Bạn học G]: Cậu tôi cổ quá đấy, trong ngành sản xuất ô tô có ai không biết Từ Cảnh Tu, tập đoàn ô tô lớn trên thế giới nào cũng muốn mời anh ấy, năm ngoái đến chức giám đốc thiết kế của Fasentier cũng không ngăn nổi anh ấy về nước làm cho An Khí, nghe nói An Khí đã bỏ một cái giá trên trời để mời anh ấy đó.

[Bạn học F]: Ở An Đại có một bí mật, các cậu có biết không?

[Bạn học I]: Cái gì, nói mau.

[Bạn học F]: Đừng thừa nước đục thả câu.

[Bạn học F]: Là về chồng của Dương Triều, các cậu chưa nghe đồn hả?

[Bạn học A]: Là vị trên tỉnh đó sao? Thôi đi, đã nói là giả rồi, giờ còn có người tin hả?

[Bạn học F]: Tớ có thể đảm bảo là thật 100%, tin hay không thì tùy.

[Bạn học E]: Tớ tin. Tớ có một người bạn, bố cậu ấy là viên chức cấp cao, tớ từng đến nhà cậu ấy ăn cơm, lúc nói chuyện có nhắc đến nhà học Từ, nhà họ thật sự rất khiêm tốn.

[Kim Nhã]: Ô, thế thì bàn về tướng mạo, khí chất, thực lực, bối cảnh, người nào đó quả thật không so được với người ta nhỉ.

[Bạn học G]: Cho dù là thật nhưng mà tớ rất tò mò đó, sao Triệu Mộc Thanh quen được Từ Cảnh Tu vậy? Chẳng phải anh ấy thích kiểu tiên nữ như Chung Phình Đình sao?

[Bạn học I]: Đợi đến hôm họp lớp chúng ta cùng nhau tra hỏi xem sao, liệu Triệu Mộc Thanh có đến không nhỉ?

...

Cảm giác ở nơi đầu sóng ngọn gió trong nháy mắt thế này thật không dễ chịu, Triệu Mộc Thanh thở dài, ngón tay lại trượt lên trên cùng, quả nhiên là có tấm hình hai người chụp chung, hơn nữa còn có ảnh chụp giấy kết hôn của hai người.

Nhưng mà! Những thứ này không phải điều quan trọng, phía dưới ảnh chụp cô còn phát bao lì xì.

Triệu Mộc Thanh trợn mắt nhìn số tiền cô gửi đi, một vạn, một vạn đó!

"Từ Cảnh Tu! Anh là đồ phá gia chi tử, anh mau tới đây cho em!!!"

Triệu Mộc Thanh tức không có chỗ xả, vừa mới ở đây cho thoải mái mà đã chạy đi đâu rồi?

Điện thoại thông báo WeChat có tin nhắn tới.

Cô thở hắt hên mở ra: *"Vợ đừng giận, chúng ta có tiền, anh kiếm được mà, anh xuống dưới nhà mua cổ vịt cho vợ nhé."*

"Hừ!" Cô muốn tức cũng không tức nổi, than thở một cái rồi nằm vật xuống sofa.

Hơn nửa tiếng sau, tên phá gia chi tử kia mới về nhà.

Triệu Mộc Thanh ngồi xếp bằng trên sofa, vẻ mặt nghiêm túc.

Từ Cảnh Tu xách hai túi lớn đầy đồ đặt lên bàn trà.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt Triệu Mộc Thanh, nịnh nọt, "Em yêu, anh mua cổ vịt và cánh vịt cho em này, những thứ lần trước em nói anh không bỏ quên một thứ gì."

Triệu Mộc Thanh không phản ứng, chăm chú nhìn TV, thật ra qua nửa tiếng cô đã không còn tức giận nhưng cũng phải cho anh biết thế nào là lễ độ.

"Em yêu, anh còn mua nho em thích nhất và dưa Hami (1), để anh rửa cho em nhé."

(1) Dưa Hami: một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc.

Cô cup mắt nhìn anh, Từ Cảnh Tu nháy mắt mấy cái, xòe hai bàn tay trống rỗng trước mặt cô, ngón tay thon dài cong lên, anh vỗ một phát, cổ tay chuyển động, trên tay đột nhiên xuất hiện một bông hoa hồng tặng cô.

Triệu Mộc Thanh cầm hoa, trợn mắt há mồm, thật lâu sau mới mở miệng, "... Chồng thật đẹp trai!"

Ồ, không đúng, cô vốn định làm gì cơ mà?

Mặc kệ! Dù sao trái tim cô cũng như con nai vàng ngơ ngác, vẻ mặt đầy mê muội, nam thần thật sự đẹp trai quá!

Nam thần rửa sạch nho rồi cắt dưa mang tới.

Triệu Mộc Thanh đang ăn củ vẹt đến không biết trời đất gì, "Ừm... ui... cay! Đúng cái vị này rồi, em nhớ nó muốn chết! Hu hu!"

Khóe miệng Từ Cảnh Tu giật giật, anh ghen tỵ với cái củ vẹt kia, tay cũng không quên đưa một miếng dưa cho cô để giải cay.

Ngoài miệng vẫn phải khuyên nhủ, "Vợ ăn ít thôi, sẽ nóng đấy."

Triệu Mộc Thanh liếc anh một cái, vừa ăn vừa cảm thán, "Ngẫm lại số tiền một vạn kia có thể mua được bao nhiêu củ vẹt làm em đau lòng chết đi được."

Người nào đó không dám nói nữa.

Sau khi được ăn uống thỏa mãn, chỉ số thông minh của Triệu Mộc Thanh cũng bắt đầu quay lại, sắc mặt nghiêm túc, "Anh đừng tưởng rằng những ơn huệ nhỏ này có thể lấp liếm chuyện vừa rồi, chuyện hôm nay anh nhất định phải kiểm điểm lại bản thân."

Từ Cảnh Tu cũng bày ra vẻ chân thành, "Đúng vậy, vừa nãy ở dưới tầng anh đã nghiêm khắc kiểm điểm lại mình, đúng là anh làm vậy không ổn thỏa chút nào."

"Ừ, bây giờ anh tổng kết chuyện này em xem." Triệu Mộc Thanh thấy thái độ nhận sai của anh khá thành khẩn nên cũng dịu giọng hẳn.

"Anh phát bao lì xì."

"Ừm, rồi sao?"

"Anh sẽ đề xuất với bên nhà sản xuất WeChat."

"Hả? Đề xuất gì?"

"Mỗi bao lì xì chỉ được phát tối đa 200 tệ, nên sửa lại hạn mức này."

"Anh có ý gì? Anh còn chê ít à?"

"Là một đại gia, hạn mức này hơi..."

"Từ Cảnh Tu!"

Triệu Mộc Thanh nhìn anh chằm chằm, độc ác cắn một cái cổ vịt, Từ Cảnh Tu nhớ tới tối qua thì ngực tê rần.

Im lặng một lát, Từ Cảnh Tu hỏi cô, "Đồng Khâu có quan hệ gì với em?"

Triệu Mộc Thanh ghen hòng, tự nhiên nói lấp, "Không có... quan hệ gì."

Từ Cảnh Tu nhìn cô không nói gì.

"... Mọi tình đầu."

Có người mất hứng, "Em muốn đi gặp anh ta."

"Em gặp anh ta làm gì? Em gặp Kim Nhã và Vu Dao, họp lớp đâu phải chỉ có mỗi anh ta."

"Em với anh ta yêu nhau từ bao giờ?"

"Năm tư đại học."

"Bao lâu?"

"Một tháng."

"Anh ta theo đuổi em sao?"

"Vâng."

"Vì sao em lại đồng ý?"

"Nhìn từ phía sau anh ta hơi giống anh."

"... Thanh Thanh ngọc."

Chương 41

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Chiều thứ bảy, Triệu Mộc Thanh ngủ trưa dậy liền lật tung tủ quần áo, lấy mấy bộ đồ ra để Từ Cảnh Tu chọn giúp cô.

"Cái này thế nào? Anh thấy màu này có nhạt quá không? Hôm nay không lạnh lắm, dày thế này thôi chắc được rồi nhỉ?"

Từ Cảnh Tu ngồi ở đầu giường lật tạp chí, anh liếc mắt nhìn: "Sẽ lạnh đấy."

"Vậy bộ màu nâu nhạt này thì sao, trông khá trí thức đúng không?"

"Hơi già."

"Thế bộ màu tím? Màu này nữ tính."

"Quá ngắn, sẽ lạnh mông."

"... Từ Cảnh Tu! Anh có ý gì?"

"... Vậy bộ màu tím đi." Nhìn ngọt ngào lại gợi cảm.

"Ừm, em cũng thấy thế, vậy em mặc bộ này."

Không biết anh đã xuống giường từ lúc nào, ôm cô từ phía sau, thổi hơi bên tai, "Vợ ời, dẫn anh đi với."

Triệu Mộc Thanh quay đầu lại nhìn anh, "Anh muốn bị mọi người vây quanh bàn tán sao?"

Từ Cảnh Tu nhụt chí, "... Không muốn. Vậy anh thuê phòng bao bên cạnh đợi em."

Triệu Mộc Thanh thâm mắng trong lòng: "Phá gia chi tử!"

Cô híp mắt cười âm hiểm, "Anh cứ thử xem! Anh tự biết hậu quả."

Từ Cảnh Tu co rúm người lại, bại trận rồi. Sự trừng phạt của chuyện lì xì lần trước vẫn chưa xong, cô không cho anh đụng vào người suốt một tuần.

Anh vất vả cò kè mặc cả thành ba ngày, không thể lại thất bại trong gang tấc được.

Từ Cảnh Tu ôm cô chặt hơn, bên trong đồ ngủ không mặc gì, anh khàn giọng nói, "Vợ à, hôm nay đã là ngày thứ ba."

"Ừm... Hả?" Ngực bị anh véo một cái, cô hơi mất hồn.

Từ Cảnh Tu đã hôn lên cổ cô, "Anh đồng ý không đi, nhưng anh xin quyền lợi đêm nay được hành xử trước, có được không?"

Ba chữ cuối kéo dài khiến cô không khỏi say mê, bờ mông có thể cảm nhận chỗ nào đó cứng rắn của anh rất rõ ràng, tay chân tê dại, cô cũng hơi động tình rồi.

Triệu Mộc Thanh vừa mở miệng nói: "Còn đang là ban ngày đây..."

Đã bị anh đẩy lên giường.

Đợi đến lúc ai đó giãy giụa đứng dậy đã là bốn giờ, cô rời giường tắm rửa.

Làn da của Triệu Mộc Thanh rất đẹp, đeo thêm bộ trang sức trang nhã càng tôn lên sự mịn màng như ngọc.

Mặc chiếc áo khoác ngắn màu tím nhạt phối với quần jean ống loe và giày cao gót, mái tóc xoăn xõa tung hơi rối, trông cô vừa hoạt bát vừa nữ tính.

Nhìn vào gương rồi uốn éo cặp mông tròn, Triệu Mộc Thanh rất hài lòng.

Từ Cảnh Tu nhìn cô không rời mắt, trong lòng anh vô cùng bất bình, kể cả trước đây hẹn hò với anh cô cũng chưa từng chú ý trang điểm như vậy.

Không tình nguyện xuống giường mặc quần áo, "Anh đưa em đi, em tự đi anh không yên tâm."

"Được thôi, chồng em tốt nhất!" Biết buổi tối anh ở nhà một mình, Triệu Mộc Thanh quyết định khen ngợi anh một chút.

Anh cười đầy ẩn ý với cô, "Buổi tối vợ về sớm một chút, anh còn có thể hầu hạ em càng tốt hơn."

Triệu Mộc Thanh ngây người mất ba giây mới giật mình, cô khẽ mắng, "Xấu xa!"

Lúc ngồi lên xe cũng mới hơn năm giờ. Triệu Mộc Thanh mở WeChat đọc tin nhắn, trong nhóm rất náo nhiệt, không ít người đã đến từ sớm.

Lái xe mất hai mươi phút, Từ Cảnh Tu đỗ xe bên đường.

Anh dặn dò, "Buổi tối gọi điện cho anh nhé, anh đến đón em, không được uống rượu."

"Em biết rồi, anh tự tìm chỗ ăn tối nhé." Triệu Mộc Thanh hôn anh một cái rồi xuống xe.

Đến Hải Hân, sau khi báo tên lớp trưởng, nhân viên phục vụ dẫn cô lên phòng bao trên tầng bốn.

Vừa mở cửa, căn phòng vốn đang vui vẻ âm ỉ đột nhiên yên tĩnh, có người thăm dò nhìn ra phía sau cô.

Ngay sau đó là tiếng chào hỏi vang lên, Triệu Mộc Thanh nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt mà trước nay chưa từng có.

Cười nói hàn huyên với mọi người vài câu, có người kéo cánh tay mời cô ngồi, Kim Nhã và Vu Dao ngồi trong góc kịp thời lên tiếng gọi cô.

Triệu Mộc Thanh vội vàng nhân cơ hội tránh được.

Kim Nhã cười nhạo, "Bây giờ trong lớp mình cậu nổi tiếng lắm đấy, cảm giác thế nào?"

Triệu Mộc Thanh bất đắc dĩ trả lời, "Suy nghĩ duy nhất của tớ bây giờ là người sợ nổi tiếng heo sợ mập."

"Sao cậu không dẫn vị kia nhà cậu đến? Tớ còn đang cho con bú cũng cố vượt muôn vàn khó khăn đến đây chỉ vì muốn gặp Từ Cảnh Tu bằng xương bằng thịt đó!" Vu Dao mới sinh được ba tháng, người mập hơn trước kia không ít.

"Hôm nay nếu không phải vì gặp hai cậu tớ cũng không định tới. Hơn nữa anh ấy có gì hay mà nhìn, cũng chẳng phải ngôi sao, giống như trong ảnh thôi."

"Không thua kém ngôi sao là mấy! Khí chất đó quả thật không tồi!"

"Các cậu toàn nói quá lên, một tấm ảnh cười thì có thể nhìn ra khí chất gì chứ?"

"Ảnh cười cũng nhìn ra được khí chất, đó mới là khí chất chân chính!"

Trong phòng lại ồn ào hồi lâu, Đồng Khâu đã đến.

Kim Nhã tỏ vẻ rất bội phục, "Lần trước bị mất mặt trong nhóm như thế, tớ còn tưởng cậu ta không đến, đúng là không bỏ lỡ bất cứ lần họp lớp nào! Có đôi lúc tớ nghi ngờ lần nào cậu ta cũng tham gia chỉ vì gặp cậu. Cậu cần thận đó, chắc cậu ta sẽ gây khó dễ với cậu."

"Cậu nhất được bảo bối còn không chịu lấy ra, cậu nhìn đi, người ta chỉ cần có chút đồ tốt đã khoe khoang cả ngày rồi kìa." Vu Dao nhìn đám người mới xuất hiện đang được vây quanh trong phòng.

"Cô bạn gái hôm nay nhìn cũng không tệ lắm, là người trong ảnh đó sao?"

Triệu Mộc Thanh quay lại nhìn, bên kia đã ngồi xuống, bị mọi người chắn tầm nhìn nên cô cũng không thấy rõ lắm.

"Đi thôi, chúng ta ăn chút gì đi, trong thời gian cho con bú tớ rất dễ đói." Vu Dao tự giễu.

Ba người cùng lên khu buffet trên tầng năm.

Nhà hàng buffet Hải Hân này rất nổi tiếng, là nơi Triệu Mộc Thanh khá yêu thích, dù sao cũng chẳng cần ăn kiêng nên có thể ăn không kiêng nể gì cả.

"Loại tôm này quá nhỏ, mấy người hộp lớp mà không thể chọn loại cao cấp hơn một chút sao? Nghèo kiết xác!"

Giọng nói chanh chua này khá quen tai, Triệu Mộc Thanh quay đầu nhìn, ồ, nhìn người này cô mới nhớ ra là cô Kim ngày đó ở hiệu làm tóc, cũng là cô gái cùng chụp bức ảnh thân mật với Đồng Khâu.

Đứng bên cạnh đúng là Đồng Khâu, Triệu Mộc Thanh không khỏi cảm khái, cuộc sống khắp nơi đều tràn ngập máu chó.

Đồng Khâu nắm tay cô Kim kia bước đến, "Triệu Mộc Thanh, sao em không dẫn chồng em đến?"

Cô tiếp tục cúi đầu tìm đồ ăn yêu thích của mình, giả vờ không nghe thấy.

Anh ta đi theo cô, "Anh rất tò mò làm sao em có thể quyến rũ được anh ta? Đến cả tiên nữ như Chung Phình Đình còn bị đá cơ mà."

"Không liên quan tới anh." Triệu Mộc Thanh không muốn dây dưa với anh ta, định đi vòng qua anh ta.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp, hôm nay cô em chân dài này không cần đàn ông bế đi nữa à?" Cô gái ở hiệu làm tóc cản cô lại.

Triệu Mộc Thanh nghĩ thầm, hai người này thật xứng đôi, đều khiến người khác phiền chán mà không tự biết.

Kim Nhã và Vu Dao đi tới, "Đồng Khâu, cậu xong chưa hả? Mộc Thanh xong rồi chứ? Chúng ta đi thôi."

Kim Liên còn muốn ngăn lại thì bị Đồng Khâu kéo sang một bên.

Trong đôi mắt Kim Liên tràn ngập hưng phấn, "Anh và cô gái kia là bạn học sao?"

Đồng Khâu đút tay vào túi quần không lên tiếng.

"Anh thích cô ta à?" Kim Liên nói ra nghi ngờ trong lòng.

Đồng Khâu im lặng.

Kim Liên lạnh mặt, "Đồng Khâu, anh đừng ra vẻ công tử trước mặt tôi, trước mặt đám bạn nghèo kiệt xác của anh còn có thể, nhưng trước mặt tôi anh chưa đủ tư cách! Đã ở với tôi thì đừng có suy nghĩ chọn ba lấy bốn, nếu anh nghe lời, tôi còn có thể nói với bố tôi tiện tay ký một khoản tiền cứu lão già nhà anh."

Đồng Khâu cong môi mỉm cười, "Em muốn ăn gì? Anh lấy cho em."

Kim Liên ngây người trong giây lát, dường như cô ta thấy được bóng dáng người đàn ông kia, có lẽ chỉ có 0,001% lại khiến cô ta cảm nhận được chút động lòng ngày đó, đây chính là lý do lúc Đồng Khâu chủ động tìm mình, cô ta không từ chối.

Từ Cảnh Tu ngồi trong xe nghe nhạc, anh không muốn trở về một mình nên dứt khoát lái xe vào bãi đỗ đợi đến khi Thanh Thanh tan tiệc.

Cuộc sống chỉ có một mình dường như đã cách anh rất xa, anh quen có cô bên cạnh, có môi bạn tâm, có gia đình.

Bài hát “Đại Lộ Hoàng Hôn” được phát đi phát lại trong xe, rất lâu trước kia anh đã đi in nó ra đĩa.

Nhìn đồng hồ, mới tám giờ, anh gửi tin nhắn cho cô: *"Vợ ơi, bao giờ em về?"*

Triệu Mộc Thanh từ toilet đi ra lập tức thấy Đồng Khâu đứng dựa vào đầu cầu thang hút thuốc.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, cô coi như không thấy, nhìn không chớp mắt đi thẳng.

"Mộc Thanh."

Cô dừng lại, không nhìn anh ta.

"Nếu như năm đó anh không có quan hệ mập mờ với người khác sau lưng em, chúng ta sẽ không chia tay đúng không?"

Cô không nói chuyện.

"Ồ, chắc bây giờ em rất hài lòng, anh ta có yêu em không?"

Cô nhắc chân bước đi.

"Mộc Thanh, em có từng yêu anh dù chỉ một chút không?" Anh ta vội vàng mở miệng, tuyệt vọng nhìn cô.

Cô không hề dừng bước, quyết đoán trả lời, "Không."

"Khụ khụ..." Anh ta bị sặc khói thuốc đến nổi vành mắt đỏ lên.

Bên kia chỗ rẽ, Kim Liên khoanh tay cười mỉm, đã bám váy đàn bà còn đòi chân tình, thật con mẹ nó rẻ mặt.

Trở về phòng bao, mọi người đang tán gẫu hát hò rất phấn khích.

Kim Nhã và Vu Dao đã đặt khách sạn, định ở lại một đêm ngày mai mới về.

Hiếm lắm mới gặp nhau một lần, nhất định phải nói chuyện vui vẻ uống đến khi tận hứng, họ kéo cô tiếp tục rót rượu, dù sao cũng sẽ có người đến đón.

Triệu Mộc Thanh đã sớm quên ai đó dặn mình không được uống rượu.

Vu Dao đề nghị, "Đi nào, chúng ta cũng chọn bài hát đi."

"Hai cậu hát đi, dù sao tớ hát cũng không hay, các cậu biết mà." Triệu Mộc Thanh đã ngà ngà say nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

"Ha ha, ok, cậu cứ ngồi đây đi."

Triệu Mộc Thanh nhìn điện thoại, Từ Cảnh Tu đã gửi mấy tin nhắn.

Lúc tám giờ: "*Vợ ơi, bao giờ em về?*"

Lúc tám rưỡi lại gửi: "*Vợ ơi, anh đang nghe nhạc.*"

Lúc chín giờ gửi: "*Vợ à, anh nhớ em lắm.*"

Cô cười ngây ngô, con người nhàm chán này.

Triệu Mộc Thanh trả lời anh: "*Ngoan nào, hôn hôn. jpg.*"

Tối nay các bạn nhiệt tình hơn những năm trước nhiều, hết người này tới người kia tìm cô chạm ly ôn chuyện.

"Triệu Mộc Thanh." Lại có người tới.

"Thật ngại quá, chuyện hôm đó chỉ là hiểu lầm, chúng ta đã có duyên như vậy thì nên mỉm cười bỏ qua chuyện cũ mới phải! Tôi mời cô!" Kim Liên bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Giờ tay không đánh người đang cười, người ta chủ động lấy lòng như thế rồi nên Triệu Mộc Thanh cũng cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

"Sao hôm nay anh Từ không đi cùng cô?"

"Tôi... không cho anh ấy tới."

"Anh ấy làm gì vậy? Hôm đó tôi còn tưởng anh ấy là nhân viên của hiệu cắt tóc. Haha, thật khiến người khác chê cười."

"Anh ấy... là nhà thiết kế, chồng tôi... rất giỏi đó!" Cô nói xong liền nằm sấp lên mặt bàn.

Ngoài miệng Kim Liên nở nụ cười nhưng trong lòng lại ghen ghét muốn chết, con nhóc này dựa vào đâu mà có được người đàn ông tốt như vậy.

Thật vô dụng, chẳng cần phí sức đã tự uống say rồi.

Kim Liên dìu Triệu Mộc Thanh ra ngoài, Vu Dao tinh mắt gọi cô ta lại.

Cô ta quay đầu cười thân mật, "Cô ấy muốn đi toilet ấy mà, tôi đỡ cô ấy đi."

Chương 42

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mễ

Triệu Mộc Thanh lão đảo, cả người dựa vào Kim Liên kêu la, "Đi đâu vậy... tôi... muốn uống... rượu."

Kim Liên kéo cô cười mỉa, "Chúng ta đổi chỗ khác uống, đảm bảo cô uống đến khi thoải mái luôn."

Xuyên qua hành lang, rẽ vào một góc, cô ta mở cửa phòng bao mình đã đặt trước đó nửa tiếng ra rồi đẩy mạnh Triệu Mộc Thanh vào trong.

Vừa khéo cửa phòng đối diện mở ra, Hứa Duy Kinh châm một điều thuốc, híp mắt nhìn, tối nay anh ta không uống nhiều nên nhất định không bị hoa mắt, vừa rồi người anh ta nhìn thấy chẳng phải là chị dâu nhỏ nhà anh Tu sao?

Anh ta cố gắng nhớ lại, cô nàng kéo theo chị dâu nhìn khá quen.

Đúng rồi, không phải là cô chủ nhà họ Kim sao? Ý vào bố cô ta mở ngân hàng mà tiêu tiền như nước, còn ngang ngược càn rỡ nữa.

Từng có một nam minh tinh tố cáo cô ta quấy rối, người nhà cô ta mời Hứa Duy Kinh làm luật sư biện hộ nhưng anh ta không muốn chỉ vì ít tiền mà làm danh tiếng bản thân xấu đi nên đã từ chối.

Sau này, nghe nói cậu nam minh tinh kia đột nhiên thay đổi, nói rằng chuyện này là hai bên tình nguyện, do cậu ta muốn nổi tiếng mới nói thế.

Về sau bản án đó do không đủ chứng cứ nên không giải quyết được gì.

Sự thật thế nào thì người trong giới chẳng ai ngu cả, tự có suy đoán riêng của mình.

Trước kia cô ta vì đàn ông mà ghen tuông âm ỉ, rất hay đánh người, đến loại tin đồn như bao nuôi trai cũng có không ít.

Chị dâu nhỏ không phải là người cùng một thế giới với cô ta, sao lại có thể đi với nhau được?

Hơn nữa rõ ràng chị dâu đã uống say, không phải cô Kim kia có hứng thú với phụ nữ chứ?

Anh ta càng nghĩ càng thấy không đúng, lập tức gọi điện cho Từ Cảnh Tu.

Kim Liên đặt Triệu Mộc Thanh lên ghế, gọi điện thoại cho Đồng Khâu.

Đồng Khâu tìm được phòng bao rồi mở cửa đi vào.

Nhìn thấy Triệu Mộc Thanh nằm trên ghế, nét mặt anh ta sa sầm, "Kim Liên, cô có ý gì?"

"Không phải anh thích cô ta sao? Hôm nay tôi cho anh cơ hội, thành toàn cho anh!" Cô ta khóa cửa lại.

Đồng Khâu nhìn cô ta như nhìn một người điên, "Cô điên rồi! Cô coi tôi là loại người gì? Đồng Khâu tôi không phải dạng tầm thường như vậy!"

"Hahaha, đừng ra vẻ thanh cao nữa! Chẳng lẽ anh chưa bao giờ muốn ngủ với cô ta sao?" Giống như Kim Liên có khát vọng muốn ngủ với người đàn ông kia vậy.

Đồng Khâu không nói lời nào, anh ta muốn chứ, muốn nhiều vô kể, cho dù có thay bao nhiêu bạn gái thì người anh ta muốn nhất vẫn là cô.

"Cô đã cho cô ấy uống thuốc?"

"Cô ta chỉ uống say thôi. Nhưng đúng là tôi có thuốc, anh muốn lấy không? Uống trước 10 phút, đến lúc đó cả anh lẫn cô ta đều sung sướng hơn rất nhiều... Ha ha." Kim Liên phóng đảng cười lớn rồi lấy trong túi xách ra một gói nhỏ trong suốt, bên trong có viên thuốc nhỏ.

Đồng Khâu không thể tin nổi mà nhìn cô ta, không ngờ người đàn bà này lại mang theo thứ này bên người.

"Hừ, đừng có nói với tôi là anh chưa bao giờ nhìn thấy thứ này! Theo tôi được biết, anh rất hay ra ngoài ăn chơi trác táng, chẳng lẽ cậu hai nhà họ Tần chưa cho anh chơi thứ này sao?"

"Tôi không tệ tiện như cô, tôi chưa bao giờ ép buộc người khác." Anh ta từng thấy người khác chơi nhưng bản thân mình lại chưa từng cần thuốc.

"Vậy thì hôm nay anh thử một lần đi, cam đoan với anh muốn ngừng mà không được!" Dù sao thuốc này vốn chuẩn bị cho anh ta, để khi kết thúc tiệc hai người thuê phòng sẽ dùng, vậy mà Triệu Mộc Thanh được lợi rồi.

Triệu Mộc Thanh vẫn hồn nhiên không biết gì, chìm trong giấc ngủ say.

Kim Liên cởi áo khoác tím của Triệu Mộc Thanh ra, để lộ chiếc áo len bó sát người màu trắng sữa bên trong.

"Chắc chắc, dáng người đẹp thật, khó trách anh nhớ mãi không quên." Kim Liên vươn tay vuốt ve dọc theo đường cong cơ thể của Triệu Mộc Thanh.

Đồng Khâu nuốt nước bọt, không chớp mắt nhìn chằm chằm đường cong đầy đặn quyến rũ của cô, cảm thấy khó thở.

Anh ta không dám nhìn nữa, nghiêng đầu sang chỗ khác lúi về tận cuối ghế sofa, cố gắng ngăn chặn ý nghĩ đáng sợ của chính mình.

"Sợ cái gì? Anh ngủ với cô ta, cô ta cũng không dám lộ ra ngoài, hơn nữa hoàn toàn có thể nói rằng hai người ôn lại chuyện cũ, say rượu mất lý trí." Kim Liên khinh thường nhìn anh ta, tiếp tục dụ dỗ.

Đồng Khâu cười chua xót, "Mục đích của cô là gì? Chỉ là muốn thành toàn cho tôi sao? Cô coi tôi là đồ ngốc à?"

"Haha, nói thật cho anh biết, tôi thích chồng cô ta, chỉ cần anh ngủ với cô ta, tôi đảm bảo sẽ để bố tôi rót một khoản tiền cứu bố anh."

Anh ta nhìn Kim Liên với ánh mắt âm u, "Cứ cho là vậy đi, cô cho rằng cô có thể có được Từ Cảnh Tu sao?"

"Đó là chuyện của tôi, tôi nghĩ chồng cô ta cũng không rộng lượng đến mức đồng ý cho vợ mình ngoại tình, hơn nữa không phải anh nói anh ta chỉ là một nhà thiết kế thôi sao, vất vả làm công cho người khác chẳng lẽ không phải vì tiền? Anh cũng vì tiền mà chủ động tiếp cận tôi không phải sao?"

Ánh mắt Đồng Khâu lóe sáng, không nói cho cô ta biết một thân phận khác của Từ Cảnh Tu.

Đồng Khâu thật sự có khát vọng rất mãnh liệt với Triệu Mộc Thanh, ban đầu ở trường học, có một lần đưa cô về ký túc xá, anh ta muốn hôn cô nhưng lại bị cô đẩy ra, ngày hôm sau Triệu Mộc Thanh lập tức đòi chia tay.

Chính Đồng Khâu cũng không biết bản thân đối với cô là tình yêu hay chỉ có khát vọng thân thể, anh ta đã nằm mơ về cô vô số đêm.

Kim Liên lắc mông đi đến bên cạnh anh ta, dùng đưa cái gói nhỏ trong tay, cười châm biếm nhìn anh ta, "Nếu không được... thì ăn nó đi, anh sẽ rất thoải mái!"

Lòng ngực phập phồng kịch liệt, lý trí đang chiến đấu với dục vọng.

Đồng Khâu biết, nếu không chiếm được cô thì anh ta sẽ mong nhớ cả đời.

Dục vọng cuối cùng cũng chiến thắng, anh ta đẩy Kim Liên ra, tay nắm chặt thành năm nắm đấm bước đến chỗ Triệu Mộc Thanh.

"Rầm!" Cửa bị đá văng ra, phát ra tiếng vang cực lớn.

Đồng Khâu cứng đờ nhìn người vừa mới tới, dường như cực kỳ thất vọng lại có vẻ thở phào nhẹ nhõm, anh ta đứng trước sofa bất động.

Kim Liên ngừng thở, say đắm nhìn người đàn ông mà cô ta ngày nhớ đêm mong đang đứng trước cửa, anh vẫn giống như trong trí nhớ, vẫn có sức hấp dẫn trí mạng với cô ta.

Ánh mắt nhanh chóng đảo một vòng, nhìn thấy vật trên tay cô ta, Từ Cảnh Tu đi đến không chút do dự cho cô ta một cái tát.

"Á!" Kim Liên ngã xuống đất, cô ta ôm mặt, ánh mắt vẫn không rời Từ Cảnh Tu.

Lướt qua cô ta, đi đến trước ghế sofa, đáy mắt không ngừng chất chứa lửa giận, giọng nói của anh lạnh như băng, "Đồng Khâu phải không?"

Khóe miệng Đồng Khâu giật giật nhìn Từ Cảnh Tu, không nói gì.

Từ Cảnh Tu đi đến đập anh ta ngã lăn ra đất.

Hứa Duy Kinh đứng phía sau cứng họng, hình như từ trước đến nay anh ta chưa bao giờ thấy anh Tu tức giận, thì ra lúc tức lên thì sức lực lại kinh người như vậy! Vừa rồi, sức bật đó, động tác đó, thật gọn gàng!

Từ Cảnh Tu đi đến bên Triệu Mộc Thanh, ngồi xổm xuống, run tay chạm vào gương mặt đỏ bừng của cô, cảm nhận hô hấp vững vàng của cô.

Từ Cảnh Tu đè thấp giọng, quay đầu hỏi, "Mấy người cho cô ấy uống gì?"

Đồng Khâu ngồi trên mặt đất, cười gượng, "Cô ấy chỉ uống say, tỉnh dậy sẽ không sao cả."

Kim Nhã và Vu Dao đi tìm Triệu Mộc Thanh khắp nơi, nghe thấy tiếng động bên này thì nhanh chóng chạy tới.

Vừa thấy tình huống lộn xộn trước mắt liền sợ hãi hỏi, "Thanh Thanh không sao chứ?"

Hứa Duy Kinh đóng vai quần chúng hóng chuyện nhiệt tình trả lời: "Cũng may mà đến kịp." Anh ta chỉ vào Đồng Khâu và Kim Liên, "Có khả năng là bọn họ sẽ có chuyện."

"Đồ khốn! Đồng Khâu, cậu muốn làm gì? Thật không ngờ cậu lại trở nên xấu xa như vậy!" Trước kia cũng chỉ cảm thấy anh ta độc miệng thôi.

Hứa Diên Tân dẫn theo cấp dưới chạy tới, giả vờ giả vịt hỏi, "Ai là người báo án, tình huống như thế nào?"

"Tôi!" Hứa Duy Kính giơ tay, "Đồng chí cảnh sát, hai người trên mặt đất kia là kẻ tình nghi, tôi là người tận mắt chứng kiến, nhân chứng quan trọng nhất của vụ án."

Hứa Duy Tâm trừng mắt nhìn em trai mình.

Từ Cảnh Tu mặc lại áo khoác cho Triệu Mộc Thanh rồi ôm cô đi tới.

Kim Liên đột nhiên bò qua ôm chân anh, "Từ Cảnh Tu, anh theo tôi đi, tôi có rất nhiều tiền, tất cả tiền tôi có đều cho anh! Những người đàn ông khác tôi không cần nữa!" Cô ta bắt đầu điên cuồng.

Lửa giận trong lòng anh đang không có chỗ trút, máu toàn thân dồn lên não, nhắc chân muốn đạp vào ngực cô ta.

"Cảnh Tu!" Hứa Diên Tân hét lớn.

Kim Liên co rúm người lại thả tay ra.

Người trong ngực ưm một tiếng, cọ cọ trong lòng anh.

Cơ thể vẫn căng cứng từ lúc vào cửa đến giờ cuối cùng cũng thả lỏng, mũi chột đau xót, hốc mắt thoáng đỏ lên.

Hứa Diên Tân chưa từng thấy anh như vậy, anh ta vỗ vai, nhỏ giọng nói: "Em đưa cô ấy về trước đi, chỗ này giao cho anh!"

Từ Cảnh Tu khẽ gật đầu rồi ôm cô rời đi.

Đặt Triệu Mộc Thanh ở ghế sau, lại lo lắng cô không nằm yên trở mình rơi xuống nên bế cô đặt lên ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn, duỗi tay là có

thể chậm đến cô khiến anh mới thấy an tâm hơn một chút.

Tay còn đang run rẩy, may mà Duy Kinh tình cờ nhìn thấy, may mà anh vẫn ở bãi đỗ xe không về, mới có thể vừa nghe điện thoại lập tức chạy đến.

Nếu chậm một chút nữa thôi, anh không dám nghĩ đến hậu quả sẽ thế nào.

Từ Cảnh Tu vẫn không yên lòng chở cô đến bệnh viện xem thử, bác sĩ kiểm tra rồi kết luận mọi thứ đều bình thường.

Tâm trạng luôn lo lắng thấp thỏm cuối cùng cũng hoàn toàn buông lỏng, anh chở cô về nhà.

Cả người đều là mùi rượu, chắc chắn ngủ không thoải mái, anh bế cô vào nhà vệ sinh cùng nhau tắm rửa.

Hai người không mặc quần áo nằm vào chăn, không có bất cứ suy nghĩ đen tối nào, chỉ là muốn ôm cơ thể trần trụi của cô, cảm nhận nhiệt độ thân thể cô.

Từ Cảnh Tu không ngủ được, trong lòng vẫn đau nhói.

Triệu Mộc Thanh nằm trong ngực anh phát ra tiếng thở nhẹ nhàng, ngủ say sưa, anh chợt thấy không cam lòng.

Khẽ cắn nơi mềm mại anh yêu nhất, cô khẽ hừ hừ hai tiếng, tay vô thức vùng lên muốn đánh anh.

Anh không hề né tránh, để tay cô vỗ vào mặt mình. Động tác trên miệng càng không kiêng nể gì.

Trong mơ Triệu Mộc Thanh không tìm được mà bắt đầu rên rỉ. Chân tự động quăn lên lưng anh.

Thở hổn hển, Từ Cảnh Tu quyết đoán đề cô xuống.

Anh mạnh mẽ muốn cô như thể không có ngày mai, phát tiết toàn bộ nỗi sợ hãi và yêu thương của bản thân.

Triệu Mộc Thanh bị anh làm đến khi lên đỉnh nhiều lần, cuối cùng tỉnh lại không cho Từ Cảnh Tu làm nữa, vừa khóc vừa ầm ĩ, miệng vẫn không quên trách mắng, "Đồ xấu xa! Lưu manh! Lừa đảo! Rõ ràng chiều qua anh đã dùng hết phần buổi tối rồi, vô liêm sỉ!"

Anh để mặc cô tùy ý đánh mắng, lại cảm thấy buồn cười, việc này cô lại nhớ rõ ràng như vậy.

Chương 43

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Buổi sáng lúc Triệu Mộc Thanh tỉnh dậy đã là 10 giờ, cô cảm thấy giấc ngủ này của mình đầy mệt mỏi, bị ai đó giày vò đến nỗi eo nhức lưng đau, đầu cũng lâng lâng.

Nhớ lại buổi họp lớp ngày hôm qua, trí nhớ cuối cùng của cô dừng lại lúc uống rượu với Kim Liên rồi sau đó là phục vụ tên thô phỉ siêng năng cày cấy kia đến kiệt sức.

Bên ngoài vọng đến tiếng xào rau, mùi thơm của đồ ăn cũng từ từ bay đến, bụng Triệu Mộc Thanh kêu vang, cô vén chăn xuống giường, nhanh chóng rửa mặt thay quần áo.

Quả nhiên anh đang bận việc trong bếp, Triệu Mộc Thanh nhẹ tay nhẹ chân đi đến sau lưng, kiễng mũi chân, vươn tay che mắt anh.

"Meo."

Anh mỉm cười không nói tiếng nào.

Cô khẽ cười, buông tay bịt mắt ra ôm eo anh.

"Chồng ơi, em đói quá."

Từ Cảnh Tu vỗ tay cô, "Sắp xong rồi, nót bát canh nữa là xong, giúp anh lấy bát đũa đi."

"Không thích, em muốn ôm anh cơ."

"Ngoan, anh đang nấu canh, lỡ như bị bỏng thì sao, ra bàn ăn ngồi đi."

Cô vẫn ôm anh bất động, không có cách nào, anh đành ôm cô rời khỏi phòng bếp đến nhà ăn, đặt cô lên ghế.

Từ Cảnh Tu ngồi xổm xuống xoa trán cô, "Còn chóng mặt không?"

"Ừm." Cô gật đầu.

"Con sâu rượu! Ai bảo em uống nhiều như vậy?"

Cô hơi chột dạ, không dám đáp lời.

Từ Cảnh Tu mỉm cười dịu dàng, "Anh đi nấu canh đã, lát nữa tính sổ với em."

Rõ ràng Triệu Mộc Thanh nghe ra được chút hờn giận trong lời nói của anh, thâm nghĩ bình thường mình say rượu cũng không có hành động khác thường gì, chắc tối hôm qua cũng không phát điên chọc giận anh đâu nhỉ?

Đồ ăn đã xong, Triệu Mộc Thanh gấp một miếng cá nếm thử, cố ý cường điệu giờ ngón cái lên, "Chồng ời, anh ngày càng lợi hại."

Từ Cảnh Tu múc một bát canh cho cô, "Đừng ăn cơm vội, uống chút canh trước đi."

Cô ngoan ngoãn vâng lời, cầm thìa uống canh.

Ăn xong cơm, Từ Cảnh Tu đặt đĩa xuống.

"Thanh Thanh, em còn nhớ chuyện hôm qua ở Hải Hân không?"

"Có chuyện gì sao ạ? Em uống say, đúng rồi, ai đưa em về vậy? Hay là anh đón em về?"

Từ Cảnh Tu không có ý định giấu giếm, anh phải để cô biết bản thân đã từng ở trong hoàn cảnh nguy hiểm đến thế nào, không thể lúc nào cũng không có lòng cảnh giác như vậy.

Anh thuật lại từ đầu đến đuôi chuyện tối qua.

Triệu Mộc Thanh không ngờ rằng chuyện lại nghiêm trọng như vậy, nghĩ lại mà sợ, "Tại sao lại vậy chứ? Chẳng lẽ Kim Liên hận em vì chuyện ở hiệu làm tóc sao? Đồng Khâu cũng không phải người xấu..."

Từ Cảnh Tu gõ ngón tay xuống mặt bàn, "Triệu Mộc Thanh! Xã hội này không giống với những gì em tưởng tượng, nếu dục vọng quá mãnh liệt sẽ có người bí quá hóa liều."

Anh nghiêm túc nhìn cô, "Anh muốn em hứa với anh một chuyện."

Cô lúng túng hỏi, "Chuyện gì ạ?"

"Sau này không được uống rượu, trừ khi có anh ở đó. Bây giờ em nhắc lại lời anh một lần nữa đi."

Triệu Mộc Thanh cũng biết uống rượu hỏng việc nên ngoan ngoãn nói: "Sau này chỉ khi nào có mặt Từ Cảnh Tu em mới được uống rượu."

"Nếu như vi phạm, bị phạt một năm không ăn đồ ăn vặt và đồ cay."

Cô há hốc miệng, "... Như thế nghiêm khắc quá! Một tháng có được không anh?"

Anh mỉm cười nhìn cô.

Triệu Mộc Thanh cười gượng, cô giơ ngón tay, "Ba tháng?" Còn đừng đưa người làm nũng.

Từ Cảnh Tu hừ lạnh, "Không nói đúng không? Anh nghĩ buổi chiều phải đi thăm bố mẹ vợ để nghiêm túc thảo luận hình phạt thích đáng."

"Em nói, em nói! Nếu vi phạm sẽ phạt em một năm không ăn đồ ăn vặt và đồ cay." Nếu nói cho bố mẹ biết thì một người sẽ nhai chết cô, người còn lại đánh chết cô.

Từ Cảnh Tu hài lòng xoa đầu cô, "Được rồi, còn một miếng ăn nốt đi."

Thu dọn bát đĩa xong, Từ Cảnh Tu gọi điện thoại cho Hứa Duy Kinh.

"Hai người kia sao rồi?"

"Đang ở trong cục cảnh sát!"

"Bình thường tình huống này sẽ xử thế nào?"

"Đây thuộc về hành vi cưỡng hiếp không thành, bình thường đều cân nhắc mức phạt khá nhẹ nhàng, cùng lắm hai ba năm thôi, phần lớn là hai bên đồng ý hòa giải thì mức phạt sẽ càng nhẹ hơn, cô Kim kia cũng không phải lần đầu tiên, lần trước cô ta cưỡng hiếp thành công, chắc cũng nhét cho đối phương không ít tiền nên sau này họ mới rút đơn kiện."

"Anh biết rồi, hôm qua cảm ơn em."

"Còn khách sáo với em làm gì? Anh định thế nào?"

"Giới hạn thấp nhất của anh là hai năm, trong hai năm xảy ra rất nhiều chuyện, ai biết sẽ có chuyện gì. Thời gian vậy là đủ rồi."

"... Vậy cũng được." Hứa Duy Kinh biết rõ hai người kia xui xẻo rồi.

Tối qua, anh ta và anh trai dẫn theo kẻ tình nghi đến cục công an, còn cảm khái rằng chưa từng thấy Từ Cảnh Tu tức giận như vậy bao giờ, lúc cuối vành mắt đỏ lên, anh ta đã biết Từ Cảnh Tu sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng đâu.

Kim Liên và Đồng Khâu bị tách ra rồi tạm giam. Kim Liên luôn miệng la lối yêu cầu gọi luật sư của cô ta, bố cô ta phản ứng cũng rất nhanh, nhanh chóng phái luật sư tới.

Ngược lại, Đồng Khâu không có bất kỳ sự chống cự nào, sau khi kể lại mọi chi tiết thì vẫn cúi đầu im lặng không nói gì thêm.

Luật sư Dương mặc âu phục chỉnh tề, anh ta hít một hơi thật sâu đi vào phòng giam, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên anh ta biện hộ cho Kim Liên.

Kim Liên nhìn thấy luật sư Dương thì lập tức thả lỏng, bố cô ta chỉ có duy nhất một đứa con là cô ta, hơn nữa còn có ông bà ngoại, họ không thể bỏ mặc mà không lo cho cô ta được.

Luật sư Dương mở laptop ra, "Cô nói đi, kể hết chuyện tối qua cho tôi biết."

"Nói cái gì, không phải tối qua họ đã thẩm vấn rồi sao, chính là thế đấy."

"Cô không muốn thanh minh gì sao?"

"Không."

Được rồi, luật sư Dương thăm thử dài, anh ta không nên ôm bất kỳ hy vọng nào.

"Chuyện này thì có cái gì, chẳng phải cuối cùng vẫn chưa làm gì cô ta sao? Chuyện này đơn giản hơn nhiều lần trước! Nếu cô ta còn âm ỉ, cho cô ta ít tiền là được, dù sao mẹ tôi cũng để lại rất nhiều tiền."

Luật sư Dương thăm khinh thường, không biết mẹ cô ta để lại nhiều tiền thế là thương hay hại cô ta nữa?

Nhưng mà anh ta vẫn vui lòng lấy tiền của người khác.

Cô Kim hất hàm ra lệnh, "Anh mau đưa tôi ra khỏi đây, tôi không muốn ở chỗ này."

"Tôi sẽ cố gắng, tôi còn phải gặp họ nói chuyện xem sao đã."

"Chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này anh cũng làm không xong hả? Cô gái kia còn chẳng mất sợi tóc nào!"

"Không đơn giản thế đâu, chắc họ cũng không thêm quan tâm chút tiền này, tôi đã nhìn thấy luật sư của họ, là Hứa Duy Kinh."

"Cái gì? Văn phòng của anh ta tiếp nhận vụ này?"

"Anh ta tự mình phụ trách vụ này."

"Tôi nhớ rồi, tối hôm qua anh ta cũng ở đó, đi cùng Từ Cảnh Tu."

"Tôi biết rồi, chắc hai người này là bạn bè."

Hứa Duy Kinh ra khỏi cục công an, chuẩn bị trở về văn phòng thì bị người ta gọi lại.

Anh ta quay lại, tháo kính râm xuống.

"Luật sư Hứa, tôi có thể nói chuyện với anh không?"

Anh ta nhận ra người này, là luật sư riêng của nhà họ Kim.

"Vì chuyện của Kim Liên sao?"

"Đúng, người thông minh không nói vòng vo, tôi muốn biết chuyện này có thể thương lượng lại không."

"Tôi khuyên anh đừng phí công nữa, sợ rằng cô ta ngồi tù là cái chắc rồi." Nói xong, Hứa Duy Kinh đeo kính lên rồi rời đi.

Luật sư Dương suy nghĩ, đôi phương cứng rắn như vậy, anh ta đã nhận loại án này mấy lần, bình thường chỉ cần thương lượng rồi đưa ra một con số là giải quyết được, nói gì đến lần này còn chưa tạo ra tổn thương gì.

Chẳng lẽ cô nàng nhị thế tổ (1) kia chọc phải người không nên chọc? Xem ra anh ta phải cẩn thận kiểm tra lại một chút, không thể để lúc đó lại liên lụy đến mình.

(1) Nhị thế tổ: Dùng để chỉ những người thế hệ trước giàu có và có quyền thế, còn đến thế hệ sau lắm tiền nhiều của nhưng chỉ biết ăn chơi trác táng, sống phóng túng, là loại người vô tích sự khờ khạo.

Văn phòng tổng giám đốc An Khí.

Cận Lăng gọi điện thoại nội bộ cho Từ Cảnh Tu.

"Hugh, cậu có thời gian không?"

"Chuyện gì vậy?"

"Có người nhờ tớ, nói là muốn được gặp cậu."

"Kim Quang Diệu?"

"... Khụ, đúng vậy."

"Không rảnh." Từ Cảnh Tu cúp máy.

Cận Lăng ở tầng 16 hơi xấu hổ nhìn vị giám đốc ngân hàng họ Kim ngồi đối diện.

Kim Quang Diệu cười khỏ, "Đúng là gia môn bất hạnh."

Vợ cả ông ta là con gái duy nhất của nhà họ Vương giàu có nổi tiếng ở An Lâm, sức khỏe không tốt nên mất sớm, ông ta bận rộn công việc, gần như gửi con gái ở nhà bố mẹ vợ nên sơ suất trong việc dạy bảo.

Ông bà ngoại của Kim Liên chuyển toàn bộ tình yêu thương dành cho con gái lên cô cháu ngoại này, không chỉ cho cô ta hơn nửa tài sản nhà họ Vương, còn không nỡ đánh chửi một câu, đúng là muốn gì có đó, lần nào gây ra chuyện gì cũng có người đi theo gánh hộ.

Chờ đến khi ông ta phát hiện ra vấn đề, muốn sửa chữa thì cô ta đã bị nuông chiều đến nỗi coi trời bằng vung.

Cận Lãng biết đầu đuôi câu chuyện, anh ta cũng từng nghe vài chuyện hoang đường của cô nàng Kim Liên này.

Không ngờ lần này cô ta lại gây chuyện với Triệu Mộc Thanh, chẳng trách Từ Cảnh Tu không nể tình như vậy.

Từ Cảnh Tu ngồi trong phòng làm việc, nghĩ xem lát nữa tan làm mua gì cho vợ yêu ăn.

Trợ lý gõ cửa đi vào, "Hugh tổng, giám đốc Kim của ngân hàng An Kỳ muốn gặp anh."

Kim Quang Diệu năm mươi mấy tuổi đã đứng ở cửa.

Kim Quang Diệu nhìn kỹ người trẻ tuổi đối diện, "Thật xin lỗi, chú không mời mà tới."

Từ Cảnh Tu im lặng ba giây rồi đứng dậy nói, "Giám đốc Kim, mời ngồi."

Trợ lý đi vào rót nước rồi đóng cửa lại.

"Nếu giám đốc Kim đến vì chuyện của con gái thì cháu cũng không muốn phí lời, cháu sẽ để luật sư ra mặt."

Kim Quang Diệu thở dài trong lòng, lúc luật sư Dương nói cho ông ta biết người bị hại là con dâu Từ Dĩ Thành, ông ta đã biết lần này Kim Liên không thoát được rồi, mình cũng có khả năng sẽ bị liên lụy theo.

Nhưng cuối cùng cũng là con gái mình, ông ta không thể không mặt dày đến xin lỗi người ta.

Kim Quang Diệu đứng lên rồi đột nhiên quỳ xuống, mắt Từ Cảnh Tu giật giật, anh đặt chén trà xuống.

"Giám đốc Kim, chú làm gì vậy?"

"Xin cháu giờ cao đánh khê! Chỉ cần cháu buông tha cho con bé, bố mẹ vợ chú sẽ định cư ở nước ngoài, cũng dẫn con bé theo, không bao giờ xuất hiện trước mặt cháu và vợ cháu nữa."

Từ Cảnh Tu cười mỉa, đây là muốn bầu víu vào cảm tình giao hảo ư? Không sai, đúng là khi còn bé anh có gặp giám đốc Kim trong mấy buổi tiệc, khi đó bố anh vẫn chưa lên tỉnh.

Từ Cảnh Tu lạnh lùng nói, "Nói thật với chú, vợ cháu chính là mạng của cháu, nếu ai đụng đến một sợi tóc của cô ấy chính là đụng đến mạng của cháu. Chú nói xem, cháu có nên nhân nhượng không?"

Cơ thể Kim Quang Diệu run lên một cái, bất đắc dĩ đứng lên.

Giọng nói Từ Cảnh Tu trở lại bình thường, "Chú Kim, hôm nay chú đã hạ mình đến đây, cháu cũng không thể không cho chú mặt mũi. Vốn con gái chú phải ngồi tù ba năm, cháu sẽ nói với luật sư giảm xuống còn hai năm thôi, nhưng sau hai năm chú vẫn phải đưa cô ta ra nước ngoài ngay lập tức."

Khóe miệng Kim Quang Diệu khẽ run lên nhưng cũng biết đây là nhượng bộ lớn nhất rồi.

Từ Cảnh Tu bưng chén lên, "Chú Kim, uống trà đi ạ."

Kim Quang Diệu cười khổ cầm chén.

Chương 44

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Cách hôm tổ chức hôn lễ ngày càng gần, mới đầu tháng hai đã phát hết thiệp mời.

Chi tiết cụ thể của hôn lễ đều được Từ Cảnh Tu lo liệu, mẹ chồng cũng chủ động giúp đỡ thu xếp mọi việc, sau khi váy cưới sửa cho vừa người cũng đã được đưa tới, Triệu Mộc Thanh chỉ cần ngoan ngoãn chờ làm cô dâu.

Ngày hôm đó, Triệu Mộc Thanh đã nhờ Hoa Trân và em họ Trần Ngư làm phù dâu.

Em họ giúp cô cầm đồ thay quần áo, còn Hoa Trân giúp đỡ chào hỏi khách khứa.

Từ Cảnh Tu nhờ Thẩm Xung và Hứa Duy Kinh làm phù rể.

Triệu Mộc Thanh trêu anh, "Anh Xung là người bên ngoại nhà em, liệu có được không?"

"Cho nên để anh ta không thể đứng bên nhà ngoại gây khó dễ cho anh, anh chỉ có thể kéo anh ta sang phe mình."

"Sao anh ấy lại đồng ý vậy?"

"Anh nói với anh ta có một phù rể khác tên Hứa Duy Kinh, là kẻ lão luyện tình trường, rất thích kiểu con gái như Hoa Trân."

"Nham hiểm!"

Trên đường đón dâu.

Hứa Duy Kinh xoa gáy, từ lúc lên xe anh ta cứ có cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm.

Quay sang bên cạnh, một phù rể khác đang cười khoe cả hàm răng với anh ta.

Trong lòng oán thầm, anh Tu cũng không thêm giới thiệu bọn họ với nhau!

Nhưng quan trọng là mời một tên đẹp trai như vậy làm gì, không phải để cướp sự nổi bật của anh ta sao?

Vẫn phải phong độ.

Anh ta chủ động vươn tay, "Xin chào! Thật hân hạnh! Tôi là Hứa Duy Kinh."

"Hân hạnh! Thẩm Xung." Ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười vươn tay ra.

Thẩm Xung đã nghe tên người này nhưng chưa được gặp, Từ Cảnh Tu nói anh ta là một sát thủ tình trường, lời nói này không sai.

"À, anh Thẩm."

Hứa Duy Kinh nhận ra rồi, hóa ra anh ta chính là Thẩm Xung, cũng khá nổi tiếng ở An Lâm. Người thật ngẫu hơn trên quảng cáo nhiều, trên quảng cáo đánh phần hơi dày.

Từ Cảnh Tu ngồi thẳng lưng ở ghế lái phụ, anh ôm một bó hoa hồng đỏ năm mươi bảy bông, chẳng nghe lọt tai câu chuyện phía sau.

Triệu Mộc Thanh đang ở nhà bố mẹ, sáng sớm thợ trang điểm đã đến trang điểm nhẹ cho cô dâu, mặc váy cưới màu trắng lên trông cô như búp bê bằng ngọc.

Tuy hai người đã sống với nhau như vợ chồng trước đám cưới nhưng hôm nay vẫn rất khác biệt.

Trong lòng bố mẹ vui như nở hoa, với họ mà nói đây mới thực sự là gà con gái đi.

Tất cả bạn bè họ hàng thân thích đều tụ tập trong căn nhà hơn trăm mét vuông, cười cười nói nói chờ nhà trai đến đón dâu.

Tối hôm qua Hoa Trân ngủ với cô, Vu Dao đến một mình, Kim Nhã đi cùng cả nhà, còn bé theo đưa bé chưa tròn một tuổi, Phương Như thì vác bụng bầu tám tháng đến góp vui.

Đàn ông ở phòng khách, mấy cô gái thì chen vào phòng Triệu Mộc Thanh nói chuyện phiếm.

Cậu em họ chạy vào thở hồng hộc, "Đến rồi, đến rồi, đoàn rước dâu đến đầu đường rồi."

"Mau lên, đóng cửa vào." Em họ Trần Ngư tuy là một cô gái 22 tuổi nhưng vẫn nghịch ngợm như ngày bé, là đứa cầm đầu đám con nít trong nhà.

Cô ấy chỉ vào hai đứa em trai mười mấy tuổi rồi ra lệnh, "Hai đứa đứng canh ở cửa ra vào, đợi lát nữa anh rể phát đủ lì xì mới được mở cửa nhé."

Mợ bắt đắc dĩ trừng mắt liếc nhìn, "Con khỉ nghịch ngợm! Trong đám này con là đứa lớn nhất, con gái con đứa lớn rồi mà không có tí xấu hổ nào! Còn muốn lập gia đình nữa không đây?"

Bác sĩ Trương vỗ tay chị dâu, "Hôm nay con bé làm phù dâu, phải nào nhiệt vậy mới đúng."

Trần Ngư nghe mẹ mình lải nhải suốt hai mươi năm đã miễn dịch lâu rồi.

Cô ấy đứng bên cửa sổ trông chừng, "Nhanh lên, bọn họ xuống xe rồi! Mọi người chuẩn bị sẵn sàng!"

Các cô gái trong phòng nghe động tĩnh cũng ra xem nào nhiệt.

Từ Cảnh Tu mặc âu phục phẳng phiu thắt nơ, tay ôm bó hoa, Hứa Duy Kinh đi bên trái, Thẩm Xung đi bên phải.

Đằng sau là cư dân ở đây chạy theo hóng hớt.

"Hôm nay thầy Triệu gả con gái đó, ái chà, chú rể đẹp trai quá đi mất."

"Oa, ba người này ai cũng đẹp trai, quá là bổ mắt, chị Thanh Thanh giỏi quá!"

...

Từ Cảnh Tu nhìn sang trái ra hiệu, Hứa Duy Kinh hiểu ý, anh ta phóng khoáng đi lên trước gõ cửa.

"Chị dâu ơi, mau mở cửa nào!"

Hoa Trân ở bên trong nói vọng ra: "Đọc mật khẩu đi!"

Thẩm Xung cướp lời: "Vùng ơi mở ra!"

Hứa Duy Kinh: "Bát nhã ba la mật đa!" (1)

(1) Bát-nhã-ba-la-mật-đa tâm kinh (phiên latin từ Phạn ngữ: Maha Prajñā Pāramitā Hridaya Sūtra, Prajnaparamitahridaya Sutra; Anh ngữ: Heart of Perfect Wisdom Sutra, tiếng Hoa: 般若波羅蜜多心經; âm Hán Việt: Bát nhã ba la mật đa tâm kinh) còn được gọi là Bát-nhã tâm kinh, hay Tâm Kinh. Đây là kinh ngắn nhất chỉ có khoảng 260 chữ của Phật giáo Đại thừa và Thiền tông. Nó cũng là kinh tinh yếu của bộ kinh Đại Bát Nhã gồm 600 cuốn. Kinh này được hầu hết các Phật tử tại Việt Nam, Triều Tiên, Nhật Bản, Tây Tạng, và Trung Quốc biết đến và rất thường dùng trong việc đọc tụng.

Thẩm Xung: "Úm ba la xì bù!"

Mọi người đằng sau cười haha.

Hoa Trân nhắc nhở: "Tên một bài hát!"

Hứa Duy Kinh: "Ngọn cỏ ven sông!"

Thẩm Xung: "Hôm nay em phải lấy anh!"

Từ Cảnh Tu tức giận lườm Thẩm Xung, anh ta sờ mũi, "Em họ, đây cũng là tên bài hát mà, chắc em phải nghe rồi chứ?"

Hứa Duy Kinh được Thẩm Xung dẫn dắt, linh cảm đã đến.

"Anh trăng nói hộ lòng tôi!"

"Yêu em một vạn năm!"

Mặt Từ Cảnh Tu lập tức dài ra.

Trong phòng cười vang, bác sĩ Trương lên tiếng, "Trân Trân, cho họ chút gợi ý đi, chỉ chú rể được trả lời."

Hoa Trân cũng cười nắc nẻ, "Đây là một bài hát thiếu nhi!"

Hai phù rể liếc mắt nhìn nhau, lại bắt đầu vất óc PK. (2)

(2) Từ PK được sử dụng nhiều nhất trong các trò chơi game online, đặc biệt là game đối kháng. Đây là hành động xuất phát từ một người chơi khi cố tình giết hoặc hạ gục một người chơi khác.

Hai tên không đáng tin này dám nhúng chàm vợ anh, xem ra vẫn phải dựa vào bản thân rồi.

Từ Cảnh Tu ghét bỏ đẩy hai người ra, hắng giọng nói, "Bé thỏ con ngoan ơi, mau mở cửa đi nào."

Hoa Trân vỗ tay: "Đúng rồi, nhưng chú rể phải hát mới được tính!"

Từ Cảnh Tu nắm tay ho nhẹ một tiếng, chần chừ hai giây.

Liếc hai người bên cạnh đang nhìn trời, anh hé miệng hát, "Bé thỏ con ngoan ơi, mau mở cửa đi nào."

Cửa vang lên tiếng "lạch cạch" rồi được mở ra.

Hứa Duy Kinh ở phía sau nói nhỏ vào tai Thẩm Xung, "Lần đầu tiên tôi nghe anh Tu hát đó."

Thẩm Xung: "Thảo nào! Thật sự là... Một lời khó nói hết."

Bên trong còn một lớp cửa sắt, nhưng dù sao cũng trông thấy người trong phòng, có thể nhìn mặt nói chuyện.

Trần Ngư ở sau cửa nói: "Anh rể, giọng hát của anh thật chẳng ra sao! Về sau ít nhất phải luyện hát được mấy bài chúc ngủ ngon, nếu không thì làm sao đỡ chị em ngủ được?"

Từ Cảnh Tu nghĩ thầm, anh toàn dùng hành động dỗ cô ngủ.

Hứa Duy Kinh nhin cười đến nổi run cả vai lên, "Cô bé này không tầm thường đâu."

Trần Ngư liếc mắt đánh giá Hứa Duy Kinh - người mới trêu chọc mình, cô nàng cười tinh quái, "Sau đây hãy kể mười tên gọi thân mật của chị em vào thời điểm đêm khuya thanh tĩnh."

Người trong phòng cười lẫn lộn, mẹ Trần Ngư thì hận không thể chạy lên bịt miệng cô lại.

Vừa đúng lúc Triệu Mộc Thanh không chịu được cô đơn cũng đi ra ngoài, đứng phía sau mọi người.

Hứa Duy Kinh cảm thấy hôm nay có lẽ là ngày khó khăn nhất của Từ Cảnh Tu từ trước đến nay, anh ta chủ động ra tay, "Anh à, để em nói hộ cho."

Thẩm Xung cũng rất tích cực, "Công hiến sức lực vì em họ, không chối từ."

Từ khi mở cánh cửa đầu tiên, Từ Cảnh Tu đã đổi từ khuôn mặt lạnh nhạt sang gương mặt tươi cười của người đàn ông dịu dàng.

Anh cắn răng mỉm cười nhìn hai người bên cạnh, "Cảm ơn, không cần."

Vợ của mình thì mình gọi, Từ Cảnh Tu chăm chú nhìn khuôn mặt cô dâu thoáng lộ ra phía sau đám người, cao giọng nói, "Thanh Thanh, em yêu, thả con, cục cưng, bé ngoan, vợ yêu, baby, nhóc xấu xa, tâm can, bảo bối..."

Hai người đứng sau lưng dựng cả tóc gáy, ra sức xoa cánh tay.

Trong phòng cũng ồn ào cả lên, không phân biệt già trẻ gái trai. Chồng Phương Như cẩn thận ôm lấy bụng lớn của vợ mình, vừa cười vừa suy nghĩ xem có tin tức nào là em bé sinh ra do mẹ bầu cười quá mức không.

Triệu Mộc Thanh xấu hổ muốn lén lút trốn về phòng thì bị Kim Nhã kéo lại, "Cô dâu ra rồi, mau xác nhận xem chú rể nói đúng không!"

Triệu Mộc Thanh ngượng ngùng che mặt gật đầu.

Mọi người lại cười âm lên.

Làn da mặt của người nào đó ở cửa trắng ngần mà không thấy chút thẹn thùng nào.

Trần Ngự đảo mắt, "Tiếp theo mời chú rể kể tên thân mật mà cô dâu gọi anh!"

Nụ cười của Từ Cảnh Tu cứng lại, khóe miệng run rẩy. Những từ như "lưu manh", "khốn nạn", "cường đạo", "dâm tặc" thật sự không phù hợp với hình tượng người đàn ông dịu dàng lúc này...

Trong đầu Triệu Mộc Thanh thoáng hiện lên nhiều hình ảnh không thể miêu tả, từ đầu đến chân nóng như thiêu như đốt, cô giãy giụa thoát khỏi Kim Nhã rồi chạy nhanh như chớp trốn về phòng.

Thầy Triệu là người từng trải, mặt mo hơi đỏ lên, ngấm lại lúc bản thân kết hôn cũng bị gây khó dễ trước cửa thì không khỏi đồng tình với con rể, ông lớn tiếng nói: "Được rồi được rồi, Tiểu Ngư, mau cho người vào thôi."

Từ Cảnh Tu rất có mắt nhìn, anh lấy một xấp bao lì xì từ chỗ Hứa Duy Kinh rồi thò tay qua khung cửa sắt phát cho mọi người.

Mấy người chặn cửa đều đi nhận tiền lì xì, bình thường Trần Ngư đã hơi sợ người chú có dáng vẻ nghiêm túc này, thấy ông lên tiếng đành phải mở cửa, không quên nói mấy lời may mắn, "Chúc anh rể và chị em trăm năm hạnh phúc!"

Hai người phù rể thấy hơi thất vọng, bọn họ ước gì được chơi tiếp trò chơi này, thật sự muốn biết đáp án mà.

Từ Cảnh Tu rất hài lòng, tạm quên chuyện vừa rồi bị làm khó, anh đưa chiếc phong bì thật dày cho cô ấy.

Chương 45

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mễ

Triệu Mộc Thanh ngồi trên chiếc giường trong phòng mình, hai mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Âu phục đã được cởi ra, áo sơ mi trắng nơ đen, tóc được xịt keo tạo hình tỉ mỉ, cả phòng đầy người nhưng chỉ có anh là đẹp trai nhất.

Anh quỳ một chân, trình trọng dâng bó hoa năm mươi bảy bông hồng cho cô, ngụ ý là: "Tôi yêu vợ tôi."

Cô đỏ mặt nhận bó hoa trước mặt mọi người.

Hứa Duy Kinh vỗ tay hô to: "Hôn đi!"

Mọi người ồn ào theo, "Hôn đi, hôn đi!"

Trần Ngư kéo mấy đứa trẻ ra ngoài, "Đứa nào vị thành niên thì tự giác che mắt lại!"

Cậu em họ được phân công trông cửa lúc này không tình nguyện, "Có gì hay mà nhìn! Bố mẹ em hôn nhau em còn không thèm che mắt."

"Ha ha ha!"

Bố cậu nhóc bình thường nhìn trung thực thật thà, không ngờ lúc ở nhà cũng như thế nên lập tức bị mọi người trêu chọc.

Ông bố trung thực thật thà mặt đỏ tai hồng lồi thằng nhóc chuyên dìm bố mình ra ngoài.

Triệu Mộc Thanh cũng cười không ngừng, Từ Cảnh Tu lại chẳng hề nghe thấy những thứ đó, hiện tại trong mắt anh chỉ có hình ảnh cô mặc váy cưới trắng ngồi đó.

Anh sợ làm hỏng lớp trang điểm trên mặt cô nên chỉ nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán.

Tiếp theo là kính trà bố mẹ vợ, Từ Cảnh Tu gọi bố mẹ, ông Triệu và bà Trương từng người phát cho đôi vợ chồng một bao lì xì thật dày.

Ông Triệu còn lén nói nhỏ vào tai con rể câu gì đó, Từ Cảnh Tu cũng kính gật đầu.

Đợi đến khi Trần Ngự bắt chú rể phải tìm ra giày của cô dâu, Từ Cảnh Tu chẳng cần tốn sức đã tìm được.

Anh tìm được một chiếc trong túi của cậu em họ, chiếc còn lại trong ngăn kéo tủ đầu giường.

Trần Ngự vẫn tiếp tục ồn ào: "Nhất định là chú mật báo, chắc chú muốn ăn bớt tiền lì xì cho anh rể chứ gì!?"

Mọi người đều cười vui vẻ.

Từ Cảnh Tu lại hào phóng phát thêm một lượt tiền lì xì nữa.

Anh ngồi xổm xuống đi giày vào cho cô, ôm cô kiểu công chúa trong lời chúc phúc của mọi người rồi bước ra cửa.

Bọn họ không muốn để nhà mình lộn xộn nên dứt khoát đặt một phòng tổng thống ở khách sạn làm phòng tân hôn, mẹ chồng đã đến trước chuẩn bị xong mọi việc.

Kim Nhã ôm cậu con trai béo mập đặt lên giường khách sạn, nói, "Sớm sinh quý tử nhé."

Cậu nhóc béo kia thấy hoàn cảnh thay đổi, nhìn nhiều người lạ như vậy nên rất phấn khích, cứ khoa tay múa chân, miệng cười khanh khách.

Mẹ chồng rất vui, bà lập tức nhét một bao lì xì vào trong túi áo thằng bé.

Kim Nhã đỡ cậu bé nhảy hai cái, học giọng em bé đang tập nói: "Cháu cảm ơn bà!"

Bác sĩ Trương thấy Dương Triệu vui đến như vậy bèn nháy mắt ra hiệu với con gái nhà mình, nhỏ giọng nói: "Mau sinh một đứa đi."

Cô cũng muốn mà, nhưng phải có người phối hợp mới được chứ! Có bột mới gột nên hồ... (1)

(1) Có bột mới gột nên hồ: là câu tục ngữ, ý nói muốn làm được việc, muốn tạo ra được sản phẩm, trước hết phải có những điều kiện cơ bản, điều kiện tiên quyết, cần thiết lúc ban đầu. Nếu đã không có những điều kiện cần thiết đó thì không nên cố gắng làm làm gì, vì có làm cũng không đạt được như mong muốn. Cũng như việc muốn làm được ra hồ thì phải cần có bột.

Hôn lễ vào buổi tối khiêm tốn lại tỉ mỉ, váy cưới có khăn voan che mặt và tà váy mà Triệu Mộc Thanh thích nhất, đoá hoa hồng cũng được buộc theo sở thích của cô.

Người dẫn chương trình vốn muốn tổ chức một vài trò chơi nho nhỏ khuấy động không khí nhưng đôi vợ chồng trẻ lập tức cho hai phiếu bác bỏ.

Bố nắm tay cô chậm rãi bước về phía Từ Cảnh Tu, trình trọng đặt tay cô vào lòng bàn tay của anh.

Bọn họ trao nhẫn, hôn nhau và cùng mở champagne.

Bác sĩ Trương và viện trưởng Dương phát biểu vài lời, Từ Dĩ Thành và thầy Triệu chỉ lo ngồi ở bàn chủ vị nói chuyện phiếm uống rượu.

Dương nhiên bạn bè thân thích nhà trai biết Từ Dĩ Thành, đồng nghiệp và bạn học bên phía Triệu Mộc Thanh cũng chú ý tới Từ Dĩ Thành ngồi ở bàn người thân, lúc này mới xác thực được tin tức đã nghe trước đây.

Hoa Trân đi cùng Triệu Mộc Thanh vào phòng nghỉ cô dâu thay quần áo, còn Trần Ngư thì đi vệ sinh.

Hoa Trân giúp cô cởi váy cưới màu trắng ra rồi thay bằng chiếc váy cưới ngắn màu vàng, kết hợp với lớp trang điểm nhẹ nhàng, nhìn Triệu Mộc Thanh xinh đẹp tươi mát như một đóa cúc nhỏ, Hoa Trân khen ngợi tự đáy lòng, "Thanh Thanh, hôm nay là ngày tốt thấy cậu đẹp nhất."

Triệu Mộc Thanh cười đến nổi nở hoa, "Bộ này đẹp không? Từ Cảnh Tu chọn đây, tớ cũng thấy rất hợp với mình."

"Anh ấy đối xử với cậu rất tốt, ai cũng nhìn ra được."

"Mẹ của tớ cũng nói vậy, tớ rất hạnh phúc. Cậu thì sao, khi nào kết hôn thế?"

Cô ấy không nói gì.

Triệu Mộc Thanh nhìn sự do dự của cô ấy thì hơi khó hiểu, từ bao giờ Hoa Trân lại thiếu dứt khoát như vậy?

"Cậu đang nghĩ gì vậy?"

"Tớ... tớ có rồi."

"Có cái gì... Không thể nào! Cậu nói có em bé á?" Triệu Mộc Thanh mở to hai mắt nhìn cô ấy.

Hoa Trân bật cười, "Sao cậu còn bất ngờ hơn tớ thế? Yên tâm, không phải của cậu."

Triệu Mộc Thanh nào còn tâm trạng nói đùa, "Cậu muốn chết đúng không, phù dâu phải chạy đi chạy lại, còn đứng cả một ngày rồi phải tiếp rượu, sao không nói sớm với tớ? Bây giờ cậu như nào rồi?"

"Phi phi phi! Trong hôn lễ không được nói chết! Tớ rất tốt, nếu không phải dì cả của tớ không đến, với cả đã đi kiểm tra thử thì tớ còn chẳng có cảm giác mang thai, được chưa nào?"

"Tớ bị cậu làm tức chết mất thôi, may mà cậu không uống rượu, Thẩm Xung mặc kệ cậu làm bừa như vậy à?"

"Tớ chưa nói cho anh ấy biết, dù sao tớ cũng không muốn đùa bé này."

"Cậu điên à? Sao lại không muốn, anh Xung rất yêu cậu."

"Tớ sợ, tớ không phải một người an phận, tớ không tưởng tượng nổi sau khi kết hôn sẽ như thế nào, nhất định không phải là người vợ tốt, cũng không phải người mẹ tốt."

"Cậu yêu anh Xung không?"

Hoa Trân suy nghĩ một chút mới đáp, "Không biết, có lẽ có! Đôi khi tớ nghĩ cứ sống chung cả đời âm ỉ với anh ấy như vậy cũng tốt."

Triệu Mộc Thanh kéo tay cô ấy ngồi xuống.

"Trân Trân, tớ tin cậu! Cậu có trách nhiệm với công việc như vậy, cậu nhất định sẽ tốt với chồng và con của mình."

Hoa Trân nghe cô nói cũng thấy hơi xúc động, bắt đầu cân nhắc đến khả năng kết hôn sinh con.

"Lát nữa đi mời rượu cậu đừng xuất hiện, tránh để bọn họ bắt cậu uống, bây giờ cậu cứ ngoan ngoãn ngồi đợi ở đây, chút nữa tớ gọi Thẩm Xung đến đây, thật sự là phục cậu luôn!"

Cô em họ Trần Ngư đã quay lại, "Chị ơi, bác gái vừa gọi điện bảo ngoài kia đang giục đi mời rượu đấy."

"Ừ, chị Hoa của em đến kỳ rồi, đang đau bụng, để cho chị ấy nghỉ ngơi một lát, em với chị đi thôi! Cho em thêm bao lì xì nữa này!"

Trần Ngư nhìn Hoa Trân cười ngoác miệng, "Ok, cảm ơn chị! Em muốn một bao lì xì thật dày của anh rề nữa!" Hiện tại họ hàng nhà họ Triệu ai cũng biết chú rề ra tay rất hào phóng.

"Được rồi, đồ tham tiền!" Triệu Mộc Thanh không chút nương tay vỗ vào gáy cô ấy một cái.

"Ôi, sao chị lại giống mẹ em thế chứ!"

Thẩm Xung và Hứa Duy Kinh đứng ở đại sảnh chào hỏi quan khách, cô dâu chú rể đều trốn mất tăm mất tích, đến phù dâu cũng không thấy bóng

dáng dẫu.

Hứa Duy Kinh thấy lạ, "Sao cô Hoa còn chưa ra, không phải cô ấy phụ trách chào khách khứa sao?"

Ánh mắt Thẩm Xung lạnh lẽo đầy cảnh giác, "Không phải có cậu sao?"

"Tôi không quen bạn bè thân thích bên nhà chị dâu nhỏ!"

"Tôi quen!"

"Không được, tôi phải ra phía sau xem sao."

Từ Cảnh Tu xuất hiện ở cửa phòng nghỉ.

Triệu Mộc Thanh dẫn em họ ra, "Được rồi."

Từ Cảnh Tu nhìn cô, "Có mệt không? Nếu không thì không cần mời rượu, em nghỉ ngơi một lát đi."

"Như vậy sao được? Em ăn mặc xinh đẹp thế này, kiểu gì cũng phải đi ra ngoài một vòng chứ."

Từ Cảnh Tu bật cười, nắm tay cô, như có điều suy nghĩ quay đầu lại nhìn thoáng qua Hoa Trân đang ngồi ngây người trong phòng.

"Anh rể, bạn phù rể của anh đâu ạ?"

"Ai cơ?"

"Đương nhiên là anh Thẩm vừa ngầu vừa đẹp trai đó! Anh ấy có bạn gái chưa? Anh ấy thích kiểu con gái thế nào, có ngại cách biệt tuổi tác hơi lớn

một chút không ạ?"

"À, anh nghĩ không đâu."

Triệu Mộc Thanh trợn mắt lườm anh một cái, "Anh Thẩm của em sắp kết hôn rồi, còn anh Hứa kia thì còn độc thân đấy."

"Hả? Tiếc thật, em vẫn thấy anh Thẩm đẹp trai hơn."

Hai vị phù rể như hình với bóng đi tới gọi người, vừa lúc nghe được lời đánh giá của cô gái nhỏ.

Hứa Duy Kinh không phục, "Em gái, anh không đẹp trai chỗ nào hả?"

Trần Ngư không chút xấu hổ khi bị người khác bắt gặp mình nói xấu sau lưng, "Bằng lương tâm mà nói thì anh cũng khá đẹp trai, nhưng mà anh Thẩm lại cực kỳ đẹp trai!"

"Ha ha ha!" Thẩm Xung thấy tâm trạng của mình hôm nay cuối cùng cũng thoải mái một chút, một bước không rời nhìn vị hoa hoa công tử này phóng điện lung tung, hôm nay Hoa Trân cũng hơi lạ, không để ý đến mình, cuối cùng anh ta lại tìm được chút an ủi từ cô bé này.

Ngoài miệng Hứa Duy Kinh cười nhưng trong lòng không cười, anh ta vẫy tay với cô bé, "Em tới đây."

"Làm gì ạ?"

"Chúng ta tâm sự một chút." Nói xong liền kéo Trần Ngư qua một bên uốn nắn lại thẩm mỹ của cô gái này bằng tài ăn nói uốn ba tấc lưỡi, trả lại danh tiếng đẹp trai cả đời cho anh ta.

"Hoa Trân đâu?" Thẩm Xung hỏi Triệu Mộc Thanh.

Triệu Mộc Thanh chớp mắt nhìn anh ta, "Cô ấy không khỏe, anh đến phòng nghỉ tìm cô ấy đi, nhớ phải nói chuyện nhẹ nhàng kiên nhẫn một chút."

Thẩm Xung nghi ngờ vào phòng nghỉ.

Thế là một đôi phù dâu phù rể đi xây dựng mối quan hệ hữu nghị, đôi còn lại đi nghiên cứu vấn đề chuyện lớn của đời người.

Từ Cảnh Tu dắt Triệu Mộc Thanh đi mời rượu, cũng không có nhiều người dám gây khó dễ cho họ, nhấp môi một chút là được.

Đi một vòng, Triệu Mộc Thanh chỉ uống hết một ly rượu vang. Ngược lại Từ Cảnh Tu bị đám bạn thân tóm lấy bắt uống cạn mấy ly liền.

Chương 46

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Người nhà họ Triệu so ra cũng chẳng ít hơn nhà họ Từ là bao nhiêu.

Ngoại trừ bạn bè đồng nghiệp của bố mẹ, bạn đại học của Triệu Mộc Thanh còn đến dự nhiều hơn hôm họp lớp, còn có bạn tiểu học, cấp hai, cấp ba và đồng nghiệp ở trường, số người tham dự đã vượt khỏi phạm vi dự tính của cô.

Có rất nhiều người quan hệ cũng chỉ dừng ở mức gặp nhau thì gật đầu thôi, từ chỗ bạn bè biết tin thì chủ động hỏi Triệu Mộc Thanh xin thiệp mời khiến cô cũng không thể không cho.

Họ hàng bên kia cũng thế, có một vài người họ hàng xa cô còn chưa gặp bao giờ đột nhiên xuất hiện, đến cả bố mẹ cô cũng ngỡ ngàng.

Bố Triệu còn đặc biệt đến nói chuyện với cô vì chuyện này.

Nguyên văn là thế này: "Trong mắt người ngoài, chúng ta kết thân với nhà họ Từ là trèo cao, bây giờ nhiều người đến như vậy, trong lòng con cũng phải biết tính toán. Nếu có ai đến gặp con xin xỏ việc gì thì đừng mềm lòng mà nhận lời, phá hỏng nguyên tắc nhà người ta."

Triệu Mộc Thanh cũng không phải đồ ngốc không biết phân biệt nặng nhẹ! Cô biết bản thân đang đứng ở đâu.

Có người thành tâm chúc phúc tới tham gia hôn lễ, có người xem náo nhiệt, cũng có người ghen tức đỏ mắt.

Trên bàn ăn, không tâm sự sao có thể ăn chung.

"Này, trong các cậu có ai nhìn ra được Triệu Mộc Thanh lại có năng lực câu cá lớn như này không?"

"Cũng là số mệnh của từng người, trong lớp cậu ấy cũng không xuất sắc gì, thật không thể tưởng được."

"Cậu không cần so sánh với con gái trong lớp làm gì, người trước cũng là một mỹ nữ hiếm thấy đó."

"Chung Phinh Đình ư? Này, các cậu cảm thấy đôi này có bền không?"

"Cậu không thấy anh Từ kia rất cho che chở cô ấy à? Bây giờ đang là lúc như keo như sơn đó!"

"Tân hôn mà! Ai mà không trải qua?"

"Tuy hôn lễ nhìn bình thường vậy thôi chứ ai mà không nhìn ra sự xa xỉ! Bây giờ những kẻ có tiền đều thích phong cách đơn giản lại xa hoa thế này đây."

"Váy cưới của cô ấy đẹp thật, còn chiếc nhẫn cưới kia nữa, nhìn là biết hàng thiết kế theo yêu cầu rồi."

"Bàn bên cạnh bàn đầu kia toàn những nhân vật lớn mà đến cả đời tó cũng không gặp được."

"Đồng Khâu coi như toang rồi, có tiền thì thế nào, như cô nàng Kim Liên kia cũng nhiều tiền đúng không, không phải còn chịu thua người có

quyền à?"

"Cậu nói câu này không đúng lắm đâu, gì chứ tiền và quyền vẫn hỗ trợ lẫn nhau, phạm lỗi thì phải chịu phạt, đó là do bọn họ gieo gió gặt bão thôi."

"Tớ biết ngay là sớm muộn sẽ có ngày cậu ta gặp chuyện mà, chỉ dựa vào chút tiền của bố mình mà suốt ngày tỏ vẻ giỏi lắm. Nhìn người nọ đi, tự mình làm ra thành tựu mới thật sự tài giỏi!"

"Cậu ta bị phán thế nào?"

"Phán hai năm tù, cô nàng Kim Liên kia cũng thế, còn phải thi hành ngay lập tức."

"Nhà họ Đồng cũng toang luôn, việc xoay vòng vốn bị đứt đoạn, nghe nói bố cậu ta nhập viện rồi."

"Việc của người ta cần gì phải quan tâm, cả một bàn đồ ăn ngon thế này cũng không chặn được miệng của mấy cậu."

Hôn lễ của bọn họ đã làm đơn giản hết mức có thể rồi nhưng đi giày cao gót cả một ngày cũng rất mệt, mặt cười đến nổi cứng đờ.

Kết thúc bữa tiệc, tiễn xong khách khứa và gia đình hai bên, hai người trực tiếp lên tầng cao nhất của khách sạn.

Cùng tắm nước nóng, trở lại giường, Triệu Mộc Thanh vén chăn lên.

"Ồ? Đây là cái gì?" Tự nhiên lại có một gói quà tinh xảo ở đây.

"Anh đặt ở đây sao?" Cô nghi ngờ nhìn Từ Cảnh Tu.

Từ Cảnh Tu cũng rất kinh ngạc, "Không phải anh, mở ra xem sao."

Triệu Mộc rút nơ bướm, mở hộp ra.

Hả? Sao lại có kẹp tai thỏ?

Nhìn qua vẫn không biết là cái gì, cô lấy ra xem.

Triệu Mộc Thanh lập tức hiểu ra, là một bộ cosplay thỏ trắng, cô vội vàng nhét lại bộ đồ vào hộp.

Từ Cảnh Tu đã nhìn rõ rồi, anh nắm tay cô, bắt đầu phóng điện, "Vợ ơi, anh muốn nhìn em mặc."

Đúng lúc điện thoại truyền đến âm báo tin nhắn, là Hoa Trân: *"Đồ thiếu vải, nhất định không được xé!"*

Mặt Triệu Mộc Thanh bắt đầu nóng lên.

Từ Cảnh Tu cũng đến xem, mấy chữ đó lại làm anh miệng lưỡi khô đắng, trước mắt chợt xuất hiện hình ảnh vải vóc bay tán loạn.

Tay Từ Cảnh Tu không tự chủ cầm bộ đồ ướm lên người cô, nhìn ánh mắt khát khao của anh, trong lòng Triệu Mộc Thanh cũng khá kích động, cô cầm lấy bộ đồ, chạy vội vào nhà vệ sinh.

Hoa Trân quả nhiên biết rõ số đo của cô như lòng bàn tay, rất vừa vặn.

Đệm ngực vừa đủ, tôn lên bộ ngực hoàn mỹ, trên đường vòng cung còn có một lớp lông mềm mại, khoét eo, phần bụng thiết kế chỉ đủ che rốn và nối liền với quần lót tạo thành hình chữ Đinh. (丁)

Triệu Mộc Thanh đeo tai thỏ lên, thử một số biểu cảm trước gương, tự cảm thấy mình vừa đáng yêu vừa gọi cảm.

Người nào đó gấp không chờ nổi đã gõ cửa.

Triệu Mộc Thanh vừa mở cửa đã nghe tiếng thỏ gấp của anh.

Nhìn ánh mắt anh sững sờ khóa chặt lấy mình, trong lòng cô cũng rất căng thẳng, vội vàng bắt chước động tác thỏ con nhảy ra xa mấy mét, cảm thấy an toàn mới quay đầu nở nụ cười tinh nghịch làm mặt quỷ với anh.

Ai đó thở ra một hơi, cố gắng ổn định nhịp tim của mình, bắt đầu trò chơi đuổi bắt thỏ con.

Đó là thời đại mạnh được yếu thua, bé thỏ xinh xắn lạnh lợi chẳng mấy chốc đã bị đè xuống thảm, ánh mắt của sói xám lớn u ám, giấu đi móng vuốt sắc bén, thấp giọng nói: "Bé ngoan, ở chỗ anh có cà rốt, muốn ăn không?"

Bé thỏ nuốt nước bọt, run rẩy hỏi, "... Có ngon không ạ?"

Anh cảm giác chỉ một giây nữa thôi mình sẽ nổ tung, quần áo cũng không kịp cởi, cứ thế trực tiếp đi vào...

Anh vận động một lúc, cảm giác khô nóng đã giảm bớt, không vội vã như vừa rồi nữa, bắt đầu chậm rãi hưởng thụ, cô lại đến lúc hưng phấn, cơ người lại chủ động hôn anh.

Từ Cảnh Tu nhìn đôi mắt ướt sũng của cô thì điên cuồng, ngại quần áo vướng víu, anh thành thạo xé nó thành vài mảnh, bế cô ép lên tường, vừa chuyển động vừa hỏi, "Lúc thế này bảo bối nên gọi anh là gì, hửm?"

Cô nhớ lại buổi sáng lúc đón dâu bị xấu hổ trước mặt bao người, cảm thấy càng thêm kích thích, yêu kiều gọi, "Anh Tu xấu xa..."

Anh càng thêm điên cuồng, dẫn dắt cô cùng bay lên mây...

Cuối cùng hai người quay lại giường.

Vừa rồi quá kịch liệt, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn, bộ đồ thỏ trên người người cô nửa mất nửa còn, chỉ còn đôi tai thỏ là nguyên vẹn.

Anh như có như không vuốt ve eo cô khiến cô hơi ngứa, tay chân chẳng còn sức lực nào, chỉ có thể hừ hừ hai tiếng.

Tỉnh táo lại một chút, Triệu Mộc Thanh nhớ đến chuyện của Hoa Trân thì khá hâm mộ.

Vừa rồi đến bước cuối cùng anh lại mặc "áo mưa".

Triệu Mộc Thanh lặn vào trong lòng anh làm nũng, "Khi nào chúng ta mới có bảo bảo ạ?"

"Không cần."

"Trân Trân đã mang thai rồi."

Anh sững sờ, "... Đó là chuyện của bọn họ."

"Hôm nay anh thấy thằng nhóc mập không, đáng yêu chết đi được."

"Không đáng yêu bằng em."

"Nhất định bảo bảo của chúng ta cực kỳ đáng yêu, anh chắc chắn sẽ yêu nó."

"Anh không rảnh yêu nó."

"... Sao lại không rảnh? Em thấy thời gian anh ở nhà rất nhiều."

"Lúc ở nhà, anh muốn ở với em."

"Vậy cũng có thể ở cùng bảo bảo mà!"

"Không rảnh!"

"Không phải thời gian ở nhà của anh rất nhiều ư?"

"Lúc ở nhà, anh muốn ở với em."

"Từ Cảnh Tu!!!"

Chương 47

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Mấy ngày nay Triệu Mộc Thanh bị cảm, buổi tối tắm rửa rồi lên giường cầm iPad xem video, nam thần sắp có bộ phim mới nên gần đây tham gia không ít hoạt động tuyên truyền.

Trong một cuộc phỏng vấn, MC hỏi mẫu bạn gái lý tưởng của anh ta.

Người nào đó đã tắm rửa sạch sẽ thơm tho đến nhìn cô một cái rồi rời đi.

Sau đó quay lại, trên tay anh là hai viên thuốc và nửa cốc nước, "Uống thuốc."

Triệu Mộc Thanh giả vờ không phát hiện ra, cầm khăn giấy lau nước mũi, lúc nói còn mang theo giọng mũi, "Từ Cảnh Tu, anh thích kiểu con gái như thế nào?"

Từ Cảnh Tu dứt khoát để viên thuốc bên miệng cô, cô đành bất đắc dĩ há miệng.

Nhận lấy cốc nước trong tay anh, uống một viên thuốc rồi lại nhận lấy viên còn lại.

Sau khi cất cốc, anh mới lên giường, dựa vào đầu giường xem tạp chí.

"Em mới hỏi anh đó!"

Triệu Mộc Thanh nghiêng đầu nhìn vào trong quyển tạp chí xem có gì hấp dẫn anh như vậy.

Anh nghiêng mặt hôn vào vành tai cô, "Giống như em là được."

Cô tròn mắt, "Đéo miệng! Em hỏi thật mà!"

"Chưa nghĩ tới."

"Bây giờ nghĩ đi."

"Trong mắt của anh chỉ có hai kiểu con gái, một kiểu là như em, kiểu còn lại là những người khác."

"..."

Triệu Mộc Thanh cảm thấy thật ngọt ngào, "Vậy anh thích nữ diễn viên nào?"

Từ Cảnh Tu chịu ảnh hưởng bởi vợ mình, cũng dần dần có một chút hiểu biết với người nổi tiếng, phim ảnh và tin tức giải trí, anh suy nghĩ, "Nhân vật nữ chính của bộ phim mà gần đây em theo dõi."

Triệu Mộc Thanh hưng phấn, "Ông Tiểu Khê! Nữ thần mới của em đó, trông rất thoải mái đáng yêu!"

"Cũng được." Ấn tượng đầu tiên là khá giống cô, cũng da trắng, mắt to, hay cười và không bị gầy, "Không xinh bằng em."

Triệu Mộc Thanh cười ngây ngô nhìn anh, anh lại nghiêm trang không giống như đang nói đùa.

Cô tự biết mình ra sao, cũng chỉ thuộc dạng "nhìn cũng được", chắc hẳn không thể so được với ngôi sao nổi tiếng.

Cô không khỏi nghi ngờ, "Thâm mỹ của anh có vấn đề như vậy có thể ảnh hưởng đến việc thiết kế xe ở An Khí không? Công ty có bị thua lỗ không? Anh có bị đuổi việc không?"

Anh quay đầu, "Em... đang nghi ngờ chồng mình sao?"

Triệu Mộc Thanh vội xoa tay, "Không có đâu, sau này tiền sữa bột của nhà mình còn phải dựa vào anh đó."

Tiền sữa bột? Từ Cảnh Tu muốn nói điều gì đó rồi lại thôi, chỉ xoa đầu cô.

Phòng họp tầng mười sáu của An Khí, cuộc họp cuối cùng trước khi ra mắt dòng xe mới vào tuần sau.

Sau khi xác nhận mọi công tác chuẩn bị đã xong, kết thúc cuộc họp, mọi người lần lượt rời đi.

Cận Lăng khép laptop lại.

"Ngày mai có một buổi tiệc, Ông Tiểu Khê sẽ đến, cậu có muốn gặp mặt không?"

"Ai cơ?"

"... Là người đại diện dòng xe mới do chính cậu tự chọn đó, lúc xem quảng cáo cậu còn nói khí chất của cô ấy rất hợp với dòng xe mới mà."

“À, không rảnh.”

“Trong số nhiều nữ minh tinh thế cậu lại chọn cô ấy, tớ còn tưởng cậu có hứng thú. Người thật đúng là rất xinh đẹp, là phiên bản cao cấp của chị dâu nhỏ.”

Từ Cảnh Tu lườm anh ta, cười khẩy, "Thâm mỹ của cậu có vấn đề à?"

Cận Lăng nhắc tay, "Được được, là tớ nói sai, là phiên bản kém chất lượng của chị dâu."

Từ Cảnh Tu vẫn lạnh lùng nhìn anh ta.

"Ặc, lại nói sai rồi! Chị dâu có một không hai, loại dong chi tục phấn như vậy sao có thể so được?" Cận Lăng lén nhìn da gà nổi đầy tay mình.

Lúc này sắc mặt Từ Cảnh Tu mới hòa hoãn, "Cuối tuần tớ phải đưa vợ về nhà mẹ đẻ."

"... Thê nô."

"Tớ thích thế, cậu uống hộ tớ thêm hai ly nhé."

Thứ tư là ngày An Khí cho ra mắt dòng xe mới, buổi ra mắt được tổ chức long trọng tại khách sạn năm sao, mời rất nhiều nhà hợp tác đầu tư và đơn vị truyền thông cùng tham gia.

Dòng xe mới lần này mời nữ diễn viên mới nổi Ông Tiểu Khê làm đại diện.

Người trong giới biết đến Từ Cảnh Tu rất nhiều, nhưng chính thức được gặp mặt anh thì khá ít, cũng chỉ giới hạn trong tầng lớp cao cấp của các đối tác làm ăn.

Cú lội ngược dòng của S3 cuối năm ngoái là bản cải tiến của dòng xe hiện nay, còn với "Rabbit" lần này có thể nói là thiết kế xe Coupe (1) hoàn toàn mới của Hugh, bản thân Hugh cũng tham gia buổi ra mắt hôm nay.

(1) Coupe là mẫu xe mui kín với phần mái kéo dài xuống tận đuôi mang lại cảm giác thể thao kết hợp với thiết kế 2 cửa, 2 chỗ ngồi, không có trụ B, thường sử dụng động cơ công suất lớn, khoang cabin nhỏ và chiều dài xe ngắn hơn biến thể sedan (nếu có). Định nghĩa về xe coupe có mặt từ rất sớm nhưng ban đầu chủ yếu để ám chỉ xe 2 cửa, 2 chỗ ngồi.

Buổi lễ ra mắt chính thức bắt đầu.

MC nổi tiếng Chu Nguyên nói lời mở đầu, cuối cùng long trọng tuyên bố: "Xin mọi người nhiệt liệt vỗ tay chào đón nhân vật chính của ngày hôm nay... Rabbit!"

Tiếng vỗ tay rất vang dội.

Trong tiếng nhạc có tiết tấu vui vẻ, hai chiếc xe mới từ trong hậu trường từ từ xuất hiện, một chiếc màu trắng, một chiếc màu hồng nhạt, đường nét mượt mà đẹp đẽ, tạo hình khéo léo thời thượng, biển số xe lấy nhãn hiệu "Rabbit".

"Oa!"

"Đẹp quá!"

"Đường nét thật đẹp!"

"Màu hồng trông nhã nhặn quá!"

Bên dưới mọi người xôn xao tán thưởng, nhất là phái nữ, rất nhiều người còn đứng lên quan sát.

Xe dừng phía bên trái sân khấu, nữ diễn viên mới nổi gần đây Ông Tiểu Khê mặc bộ váy liền thân bó sát màu hồng nhạt bước ra từ cửa bên trái của chiếc Rabbit màu trắng.

Ông Tiểu Khê dịu dàng xinh đẹp đứng bên cạnh chiếc xe tạo dáng, fans đều hét âm lên, vô số ánh đèn flash chớp nháy, không hổ là nữ hoàng lưu lượng (2) có sức sát thương lớn với cả nam lẫn nữ.

(2) Lưu lượng chính là từ để hình dung giá trị thương nghiệp của mình tinh đó cực kỳ cao. Nói đơn giản là những nghệ sĩ có fandom lớn mạnh, vững vàng.

Chu Nguyên mời Ông Tiểu Khê tiến vào giữa sân khấu, cô ta lễ phép chào hỏi.

"Gần đây tôi rất hay được gặp Tiểu Khê, lần trước là tại lễ trao giải. Fans quá nhiệt tình, tôi hỏi họ người hâm mộ một câu, gần đây Tiểu Khê đang bận chuyện gì thế?"

Cô ta cười vẫy tay rồi chào hỏi người hâm mộ ở phía sau, cất giọng trong veo, "Gần đây tôi đang luyện tập kỹ thuật lái xe, tôi không tự lái xe lâu lắm rồi, lần này được làm người đại diện cho dòng xe mới là vinh hạnh của tôi, thật sự rất vui mừng, tôi sẽ là fans đầu tiên của Rabbit."

"Quả thật như vậy, từ phản ứng vừa rồi của mọi người có thể thấy được, chưa nói tới tính năng, vẻ đẹp của chiếc xe này cũng giống như vẻ đẹp của Tiểu Khê vậy, nhất định không thể nghi ngờ."

Ông Tiểu Khê cười.

"Vậy Tiểu Khê có thể chia sẻ cho mọi người trải nghiệm lái xe của cô không?"

"Có thể khái quát bằng một câu, Rabbit quả thật là trong ngoài như một."

"Ồ, đánh giá rất cao!"

"Phải, tôi nói thật đấy, chiếc xe này rất thích hợp với con gái chúng tôi."

"Cảm ơn Tiểu Khê đã đề cử, hôm nay có nhiều fans của cô đến tham gia, trên mạng cũng có rất nhiều fans để lại lời nhắn. Chúng ta sẽ chọn ra hai câu hỏi bất kì để cô trả lời, được chứ?"

"Được."

"OK, câu hỏi đầu tiên là Tiểu Khê thích mẫu đàn ông như thế nào?"

Ông Tiểu Khê nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Ừm... vậy thì người đàn ông có tài đi!"

"Vì sao?"

"Người đàn ông có tài rất có sức hút, tôi cảm thấy tương lai nếu thích một người, cảm giác ban đầu sẽ là ngưỡng mộ."

"OK, vậy chính là coi trọng vẻ đẹp bên trong, vậy cô có yêu cầu gì với vẻ ngoài không?"

Ông Tiểu Khê nghịch ngợm cười, "Đương nhiên rồi, nếu không tôi sợ anh ấy đi dạo phố với mình sẽ tự ti mất."

Phía dưới cười vang.

Ông Tiểu Khê thoải mái cười haha, "Vừa rồi là tôi nói đùa thôi! Về ngoài chỉ cần gọn gàng thoải mái là được, quan trọng là có tình cảm. Người tình trong mắt hóa Tây Thi mà!"

"Được, cảm ơn Tiểu Khê. Mời Tiểu Khê ngồi nghỉ một lát, tiếp theo chúng ta sẽ mời Cận tổng của An Khí lên phát biểu đôi lời."

Ông Tiểu Khê ngồi vào vị trí trung tâm hàng ghế đầu.

Bên phải là ghế trống của Cận Lăng, cô ta quay đầu lễ phép chào hỏi người đàn ông ngồi bên trái, ngồi ở vị trí này đều là những nhân vật cao cấp.

Người bên trái gật đầu với biên độ nhỏ gần như không thấy, đầu cũng không quay chút nào.

Ông Tiểu Khê hơi bất ngờ, một năm trở lại đây cô ta chưa từng bị đối xử lạnh nhạt như vậy.

Ngầm quan sát một chút, là một người đàn ông còn rất trẻ, khí chất sạch sẽ tao nhã, cô ta chưa từng gặp anh, chẳng lẽ không thuộc tầng lớp cao cấp của An Khí?

Cô ta nghi ngờ mỉm cười lắng nghe Cận Lăng nói chuyện.

"Có thể nói, với dòng xe dành cho nữ, chúng tôi đã có được sự tiến bộ nhảy vọt, mà công lao lớn nhất khẳng định thuộc về Hugh tổng. Người trong giới đều biết, Hugh có tên tuổi và sự khẳng định rất cao của giới thiết kế ô tô toàn cầu, hơn nữa theo tôi biết, Fasentier vẫn luôn kiên nhẫn mời cậu ấy nhưng đều bị từ chối, vì sao vậy? Bởi vì cậu ấy muốn cống hiến tài năng và nhiệt huyết của mình cho ngành ô tô nước nhà."

Những lời hùng hồn đồng dục này làm phía dưới vang lên những trận vỗ tay nhiệt liệt.

Từ Cảnh Tu ngồi tại chỗ cười khẩy, loại khẩu phật tâm xà này rõ ràng muốn đề cao rồi đẩy anh lên chịu trận đây mà.

"Được rồi, tôi không nói thêm nữa, sau đây xin mời anh Từ Cảnh Tu, người có công lớn nhất hôm nay, tài hoa hơn người nhưng lại cực kỳ khiêm tốn lên sân khấu!"

Tiếng vỗ tay vang dội, rất nhiều người nhìn chăm chăm vào hàng ghế đầu, suy đoán ai là Từ Cảnh Tu.

Ông Tiểu Khê cũng hơi tò mò, người đại diện dẫn cô ta đến An Khí, từ lúc bàn hợp đồng đến quay quảng cáo, kể cả bữa tiệc hai ngày trước, liên tục nghe nói đến vị Hugh tổng này nhưng lại chưa từng nhìn thấy người thật.

Từ Cảnh Tu nhìn thoáng qua Cận Lăng đang cười tủm tỉm bước về chỗ ngồi rồi chậm rãi đứng dậy.

"Đây chính là ngài Hugh tiếng tăm lừng lẫy sao? Nhìn bóng lưng trông rất trẻ..."

"Là anh ấy sao? Lúc vào tôi có nhìn thấy người này, rất đẹp trai, tôi còn tưởng ngài sao nam nào."

Phía dưới nhất thời xôn xao nghị luận.

MC nhìn người đàn ông chậm rãi bước lên sân khấu, trong lòng cũng không khỏi khen ngợi.

Anh mặc âu phục sáng màu, thân hình cao to cân đối, khuôn mặt đẹp như tranh, khí chất thiên về lạnh nhạt.

Buổi tổng duyệt lần trước cô ta cũng chưa từng gặp vị Hugh tổng này, nhưng người phụ trách chương trình đã rất cẩn thận nhắc trước, khi Hugh tổng lên sân khấu tuyệt đối không được hỏi vấn đề riêng tư, chỉ nói về vấn đề liên quan đến ô tô.

Từ Cảnh Tu đứng trên sân khấu, quay người đối mặt với khán giả.

Rất nhiều phóng viên truyền thông lần đầu tiên nhìn thấy Từ Cảnh Tu đều không ngờ ngoại hình của anh lại xứng với tài hoa như vậy.

MC cười nói, "Oa! Tôi phát hiện người ở An Khí đều rất đẹp, chẳng trách lại thiết kế ra chiếc xe đẹp tới vậy."

Phía dưới đều vui vẻ bật cười.

"Không biết Hugh tổng có từng suy nghĩ việc bước vào giới giải trí không?"

Anh ung dung cầm micro, cất giọng nói trầm ấm, "Chưa từng, nhưng Cận tổng của chúng tôi lại có suy nghĩ này."

"Oa! Thật là một tin vui cho các fans nữ, nghe nói người đại diện lần này là do anh tự chọn sao?"

"Đúng vậy."

"Tại sao anh lại chọn Ông Tiểu Khê?"

Ông Tiểu Khê không tự giác điều chỉnh tư thế ngồi, có máy quay lia tới, cô ta nháy mắt cười dí dỏm.

Từ Cảnh Tu không suy nghĩ nhiều, "Ngoại hình của cô ấy rất phù hợp với dòng xe này, hơn nữa, nghe nói dạo này cô ấy khá nổi tiếng."

Dưới đài cười vang.

"Hugh tổng nói chuyện thật thẳng thắn, như vậy có thể hiểu Ông Tiểu Khê là hình mẫu bạn gái của anh đúng không?"

Từ Cảnh Tu nhếch mép nhìn MC, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

MC đột nhiên thấy hơi lạnh gáy, vô cùng hối hận sao mình lại quên mất lời nhắc nhở của người phụ trách bên An Khí.

Chương 48

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Không khí đột nhiên yên tĩnh ba giây.

Từ Cảnh Tu không có ý định trả lời, dưới khán đài Cận Lăng cười ranh mãnh, vẫn còn phải bán xe, "Ngoại hình xem như vậy đi."

Cũng coi như là nói thật, cô gái này da trắng, mắt to, lúc cười lên khá giống Mộc Thanh, đây cũng là lý do anh chọn ảnh của cô ta trong số rất nhiều ảnh chụp.

Trong lòng Ông Tiểu Khê thầm vui mừng, biết đang quay mình nên lập tức nở một nụ cười xinh đẹp.

Người xem trực tiếp trên mạng không ngừng bình luận:

"Trời ơi, vừa nãy anh ấy nở nụ cười nửa miệng kìa, Hugh thật đẹp trai, thật lạnh lùng!"

"Từ hôm nay trở đi tôi lại có nam thần mới rồi!"

"Có ai thấy hai người họ rất xứng đôi không?"

"Mấy bạn trên mạng đừng có ghép cặp lung tung, Tiểu Khê với Lục Phàm mới là một đôi."

"Tình yêu phim ảnh tính là gì, chỉ là lãng xê thôi. Vẫn là kiểu tình anh giỏi kinh doanh, con người có cả nghệ thuật lẫn kỹ thuật như Hugh mới đáng tin cậy."

"Hugh có bạn gái chưa?"

*"Rõ ràng là Hugh xứng đôi với Cận tổng, được không nào? Vừa lúc nãy hai người còn nhìn nhau cười nữa đấy! *mặt khinh bỉ*"*

MC vội vàng chuyển chủ đề quay lại ô tô, "Không biết Hugh tổng lấy linh cảm từ đâu để thiết kế ra dòng xe này?"

Hugh khẽ cười, khuôn mặt lãnh đạm toát lên chút tình cảm ấm áp, "Trong nhà tôi có nuôi hai con chó."

Tiếng hét chói tai phía dưới không ngừng vang lên.

"Thật đẹp trai!"

"Cười lên quá dịu dàng!"

"Đàn ông nuôi chó... Trái tim nhỏ bé của tôi..."

Ông Tiểu Khê cảm thấy nhịp tim đang đập thành thịch, cô ta đi du học khi còn trẻ, sau khi về nước tự nhận đã gặp đủ loại đàn ông ưu tú, có minh tinh tai to mặt lớn, có giám đốc công ty, có người diễn nhưng cũng có người chân thật, đối với người đẹp trai thì nhìn mãi thành quen, nhưng đây lại là lần đầu tiên cảm thấy thật sự xúc động.

Cận Lăng với tư cách là ông chủ lại càng vui vẻ hơn, sản phẩm tốt không nói, có một người đại diện là diễn viên lưu lượng nổi tiếng, cộng thêm giám đốc thiết kế tài sắc vẹn toàn, viễn cảnh sáu tháng cuối năm của dòng xe mới sau khi tiến vào thị trường đã có thể dự đoán được, độ hot của giai đoạn đầu chắc chắn là đã đủ. Bản thân trải qua trăm đắng nghìn cay giúp ông già nhà mình mời được Từ Cảnh Tu về, thật sự là quá anh minh!

Buổi ra mắt kết thúc, trợ lý nói với Từ Cảnh Tu sẽ có một buổi phỏng vấn trực tiếp và tiệc tối.

Phỏng vấn thì không cần nhưng tiệc tối phải tham gia, Từ Cảnh Tu gửi tin nhắn cho Triệu Mộc Thanh.

"Vợ à, hôm nay anh về muộn, em bắt xe về nhà bố mẹ ăn cơm nhé, buổi tối anh đến đón em."

*"Vâng, chồng em vất vả rồi *hôn hôn*!"*

Truyền thông rất quan tâm đến Từ Cảnh Tu, hy vọng có thể phỏng vấn nhiều hơn một chút.

Đồng nghiệp ở bộ phận tuyên truyền vội vàng tìm trợ lý của Hugh, hỏi có thể xin chút thời gian không.

Trợ lý Tiểu Đan trả lời: "Hugh tổng đã về phòng nghỉ rồi."

"Có thể giúp chúng tôi liên hệ với anh ấy một chút được không? Cậu xem, cơ hội tuyên truyền tốt thế này cơ mà."

Tiểu Đan do dự gọi điện cho anh, "Hugh tổng, làm phiền một chút ạ, hiện tại anh có rảnh không? Có rất nhiều đơn vị truyền thông muốn phỏng vấn anh một lát."

"Không rảnh."

Sau đó cúp điện thoại.

Tiểu Đan bày ra vẻ mặt "Tôi biết ngay mà" nhìn quản lý bộ phận tuyên truyền.

Cận Lăng đi tới, "Có chuyện gì sao?"

Quản lý bên bộ phận tuyên truyền như gặp được cứu tinh, "Cận tổng, phóng viên nói muốn phỏng vấn Hugh tổng một lát."

"Rồi sao?"

Tiểu Đan trả lời, "Hugh tổng đã về phòng nghỉ rồi."

Cận Lăng nhìn đồng hồ, "Đi nào, tôi đến thay vậy, không phải Hugh tổng nói tôi muốn gia nhập giới giải trí sao?"

Cận Lăng và Ông Tiểu Khê được phỏng vấn cùng lúc.

"Tiểu Khê, hôm trước có người chụp được cảnh cô và Lục Phàm tại quán trà, có rất nhiều người trên mạng đồn rằng hai người đang hẹn hò, có thật vậy không?"

Người đại diện ở bên cạnh ngăn cản, "Thật ngại quá, chủ đề hôm nay là quan hệ hợp tác với An Khí."

Ông Tiểu Khê cười, "Không sao. Mượn cơ hội này tôi muốn giải thích rõ ràng, lúc đó tôi và anh Lục đang nói chuyện hợp tác trong một bộ phim,

ở đó còn có đạo diễn Lục Khâm Phong và một vị biên kịch nữa."

"Cô và Lục Phàm đã hợp tác với nhau tận ba bộ phim rồi, trong Liên hoan phim truyền hình lần trước hai người còn giành được giải Cặp đôi xuất sắc nhất. Cô đánh giá Lục Phàm như thế nào?"

"Tất nhiên... Tôi rất ngưỡng mộ anh ấy, anh ấy cực kỳ cố gắng và chuyên nghiệp, hơn nữa còn quan tâm đến tôi, dạy tôi rất nhiều kinh nghiệm diễn xuất."

"Hôm nay cô nói mình thích những người tài hoa hơn người, hơn nữa còn ngưỡng mộ anh ấy. Vậy Lục Phàm có phù hợp với yêu cầu này của cô không?"

Ông Tiểu Khê mỉm cười.

Người đại diện quyết đoán ngăn lại, "Được rồi, còn vấn đề gì khác muốn hỏi nữa không?"

"Cận tổng, hôm nay Hugh tổng nói anh có ý muốn tiến quân vào giới giải trí, có thật hay không?"

"Cái này còn phải xem có vị đạo diễn nào vừa ý tôi hay không nữa, nhưng bộ phim bình thường tôi sẽ không nhận đâu, nữ chính còn phải cùng cấp bậc với cô Ông Tiểu Khê nữa."

Ông Tiểu Khê ở bên cạnh tươi cười.

"Haha, Cận tổng thật hài hước. Tôi còn muốn hỏi, nghe nói Cận tổng và Hugh tổng đã quen biết nhiều năm?"

"Đúng vậy, chúng tôi là bạn bè nhiều năm."

"Anh đánh giá như thế nào về anh ấy?"

"Hôm nay mọi người cũng thấy rồi đấy, cậu ấy là một người có tài năng và rất khiêm tốn, hơn nữa còn siêu đẹp trai." Cận Lăng cười.

"Đúng vậy, hôm nay đúng là mọi người đều bị bất ngờ, tôi mới xem Weibo, Hugh và Rabbit do anh ấy thiết kế đều lên hot search rồi. Rất nhiều

người hỏi sao anh ấy không có Weibo, mọi người đều muốn theo dõi anh ấy."

"Vậy sao? Đó chắc chắn là chuyện tốt với An Khí chúng tôi, lát nữa tôi sẽ nhắc anh ấy đăng kí tài khoản."

"Còn có rất nhiều cư dân mạng hỏi Hugh tổng có bạn gái chưa?"

"Theo tôi được biết là không có." Ngược lại thì có một cô vợ.

Ông Tiểu Khê vẫn luôn duy trì nụ cười, giúp Cận Lăng cầm mic.

"Tiểu Khê, cô thích kiểu người ngoài giới như Hugh không?"

Ông Tiểu Khê nghiêng đầu suy nghĩ, "Ồ... Ai lại không thích một người ưu tú như vậy chứ? Tôi rất ngưỡng mộ, cũng vô cùng sùng bái anh ấy."

"Cận tổng, tiệc tối sắp bắt đầu." Nhân viên của An Khí đến bên cạnh Cận Lăng thông báo.

Cận Lăng đứng lên, "Được rồi, hôm nay đến đây thôi! Các vị phóng viên báo đài vất vả rồi, mời mọi người đến sảnh tiệc, bữa tối sẽ sớm bắt đầu."

Truyền thông khá bất ngờ, không ngờ còn được ăn một bữa tiệc lớn, quả nhiên An Khí ra tay rất hào phóng.

Cận Lăng tự mình dẫn theo Ông Tiểu Khê đến sảnh tiệc.

Anh ta nói với trợ lý bên cạnh: "Đến phòng nghỉ mời Hugh tổng lên tầng ba dự tiệc."

Trợ lý nhận lệnh rời đi.

Ông Tiểu Khê dăm chiêu, vốn truyền thông muốn mời Hugh tổng phỏng vấn, kết quả là Cận tổng tự mình đến. Bây giờ còn dặn dò trợ lý đến phòng nghỉ mời anh đến bữa tiệc.

Người đàn ông kia có địa vị rất cao.

Từ Cảnh Tu đang ở phòng nghỉ nấu cháo điện thoại với vợ.

Từ khi cô tan tầm lên taxi đến tận lúc này, hai người vẫn đang trò chuyện.

Triệu Mộc Thanh đang ngồi trên ghế sofa trong nhà.

"Bố đang nấu cơm à?"

"Vâng, bố mới vừa đi mua thêm một con cá, bảo là nấu thêm cho em ăn. Thấy bố thương em chưa?"

"Anh cũng thương em mà."

"Lòng dạ hẹp hòi, cái này mà cũng tranh giành." Ngoài miệng Triệu Mộc Thanh nói vậy nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

Tiếng gõ cửa truyền đến, Từ Cảnh Tu đi mở cửa.

Là trợ lý của Cận Lăng.

"Hugh tổng, tiệc tối sắp bắt đầu, Cận tổng mời anh qua đó."

Từ Cảnh Tu gật đầu rồi nhẹ giọng nói chuyện với đầu dây bên kia, "Ở nhà ngoan ngoãn ăn cơm, bên này xong anh sẽ qua đón em."

Bên kia nói gì đó, anh nhẹ nhàng cười, "Ng Sloan nào, đừng tranh cãi với mẹ, em lại không có quả ngon mà ăn đâu. Được rồi, em cúp máy trước đi."

Trong lòng Viên Châu khiếp sợ nhưng ngoài mặt không dám biểu hiện, bình thường ở công ty mọi người đều vừa kính trọng vừa sợ Hugh tổng.

Thì ra Hugh tổng luôn lạnh lùng cũng có lúc nói chuyện nhẹ nhàng dịu dàng, anh anh em em thế này

Cậu ta làm việc cho Cận tổng đã lâu, chuyện của bọn họ cũng biết nhiều hơn người khác một chút. Phong bì mừng cưới Cận tổng đưa Hugh tổng cũng do cậu ta viết.

Các lãnh đạo của An Khí, mấy vị giám đốc đối tác và Ông Tiểu Khê đều ngồi bàn đầu.

Cận Lăng nâng chén, "Chúng ta mời cô Ông một chén trước, cảm ơn cô lần này đã đặc biệt về nước để trợ uy cho An Khí."

Tất cả mọi người đều phụ họa, nâng chén, khen ngợi vô cùng trôi chảy lưu loát.

"Trong giới giải trí, cô Ông nổi tiếng với trình độ học vấn cao, EQ cao lại còn xinh đẹp. Nghe nói cô là du học sinh xuất sắc, tương lai vô cùng tươi sáng, sao lại muốn gia nhập giới giải trí vậy?"

Ông Tiểu Khê thoải mái nâng ly, "Anh khen nhầm rồi, thực sự là tôi đánh bậy đánh bạ thôi, chỉ là đi thử vai với bạn thân, cuối cùng bản thân lại trúng tuyển."

"Vẫn là vị đạo diễn kia có mắt nhìn, nếu không hôm nay chúng ta không được nhìn thấy ngôi sao lớn như vậy rồi."

"Quá khen! Tử lượng của tôi không tốt lắm, chỉ có thể uống cùng các vị một chút thôi, xin thứ lỗi."

Một vị giám đốc bên đối tác cười hào phóng, "Cô Ông yên tâm, chúng tôi đều là người lịch sự, cũng không phải dạng tầm thường chỉ biết đến tiền, không thương hương tiếc ngọc."

"Đương nhiên, Cận tổng và Hugh tổng đều là công tử nhẹ nhàng, tiếp xúc nhiều nhất định cũng sẽ giống họ."

"Ha ha, cô Ông rất biết nói chuyện, có thể được xếp cùng với hai vị thanh niên tài tuấn xuất sắc nhất An Lâm, thật sự là quá coi trọng chúng tôi rồi." Mọi người ở đây đều biết gia thế của Từ Cảnh Tu, bình thường muốn lôi kéo quan hệ mời ăn cơm, người ta còn không thèm để ý, đúng là phải nhân cơ hội buổi ra mắt này mới có thể ngồi cùng bàn với anh.

Từ Cảnh Tu cũng không tiếp lời, như thể không hề hứng thú chuyện bọn họ đang nói, chỉ chăm chú thưởng thức đồ ăn trước mặt.

Ông Tiểu Khê ngồi bên cạnh âm thầm chú ý từng cử chỉ của anh.

Tay anh thật đẹp, khớp xương rõ ràng, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn, là nhẫn cưới hay nhẫn trang trí nhỉ?

Nhớ tới lúc phỏng vấn, Cận tổng nói anh không có bạn gái, vậy hẳn chỉ là trang trí. Đúng vậy, người đàn ông ưu tú như vậy sao có thể dễ dàng kết hôn được?

Một vị tổng giám đốc bên đối tác đề nghị, "Chúng ta cùng mời Hugh tổng một ly nào, người trẻ tuổi mẫu mực!"

Mọi người hưởng ứng cùng nâng ly.

Từ Cảnh Tu để đũa xuống, nâng ly lên, lạnh nhạt nói: "Khách sáo rồi, sau này còn dựa vào các vị." Nói xong uống một hơi cạn sạch.

Mọi người cũng cạn ly.

Vương tổng bên đối tác đặt ly rượu xuống, "Nói lời thật lòng, có thể hợp tác với Hugh tổng chính là vinh hạnh của chúng tôi!"

Trương tổng lên tiếng: "Cận tổng và Hugh tổng hợp tác đúng là kẻ mạnh liên thủ, về sau An Khí chắc chắn sẽ dẫn đầu ngành ô tô trong nước."

Cận Lăng cười, "Vương tổng nói quá rồi, sau này vẫn không thể thiếu sự ủng hộ mọi người được. Chúng ta cùng cạn ly vì sau này hợp tác ngày càng tốt đẹp hơn nào."

Mỗi người một ly, Từ Cảnh Tu đã uống không ít rượu.

Điện thoại rung lên, là tin nhắn của Thanh Thanh.

"Em no quá đi, anh thì sao?" Còn gửi kèm biểu tượng cảm xúc con thỏ béo.

Từ Cảnh Tu nở một nụ cười vui vẻ, anh nhắn lại: *"Anh đang ăn, có một món canh tôm nấu nấm Khẩu Bắc chắc chắn em sẽ thích, lần sau anh làm cho em ăn."*

"Anh Từ!"

Từ Cảnh Tu tự nhiên quay đầu lại, niềm vui vẻ bên miệng còn chưa tan.

Ông Tiểu Khê thấy hơi say lòng.

"Nghe nói sau khi tốt nghiệp trung học anh liền đi nước ngoài sao?"

Từ Cảnh Tu nói xong lập tức quay đầu lại, "Đúng vậy." Cũng không muốn nói thêm gì, tiếp tục nhìn điện thoại.

Quả nhiên anh vẫn lạnh lùng như vậy.

Ông Tiêu Khê tự uống một ngụm rượu vang, thật vui khi gặp lại anh, Hugh!

Chương 49

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mễ

Triệu Mộc Thanh lại gửi tin nhắn tới: *"Cho anh xem cái váy hoa thời thiếu nữ của em nhé!"*

Tiếp theo là ảnh selfie một cô gái mặc váy trắng.

Ngực áo đã hơi chật nên chỗ đó căng phồng, bó sát vòng eo vô cùng mảnh mai. Rõ ràng chiếc váy đã hơi ngắn, chỉ dài qua đùi một chút.

Từ Cảnh Tu có cảm giác hơi khô nóng.

Nhìn đám người trước mặt vui vẻ ăn uống, anh đã ngồi không yên.

Bình thường mấy người muốn lôi kéo quan hệ với Từ Cảnh Tu thấy hôm nay tâm trạng anh có vẻ không tệ, lúc đến chúc rượu anh cũng cho họ mặt mũi, thế nên họ càng muốn nắm lấy cơ hội làm thân này.

Hôm nay là thời điểm đặc biệt, không thể không cho Cận Lăng mặt mũi, kết quả chính là uống nhiều rượu, tuy hơi say nhưng người khác cũng không nhìn ra.

Cận Lăng nhìn đồng hồ, đã chín giờ, biết Từ Cảnh Tu không kiên nhẫn được nữa.

Mấy vị giám đốc bên công ty đối tác càng uống càng hăng, vì vậy liếc nhìn Hạ tổng phòng thị trường ra hiệu, Hạ tổng hiểu ý, anh ta đề nghị giám đốc phòng tiêu thụ đến câu lạc bộ Nguyệt Lan tiếp tục cuộc vui, tất nhiên là mấy người kia đều trầm trồ khen ngợi, nhanh chóng di chuyển đến nơi vui chơi tiếp theo.

Cận Lăng uống nhiều hơn Từ Cảnh Tu, mấy ngày nay vợ lại ra nước ngoài chơi, dứt khoát không về nhà, anh ta chào hỏi Từ Cảnh Tu và Ông Tiểu Khê rồi để trợ lý đỡ mình lên phòng nghỉ khách sạn.

Lúc này chỉ còn lại hai người Từ Cảnh Tu và Ông Tiểu Khê.

Ông Tiểu Khê cũng ở lại khách sạn này, cô ta khách sáo nói: "Hugh tổng, anh không tiện lái xe, để tôi bảo quản lý đưa anh về."

"Không cần, trợ lý của tôi tới rồi. Tạm biệt!" Từ Cảnh Tu đứng dậy đưa chìa khóa cho trợ lý rồi cùng đi ra cửa.

Ông Tiểu Khê nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng lại dậy sóng.

Từ trước đây rất lâu cô ta đã biết anh,.

Điều kiện nhà cô ta không tệ nên được sang Mỹ du học, thành tích không quá ưu tú, chỉ có thể học ở trường hạng hai.

Gia đình thuê cho Ông Tiểu Khê một khu nhà rất đẹp, cô ta ở một mình trên tầng ba.

Khi đó cô ta vừa sang, không quen biết nhiều người, lịch học cũng không nhiều, phần lớn thời gian đều ở nhà.

Sau khi tan học, cô ta thường ở ban công uống cà phê, đọc sách, lắng lắng đợi một chàng trai nhìn lớn hơn mình vài tuổi đi ngang qua nhà mình,

bước vào tòa nhà bên cạnh.

Cho đến ngày nọ, anh dẫn một cô gái về, là một cô gái tóc dài trông rất duyên dáng dịu dàng.

Bắt đầu từ lúc đó, anh vẫn đi qua dưới tầng nhà cô ta, cô gái đó cũng thế.

Kỳ lạ là hai người chưa từng đi cùng nhau.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, anh không xuất hiện nữa, nhưng cô gái kia vẫn ở đó.

Cô ta hơi tò mò, cũng khá thất vọng, còn suy đoán rốt cuộc quan hệ của bọn họ là gì.

Mãi cho đến khi cô ta tốt nghiệp cũng không gặp lại chàng trai đó thêm lần nào nữa.

Cô ta về nước, trời đưa đất đẩy làm sao mà tiến vào giới giải trí, vận may tốt lại có người nâng đỡ nên nhanh chóng nổi tiếng.

Tuần trước, cô ta có lịch trình ở nước ngoài, dành cả buổi tối đi nghe một buổi hòa nhạc.

Cô ta nhìn thấy cô gái kia trong đám người đàn violon, không, giờ nên gọi là người phụ nữ ấy.

Ngũ quan người phụ nữ ấy vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng nhìn thành thực hơn rất nhiều, có vẻ hơn 30 tuổi, đã mất đi ánh hào quang và khí chất của ngày trước.

Cô ta muốn biết chàng trai trước đây luôn mặc áo trắng quần đen kia có còn ở bên người phụ nữ ấy không, cũng để giải quyết vướng mắc trong lòng cô ta bao lâu nay.

Vì vậy, sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, cô ta chạy tới hậu trường.

Nhưng không tìm được người trong nhóm người biểu diễn.

Vào lúc cô ta quay người rời đi, trong một căn phòng nào đó lại truyền ra những âm thanh khiến người khác đỏ mặt tới tận mang tai.

Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, cô ta nhìn qua cánh cửa hơi hé ra thì thấy một đôi nam nữ đã cởi một nửa quần áo, kích tình thiêu đốt.

Cô ta nhìn một cái liền nhận ra đôi nam nữ trong phòng chính là người phụ nữ ấy, nhưng người đàn ông kia lại là một người tây da trắng khoảng hơn 40 tuổi.

Cô ta không ở lại thêm nữa, nhanh chóng ra khỏi nơi đó.

Về nước, tham gia buổi ra mắt của An Khí, cô ta không ngờ khi bước xuống sân khấu, người đàn ông kia lại đang ngồi bên cạnh mình.

Cô ta chỉ nhìn một bên mặt, lại không dám nhìn nữa.

Cho đến khi anh lên sân khấu đối diện với tất cả mọi người, cô ta mới dám khẳng định chính là anh.

Thì ra, anh tên là Từ Cảnh Tu, còn gọi là Hugh.

Trợ lý mở cửa xe cho Từ Cảnh Tu rồi đưa anh về nhà vợ.

Để trợ lý rời đi, Từ Cảnh Tu gõ cửa.

Triệu Mộc Thanh đã tắm rửa sạch sẽ, nhảy từ ghế sofa xuống chạy đến cửa, ngay lập tức ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Nhìn sắc mặt anh, cũng may không có dấu hiệu say rượu, nhưng ánh mắt lại hơi đáng sợ.

"Cảnh Tu tới rồi hả?" Trong phòng truyền đến tiếng của bác sĩ Trương.

Về mặt Từ Cảnh Tu rất nghiêm chỉnh, "Là con ạ, mẹ."

Cúi người thay giày, cố ý lão đảo một chút, Triệu Mộc Thanh vội đỡ anh, bĩu môi hỏi, "Sao anh uống nhiều vậy?"

Giọng nói mềm nhũn, Từ Cảnh Tu thấy lòng mình tê dại, anh tranh thủ hôn cô một cái.

Triệu Mộc Thanh dìu anh ngồi vào ghế sofa.

"Ồ, con uống rượu hả?" Bác sĩ Trương hỏi.

Từ Cảnh Tu gật đầu, "Con uống một chút ạ."

"Lão Triệu." Bác sĩ Trương gọi chồng mình ở ban công, "Anh pha cho Cảnh Tu chén trà giải rượu đi!"

Từ Cảnh Tu vội nói: "Không cần đâu ạ, con không uống nhiều lắm!"

Bố Triệu đi vào nhìn thoáng qua rồi đến phòng bếp.

"Không cho em uống rượu, thế mà bản thân lại uống say."

Triệu Mộc Thanh đã cực kỳ nhỏ tiếng, tuy nhiên mẹ và chồng cô đều nghe rất rõ ràng.

Anh nhỏ giọng giải thích, "Anh không uống say."

Từ trước đến nay mẹ của cô không biết khách khí là gì, bà giờ tay chỉ vào cô.

"Con còn không biết xấu hổ nói người khác, cho rằng ai cũng như con, khiến người khác không yên tâm thế à?"

Buổi tối lúc ăn cơm, Triệu Mộc Thanh lỡ miệng kể chuyện say rượu ở Hải Hân nên trên bàn cơm đã bị hai vị phụ huynh mắng cho một trận nên thân.

Từ Cảnh Tu muốn ngăn lại, nhưng vì uống rượu nên phản ứng chậm, cái trán của Triệu Mộc Thanh không may chịu nạn.

Triệu Mộc Thanh xoa trán, tròn bên cạnh anh như một cô vợ nhỏ không nói tiếng nào.

Xem xong hai tập phim truyền hình, bác sĩ Trương chuẩn bị đi ngủ, "Tối nay các con ở đây đi, đừng về."

Bố Triệu bung trà giải rượu tới, Từ Cảnh Tu đứng lên nói cảm ơn.

Triệu Mộc Thanh thấy mẹ đã đi thì hoạt bát trở lại, "Sao phải khách sáo với bố em như vậy chứ?"

Lại bị bố lườm cho một cái.

Lần này Triệu Mộc Thanh tui thân thật rồi.

Từ Cảnh Tu cảm thấy buồn cười, con thỏ ngọc của mình lại tự nhảy vào hòng súng.

Anh véo bàn tay mềm mại của cô, "Em chuẩn bị đồ tắm đi, lát nữa anh tắm."

Chắc hẳn anh uống rất nhiều, mùi rượu trên người nặng như vậy cơ mà.

Cô ngoan ngoãn rời đi, lấy chiếc quần đùi áo cộc của bố Triệu làm đồ ngủ cho anh.

Từ Cảnh Tu tắm rửa xong quay lại, Triệu Mộc Thanh đã nằm trên giường chơi điện thoại.

Ngẩng đầu nhìn anh, cô bật cười.

Bố cô không cao, nhưng cũng là 1m70, áo phông trắng mặc trên người anh ngắn cũn cỡn, quần cũng hơi ngắn.

Nhưng vẫn rất đẹp trai.

Từ Cảnh Tu nhìn giường của cô, ga trải giường màu vàng nhạt còn in hình hoạt hình của thỏ con và chó con.

Cô mặc áo phông rộng nằm sấp chơi điện thoại, cổ áo mở rộng làm bộ ngực tuyết trắng như ẩn như hiện.

Ngực Từ Cảnh Tu cứng lại, giọng nói hơi là là, "Cái váy hoa kia của em đâu?"

"Hà? Em để trong tủ ấy, buổi tối em tìm đồ ngủ thì nhìn thấy, đó là quà sinh nhật hồi lớp tám bố mua cho em, hôm nay mãi mới mặc được, chật quá rồi."

Đó là tất nhiên, "Chúng tôi vợ anh phát triển tốt."

Triệu Mộc Thanh vô thức nhìn ngực mình, lúc này mới phát hiện áo trễ xuống hờ gần hết ngực, cô vội vàng kéo cổ áo ra phía sau.

Không kịp chuẩn bị, tay người nọ đã thò vào cổ áo phía trước.

Cô khẽ run rẩy, bắt lấy tay của anh, nhỏ giọng nói: "Anh ngoan ngoãn một chút, đây là nhà bố mẹ em, cách âm không tốt đâu."

"Ừ, vậy lát nữa em nhỏ giọng thôi." Động tác trên tay vẫn không ngừng.

Về sau, lúc tiến vào trong, cô không thể khống chế được mà phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào, nhanh chóng che miệng lại, liều mạng cào cấu anh.

Anh càng giày vò cô, động tác lớn một chút, sợ cô kêu ra tiếng, giường cũng phát ra âm thanh kết kết.

Cuối cùng đặt cô xuống mặt đất mới tính là tận hứng.

Sáng hôm sau, trước khi mọi người ngủ dậy, Từ Cảnh Tu ra ngoài mua bánh bao, bánh quẩy, sữa đậu nành và cháo.

Ăn xong bữa sáng, lại lần lượt tiễn ba người đi làm.

Triệu Mộc Thanh ở lại cuối cùng.

Trên đường đến trường tiểu học.

"Anh có thấy hôm nay ánh mắt mẹ nhìn em rất lạ không?"

Từ Cảnh Tu hơi chột dạ, ngoài miệng lại rất kiên định, "Không có, em quá nhạy cảm rồi."

"Vậy sao?" Triệu Mộc Thanh không quan tâm nữa.

Từ Cảnh Tu liếc nhìn cô một cái. Đương nhiên không phải, đó là bởi vì trên cổ em có một dấu hôn rất rõ ràng, buổi sáng mơ màng đánh răng rửa mặt, chắc cũng không nhìn vào gương.

Trên đường đi làm, mười lần thì có đến tám lần là tắc đường, Triệu Mộc Thanh nhàm chán lướt Weibo.

"Ồ? Hôm qua anh gặp Ông Tiểu Khê à?"

"Ừ, ở buổi lễ ra mắt."

"Ảnh này chụp không tệ, ha ha."

"Ảnh gì?"

Phía trước lại đèn đỏ, Từ Cảnh Tu lấy điện thoại của cô xem.

Có vài tấm ảnh, là ảnh của buổi ra mắt hôm qua và tiệc tối, bức ảnh cuối cùng là anh và Ông Tiểu Khê, anh xoay mặt về phía cô ta, bên miệng là ý cười vui vẻ, cô ta cũng mỉm cười nhìn anh.

Ảnh đã được chỉnh sửa, ánh sáng nhẹ nhàng, rất có cảm giác năm tháng trôi qua thật yên bình.

Tiêu đề bài viết là: *An Khí trình làng dòng xe mới, Ông Tiểu Khê trò chuyện với Hugh tổng rất vui vẻ.*

"Trò chuyện rất vui vẻ cơ mà!" Triệu Mộc Thanh trêu chọc anh.

"Anh không nói gì với cô ta cả."

"Vậy anh cười cái gì?"

"Anh vừa xoay mặt qua đã bị chụp, cả bàn đầy người."

"Thì ra tin đồn được tạo ra như thế! Lên hot search rồi này!"

Triệu Mộc lướt qua bình luận.

Vừa nhìn đã mừng rỡ không thôi, "Chồng ời, anh hot rồi!"

"Cái gì?"

"Anh đã có fanclub rồi, rất nhiều người nói muốn làm fan của anh, hỏi vì sao anh không dùng Weibo."

Triệu Mộc Thanh tiếp tục lướt bình luận.

"Còn có người muốn ghép cặp anh và Ông Tiểu Khê, sau đó cãi nhau với fans của cặp đôi Ông Tiểu Khê và Lục Phàm, thật náo nhiệt!"

"Lục Phàm là ai?"

"Một diễn viên đang nổi, rất đẹp trai."

Từ Cảnh Tu quay đầu, "Em có để ý không? Anh cho người gỡ xuống."

"Không sao, cái này có là gì, tin đồn thôi mà. Hơn nữa ngày mai lại có tin tức mới, dân mạng thấy chỗ nào hot thì lao vào chỗ đấy." Triệu Mộc Thanh đảo mắt, "Nhưng mà ở ngoài Ông Tiểu Khê đẹp không anh?"

"Anh không để ý lắm, chắc là trên ảnh đẹp."

"... Người ta ngồi cạnh anh đó."

Chương 50

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Cửa hàng 4S (1) tại trung tâm thương mại do An Khí đầu tư sẽ được khai trương long trọng vào hôm nay.

(1) Cửa hàng 4S (Automobile Sales Servicshop 4S) là kiểu cửa hàng tích hợp bán xe ô tô (Sale), phụ tùng (Sparepart), dịch vụ hậu mãi (Service) và khảo sát (Survey). (Nguồn: Baidu)

Thường thì Từ Cảnh Tu sẽ không tham gia loại hoạt động tuyên truyền này, cơ bản đều là Cận Lăng ra mặt.

Hôm nay, Cận Lăng có việc nên gọi điện cho anh, dù sao cách nhà mình cũng rất gần, không cần phải lái xe nên anh đồng ý.

Quảng cáo Ông Tiểu Khê quay nửa tháng trước đã được công chiếu.

Chiếc "Rabbit" màu trắng được đặt trong trung tâm thương mại, người vây xem còn đông hơn tượng tượng nhiều.

Có fan của Ông Tiểu Khê, fan của xe, fan của Từ Cảnh Tu, còn có người qua đường xem náo nhiệt, toàn bộ tập trung ở trung tâm thương mại, tám, chín nhân viên bảo vệ được huy động để duy trì trật tự.

Từ Cảnh Tu bước vào cửa hàng từ cửa sau, người phụ trách bộ phận thi trường và tiêu thụ đã đến, MC đang ở bên ngoài làm nóng bầu không khí.

Phóng viên giới giải trí và kinh tế cũng đã vào vị trí.

Từ Cảnh Tu vừa xuất hiện, người phụ trách bộ phận thị trường và tiêu thụ vội chạy ra đón.

"Chúng tôi muốn mời Hugh tổng đến tham dự từ lâu rồi nhưng vẫn chưa được toại nguyện, hôm nay Cận tổng bận thật đúng lúc."

"Đúng vậy, rất nhiều fans nói muốn có thêm cơ hội tận mắt nhìn thấy nhà thiết kế Hugh, hôm nay thật có phúc."

Quản lý cửa hàng tự mình bung trà, "Làm phiền Hugh tổng rồi."

Từ Cảnh Tu cũng khách khí, tùy tiện hàn huyên với họ vài câu.

Bên ngoài đột nhiên ầm ỹ, quản lý cửa hàng cười nói, "Chắc là Ông Tiểu Khê đến rồi, tôi đi xem chút."

Quả nhiên, vệ sĩ hộ tống nữ minh tinh đi vào, fans hò hét ở bên ngoài, còn hô khẩu hiệu.

Ông Tiểu Khê mỉm cười chào hỏi, "Lại gặp các vị rồi. Tôi không tới muộn chứ?"

Giám đốc bộ phận thị trường tùm tùm mời cô ta ngồi xuống, "Không đâu, cô Ông luôn rất chuyên nghiệp, do chúng tôi muốn sớm được nhìn thấy phong thái xinh đẹp của cô nên mới đến sớm."

"Ha ha, Hạ tổng quá coi trọng tôi rồi."

Phục vụ đưa trà lên, cô ta lễ phép nghiêng người nói: "Cảm ơn!"

Bưng chén trà lên, vụng trộm thoáng nhìn qua người đàn ông không vui không buồn trước mặt, cô ta không ngờ hôm nay anh sẽ tới.

MC bước đến tóm tắt đơn giản hoạt động hôm nay, giám đốc tiêu thụ muốn Từ Cảnh Tu cũng tương tác với khán giả nhiều hơn, nhất định có thể đẩy mạnh doanh thu.

Từ Cảnh Tu lạnh nhạt nói: "Tôi chỉ phụ trách cắt băng."

Giám đốc thị trường ngồi bên cạnh phụ họa, "Vâng vâng, Hugh tổng có thể xuất hiện đã là chuyện cầu còn không được rồi."

Ông Tiểu Khê như có điều suy nghĩ, nghe mọi người gọi Hugh tổng, chắc là cùng cấp bậc với hai vị kia, nhưng bọn họ đều vây quanh anh nịnh nọt, xem ra tuy trẻ nhưng vị trí ở An Khí của anh cũng không đơn giản.

Có thời gian mười phút phỏng vấn người đại diện, Từ Cảnh Tu im lặng ngồi yên một bên uống trà, biết vậy anh đã đến muộn hơn, chắc Triệu Mộc Thanh còn đang ở trên giường, đêm qua giày vò cô như vậy, buổi sáng lúc đi làm, cô còn dỗi không cho anh hôn.

Lần trước phóng viên giải trí đã tham gia buổi ra mắt, hôm nay vốn muốn phỏng vấn Ông Tiểu Khê, không nghĩ tới Hugh cũng tới.

Anh ta kích động hỏi, "Nghe nói bình thường Hugh tổng không tham gia những hoạt động này, hôm nay anh tới đây vì Ông Tiểu Khê sao? Bởi vì lần trước anh có nói rằng mình thích kiểu phụ nữ như vậy."

Từ Cảnh Tu cười lạnh lẽo, "Cậu thuộc tòa soạn nào?"

Nhất thời phóng viên không dám trả lời.

Bầu không khí chợt lạnh đi.

Ông Tiểu Khê hòa giải, "Ha ha, kiểu phụ nữ như tôi rất nhiều, anh Hugh không thể gặp ai cũng yêu được, anh nói đúng không?" Cô ta chớp cặp mắt xinh đẹp nhìn anh.

"Người thích cô Ông quá nhiều rồi." Từ Cảnh Tu nhếch mép.

Ông Tiểu Khê hơi thất vọng, người thích cô ta nhiều lắm, trong giới lẫn ngoài giới đều có, nhưng bọn họ không phải anh.

MC tới nhắc nhở, "Đã đến giờ rồi, tôi đi ra ngoài mở màn trước, cô Ông chuẩn bị chút nhé."

Hoạt động khai trương tiến hành thuận lợi, quả thực Ông Tiểu Khê rất biết kéo thêm fans, cực kỳ phối hợp với MC, cách tương tác với fans cũng khá bình dị gần gũi.

Đến khâu cuối cùng là cắt băng, MC lớn tiếng nói: "Chúng ta cùng hoan nghênh giám đốc thiết kế của An Khí, anh Từ Cảnh Tu!"

Fans của xe và nhà thiết kế phấn khởi hét lên, chuyện này là một niềm vui bất ngờ cực lớn đối với họ.

"Hugh cũng tới sao? Tuyệt vời, lời to rồi, hôm nay đúng là không uổng công, cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy người thật rồi!"

"Có thật không? Tôi không nghe lắm chứ? Không phải anh ấy không tham gia những hoạt động này sao?"

Từ Cảnh Tu mặc áo sơ mi trắng quần tây bước lên, người qua đường cũng bắt đầu gia nhập hàng ngũ hò hét.

"Quá trẻ, quá đẹp! Khí chất quá xuất sắc!"

"Á! Nam thần! Tôi muốn làm fan của anh ấy, anh ấy tên gì vậy?"

Người phía sau cũng xô xô đẩy đẩy muốn xem, nhất thời ồn ào không thôi.

Hai vị giám đốc và quản lý cửa hàng cũng tham gia nghi thức cắt băng.

Từ Cảnh Tu và Ông Tiêu Khê đứng chính giữa, tay cầm kéo, một người duy trì nụ cười trên môi, người còn lại vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt cùng cắt đoạn lụa đỏ.

Phóng viên đề nghị mọi người lại gần để chụp ảnh chung, vì vậy người ở hai bên bắt đầu xích vào chính giữa, giám đốc tiêu thụ ở bên cạnh bước vào giữa.

Ông Tiêu Khê đi giày cao gót nên không đứng vững, lập tức dựa vào người Từ Cảnh Tu, đỉnh đầu đúng lúc đặt ở dưới cằm của anh, nhìn qua giống như là tựa vào lồng ngực vậy.

Đèn flash liên tục chớp nháy kèm theo tiếng la hét chói tai của fans.

Mặt Ông Tiêu Khê đỏ lên, chỉnh lại quần áo, tỏ vẻ có lỗi nhìn anh, "Xin lỗi anh Từ."

Từ Cảnh Tu mặt không cảm xúc nhìn cô ta một cái, lại nhìn về phía giám đốc tiêu thụ đứng cạnh Ông Tiêu Khê.

Giám đốc tiêu thụ xoa mồ hôi trên gáy, ông ta thật sự không muốn tạo scandal đâu, mới vừa rồi rõ ràng ông ta đi cũng đâu có nhanh, ai biết Ông Tiêu Khê lại ngã chứ.

Quả nhiên, hôm sau họ lên trang nhất tin tức giải trí.

Tiêu đề là: Ông Tiểu Khê và giám đốc Hugh của tập đoàn An Khí liên tục có mờ ám, nghi vấn công khai tình cảm.

Đính kèm là ảnh hai người tiếp xúc thân mật ở buổi khánh thành, cơ thể dựa sát vào nhau, tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Tin tức mới đăng một tiếng đã có hơn năm vạn lượt chia sẻ, cư dân mạng cũng bùng nổ.

Sáng sớm, Triệu Mộc Thanh còn đang ở trong vườn hoa dất thả đi dạo đã nhận được điện thoại của Hoa Trân, "Từ Cảnh Tu làm cái quỷ gì vậy?"

"Cái quỷ gì?"

"Mau xem Weibo đi."

Nhìn ra sân thể dục cách đó không xa, Từ Cảnh Tu đang chơi bóng rổ với bạn.

Triệu Mộc Thanh buộc dây thừng lên thân cây rồi mở Weibo xem tin hot.

Vừa nhìn đã bị bức ảnh kích thích, lại nhớ tới bức ảnh năm tháng yên bình lần trước, còn có trước kia cô hỏi anh thích diễn viên nào, anh cũng nói là Ông Tiểu Khê.

Nổi chua xót và tức giận xông lên đầu, thở cũng quên dặt về, một mình cô lao về nhà.

Điện thoại reo lên, là anh gọi tới, cô tắt máy.

Chỉ một lát sau, Từ Cảnh Tu dắt Trouble vào nhà, quả nhiên Triệu Mộc Thanh đã về.

Triệu Mộc Thanh đứng ở trước cửa, giơ điện thoại hỏi, "Đây là cái gì?"

Từ Cảnh Tu nghiêng người nhìn, nhú mày nói, "Là ngoài ý muốn thôi."

Triệu Mộc Thanh dùng hết sức lực tát mạnh một cái!

Tay Triệu Mộc Thanh nóng rát, trong lòng lại càng đau đớn.

Ngay sau đó cô bật khóc, không chịu được mà ngồi xồm xuống khóc nức nở.

Từ Cảnh Tu vốn đang sững sờ lại nhìn thấy cô khóc như xé phổi, cảm thấy dường như trong lòng mình bị khoét mất một lỗ.

Anh bước qua, quỳ gối bên chân cô, muốn cầm tay cô tát mình hai cái nữa cho bớt giận, lại nhìn thấy bàn tay sưng phồng đỏ rực, có lẽ còn đau hơn mặt anh, Từ Cảnh Tu càng đau lòng hơn, mặc kệ bản thân đúng hay sai, anh không nương tay tự tát cho mình hai cái, Triệu Mộc Thanh nhìn thấy cảnh này càng khóc không ra hơi.

Từ Cảnh Tu luống cuống, nhất thời không biết nên làm gì.

Anh chỉ biết lau nước mắt cho cô, nhưng càng lau càng nhiều, anh lại hôn lên nước mắt, hàng mi của cô, vừa hôn vừa gọi tên cô.

Trong lòng Triệu Mộc Thanh ghét anh muốn chết, cô không tin anh thay lòng, nhưng nhìn bức ảnh chụp khiến cô phát cáu, ít nhất anh không ghét cô ta, nếu không tại sao anh lại để cô ta dựa vào người chứ?

Cô muốn học giọng điệu nông cuồng không ai bì nổi của Hoa Trân nói với anh: "Bà đây không thèm anh nữa! Cút càng xa càng tốt cho tôi!"

Nhưng tình yêu đầu đơn giản như vậy, cô không nỡ, trong lòng cô đang có một giọng nói không ngừng giải thích cho anh, là do người kia quá chủ động, anh không kịp phản ứng.

Nhưng nghĩ tới hai người dựa sát vào nhau như vậy, cô tức giận không chịu nổi.

Đẩy anh ra, cô dùng dùng chạy đến phòng để quần áo, bắt đầu thu dọn hành lý.

Từ Cảnh Tu đi theo, muốn lấy đồ trong tay cô.

Cô tức giận vứt quần áo xuống mặt đất: "Đừng đụng vào tôi! Từ Cảnh Tu, tôi muốn ly hôn!" Nói xong cô lấy chìa khóa xe đạp cửa bỏ đi.

Từ Cảnh Tu sững sốt trong giây lát, không dám ngăn cản cô, cũng vội vàng đi theo xuống tầng.

Triệu Mộc Thanh lái chiếc xe trắng của mình, cả đường đi không ngừng rơi nước mắt.

Từ Cảnh Tu lái chiếc xe màu đen theo sát phía sau.

Cô trở về nhà cũ ở Tây Thành.

Cũng mặc kệ nước ngọt trong tủ lạnh đã hết hạn chưa, cô vắn nắp, nắp chai vang lên tiếng “Xì” thật dài.

Ngửa đầu uống một ngụm lớn, nước ngọt lạnh khiến cô bình tĩnh hơn.

Từ Cảnh Tu dừng xe dưới tòa nhà, ngồi im trong xe. Căn nhà của cô đã sáng đèn.

Trong xe còn một bao thuốc lúc trước để lại, anh cầm lấy rồi lại đặt xuống.

Từ Cảnh Tu tìm thấy chiếc chìa khóa đã chuẩn bị thật lâu trước đây, xuống xe rồi lên tầng.

Mở cửa vào nhà.

Cô không thay quần áo mà nằm im trên giường, dường như ngủ rồi.

Anh biết cô thật sự tức giận, cô chưa bao giờ có phản ứng lớn như vậy.

Muốn đi qua sờ mặt cô, lại sợ khiến cô tỉnh giấc.

Đã một thời gian không ai ở đây, mùi trong phòng không tốt lắm.

Triệu Mộc Thanh ngủ không được sâu, anh mở cửa cô lập tức tỉnh, càng tức hơn, đến đây mà anh cũng có chìa khóa.

Thấy mí mắt cô động đây, anh ngồi xổm xuống, khẽ nói bên tai: "Vợ ời, ở chỗ này ngủ không ngon, anh ôm em về ngủ được không, nếu em không muốn thấy anh, anh sẽ đi khách sạn."

Cô không phản ứng.

Từ Cảnh Tu thử thăm dò chạm vào người cô, cô cũng không phản kháng, lúc này mới dám khom lưng ôm lấy cô.

Vùi mặt trong cánh tay anh, Triệu Mộc Thanh tin lời anh, nhưng nhớ tới tấm ảnh kia, cô vẫn rất tức giận.

Thì ra dự vọng chiếm hữu của cô với anh lại lớn như vậy, không chịu được bất kỳ người phụ nữ nào chạm vào anh.

Anh đưa cô quay về vườn Điệp Thúy, sau đó xuống tầng mua hai túi thức ăn đặt trên bàn.

Trước khi đi anh muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Triệu Mộc Thanh ngủ một giấc đến tận ba giờ chiều, hôm qua sau khi đi thì anh không quay lại nữa.

Nói đi là đi, không phải da mặt anh dày lắm à, sao bây giờ lại không biết ăn vạ chời xấu nữa rồi?

Trong lòng đã không còn tức giận nhiều nữa, cô cầm lấy điện thoại muốn gửi tin nhắn, soạn rồi lại xóa, mãi vẫn không gửi đi.

Chuông cửa vang lên, anh về sao? Kỳ lạ, chẳng phải anh cũng có chìa khóa với thẻ ra vào còn gì?

Cô mở điện thoại xem camera.

"Thanh Thanh, mở cửa!"

Là Hoa Trân, Triệu Mộc Thanh mở cửa đợi cô ấy vào.

Triệu Mộc Thanh đỡ cô ấy vào nhà, "Sao cậu lại tới đây? Anh Xung... Anh cũng tới à?"

Thẩm Xung mặt lạnh ôm hai túi đồ đi theo sau Hoa Trân.

Đặt đồ vào nhà, anh ta nhìn Hoa Trân, "Anh đi đây! Nhớ gọi cho anh đấy!"

Đóng cửa rồi rời đi.

Triệu Mộc Thanh không hiểu gì, "Anh ấy làm sao vậy?"

Hoa Trân xua tay, "Dì cả đến ý mà, mặc kệ anh ấy. Hai ngày nay tớ sẽ ở đây, đồ dùng sinh hoạt mang đến cả rồi."

Triệu Mộc Thanh há miệng nhìn hai túi đồ.

"Hai người cãi nhau à? Cậu bỏ nhà đi trốn sao?" Cãi nhau cũng phải có hội à?

"No no no! Tớ không bao giờ phải làm loại chuyện uất ức này. Nếu bọn tớ cãi nhau, người bỏ nhà đi trốn chắc chắn không phải tớ."

"Vậy đây là...?"

"Tớ ở chỗ anh ấy đến phát ngán rồi, muốn đổi chỗ khác. Có chỗ cho tớ ở không?"

"Có chứ, bây giờ cậu còn ghen không?"

"Qua ba tháng rồi, ăn gì cũng được! Cậu đi xem trong nhà có gì ăn thì mang hết ra đây!"

Phụ nữ có thai là lớn nhất, Triệu Mộc Thanh mang đồ ăn vặt hoa quả mà Từ Cảnh Tu mua trước khi đi ra.

Hoa Trân chọn một túi hạt óc chó, vừa ăn vừa nhìn cô, "Cậu vẫn còn giận à?"

"Nếu là cậu, cậu có giận không?"

"Nếu là tớ, một cái tát là xong chuyện!"

"Tớ tát rồi."

"Vãi! Cậu tát Từ Cảnh Tu á? Anh ta phản ứng thế nào?"

"Anh ấy tự tát mình hai cái."

"Vì sao? Anh ta thật sự có gian tình với người phụ nữ kia ư?" Hoa Trân phát câu.

"Không phải. Chuyện đó là ngoài ý muốn."

"Vậy thì tại sao?"

Triệu Mộc Thanh chột dạ, "Anh ấy muốn tớ mau hết giận."

"Đâu... má!"

"Vậy mà cậu đuổi anh ta đi à?"

"Làm sao cậu biết?"

"Anh ta không ở nhà, còn không phải bị cậu đuổi đi à?"

Hoa Trân mở điện thoại xem Weibo.

"Ái chà, cô minh tinh mới kia thăm rồi!"

"Hả? Làm sao vậy?"

"Anh hùng giận dữ vì hồng nhan này!" Nói xong cô ấy đưa di động cho cô.

Triệu Mộc Thanh xem thử, công ty truyền thông Quất Tử hàng đầu trong nước đưa tin: *Vì muốn tăng độ hot cho ngôi sao mới mà đưa tin không đúng sự thật về anh Từ Cảnh Tu, lừa dối công chúng, gây tổn hại tới danh dự cá nhân. Hiện tại, đại diện bên Từ Cảnh Tu yêu cầu mở họp báo công khai xin lỗi, nếu không sẽ kiện đến cùng, truy cứu trách nhiệm trước pháp luật.*

Phía dưới là một video ngắn, Triệu Mộc Thanh ấn vào xem, là cảnh cắt băng khánh thành ngày hôm ấy, thực sự đúng như Từ Cảnh Tu nói.

Hoa Trân cũng xem, cô ấy cười mỉa, "Nhìn giống giả vờ ngã thế, xem ra kĩ thuật diễn còn chưa đến nơi đến chốn lắm."

Phía dưới đã có hơn hai vạn bình luận, cô đọc một vài bình luận đứng top.

"Người bên cạnh còn chưa đụng vào cô ta, sao lại ngã được thế?"

"Thế này thì kinh rồi! Chắc chắn Từ Cảnh Tu có người yêu, nếu không thì sao lại ghét dính tin đồn với Ông Tiểu Khê thế!"

"Hai tay Từ Cảnh Tu đều ở phía sau, rõ ràng không muốn đụng vào cô ta đến mức nào chứ, ha ha!"

"Mau vào xem đi, Từ Cảnh Tu đã mở Weibo rồi!"

Hoa Trân ăn hạt óc chó, "Vị kia nhà cậu mở Weibo rồi."

Triệu Mộc Thanh cầm điện thoại xem tin hot, quả nhiên bài đăng đầu tiên mới nhất là từ mười phút trước.

[Từ Cảnh Tu V]: Đã kết hôn, sợ vợ, đừng làm phiền.

"Phi! Ha ha ha!" Hoa Trân phun hạt óc chó, phong cách làm việc này thật con mẹ nó thoải mái!

Hoa Trân nhìn cô, "Thế này đã hài lòng chưa?"

Triệu Mộc Thanh bối rối, cũng không cần phải nói là sợ vợ mà!

Hai người gọi cơm tối, Hoa Trân thoải mái ăn uống, Triệu Mộc Thanh vẫn không có tinh thần, cô không yên lòng cho lắm.

Hoa Trân xoa cái bụng phình to của mình, "Đừng lè mề nữa, muốn đi thì đi đi."

"Mất mặt quá..."

"Nói không chừng người ta đang nản lòng thoái chí, lấy nước mắt rửa mặt đây!"

"... Tớ cứ đi như vậy sao?"

"Không thì sao? Còn nhiều đồ ăn này, cậu xách qua để hai người cùng ăn đi?"

Thế là Triệu Mộc Thanh thật sự gói đồ ăn lại, chần chừ một chút, "Vậy cậu thì sao?"

"Thôi đi, cậu thật sự cho rằng tớ muốn đến ở nhà cậu à? Là có người sáng tinh mơ đã tìm tớ nhờ vả đấy, Thẩm Xung còn không cho tớ đi, lát nữa tớ gọi anh ấy đến đón, lại chả hợp ý anh ấy quá."

Đến khu nhà ở của An Khí, cô nói cô là vợ anh, quên mang thẻ ra vào, cô lễ tân lần trước còn nhớ cô nên đưa thẻ luôn.

Triệu Mộc Thanh nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa lại, đặt túi xuống.

Anh đang nằm ngủ trên ghế sofa rộng.

Cô ngồi xồm bên cạnh lẳng lặng nhìn anh.

Sáng nay chắc hẳn anh không cạo râu, cả cằm đen sì.

Không kìm được vươn tay lên sờ lại bị anh bắt được.

Theo phản xạ có điều kiện, cô xoay người muốn chạy, nhưng chạy làm sao được, anh vươn tay ôm chặt cô trong ngực, kéo cô nằm sấp trên người anh.

Cô rất căng thẳng, lắp bắp nói, "Em mang đồ ăn đến cho anh." Nói xong còn chỉ vào đồ ăn trên bàn, muốn bỏ dậy.

Anh không động dậy, vẫn ôm chặt cô như cũ, "Cả đêm qua anh không ngủ nổi, đây là buổi tối đầu tiên chúng ta xa nhau từ khi kết hôn."

Triệu Mộc Thanh bĩu môi, vẫn khá tủi thân, "Tại sao anh không tránh cô ta ra? Em không thích nhìn anh và cô ta dựa vào nhau, ngoài ý muốn cũng không được! Em rất khó chịu!"

Nâng đầu cô lên, Từ Cảnh Tu thở ra một hơi, "Anh biết rồi, không bao giờ có lần sau nữa đâu."

Anh hôn lên mắt cô, còn có vị mặn của nước mắt.

Triệu Mộc Thanh cũng hôn lên cằm của anh, sờ mặt anh, "Mặt còn đau không?"

"Còn hơi đau, em hôn nữa đi."

Cô lại dịu dàng kề sát vào mặt anh, lập tức bị miệng anh bắt được.

Hôn hồi lâu, cả hai không giữ được bình tĩnh nữa, anh trở mình đè cô xuống dưới.

"Em biết không, anh muốn làm em trên chiếc ghế sofa này từ lâu rồi."

Triệu Mộc Thanh chủ động cởi khuy áo của anh, cô biết, từ lần đầu tiên thấy cái sofa này cô đã nghĩ đến rồi.

Cả hai bắt đầu triền miên kịch liệt...

Chương 51

Editor: Rùa Lười

Beta: Hà Mẽ

Công việc của Triệu Mộc Thanh bắt đầu bận rộn, tuần trước cô chính thức được thăng chức làm tổ trưởng tổ mỹ thuật.

Trước mắt, tổ mỹ thuật có bốn thầy cô, kinh nghiệm của cô không kém, chất lượng dạy học cũng là một trong những người tốt nhất.

Nếu làm gì cũng có người nói ra nói vào, vậy cô dứt khoát chủ động đi tranh cử, hơn nữa không xảy ra điều gì bất ngờ, cô thành công rồi.

Tạm thời các thầy cô trong tổ cũng coi như hợp tác với cô trong công việc.

Trách nhiệm lớn hơn, công việc cũng nhiều lên, mấy ngày nay cô đều tan làm muộn hơn trước kia một tiếng.

Từ Cảnh Tu tự động phối hợp với vợ, cũng lùi giờ tan làm lại một tiếng.

Hôm nay là thứ năm, anh đến đón cô tan làm.

Về đến nhà Triệu Mộc Thanh đã kêu nóng, không có khẩu vị, không muốn ăn cơm.

Từ Cảnh Tu mở điều hòa lên, cô dứt khoát đi thẳng vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Chờ anh gọt xong hoa quả đi ra, cô chỉ mặc một chiếc áo hai dây màu trắng và quần đùi, mái tóc còn chưa khô hẳn, nằm trên sofa chơi điện thoại.

Anh đặt trái cây lên bàn, sau đó đi lấy khăn bông lau tóc cho cô.

Triệu Mộc Thanh vừa vươn tay lấy trái cây ăn vừa hưởng thụ sự phục vụ của anh.

Sờ người cô, Từ Cảnh Tu còn chú ý đến cân nặng của Triệu Mộc Thanh hơn cả bản thân cô, béo hay gầy một chút anh đều có thể phát hiện ngay lập tức.

Triệu Mộc Thanh sợ nóng, cứ đến mùa hè lại chán ăn, người cũng gầy mất mấy cân.

Từ Cảnh Tu càng nhìn càng thấy không đúng, kiểu gì cũng thấy hình như ngực cô nhỏ hơn lúc anh ôm tới qua, điều này ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của mình, phải nghĩ cách mới được.

Vì vậy gần đây anh Từ bắt đầu nghiên cứu đủ loại thức ăn thanh nhiệt bổ dưỡng, lại còn nhiều nước để ăn.

Người có đầu óc nhạy bén thì dù làm gì cũng thành công, đến bây giờ anh gần như đã có thể mở một chương trình chuyên về ẩm thực rồi.

Triệu Mộc Thanh rất hâm mộ điều này nhưng không thấy ghen tị, dù sao người được lợi cuối cùng vẫn là cô.

Mùa xuân của những tâm hồn ăn uống đã đến, cân nặng của cô cũng tăng lên một ít.

Anh Từ nhìn bé thỏ trắng được mình nuôi đến trắng mập thì mỉm cười: "Đến lúc chồng em được bồi bổ rồi."

Một đêm trăng thanh gió mát, dùng tay cảm nhận nơi nào đó, quả nhiên lớn hơn hai phân.

Tháng sáu, Rabbit chính thức tiến vào thị trường, lượng tiêu thụ bùng nổ, mỗi tháng lượng đơn đặt hàng tăng thêm ít nhất là 5%, hơn nữa còn luôn dẫn đầu dòng xe Coupe, cứ theo xu thế này, dòng xe được yêu thích nhất dành cho phái nữ năm nay đã nắm chắc trong tầm tay.

Hơn nữa dần dần hình thành một khái niệm, người lái "Rabbit" nhất định là những cô gái dịu dàng đáng yêu, khéo léo xinh đẹp, nó cũng trở thành loại xe dành cho nữ mà cánh đàn ông thích nhất.

Cận Lăng từng bí mật hỏi, Từ Cảnh Tu có tiền có quyền lại có năng lực như vậy tại sao không tự mở công ty, anh trả lời: Không rảnh.

Hiện tại Cận Vi Tông đang ở trạng thái nửa về hưu, Cận Lăng đã nhậm chức tổng giám đốc.

Cận Lăng kinh ngạc, không rảnh ư?

Trên đời thật sự có kiểu cấp dưới kiêu ngạo như vậy đấy, tự quyết định giờ làm việc của mình, nhưng những nghiên cứu phát minh sản phẩm mới sau khi đưa ra thị trường lại có lượng tiêu thụ vô cùng tốt.

Bây giờ Từ Cảnh Tu là quân át chủ bài của An Khí, ai dám nói anh không đúng chứ?

Thế mà Từ Cảnh Tu còn nói mình không rảnh? Vậy ông chủ như anh ta đã lao lực quá độ mà chết từ lâu rồi.

Ngẫm lại không biết đã bao lâu mình chưa đi du lịch với vợ, Cận Lãng không kìm nén nổi nước mắt chua xót.

Từ Cảnh Tu suy nghĩ, tiền gửi ngân hàng ấy mà, tiêu pha tiết kiệm một chút cũng đủ dùng cả đời này rồi, ngoài lúc làm việc, thời gian còn lại anh chỉ muốn ở bên vợ, không rảnh đi làm mấy việc mệt chết người lại còn không đền mạng kia.

Kỳ nghỉ của Thanh Thanh rất nhiều, anh phải dành thật nhiều thời gian cho thế giới chỉ có hai người, đương nhiên không rảnh làm chuyện khác.

Sáng sớm hôm nay, hai người ăn sáng xong anh đưa cô đi làm.

Từ Cảnh Tu lơ đãng hỏi: "Vợ à, kinh nguyệt tháng này của em chưa tới à?"

Triệu Mộc Thanh đang ghi chép kế hoạch dạy học, thuận miệng trả lời: "Sáng nay đến rồi!"

"Em có đau bụng không? Tối về anh pha trà gừng đường đỏ cho em nhé."

"Vâng." Ánh mắt Triệu Mộc Thanh lóe sáng, cái này ấy à, không thể uống linh tinh!

An Khí.

Từ Cảnh Tu đi vào văn phòng, trợ lý theo sau, còn đưa một gói nhỏ cho anh.

Từ Cảnh Tu nhận lấy, nhìn xem, người gửi viết là: Cô gái thờ.

Anh mỉm cười, cầm kéo cắt nó ra.

Đồ bên trong dùng giấy bọc lại, còn buộc ruy băng nơ bướm bướm ở giữa.

Bên trên có một tấm thiệp viết: *Anh Từ, sinh nhật vui vẻ!*

Anh mới nhớ tới, thì ra đã đến sinh nhật mình rồi.

Dùng tay sờ lên, hình như là một quyển sách.

Từ Cảnh Tu kiên nhẫn tháo nơ bướm ra, mở giấy, là một cuốn sổ viết tay màu xanh đen.

Anh gỡ sợi dây da cổ định ra.

Trên bìa cuốn sổ viết: *Thư tình gửi anh Hugh.*

Từ Cảnh Tu mở trang đầu tiên.

[Lần đầu gấp gở, em đã trúng tiếng sét ái tình với anh]

Tranh minh họa là một người đàn ông áo trắng quần đen, sắc mặt lạnh lùng, khóe miệng hơi nhếch lên như đang châm biếm.

Cách đó không xa là một cô gái đeo balo, tóc tai bù xù, chân đi giày cao gót, gót chân bị sưng đỏ đến nổi rách da, vẻ mặt uể oải.

[Lần gấp thứ hai, em tặng anh một bó cỏ đuôi chó]

Trong cửa hàng hoa, người đàn ông lạnh lùng, cô gái ở sau lưng vụng trộm nhìn anh.

Cửa xe Porsche màu trắng có gắn bó cở đuôi chó.

[Lần gặp thứ ba, quán cà phê]

Trong quán cà phê có không khí tốt đẹp, cô gái đang hẹn hò với một người đàn ông hơi đen, cô mắt tập trung nhìn ra cửa.

Người đàn ông mặc áo khoác gió đứng ở cửa ra vào, quay đầu nhìn cô như đang cười nhạo.

[Lần gặp thứ tư, trên đường phố, chúng ta đụng xe vào nhau]

Chiếc xe tập lái tông vào đuôi chiếc Porsche màu trắng.

Ánh nắng tươi đẹp, người đàn ông đưa cho cô gái tấm danh thiếp, cô ấy cười như hoa nở.

...

[Ngày 10 tháng 1, chúng ta đăng ký kết hôn]

Người đàn ông quỳ xuống cầu hôn, cô gái ôm một bó hoa tử đinh hương màu tím, vui mừng đến phát khóc.

[Ngày 28 tháng 3, hôn lễ của chúng ta]

Anh mặc âu phục, cô mặc chiếc váy cưới màu trắng.

Anh vén khăn voan, chăm chú nhìn cô.

[Nơi này có quả trứng nhỏ]

Cô gái mỉm cười, vuốt chiếc bụng hơi nhô lên, bên cạnh còn có bình sữa, sữa bột và tã lót.

Phía dưới còn có một câu: Bé thỏ nhỏ phá tan tầng tầng lớp lớp chương ngại vật, trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng đã đến...

[Cuộc sống của chúng ta, vẫn còn tiếp tục]

Có hạnh phúc không? Có ngạc nhiên không?

Bố Hugh thân yêu, phần sau giao lại cho anh!

Tay Từ Cảnh Tu bắt đầu run rẩy, khoe miệng giật giật...

Có thể làm sao được nữa, hạt giống mình gieo xuống thì đành phải nhận thôi!

Anh bắt đầu cố gắng nhớ lại xem bản thân sơ hở lần nào mà nhờ gieo mầm mống này xuống...

TOÀN VĂN HOÀN